

A. T. JONES

PORUKA TREĆEG ANĐELA

BILTEN GENERALNE KONFERENCIJE 1895

„Isus odgovori: Carstvo moje nije od ovog sveta“ (Jovan 18,36)

Onda se čovek, koji se bori za carstvo ovog sveta, koji se bori za vlast i moć u carstvu ovog sveta, odriče svoje veze sa carstvom Isusa Hrista, jer Njegovo carstvo nije od ovog sveta.

– Predavanje #3

Sve što je od ovoga sveta, a može da onesposobi ili spreči čoveka na putu prema nebu, jednostavno je ono šta je u njemu; jednostavno je ono što je on. Zato, kad Hristos izbavlja čoveka od sadašnjeg zlog sveta, jednostavno, On ga izbavlja od greha i od njega samoga.

– Predavanje #9

Postoji li opasnost da čovek padne ako ga Bog drži? Naravno da ne postoji. Samo onda kad se izvuce iz Gospodnje ruke i počinje da sam sebe podržava pa se hvali kako stoji, onda ne samo da postoji opasnost od pada, već do pada dolazi; on je već pao. Onaj koji napušta Božju ruku, sigurno će pasti.

– Predavanje #12

Isus Hristos je uzeo obličje čovjeka, to je istina; a učinio je i nešto više: uzeo je ljudsku prirodu.

– Predavanje #13

On ne bi mogao da bude u svačemu iskušan kao ja, ako u svemu ne bi bio kao ja. Zato Mu priliči da bude u svemu kao ja, da mi može pomoći tamo gde je to potrebno. I ja znam da je pomoć tu u trenutku kad mi je potrebna. I znam da je tamo gde mogu da je dobijem. Hvala Gospodu! Tu je gde Hristos stoji i tu je moja pomoć.

– Predavanje #13

„Carstvo Božije unutra je u vama.“ Hristos prebiva u nama, a On je Car... Tamo gde se nalaze taj Car i zakon carstva, tamo je i carstvo. U najskrivenijim odajama, u tajnosti srca, u samom korenu, u izvoru misli – Hristos postavlja svoj presto... a odanost njima je hrišćanstvo. Tako u samom utvrđenju duše, u tvrđavi misli, upravo na tom mestu i samo tu gde greh može da uđe – Bog postavlja svoj presto; tu uspostavlja svoje carstvo; tu stavlja svoj Zakon i silu da se može prepoznati autoritet Zakona i da se principi tog Zakona sprovode u životu; a rezultat je trajan mir.

– Predavanje #18

NAPOMENA: Ako nije drugačije naznačeno, navedeni tekstovi Novog zaveta preuzeti su iz Savremenog srpskog prevoda, dok su starozavetni tekstovi preuzeti iz prevoda Đure Daničića.

Predgovor

A. T. Džons (A. T. Jones) održao je sledećih dvadeset šest propovedi na zasedanju Generalne konferencije 1895. godine, a zapisane su u *Biltenu Generalne konferencije* (General Conference Bulletin).

Ovaj materijal je preoblikovan, ali radi uživanja čitalaca nije ponovno lektorisan. Gramatika, izgovor i interpunkcija ostali su nepromenjeni (izuzev nekih malih promena radi razumevanja teksta od strane prevodioca).

Ovi govori predstavljaju Hristovu pravednost u okviru verske slobode.

U prvih nekoliko propovedi Džons polaže temelj na osnovi političkih zbivanja svog vremena, ukazujući na ispunjenje proroštva o nastanku stvaranja saveza crkve i države.

Premda su mnogi problemi onog vremena nestali, a i većina tih organizacija više ne postoji, principi zauvek ostaju isti.

Anđeli zadržavaju vetrove sukoba od ere 1888. i kad Bog bude imao narod koji je spreman da Ga sledi sve vreme – a to će biti, jer tako je prorečeno – On će ovim anđelima naložiti da puste vetrove i mi ćemo se naći u situaciji upravo onakvoj kakva je bila u prošlosti.

Spiritizam, ujedinjenje crkve i države i izlečenje smrtne rane zveri ispoljiće se iznenada i preovlađujući svom silom.

Hvala Bogu za ove snažne, predivne propovedi u kojima nalazimo reči koje je Bog dao u ovoj „najdragocenijoj vesti“.

Naša je molitva da vas ove Božje reči pripreme za ono šta nas čeka – za ono šta je odlagano više od stotinu godina radi nas – ne samo za vreme nevolje, već i za drugi dolazak našeg dragog Gospoda i Spasitelja.

– *Izdavači*

„Gospod je u svojoj velikoj milosti preko starešina Vagonera i Džonsa poslao najdragoceniju poruku svom narodu. Zadatak ove poruke bio je da svetu uverljivije predstavi raspetog Spasitelja, ovu žrtvu za grehe sveta. Ona je predstavljala pravednosti verom u Jamca; pozivala je ljude da prime Hristovu pravednost koja se ispoljavala u poslušnosti svim Božjim zapovestima. Mnogi su Isusa izgubili iz vida. Trebalo da uprave pogled na Njegovu božansku ličnost, Njegove zasluge i Njegovu nepromenjenu ljubav prema ljudskom rodu.

Sva vlast Njemu je dana kako bi mogao da podeli bogate darove ljudima, dajući neprocenjiv dar svoje sopstvene pravednosti bespomoćnom čoveku. Ovo je poruka koju, po Božjoj zapovesti, treba da objavimo svetu. To je poruka trećeg anđela koju treba objaviti jakim glasom, vest koju treba da prati obilno izlivanje Božjeg Duha.“

– 1896, *Special Testimony to Battle Creek Church*; E. G. W.

„Zahvaljujući svetlu koje mi je Bog dao, znam da treba doći do obnove poruka koje su bile date u prošlosti ...“

– 1906, *MR760. str. 31*; E. G. W.

Sadržaj

Predgovor.....	2
Poruka trećeg anđela – Br. 1.	5
Poruka trećeg anđela – Br. 2.	14
Poruka trećeg anđela – Br. 3.	24
Poruka trećeg anđela – Br. 4.	31
Poruka trećeg anđela – Br. 5.	36
Poruka trećeg anđela – Br. 6.	42
Poruka trećeg anđela – Br. 7.	48
Poruka trećeg anđela – Br. 8.	56
Poruka trećeg anđela – Br. 9.	63
Poruka trećeg anđela – Br. 10.	72
Poruka trećeg anđela – Br. 11.	78
Poruka trećeg anđela – Br. 12.	85
Poruka trećeg anđela – Br. 13.	92
Poruka trećeg anđela – Br. 14.	98
Poruka trećeg anđela – Br. 15.	105
Poruka trećeg anđela – Br. 16.	113
Poruka trećeg anđela – Br. 17.	118
Poruka trećeg anđela – Br. 18.	127
Poruka trećeg anđela – Br. 19.	134
Poruka trećeg anđela – Br. 20.	142
Poruka trećeg anđela – Br. 21.	150
Poruka trećeg anđela – Br. 22.	157
Poruka trećeg anđela – Br. 23.	164
Poruka trećeg anđela – Br. 24.	171
Poruka trećeg anđela – Br. 25.	179
Poruka trećeg anđela – Br. 26.	190

Poruka trećeg anđela – Br. 1.

Starešina A. T. Jones

Ikona zveri

Bez sumnje dobro razumemo da će svako izneseno predavanje govoriti o vesti trećeg anđela – nije bitno ko je iznosi, ali meni je dodeljena ova naročita faza vesti trećeg anđela, koja se odnosi posebno na proročanstva o zveri i njenoj ikoni i delu koje će da obave. Sve što ću da pokušam u ovom predavanju je da iznesem slučaj, priložim dokaze; argumenti će doći kasnije na osnovu dokaza o iznesenom slučaju. S obzirom na vreme koje večeras imamo, ne mogu potpuno da iznesem ceo slučaj, samo onoliko koliko se odnosi na deo koji zauzima ikona zveri. Sledeća predavanje razmatraće situaciju kako se razvila u vezi sa papstvom – sa samom zveri.

Nema potrebe da dam detaljnu definiciju ikone zveri. Svi dobro znamo da je ona crkvena sila koja koristi državnu vlast, građansku silu, za ostvarenje crkvenih ciljeva. To je dovoljno da se svi podsetimo na glavni predmet. Ono što ću da iznesem ove večeri jednostavno je skica onoga što takozvani protestanti rade u ovoj zemlji: dokaz o onome šta rade i dokaz da to rade na takav način da svi možete da vidite situaciju kakva je sada u zemlji; i ne samo kakva je trenutno, već kakvu su je zamislili oni koji nastoje da uvedu trajne mere.

Zadržaćemo se samo na 1894. godini. Negde sredinom godine došlo je do slučaja Cedarquist koji se pojavio u regularnoj vojsci u Omahi. Cedarquist je dobio naredbu da u nedelju gađa u mete. Zbog neposlušnosti zapovestima izveli su ga pred preki sud i kaznili sa šest meseci zatvora, koliko se sećam. Nećemo se baviti opravdanošću slučaja koji se pojavio u vojsci. Pogledaćemo samo kako je to iskorišćeno u ono vreme. Mnogi su, bez sumnje, s ovim dobro upoznati. Čim se to dogodilo i postupak bio objavljen, sekretar i glavni upravitelj Sunday League of America,¹ velečasni Edward Thompson iz Columbusa, savezne države Ohio, poslao je Predsedniku Sjedinjenih Država pismo, iz kojega ću – bitan deo – da pročitam.

Kancelarija Sunday League of America, Columbus, Ohio, 21. jula 1894. Njegovoj ekscelenciji Predsedniku Sjedinjenih Država i Glavnom zapovedniku vojske Sjedinjenih Država:

Poštovani gospodine! Dozvolite mi da, u ime preko sto hiljada glasača u Sjedinjenim Državama, koje imam čast da službeno predstavljam, molim vašu ekscelenciju da pomiluje vojnika Charlesa O. Cedarquista iz čete C, Druge pešadije, vojske Sjedinjenih Država, koji je, saznali smo, osuđen na težak rad, u Omahi, osuđen na dva meseca, sa zahtevom dodanom kazni „zatvora uz težak rad“, da „plati globu od 10 dolara mesečno od svoje mesečne plate“.

Razlog što tražimo ovo pomilovanje je što je Cedarquist kažnjen zato što je odbio da učestvuje u „vežbi gađanja“ u nedelju, a to je odbio zato što je rekao da je vežba gađanja kršenje zakona Nebraske u kojoj se nalazio; kršenje njegovih ličnih verskih uverenja; kršenje principa hrišćanske civilizacije i zakona gotovo svake države u Uniji. Pošto je Vrhovni sud Sjedinjenih Država u slučaju „Holy Trinity“² 29. februara 1892. odlučio da je „ovo hrišćanska nacija“, a pomenuti vojnik Cedarquist imao je pravo da očekuje da se u vojci ove zemlje neće izdati propisi ili zahtevi koji ne bi

¹ Američka liga za zaštitu nedelje.

² Crkva pod tim imenom podigla je tužbu protiv Sjedinjenih Država zbog zakona koji je zabranjivao strancima da bez dozvole rade u zemlji. Ova crkva je zaposlila pastora iz Engleske pa je sada osporavala da se pomenuti zakon odnosi na njega.

bili u skladu sa opštim zakonima i običajima takve vrste hrišćanstva, kako je to prikazala naša istorija.

Zatim se poziva na Ustav i izuzimanje nedelje od vremena kad je Predsednik trebao potpisati zakon. Nakon toga je čovek pomilovan, a naređeno je da se oficir, koji je zapovedio Cedarquistu da puca u nedelju, izvede pred preki sud, ali su ga njegove kolege oficiri oslobodili optužbe.

To pokazuje da je kombinacija koja je prikazana u ovom posebnom obliku organizacije, koristila vladu za svoje ciljeve i namere da ih ostvari, oslanjajući se na „preko sto hiljada glasača u Sjedinjenim Državama“, koje glavni upravitelj ima „čast da službeno predstavlja“.

Nedugo zatim je poštanski činovnik, koji je službenik Sjedinjenih Država, odlučio da izvrši inspekciju poštara u Čikagu u nedelju, uz uputstva da ko god od njih ima prigovor savesti protiv takvog rada ili službe u nedelju, slobodan je da ne dođe. Ali održavanje parade je bilo potpuno zabranjeno jer su se crkve u Čikagu udružile i poslale takav protest u Vašington Predsedniku i njegovom kabinetu, da je ovom poštanskom činovniku bilo zabranjeno da nedeljom održi svoju paradu.

Isto tako je pred dve ili tri godine u zemlji vođena kampanja na čelu sa dr. Parkhurstom iz Njujorka protiv gradske uprave. Ona je kulminirala u izborima u novembru na kojima je ovaj politički „reformni“ element trijumfovao, a taj trijumf je proširio glas i uticaj vođe ovog pokreta po celoj zemlji; i drugi gradovi, koji su ranije sledili isti smer kojim se išlo u Njujorku, otada su ga pozivali da dođe u njihove gradove da im da uputstva kako da najbolje vode svoje kampanje u istom smeru. Čikago je prvi grad koji je to učinio nakon ovih izbora. Pre oko dve godine Vašington ga je, zajedno sa nekoliko senatora Sjedinjenih Država, pozvao i on je došao i održao nekoliko govora da ih pouči kako da vladaju.

Jednog dana je bio u Čikagu na poziv nekog kluba u tom gradu. Imam ovde njegov govor. Iz njega ću navesti nekoliko citata, samo da ilustrujem duh koji pokreće ovaj pokret da vidite kakav je on – to jest, namera mu je da ne bude samo politički, nego *versko-politički*. Cilj mu je da se crkva meša, i ne samo da se meša nego da svojim diktatom *upravlja, kontroliše i vodi* vladu, i to u skladu sa svojim tumačenjem moralnosti, Svetog pisma i, kako je rečeno, Deset zapovesti.

Jedna stvar koju ćete primetiti dok budem čitao ove dokaze, ne samo iz ovog govora, nego i iz drugih koje ću izneti, je važnost koja se pridaje Deset zapovestima. Naš rad je od početka bio da ističemo verodostojnost Deset zapovesti i da zahtevamo da se one poštuju, pa smo očekivali da će pitanje Deset zapovesti jednog dana postati nacionalno pitanje, i jedna stvar u dokazu koji ću vam sada izneti jeste da je to vreme vrlo blizu, ako već nije i došlo, kad će Deset zapovesti postati opšte pitanje, pitanje za opštu raspravu i da trebaju imati mesto u nacionalnim poslovima.

Istina je da se, šta se tiče ovih političkih religionista, Deset zapovesti iznose ljudima u lažnom svetlu, i one se sve vreme lažno koriste; ali to nije važno. Kad neprijatelj uzima Deset zapovesti i lažno ih koristi i izvrće, to daje Gospodnjoj istini i Njegovom delu još veću mogućnost da na njima insistiraju onako kako ih je Bog dao i kako one (stvarno) znače. A to otvara put vesti trećeg anđela da dobije veće mesto i da obavi više posla nego inače. Prema tome, u svemu ovome ne treba da na to gledamo kao na stvarno protivljenje vesti trećeg anđela. Oni su to nameravali, ali kao što sam pred vama jednom rekao, mislim da je sve to samo *druga strana* vesti, ali da sve to zajedno pomaže napredovanju vesti.

Prvo ću da pročitam tri ili četiri izjave iz govora dr. Parkhursta u Čikagu, da biste videli karakter postupanja, pošto je on njegov veliki predstavnik; da vidite kakvu vrstu mišljenja ističe i koja su istaknuta mišljenja ovog pokreta.

Evo jednog od njegovih izraza: „Prokleti čopor lovačkih pasa u administraciji.“ Drugi je: „Krivokletnička, rumom natopljena i pohotna gomila.“ Još jedan: „Čistilište za političare i stalno razapinjanje za šefove.“ Drugi: „'Ne ubij.' 'Ne čini preljube.' 'Ne kradi'; to su etički 'zahtevi', ali oni su izložili Tammany.“³ I sve to ne u žaru ozbiljne, spontane diskusije, već u hladno smišljenom članku napisanom u radnoj sobi i onda čitanom iz rukopisa.

Druga serija izraza pomoći će da to ilustrujemo. Čitam to iz govora kako je objavljen u čikaškom *Inter Ocean* od 24. januara 1895:

Nije dobro obeshrabriti ljude, ali je uvek dobro da se suočimo sa celokupnom situacijom. Uzeću jednu ilustraciju koju sam kod kuće upotrebio mnogo puta, da ostvarim nešto što bi bilo vredno da se ostvari, ako hoćete da „regenerišete“ vaš grad. Ove reči su citat iz prezbiterijanske teologije, ali dobro odgovaraju nameri čak i ako je tako.

A pošto je sve ovo podupro prezbiterijat Njujorka, sa ciljem da ga podupru i odobre njegov put, to je sve prezbiterijska teologija u skladu sa njenom fazom koju zastupa njujorški prezbiterijat. Tako je dvostruko naglašeno da može citirati iz prezbiterijske teologije – bar kako je odobrava njujorški prezbiterijat.

To znači više od reformacije. Reformacija obeležava samo promenu forme. Regeneracija obeležava promenu srca – inauguraciju novih kvaliteta gradskih motiva i impulsa. Ako kažete da se ovde radi o idealu, naravno da se radi o idealu. Sa čime nameravate da izađete na kraj? Nećete uspeti da pobedite osim ako primenite pritisak snažnog oduševljenja, a neće uspeti da podstaknete narodno oduševljenje nikakvim naporom koji ulažete da ostvarite polovične mere.

Druga serija iskaza:

Pitam se koliko u ovom gradu ima onih koji su spremni da skinu svoje kapute i da ih ne oblače dok ne umru ili dok Čikago ne bude *spasen*. Jedino je to potrebno i jedino to će doneti uspeh. Moraćete da svoj život uzmete u svoje ruke, kao i svoju udobnost i komociju, i da pobeđujete korak po korak. U ovom poslu nema mesta za *diletanta* ili gizdavca. Reformnih klubova ima mnogo i oni imaju veliki broj članova, ali oni nekako ne uspevaju da spasu svoj grad. Nema prečica u *spasavanju* gradske uprave. Ne možete pobediti prestižom ili bogatstvom reformne organizacije, gradskih liga, građanskih klubova ili nekim drugim imenom po kojem se institucija može isticati. Ništa nećete uspeti osim ako svoju ličnost i sve što zastupate ne bacite direktno pred preteću plimu zla, čak i uz rizik da vas ona poplavi i potopi. Ako su ove reči suviše jake da bi se uklopile u ono čemu ste skloni, onda morate kriviti sebe, jer ovde sam došao na vašu molbu, a ne na svoju ruku. Ako u životu imate bilo šta što vam znači više od *spasenja Čikaga*, savetujem vam da se držite podalje od posla regenerisanja grada.

Isus Hristos je rekao: „Tražite prvo carstvo Božije.“ Ovaj sistem kaže: „Tražite prvo, neka vam najvažnije bude vladanje gradovima i carstvima ovog sveta.“

Međutim ja jednostavno čitam ove stvari; posle ćemo da ih sažmemo. Evo opet:

³ Tammany Hall, nekadašnja politička organizacija u Njujorku, sklona mitu i političkoj korupciji, prema imenu mesta na kome se okupljala.

U Deset zapovesti nema republikanca ni demokrate. ... Prema tome naš pokret u sebi nema nepotizma ni sektaštva. Svestran čovek je veći od ijedne stranke, a Dekalog je širok kao protestantizam, katolicizam i judaizam poređani jedan do drugoga. ...

Ne treba da preuzmete odgovornost od laika, ali su mesta koja kler treba da zauzme u krizi kakva je vaša ovde i naša u Njujorku, neuporediva i jedinstvena. Živi propovednik, ako se dovoljno ne odmakne od svoje radne sobe i svoje Biblije da upozna svet i šta se u njemu zbiva, ne može da prati stope proroka-državnika koji je pre tri hiljade godina skrenuo sudbinu izrailjskog naroda, bez osećanja da nadahnuće kojim je Božji čovek bio obdaren nikad nije imalo za cilj da bude primenjeno isključivo za osposobljavanje ljudi da izađu iz ovog sveta i da „prekrasno“ žive *u budućem svetu*. Isusova molitva nas uči da se molimo: „Neka bude volja tvoja na zemlji.“ Za vas to pre svega znači: „Neka bude volja tvoja u Čikagu.“ I nema mesta sa kojega takva ključna vest može da delotvorno odjekne kao s vaših propovedaonica. Ohrabrujuće je znati da raste osećanje da hrišćanska vernost znači *pariotizam* jednako kao što znači *pobožnost*, da biti dobar građanin znači isto toliko kao biti dobar crkveni vernik, i da su „Tebi, o Bože moj“ i „Star Spangled Banner“⁴ *obe hrišćanske himne* u ustima svestranog hrišćanina.

Jednostavno čitam ovo da vidite situaciju i zanimanje s kojim se ove stvari iznose.

Naš pokret je počeo *u jednoj crkvi*, i sve vreme pitanje je bilo šta *ta crkva* i *sinagoga predstavljaju*. Snaga čitave igre bila je reakcija ljudi na autoritet Deset zapovesti.

Ne postoji događaj zabeležen u starom biblijskom izveštaju koji bi se *svetošću* mogao meriti s *poduhvatom regeneracije Čikaga*, i nema situacije u kojoj bi bilo više prilike da odjekne glas nekog mesnog Ilije, što više njih to bolje. Osnovno pitanje sa kojim se sada suočavate je pitanje pravednosti nasuprot bezbožnosti, poštenja nasuprot lopovluka, čistoće nasuprot prljavštine. Ako kler ne može da izađe *en masse* i da se neposredno umeša u duel, kakva je uopšte korist od toga da imamo kler? ...

Još jedan citat:

Postoji moralno vođstvo koje kler treba da preuzme i i strašan je nemar ako to ne uradi. Prihvatanje i vizija večnih stvarnosti koje istog trenutka prihvata, čine jako veliki deo državničkog genija, i upravo to prihvatanje pokazuje da je propovednik obdaren božanskom opremom. U ono staro vreme u Izrailju državnik je bio prorok, a prorok je bio državnik, i uz određena ograničenja, čak i sada u nameri prirode i Boga leži da ove dve službe treba da se spoje, i čovek koji poznaje Božje tajne treba da oblikuje moralne ciljeve i potakne moralna veća i aktivnosti u svojem *gradu* i *vremenu*; a ja odvažno kažem svojoj braći u hrišćanskoj propovedničkoj službi da govorim sa uverenjem definitivnog znanja kad kažem da nema uticaja koji će neposrednije delovati da se svet vrati crkvi, nego da se crkva i njeni savremeni proroci vrate u svet i u njemu ostvare svoju misiju blagog autoriteta i moralnog upravljanja.

Ovo je dovoljno da vam bude jasno, da se uslovi, koji se odnose jedino na spasenje duše u pravednosti, a koji su na ovaj način upotrebljeni u Bibliji, i koji jedino crkvi pripadaju da ih koristi na ovaj način – ovi se ovi uslovi koriste (samo) za svetovne stvari, i da su svi oni, ceo plan spasenja, i delovanje crkve, svedeni na nivo ovog sveta, i pretvoreni tako da znače spasavanje stvari kakve su u ovome svetu. Zatim vidite primenu Deset zapovesti, tako da se primenjuju samo na spoljašnjeg

⁴ „Star Spangled Banner“ je državna himna Sjedinjenih Američkih Država.

čoveka, a to je jednostavno ponavljanje starog bezakonja – čišćenja čaše i zdele spolja, a unutrašnjost ostaje takva kakva je uvek bila kod fariseja.

Pre nekog vremena videli ste u *Sentinelu* objavljenu izjavu, u kojoj je dr. John L. Scudder iz Džerseja, u saveznoj državi Njujork, spomenuo stav i rad Young People's Society of Christian Endeavor.⁵ Pročitacu rečenicu-dve, a onda ćemo da obratimo pažnju na drugu izjavu, iznesenu pre jednu ili dve sedmice, od neposrednog predstavnika jednog od rukovodilaca pokreta Young People's Society of Christian Endeavor. Da načinim uvod u predmet, pročitacu prvo neke izjave dr. Scuddera kako su objavljene u *New York Sunu* 5. novembra 1894.

Gotovo svaka crkva u Americi ima svoju Young People's Society of Christian Endeavor, i ova društva, koja obuhvataju svaki zaseok u zemlji, objavila su svoju nameru da uđu u politiku. Ovo je značajna činjenica, ako se setimo da ove organizacije broje nekoliko stotina miliona sledbenika i da su sačinjene od mladih punih energije i oduševljenja. To znači da crkva ulazi u politiku sa namerom da tamo i ostane. Osim toga, to znači da crkva postaje moćan politički faktor, jer u tim društvima ima savršenu i trajnu organizaciju, koja se širi kroz svaku opštinu, državu i naciju, i delovaće jedinstveno po svim moralnim pitanjima.

Ne smatram da crkve treba da formiraju odvojenu političku stranku; naprotiv, one će ostati izvan svih stranaka, ali će da sarađuju, i kao snažna organizacija uputiće svoje zahteve postojećim strankama i tako ostvariti svoje želje. Pre izbora svaka mesna unija preuzeće privremeno izgled političke konvencije, i potvrditi samo one kandidate koji će da sprovedu želje znatnog dela društva. Zahtevaće pisana obećanja od kandidata i držaće ih za reč, a ako ne održe svoja obećanja, ti političari će biti osuđeni na propast.

Sa najvećom radošću pozdravljam dolazak ovog značajnog dana u istoriji crkve. Konačno će političari uvideti da hrišćani nisu skupina budala; da znamo dovoljno da sarađujemo, da vladamo s nekoliko miliona glasača i da bacimo svoje udružene snage protiv neprijatelja pravde, zakona i reda. ... Kad se hrišćani udruže i kad imaju nadmoćnu silu, kad se ujedine i kao telo odbiju da glasuju za svakoga ko ne sprovodi njihova načela, onda, i samo onda, biće poštovani i postaće politički moćni. Zašto ne bi bilo hrišćanskih dvorana kao šta ih ima Tammany hall? Zašto bi trebalo biti primedbi na posvećeni politički odbor? Zašto ne potezati konce za Božje carstvo? Ako se grešnici udružuju i štite svoje interese, zašto to i sveti ne bi učinili i isterali starog Sotonu?

Evo i najnovije iz Christian Endeavor odeljenja *Christian Statesmana*. Vodi ga jedan službenik Christian Endeavora i posebne serije predavanja sada se predaju i proučavaju o „Christian Endeavor Good Citizenship“.⁶ Samo nekoliko rečenica iz njih:

Politika za kojom teži pokret Christian Endeavor je hrišćanska politika, i ako je stranačka, onda je to politika hrišćanske stranke. Treba da je zamislimo kao deo hrišćanskog življenja, društvenog života, poslovnih aktivnosti, porodičnih dužnosti, a poseban rad crkve vrše druga odeljenja. Politiku kao hrišćansku dužnost treba pažljivo razmatrati zajedno sa dužnostima u društvu, poslovanju i domu. Hrišćanstvo se nalazi na sličnom terenu. Kod dvojice dobrih kandidata crkva nema pravo da bira između njih, ali neka sa svake propovedaonice odjekuju snažni protesti protiv kandidata za koje su Deset zapovesti ostavljene na drugoj strani.

⁵ Udruženje hrišćanskog nastojanja mladih.

⁶ Grubo prevedeno kao „Hrišćansko nastojanje dobrog građanstva“.

Možda je štamparska greška da su Deset zapovesti „ostavljene“ na drugoj strani, ali shvatili ste smisao.

Po čemu je rasprava o hrišćanskoj politici manje pogodna za propovedaonicu ili molitveni sastanak od diskusije o hrišćanskom poslovanju ili društvu i dužnostima u domu? Politika ima svoja posebna iskušenja, a hrišćanski duh je neophodan. Moramo da je očistimo ako ništa drugo nego zbog toga da od moralne propasti sačuvamo mnoštvo mladih ljudi koji svake godine u nju ulaze. Ali i da spasimo zemlju i naše svete američke institucije.

Šta onda postiže njihovo spasenje? Na šta se odnosi ceo ovaj plan spasavanja? Samo na ovaj svet, na stvari ovog sveta i kakve su u ovome svetu. On ne ide dalje od toga. Propovednik treba da shvati: „Ako se dovoljno ne odmakne od svoje Biblije“ – a to je jako dobro rečeno – da radi za ljude da ih na pošten način izvede iz ovoga sveta da uživaju sreću u drugome svetu; on treba da radi za svoje mesto, svoj grad, svoju državu i naciju, da ih izbavi, spasi, da ih sve regenerira. To je situacija. Osim toga:

Hrišćanski demokrati naći će velike dužnosti u glasanju i organizovanju stranke, a one su dublje i šire od bilo kojih dužnosti stranačkih pokreta. Svojim konzervativnim stavom prema svim promenama oni imaju važno mesto u hrišćanskoj civilizaciji. Neka, kao dobri i pošteni ljudi, proučavaju šta im je dužnost, i da je, imajući u vidu Sudnji dan, obave kako treba. Tako i njihovi drugovi hrišćani u Republikanskoj stranci, s drugačijim stavom prema politici vlade, oboje žive za uzvišene odgovornosti prema hrišćanskom patriotizmu i stalnom moralnom razvoju nacije. U tome bi došlo do lakog i prirodnog ujedinjenja među hrišćanskim građanima.

Crkva je najbolje mesto za podsticanje moralnog i duhovnog dobra, i ova unija svih hrišćanskih građana u svakoj crkvi, sa delovima u njoj koji bi bili bliski organizaciji svake stranke, promovisala bi savršenu delotvornost tamo gde su ova mala tela najuticajnija, odnosno, u svojoj vlastitoj stranci. Ako izostavimo sve detalje stranačkog delovanja ili ih ostavimo za glavnu skupštinu u dvorani prikladnoj za sva odeljenja određene stranke, imamo dobru građansku aktivnost koju svaka crkva može mudro preduzeti. Ovo je jedini način koji će ostvariti bilo kakvo dobro. Krajnje je vreme da se u Christian Endeavor guraju određeni planovi. Ne možemo se oslanjati samo na držanje govora i održavanje skupova, a da nema ničeg praktičnog. Prema načelima Christian Endeavor, i u skladu sa njegovom kreativnošću, mi požurujemo stvaranje planova zajedničke saradnje. *Hrišćanski duh mora da ima mesto u politici* i u Deset zapovesti, a Propoved na gori mora da vlada.

Građanska federacija u Čikagu,⁷ organizovana po uzoru na Parkhurstovu njujoršku mašinu, sledi isti put koji je on sledio u Njujorku, koliko su to u stanju. Imamo izveštaj od vođe ove federacije, velečasnog dr. Clarka iz Čikaga. On je napisao službeni izveštaj koji je objavljen u *Interioru*. Imao sam primerak tih novina, ali se negde zaturio. Možda ga nađemo pre nego što potpuno završimo sa ovim predmetom; i da imamo još neke od njegovih izjava. Jedna od njih je posebno vezana uz ovaj predmet, a to je odnos hrišćanina prema državi, odnos hrišćanina prema politici, uloga hrišćanina u oblikovanju i reformisanju države. A jedno od najvažnijih načela politike, koje iznosi u obliku platforme na kojoj stoji, je odluka Vrhovnog suda od 29. februara 1892. „ovo je hrišćanska nacija“. Pošto je ovo hrišćanska nacija, on sa očekivanjem pita: Kakav drugi

⁷ Engleski: The Civic Federation od Chicago.

posao hrišćanin ima nego da deluje u skladu sa tom idejom i sprovede principe ove hrišćanske nacije na hrišćanski način, oblikujući je prema hrišćanstvu?

Prema tome ovde su svi ovi elementi koji rade u ostvarenju svih ovih planova za sticanje kontrole nad zakonom i zakonodavnom silom.

A sada još jedna rečenica iz Parkhurstovog govora koju sam ostavio za kraj, a koja otvara područje vredno našeg razmišljanja i praćenja od ovog dana do kraja.

Pitanja koja su najsnažnije uzburkala javnost ove godine, i koja će nastaviti da uznemiruju verovatno još mnogo godina, nisu nacionalna već gradska. Došli smo u period koji bi se mogao označiti kao „Renesansa grada“. Značajna koncentracija stanovništva u urbanim centrima [dakle u gradovima] delovala je tako da istakne gradsku samoupravu, i ova koncentracija dostigla je takav stepen, a to sve tako naglašavaju materijalne vrednosti i intelektualne energije, da gotovo možemo reći da se pravi život nacije ogleda i živi punim životom u ovim centrima, pa će nacija sve više biti ono šta će od nje odlučiti da načine naše gradske samouprave.

Argument je ovaj: U gradovima je tako velika koncentracija ljudi, i tako se mnogo velikih gradova izgrađuje u zemlji, da se nalaze u položaju da u zemlji kreiraju smer nacije, i da to više ne mogu ljudi izvan gradova, pa je put kojim idu gradovi put kojim ide nacija, a ono šta obeležava gradove, obeležava i naciju. Izostavljajući potpuno religiju, veliki gradovi u zemlji predstavljaju političku plimu zemlje, bez obzira šta će iz toga da proizađe. Kao što vidite ove crkvene vođe to razumeju i zato nastoje da kontrolišu gradove, tako da se domognu vlasti u njima, a preko njih da vladaju nacijom.

Tako u svemu ovome vidite da je svaka od ovih izjava koju sam pročitao jednostavno izjava koja ponavlja sistem koji je stvorio papstvo, od prvog koraka koji je crkva preduzela u dane Konstantina do danas. Ko god je proučavao ovu istoriju zna da je svaka od ovih izjava koju sam pročitao tačno ista stvar koja se ponavlja. Ima li ovde bilo ko je proučavao ovu istoriju, ikakvog problema da vidi ikonu papstva u situaciji kako je izložena u ovim izjavama koje sam čitao iz njihovih vlastitih reči? – Ne, gospodine. Svako ko je proučavao ovu istoriju ne može a da ne vidi ikonu kako deluje na isti način, s istim ciljevima koje je imalo i papstvo, i cela ikona deluje pred našim očima.

Kako onda može da bude da bilo ko od nas ne vidi činjenicu da je ikona zveri danas potpuno oblikovana u zemlji i da radi svom svojom ulagivačkom snagom – premda još ne sa svom silom zakona; još ga nema potpuno u svojim rukama, ali to čini sa svom dodvoravajućom snagom i svi ovim prisvajanjem, malo po malo, uzimajući nešto ovde, gurajući se tamo, preuzimajući kontrolu nad onim što kontroliše naciju, a onda naciju da ukalupljuje i oblikuje.

Pogledajmo drugu fazu ovog prikaza ikone. Oni koji su čitali istoriju papstva i njegovog nastanka, zveri i njenog nastanka, znaju da se čitava borba i da je sve borbe papstvo vodilo u gradovima. Rim, Aleksandrija, Konstatinopolj, Antiohija, Jerusalim, Kartagina, Korint – glavni gradovi – bili su temelj i pozornica na kojoj je papstvo vodilo svoje bitke i zadobilo vlast u Rimskoj imperiji, i uvuklo se u sve slučajeve. Narod na selu – nameravao sam reći da su oni bili u *drugom* planu – praktično se uopšte nije uzimao u obzir. Seoski biskup je bio inferioran red stvorenja. Gradski biskup je bio mnogo viši. Stepenuvanje biskupija vršilo se prema stepenuvanju velikih gradova. A biskup glavnog grada, a to je bio Rim, imao je glavnu vlast, pa je mogao da kontroliše više elemenata koju su bili potrebni za izgradnju papske moći. Tako je Rim postao sedište, a njegova biskupija glava, papstvo – zver.

Sada možete tačno da vidite veliku sličnost, kako se to isto događa u ovoj zemlji, kako se pokušava osigurati vlast u najvećim gradovima – Njujorku, Čikagu, Filadelfiji, Bostonu. Sent Luisu, Sinsinatiju, San Francisku; u svima njima deluje ista stvar – gradske lige i kler koji ih vodi, i nastoje da kontrolišu gradove, da im dođu u ruke i da tako kontrolišu naciju.

Zar isti principi nisu na delu sada kao što su bili na delu u izvornom stvaranju zveri? Da li je moguće da zatvaramo oči pred ovom činjenicom i da ne vidimo da smo u prisutnosti delovanja ovog zla? Nije li krajnje vreme da glasno objavimo vest upozorenja protiv zveri i njezine ikone, najsnažnijim glasom koji nam Božja sila može dati?

Pročitacu još jednu izjavu. Ova dolazi iz *Herald and Presbytera* iz Sinsinatija, od 3. januara 1895. Pokazalo se da je cilj, najvažniji, velik predmet koji sve premašuje, a za koji misle da koriste vlast kad se nje domognu formiranjem takvih gradskih uprava, *nametanje nedelje zakonom*. Članak iz kojega čitam ima naslov „Sprovođenje zakona“.

Zakon određuje delovanje i ponašanje čoveka. Moralni zakon je da perceptivno otkrivenje božanske volje bude stalna i univerzalna obaveza svih ljudi. Zato se povezuje sa savešću pa kod hrišćana ne bi trebalo da zahteva zakonsko sprovođenje. Ali se u procesu upravljanja društvom dogodilo, da svi ljudi neće poslušati Deset zapovesti, koje imaju univerzalnu primenu, pa je zato postalo potrebno da se dodaju kazne i globe, i osigura njihovo sprovođenje snažnom rukom građanske vlasti.

Kao što svako može da vidi, upravo je to stav, učenje i argumenat papstva. Imaćemo prilike da čitamo neke druge takve stvari kad u sledećem predavanju dođemo do sledeće faze ovog predmeta.

Jedna od Deset zapovesti, koja ima preporuku naših zakonodavaca, i koja je utkana u statut gotovo svake države, je ona koja vodi računa o pravilnom svetkovanju subote. Naši zakonodavci su smatrali za potrebno da spreče one koji čine zlo i one koji bi oskvrnuli svetost Božjeg svetog dana, tako što su odredili posebne zabrane i kazne za njegovo kršenje. U našem gradu je otvoreno kršenje ovog zakona bilo tako stalno i prkosno, da je organizovana Municipal Reform League,⁸ koja bi u hrišćanima probudila osećanje njihove dužnosti prema državi.

„Municipalna reforma“ – to je gradska reforma – na to se obavezala „Civic Federation“ u Čikagu i „Society for the Prevention of Crime“⁹ u Njujorku. Oni su *ista* stvar, ali nemaju isto ime u svim gradovima. Ali šta je bilo uzrok njegovog osnivanja u Sinsinatiju? – Jasno, nepoštovanje nedelje. Šta je u Čikagu bila glavna stvar? – Nepoštovanje nedelje.

Prva stvar bila je da se osigura zatvaranje pozorišta u subotu. Za to je bio dovoljan zakon i gradska policija da sprovodi zakon, ali se pokazalo da postoji jedan čovek moćniji od zakona, policije i elemenata reforme u tom gradu, a to je bio gradonačelnik. Prestupnici zakona su bili toliko brojni da je, kad bi za svakog trebalo sastaviti porotu, bilo nemoguće da im se sudi. Sudovi su bili blokirani i sudski postupak onemogućen.

Liga je došla u pomoć Sudu sa zakonom koji ju je podupirao i predložila da policija dobije nalog da uhapsi osobe koje se nađu da krše subotne zakone. Tako bi zakon sproveo zabranu i zatvorio pozorišta, čak i ako prekršitelji ne bi bili potpuno kažnjeni. Gradonačelnik je pritekao u

⁸ U prevodu: Gradska liga za reformu.

⁹ U prevodu: Društvo za prevenciju zločina.

pomoć pozorištima i zabranio policiji da izvrše hapšenje dok prestup nije *potpun* i predstava se ne završi.

Liga se požalila Komesarijatu policije¹⁰ smatrajući da policija nije dužna da poslušati nezakonite naredbe. Većina u Komesarijatu odlučila je da policajci moraju da poslušaju sve naredbe gradonačelnika, jer je to potrebno za odgovarajuću disciplinu. Šta sada zakonu poslušni građani treba da urade? Rečeno im je da je Sinsinati pod boljom upravom od bilo kojega grada u zemlji, ali su Boston, Njujork i Baltimor ipak uspjeli da zatvore svoja pozorišta u nedelju. Bilo je govora o proceduri impenimenta¹¹ protiv gradonačelnika, dok su ostali zagovarali peticiju upućenu guverneru da ukloni Komesarijat policije i da se sprovede referendum po pitanju može li glavna vlast u gradu staviti svoje noge na Božje i ljudske propise i prkositi moralnom osećanju društva.

Kao što vidite, na prvome mestu su zahtevi za sprovođenje nedeljnih zakona. Ako to nije učinjeno onako kako žele, oni zahtevaju „gradsku reformu“. Grad ide u propast i zato morate da imate druge elemente da spasite grad. A zbog čega žele da spasu grad? Zato da nametnu nedeljne zakone, da bi spasili nedelju, da bi time spasili naciju. Zar onda ne vidite da je jedina velika stvar koju imaju za cilj svi ovi pokreti nametanje nedelje, a mi znamo da je to podizanje ikone zveri i nametanje žiga zveri?

Zato je na osnovu svih ovih podataka savršeno jasno da se ova zemlja danas nalazi u živoj prisutnosti – živoj, delujućoj prisutnosti ikone zveri i njenog nastojanja da nametne žig.

¹⁰ Engleski Police commissioners: policijski poverenici, povereništvo policije ili načelnici policije.

¹¹ Engleski impeachment, postupak za opoziv visokog državnog funkcionera.

Poruka trećeg anđela – Br. 2.

Starešina A. T. Jones

Papstvo

Naše predavanje večeras biće studija papstva, nakon što smo sinoć proučavali ikonu papstva. Kažem, kao što sam i juče rekao, sve što činim je da vam iznosim podatke, da ukažem na stanje; dokazi će biti potpuniji kad vidimo na čemu se temelje. Izjave koje ću večeras čitati biće iz katoličkih izvora – katoličkih govora i novina.

Čitaću prvo iz jednog od katoličkih govora na Katoličkom kongresu u Čikagu 1893. godine, a objavljen je u čikaškom *Heraldu* 5. 6. i 7. septembra. Ovo su jednostavno izjave paralelne onima koje smo izneli u prethodnom predavanju, ali s druge strane, ili bolje rečeno iz drugog dela iste strane. Kad ih povežemo, kao što smo to uradili sa onima prvim, i kad imamo oba predavanja, biće lako da vidite paralele – u nekima ćete naći da se slažu od reči do reči – i one su *identične* u *principu* i *cilju*.

Prvo ću da čitam iz govora održanog na Katoličkom kongresu u Čikagu 4. septembra, o „uticaju katoličkog građanina“. Održao ga je Walter George Smith, kako je objavljen u čikaškom *Heraldu* 5. septembra 1893.

Crkva i država, kao korporacije ili vanjska upravljачka tela, odvojene su u svojim sferama, i crkva ne prisvaja državu, niti država crkvu, ali obe su od Boga i obe imaju isti cilj i kad se svaka razume kako treba, onda između njih nema antiteze ni antagonizma. Ljudi *služe Bogu služenjem državi* isto tako neposredno kao kad *služe crkvi*. Onaj ko umire na bojnopolju, boreći se za svoju zemlju, jednak je onome ko za svoju veru umire na lomači. Građanske vrline su same po sebi religiozne vrline ili, u najmanju ruku, vrline bez kojih ne bi bilo religioznih vrlina, pošto nijedan čovek koji ne ljubi svog brata, ne ljubi ili ne može da ljubi Boga.

To je u istom rangu, setićete se, sa sinoćnom izjavom da su „Tebi, o Bože moj“ i „Star Spangled Banner¹ obe hrišćanske himne“ za onoga ko razume ovu stvar. Kao što vidite to čini vlasti potpuno religioznima, izjednačenima sa crkvom.

Još jedna izjava iz istoga govora:

Crkva [pritom misli na Katoličku crkvu] je u svim vekovima bila najdemokratičnija od svih organizacija; samo je crkva naučavala pravu teoriju o bratstvu i jednakosti svih ljudi pred Bogom, i čovečanstvo mora da u njenim propisima traži temelj za svoje mere oslobađanja od sadašnjih opasnosti.

On pod sadašnjim opasnostima misli na stanje u društvu, sukob rada i kapitala te kontroverze koje su trenutno zrele u Sjedinjenim Državama.

Druga izjava iz istih novina, iz govora Edgara H. Gansa, pod naslovom „Katolička crkva u Americi“, objavljena je u čikaškom *Heraldu* 5. septembra 1893. godine. Govoreći o duhu slobode koji pokazuju Sjedinjene Države, i uzimajući izjavu o tom duhu slobode iz jednog Websterovog citata, govornik kaže:

¹ „Star Spangled Banner“ je državna himna Sjedinjenih Američkih Država.

Katolička crkva pozdravlja ovaj svetao i prekrasan duh, i stavlja ga u svoje grudi, jer *ona je njegova pomajka*. Vekovima ga je negovala nežnom privrženošću. Uvek ga je iznova izbavljala iz smelih i bezbožnih ruku despota, bilo da se radilo o kraljevima, carevima ili popularnoj većini na vlasti. U Božjoj crkvi se nalazi jedini pravi suveren i izvor sve moći. Suverenost naroda potiče od njega kao sveti zalag i narod mora da ga koristi za opšte dobro.

Ubrzo ćemo iz papine enciklike ustanoviti da je on, umesto Boga, čuvar i izvor ove suverenosti. Čitaćemo sada završne reči iz istoga govora gosp. Gansa. Izjava je identična onoj koju smo sinoć čitali:

Među nama imamo naše izrailjske proroke, božanski opunomoćene, kao što su bili sveti ljudi u prošlosti, da vode, poučavaju, oplemenjuju i *uzdižu naciju*. *Američki narod* dostićiće najveću slavu kad sa njihovih usana bude tražio reči mudrosti i istine – *kad se dragovoljno bude podvrgnuo blagoj službi sveštenika i biskupa svete Katoličke crkve*.

Ovim izjavama ne treba komentar. Podsećanje na izjavu koju smo sinoć čitali biće dovoljno da to povežete.

Sad čitamo iz govora biskupa Johna A. Watersona iz Columbusa, na Katoličkom kongresu i objavljenom u čikaškom *Heraldu* 6. novembra. On je govorio o Leu i Satolliju;² govoreći o Leu kaže sledeće:

Svojim ličnim dostojanstvom i dobrotom, praktičnom mudročću svog učenja i čvrstinom svojih dela, on daje svetu na znanje da je papa velika stvar u svetu i za svet. [Glasno klicanje.] I intelektualci, koji su dosad bili buntovni, počinju da se navikavaju da će, ako društvo treba biti spaseno od stanja u nečemu goreg nego u paganska vremena, spasitelj doći iz Vatikana. [Ponovno klicanje.]

Još jedna izjava u *Heraldu* od 7. septembra potiče od Katherine E. Conway. Njezin referat je nosio naslov „Učinimo Ameriku katoličkom“ u kojem je rekla sledeće:

Vaš zadatak je da Ameriku učinite katoličkom. To je pre četiri godine bio pozdrav irskog nadbiskupa delegatima okupljenim povodom stogodišnjice na Katoličkom kongresu u Baltimoru. I to je bio nalog s kojim ih je poslao da se vrata kući. Patriotsko i versko oduševljenje bilo je na vrhuncu i sva su srca bila spremna da odgovore kao prvi krstaši na poziv Petra Pustinjaka: „Bog to želi.“

Ovi govori pokazuju da su cilj i delovanje papstva upravo oni o kojima smo sinoć čitali.

Sad prelazim na druge izjave date prošle jeseni u vezi sa papinom enciklikom koja je tada došla. U pismu iz Rima, datiranom sa 14. oktobrom 1894. i objavljenom u *Catholic Standardu* 3. novembra 1894. godine, nalazimo sledeće:

Bez preterivanja može da se kaže da su Sjedinjene Američke Države glavna misao Lea XIII u vladanju Rimskom i univerzalnom Katoličkom crkvom.

² Papa Leo XIII i kardinal Francesco Satolli.

Dok čitamo malo bih ovo komentarisao. Zašto Leo stalno razmišlja o Sjedinjenim Državama? O, to je povezano sa vladanjem Rimske i univerzalne Katoličke crkve. Prema tome on predlaže da se Sjedinjene Države koriste za neki cilj u vladanju Katoličke crkve širom sveta.

On je jedan od poznatih intelektualaca u Starom svetu koji gleda kako se vašingtonska zastava posuta zvezdama uzdiže do zenita na nebu. Pre nekoliko dana, na prijemu jednog poznatog Amerikanca, Leo XIII mu je rekao: „Sjedinjene Države su budućnost; stalno mislimo na njih.“ Nepažljivi političar, površni posmatrač u Evropi kao i u Americi, začuđen je ovom stalnom simpatijom prema američkom narodu i brigom za njegove opšte interese. Ali oni koji poznaju gorljiv duh ovog pape, koji ne miruje za ono što je dobro, koji revnuje za sve što je veliko i plodno; filozof čiji se pogled pruža preko čitavog intelektualnog, društvenog i religijskog horizonta; državnik koji prosuđuje stvari imajući na umu centralne i vladajuće ideje, svi oni u srcu svetog oca vide motive za njegove nepopustljive rezolucije i njegovu posvećenost američkim idejama. Ova stalno prisutna simpatija *ima svoj temelj u fundamentalnim interesima svete stolice.*

Fundamentalne ideje svete stolice su ideje na kojima počiva čitava struktura, a ova simpatija prema Americi ima svoj osnov u ovim fundamentalnim idejama koje se odnose na interese svete stolice „Rimske i univerzalne crkve“.

Ova uvek prisutna simpatija ima svoj temelj u fundamentalnom interesu svete stolice, u posebnom shvatanju *uloge koju treba da odigra*, i položaja koji Crkva i papstvo *treba da imaju u budućnosti.*

To potpunije objašnjava da papstvo sa najvećim interesovanjem čeka na buduće vreme. Ono ima za cilj da se na svaki način pripremi za ono što će doći, kao što kaže, za budućnost. I ono namerava da koristi Sjedinjene Države pomoću kojih, i preko kojih će da se obuče i pripremi da se uspešno uhvati u koštac sa onim što će da se pojavi u budućnosti. Zato čitam dalje o istoj stvari:

Ovaj interes je potreba u kojoj Rim vidi da se nalazi, da svoj opšti pravac usmerava prema *znacima vremena* i transformacijama na uznemirenoj površini sveta. Ova posebni koncept je duboko ukorenjeno osećanje da Crkva u Evropi mora da obnovi svoje instrumente i svoju metodu prilagođavanja nepromenjivih principa na promenjivu sredinu i nove uslove. ... U ovoj evoluciji Crkva, u očima Pape, ima zadatak koji treba da ispuni. Da bi ispunila ovaj zadatak Crkva mora da se prilagodi promenama do kojih je došlo delovanjem univerzalnih sila. Državna Crkva, službeni katolicizam, privilegije, zakonski i bliski odnosi između dveju sila, povezanost klera sa političkom strankom, feudalne crkvene organizacije, sav ovaj vanjski okvir Crkve mora da se transformiše, obnovi, a možda potpuno ukine. Ovo je centralna dominantna misao koja obeležava celu drugu polovinu sadašnjeg pontifikata od vremena incidenta u Knights of Labor³ i enciklike *Rerum Novarum* do enciklike upućene francuskom narodu. U prvoj polovini svoje vladavine Leo XIII je smirivao, popuštao, ozdravljao. On je bio papa mira i počinka. Kad je potvrdio ovu povelju postao je papa akcije. Ali kako može da se stvori ova nova vrsta sveštenstva?

³ U prevodu Vitezovi rada, najveća i najvažnija radnička organizacija u 1880-tima, koja je izgubila popularnost zbog anarhije i nasilja.

Gde da nađe kler, oblik sveštenstva preko kojega može da sprovede ovu shemu da bude uspešna u Evropi i u svetu? Zato što je Evropu trebalo pomladiti, preoblikovati, oživetiti. Gde da Crkva nađe model prema kojem može da preoblikuje Evropu?

Od koga da ga prekopira? Koja civilizacija, koja zemlja, koja filozofija mu to može dati? Ne bi li bilo rizično da ga stvori jednim potezom? Ne bi li bilo bolje da udruži sile s nekom državom koja, bar delimično, ima primerak koji postoji bar u grubim crtama? Ne bi li bilo dovoljno da smelo označi konture pa da ga dovrši i iskoristi? *Ovaj model je američki model; to je američka demokratija, sa slobodom, sa opštim pravom, sa bogatim i bujnim životom, bez ograničavajućih veza i bez istorijske birokratije.*

Temelj za odobrenje svih nedeljnih zakona na svim sudovima je „opšte pravo“. Opšte pravo je direktni potomak kanonskog prava. Kad je papstvo bilo država i kad je država bila podložna vladavini papstva, kanonsko pravo je bio ono što je danas opšte pravo. A države koje tvrde da su se odvojile od papstva, još uvek temelje verske svetkovine na „opštem pravu“. A pošto je cela pravna struktura Sjedinjenih Država građena na opštem pravu, tako da podupire nedelju, papstvo se uključuje i zadovoljno je što nalazi model koji mu i te kako odgovara i prema kojem može da preoblikuje svoje eklezijastičke oblike za Evropu i ceo svet.

Još nešto; ponovno ću da pročitam ovu rečenicu:

Ovaj model je američki model; to je američka demokratija, sa slobodom, sa opštim pravom, sa bogatim i bujnim životom, bez ograničavajućih veza i bez istorijske birokratije.

Papi jako smetaju bilo kakve ograničavajuće veze; u stvari on ne želi nikakva ograničenja. A ovo veliko otkriće Lea XIII, koje nijedan papa pre njega nije učinio, takvo je da sada zaokuplja sve njegovo vreme, a od njega sve koji obavljaju poslove u ovoj zemlji – iskorišćavanje odredbe Ustava Sjedinjenih Država: „Kongres ne može da donosi nikakav zakon o ustanovljenju državne religije, kao ni zakon koji zabranjuje slobodno ispovedanje vere.“ Leo je otkrio da se papstvo može nametnuti ovoj zemlji na svaki mogući način i svim mogućim sredstvima, i da je kongresu zabranjeno da donosi ikakve zakone da to zaustavi. To je otkriće koje niko pre njega nije učinio i to je razlog što u poslednje vreme tako snažno podupire Ustav Sjedinjenih Država.

Naravno da svi znamo da je namera Ustava uvek bila da bude izraz volje američkog naroda, da religiji nema mesta u državnim poslovima i da s njima nema nikakve veze. Ali papstvo nikad nije zadovoljno dok ne zaposedne sve u vladi i u njoj sprovodi interese crkve, a Leo XIII je otkrio da sve to može da se uradi pod ovom ustavnom odredbom kojoj je bila namera da zauvek spreči takvu stvar.

Tako će papstvo, otvoreno kršeći Ustav, da se uvuče u vladu i onda će podržavati ovu odredbu protiv svega što bi neko učinio da ga zaustavi. I svako ko progovori protiv ovog delovanja papstva, znajte da krši duh „Ustava Sjedinjenih Država“, jer on kaže da se ništa ne sme činiti za bilo koju religiju niti za njeno ustanovljenje. Kad neki građanin Sjedinjenih Država bude ustao i protestovao protiv papstva i svega ovoga što je protiv slova i duha ustava, pazite!, on neće da ceni „slobodu Ustava. *Mi* volimo slobodu; *mi* branimo Ustav; drago nam je što Amerika ima takav simbol slobode“. I naravno da je tako.

To je razlog zašto papa Leo XIII čitavu svoju dušu, punu ideala, okreće onome što se nepravilno naziva njegovom američkom politikom. Ona bi se s pravom trebala zvati njegovom katoličkom univerzalnom politikom.

Kakva je onda njegova politika u Sjedinjenim Državama? Univerzalna. Ono što papstvo radi u Sjedinjenim Državama radi sa idejom uticanja na ceo svet i usklađivanja celog sveta s papinim idejama, i da sve ponovno sagradi na svojim osnovnim i temeljnim principima.

Iz te perspetive, široke kao veliki svet i trajne kao čitava epoha, treba promatrati dolazeću američku encikliku. Da se delegacija [Satollija] učini nezavisnom i suverenom [što on i čini] sa vrhovnim crkvenim sudom.

A to znači mnogo više nego o čemu su mnogi dosad sanjali, jer Satolli je već izneo doktrinu da kler u Sjedinjenim Državama nije predmet nadležnosti građanskog suda. A to znači vrhovni crkveni sud.

Da podupre monsinjora Satollija i da njegovu misiju učini trajnom i uspešnom; da istakne sredstva za povećanje uticaja i slobode; da nastavi sa politikom umerenosti i prilagođavanja, koja je donela mir naciji; jednom rečju, da reši *sva važna aktuelna pitanja* i da utvrdi tip sveštenstva – model života kakav Leo XIII želi da malo po malo na dohvata ruke prinese oslabljenim narodima starog sveta – to je uzvišen cilj enciklike upućene Amerikancima.

Što se tiče izjave o njegovom promatranju znakova vremena, ovo preoblikovanje papstva, čak i uništenje, ako je potrebno, ustanova i formi koje su vekovima bila uspešne – sve to s obzirom na ono što će papstvo da radi u budućnosti – podseća me na jevrejski prevod Danila 8,23. U našem prevodu glasi: „A na kraju carovanja njihovog, kad bezakonici navršu meru, nastaću car bestidan i lukav“. Jevrejski prevod glasi: „... car sa drskim licem, koji se razume u prevare.“ Želim da znam ne ukazuje li to na papstvo kao što smo to večeras čitali iz ovih dokumenata? „Car sa drskim licem, koji se razume u prevare.“

Biskup Keane, po povratku nakon posete Rimu prošlog oktobra, kaže u intervjuu u *Catholic Standard* od 13. oktobra 1894. o ovom predmetu:

Biskup Keane je veoma otvoreno govorio o svom nedavnom putovanju u inostranstvo, a posebno o velikom interesovanju koje papa pokazuje za Ameriku i poslove, svetovne i duhovne, u toj zemlji. Papa je uveren da je Bogu dobrobit politike, odnosno svetovna dobrobit, jednako na srcu kao duhovna dobrobit. Njegova je politika da oboje uskladi koliko god je to moguće. U ostvarivanju ovog svog cilja papa želi da crkvu prilagodi koliko god je to moguće uslovima koji sada vladaju u svetu i da se pobrine za one koji će vladati u budućnosti. On upoređuje svet sa čovekom, sa time da crkva predstavlja dušu, a država telo. Čovek bi bio nerazuman kad bi negovao dušu, a zanemario telo; tako ni crkva ne može da sebi priušti a da ne prepozna okolnosti u kojima se nalazi. Kako čovekovo telo raste, tako se razvija i njegova duša; i kako svet postaje stariji tako se menjaju i okolnosti u kojima se crkva nalazi. Zato je papin cilj da zemaljsku i duhovnu vlast čuva od sukobljavanja.

Prema tome papa još uvek tvrdi da je Božji posrednik u vođenju ovih poslova. On određuje ono što tvrdi da je Božja volja u odnosu na crkvu i vezano uz svetovne i duhovne sile, pa je onda *on* taj

koji umesto Boga treba da upravlja njima i kaže kako treba da zajedno deluju; on je taj koji treba da pazi da se ne sukobljavaju.

Papa priznaje činjenicu da je demokratija stanje koje nastaje i da su danas njeni najpoznatiji predstavnici Francuska i Amerika. Zbog toga ove zemlje prati sa velikim interesovanjem. *To posebno važi za Sjedinjene Države*, gde papa veruje da će se u budućnosti nalaziti uporište katolicizma.

Obratimo pažnju na papine reči u njegovoj enciklici, kako je objavljena u *Catholic Standardu* od 2. februara 1895. Ovu encikliku čovek treba da čita više puta pre nego što shvati njen pravi cilj. Zbog toga sam pročitao ove izjave pre nje da biste mogli brže da shvatite šta je rečeno po ovom pitanju. U njoj raspravlja o nekoliko predmeta, ali mi ćemo sada da pročitamo samo ono što je rekao o ovom predmetu. Nakon pozdrava: „Časna braćo, zdravlje vam i apostolski blagoslov“, rekao je:

Odlučili smo da vam se posebno obratimo, uvereni da ćemo, ako je Božja volja, biti od neke pomoći katoličkoj stvari među vama. Ovome pristupamo sa najvećom revnošću i pažnjom jer visoko cenimo i ljubimo izuzetno mladu i živahnu američku naciju, u kojoj jasno *raspoznajemo skrivene snage za napredak civilizacije i hrišćanstva*.

Govoreći o iskrcavanju Kolumba, kaže:

Kao što je Nojeva lađa, savlađujući burne vode, nosila seme Izrailja s ostatkom ljudskog roda, tako su i lađe kojima je Kolumbo plovio preko okeana nosile u krajeve iza mora klice moćnih Država kao i principe katoličke religije.

Govoreći dalje o iskrcavanju Kolumba:

Niti se ova činjenica, koje se sada prisećamo, dogodila slučajno bez namere Božanskog Proviđenja. Upravo u vreme kada su se američke kolonije, nakon što su uz katoličku pomoć ostvarile slobodu i nezavisnost, ujedinile u ustavnu republiku, među vama je sa radošću osnovana sveštenička hijerarhija.

Time želi reći da je upravo posle sticanja slobode i nezavisnosti, i početka ove nacije, takođe počela delovati sveštenička hijerarhija Katoličke crkve u ovoj zemlji; da se to dvoje dogodilo u isto vreme; to on ističe.

Time je izneseno još nešto:

Upravo u vreme kad je poznato glasanje stavilo Vašington na čelo republike, apostolskom vlašću je nad *Američkom crkvom* postavljen prvi biskup.

Ova formulacija nije ovde postavljena bez namere. Papstvo želi da se Katolička crkva odsad smatra *Američkom crkvom*. Nastavljam da čitam:

Dobro poznato prijateljstvo i familijarni odnos koji je postojao između ova dva čoveka, čini se da je *dokaz kako Sjedinjene Države treba da stupe u skladno prijateljstvo sa Katoličkom crkvom*.

U jednom drugom odseku, nakon što je rekao šta su biskupi učinili na svojim sinodima i svojim dekretima, on kaže:

Zahvalnost pripada pravičnim zakonima koji vladaju u Americi, i običajima dobro uređene republike za crkvu među vama, kojoj se ustav ne protivi.

Kako stoji u Ustavu, on je načinjen upravo sa ciljem da se protivi Rimu i spasi zemlju od dominacije Rima. Oni koji su pisali Ustav, i istorijat vremena u kojemu je usvojen, rekli su sledeće:

Nemoguće je da sud odredi pravo prvenstva među različitim sektama koje ispovedaju hrišćansku veru, a da ne stvore tvrdnju o nepogrešivosti, što bi nas vratilo Rimskoj crkvi.

Da bi narod ove zemlje sačuvali od dominacije Rimske crkve, rekli su u Ustavu, vlada ne sme nikad više imati ništa sa religijom. Ali Leo je otkrio da je nedostatak *protivljenja* u Ustavu najbolje uporište za crkvu, njena najveća prilika.

Crkva među vama, nesprečavana neprijateljskim zakonodavstvom, zaštićena od nasilja građanskih zakona i nepristrasnošću sudova, slobodna je da živi i deluje bez smetnji.

I ona deluje bez smetnji. Ne kažem da Ustav *treba* da bude u takvom obliku da Kongres može da koristi zakonodavstvo protiv papstva. Nikako. Najsigurnija zaštita od papstva je Ustav takav kakav je, ali u određenim okolnostima ona ga koristi kao najsigurnije sredstvo za dominaciju papstva. Leo nastavlja:

Iako je sve to tačno, bilo bi jako pogrešno doći do zaključka da u Americi treba tražiti uzorak za najpoželjniji status Crkve ili da bi bilo univerzalno zakonito ili svrsishodno za Državu i Crkvu da budu, kao u Americi, razdvojene i odvojene.

Iako je Crkva napredovala pod ovim Ustavom i ovde ima bolju priliku i mogućnost nego bilo gde drugde na zemlji, to ne treba da se uzme kao dokaz da je bolje imati Crkvu i Državu odvojene. Ne, jer pre nego što je završio ovaj odsek, on uči da one trebaju da budu ujedinjene. Evo njegovih reči:

Činjenica što je kod vas katolicizam u dobrom stanju, i da čak uživa napredan rast, treba pre svega pripisati plodnosti kojom je Bog obdario svoju Crkvu, tako da se ona, ukoliko se ne umešaju ljudi ili okolnosti, spontano širi i umnožava. Ali ona bi donosila obilniji rod kad bi, uz slobodu, uživala *naklonost zakona i pokroviteljstvo državnih vlasti*.

Nije dovoljno da bude slobodna i neuznemiravana; ona će biti zadovoljna kad bude uživala *naklonost i potporu*. Premda je Ustav pušta potpuno nesputanom, to nije dovoljno; i premda pod njim napreduje, to nije dovoljno. Ništa je ne može zadovoljiti osim da uživa potporu i naklonost zakona i građanskih vlasti.

A što se tiče osnivanja apostolske delegacije, odnosno Satollijevog položaja, poslušajmo njegove reči o tome, kao i njihovo puno značenje:

Ovim postupkom, kao što smo to svuda nagovestili, mi smo želeli, pre svega, da potvrdimo kako prema našem sudu i osećanjima, Amerika ima isto mesto i prava kao druge države, bez obzira koliko bile moćne i imperijalne.

Postavljanjem Satollija ovde, on predlaže, i time kaže, da Amerika danas, Sjedinjene Države, imaju isto mesto i ista prava kao druge države, bez obzira koliko bile moćne ili imperijalne – kao Austrija, Španija, Francuska – bilo koja od njih, kako je rečeno u ovom izveštaju koji je objavljen u Lansingu (Mičigen) u *Republicanu*, 24. septembra 1894.

Papin edikt uzdiže Sjedinjene Države u *prvi rang* kao *katoličku naciju*. Dosad je ova zemlja za crkvu bila „misionarska“ zemlja. Nije imala veće službeno priznanje Rima od Kine. ... Ali novim ediktom [kao i ovom enciklikom] zemlja je oslobođena propagande i proglašena kao *katolička zemlja*.

Da, „katolička zemlja“, kao i bilo koja druga država, „koliko god bila moćna ili imperijalna“.

Uz to nameravamo da pojačamo veze dužnosti i prijateljstva, koje povezuju vas i mnoge hiljade katolika s Apostolskom Stolicom. U stvari, mnoštvo katolika zna kako je spasonosan naš čin trebao da bude; osim toga, videli su da je bio u skladu sa običajima i politikom apostolske stolice. Jer od najranijih vremena bio je običaj rimskih pontifa da se služe božanski dodeljenim darom primata u vođenju Hristove crkve, da šalju legate u hrišćanske zemlje i narode.

Kome su pontifi slali legate? U misionarske zemlje? Ne. U protestantske zemlje ili narode? Ne. U neznabožačke zemlje ili narode? Ne, „u *hrišćanske zemlje i narode*“. Kako je papstvo otkrilo da je ovo bila „hrišćanska zemlja“ u koju su mogli poslati legata? Pa Vrhovni sud Sjedinjenih Država je rekao da je to „hrišćanska nacija“. I čim je to rečeno, postavljen je legat i poslana delegacija da ovde trajno ostane.

Legati ... s obzirom da nadomešćuju njegovo [papino] mesto, mogu da ispravljaju zablude, ravnaju krive puteve i vode narod koji je poveren njihovoj brizi, povećali su sredstva spasenja. ... Njegova vlast ima nemalu težinu da sačuva u mnoštvu duh pokornosti.

Zatim govori šta će da učini s biskupima i kako će im pomoći i sačuvati njihove administrativne i diocezijske poslove. Kaže kako je sve to učinjeno da svi „mogu delovati zajedno s udruženim snagama, da promovišu slavu *Američke crkve* i opštu dobrobit“.

Teško je proceniti dobre rezultate koji će proisteći iz sloge biskupa. Naš narod će da primi pouku, a snaga primera delovaće *na one vani* koji će ovim jednim dokazom biti ubeđeni da je božanski apostolat nasleđem prenesen na Katolički episkopat.

Još jedno razmišljanje zahteva našu najozbiljniju pažnju. Svi se inteligentni ljudi slažu i mi smo sa zadovoljstvom to već istakli, da je *Amerika po svemu sudeći određena za velike stvari*.

Kao što vidite on prati Ameriku zbog ovih velikih stvari s obzirom na „buduća vremena“.

Naša je želja da Katolička crkva ne samo učestvuje, već da pomogne u ostvarenju ove moguće veličine. Smatramo da je dobro i ispravno da *ona treba* da koristi prilike koje joj se svakodnevno

pružaju, *da ide ukorak sa Republikom* u pohodu na poboljšanje, a da u isto vreme nastoji da do krajnih granica, svojim dejstvom i dejstvom svojih institucija, pomogne u rapidnom rastu Država. Ona će ove ciljeve postići mnogo lakše i obilnije u razmeri sa stepenom u kojem će u budućnosti njen ustav biti usavršen. [Misli na crkveni ustav.] A šta je značenje legacije [odnosno sa Satollijevim položajem] o kojoj govorimo? Ili, šta je njen konačni cilj, osim da provede da ustav Crkve bude osnažen i njezina disciplina bolje ojačana?

Tu je prikazana čitava situacija. Crkva vidi da joj je potrebno novo formiranje, nova mašinerija oblikovanja, i radni okvir u kojem obavlja svoj posao i nameće svoje doktrine i dogme narodima na zemlji. Sjedinjene Države vode narode; i ona se pridružuje u tome s obzirom na buduća vremena, pa se presvlači, preobličava, u nameri da upotrebi ovu zemlju kao glavno sredstvo za ostvarenje svojih planova. Evo najsnažnijeg prikaza ovoga u pismu iz Rima koje je ranije citirano iz *Catholic Standarda* od 3. novembra 1894:

Prema mišljenju Lea XIII, tako prijemčiva za široke i plodne ideje kardinala Gibbonsa, monsinjora Irske i Keane, Evropa prolazi proces u kojemu se oslobađa svoga mulja.

Evropa se prema papstvu odnosi kao poglavaru i ona je spremna da se oslobodi svoga mulja, kao što zmija odbacuje svoju kožu. Primena ovog argumenta i dopuštanje da papstvo govori u njeno ime, vrlo je prikladna slika jer Pismo kaže da je ona podsticana „starom zmijom“. Istina je, ona odbacuje svoju staru grubu, otrcanu kožu i pojavljuje se u tako novoj koži, tako lepog i ružičastog da hiljade protestanata misle da se radi o sasvim drugoj stvari. Ali Bog kaže da je to ista stara zmija, bilo ona u istoj staroj koži ili ne. To je ista stara zmija u novoj koži koja deluje na isti način, sa istim ciljevima, da podjarmi narode, i ona kaže da će to učiniti, i učiniće.

Moram da pročitam još nekoliko izjava i da dam još nekoliko komentara. Čitam iz *Catholic Standarda* od 3. novembra 1894. kako sledi:

Postoji buđenje, preobražavanje, nemir i nada. Prema tradiciji u drevnom Rimu takva su neobična očekivanja postojala dok se odvijala tragedija na Golgoti, pa se i sada mogu čuti misteriozni glasovi koji najavljuju da je Veliki Pan mrtav⁴. Kakav će novi poredak da se pojavi? Hoće li se čovečanstvo ponovno prevariti? I hoće li se stara zla ponovno pojaviti pod novim imenima, da ponovo nasele svet lažnim bogovima? Ko zna?

Oblik pitanja pokazuje da niko ne zna kakav će biti odgovor. On nastavlja:

Ono što znamo je da je svet u smrtnoj agoniji.

Nije li vreme da adventisti sedmog dana ovo i te kako znaju? Papstvo zna da je svet u smrtnoj agoniji. Da li vi to znate? Ako to znate, ne treba li da to objavite svetu, kao što to svetu treba da objavi papstvo? Nije li nam Bog sve ove godine dao vest da pokažemo svetu da je u smrtnoj agoniji i da ljudima možemo da to kažemo da bi se mogli okrenuti Izvoru života i da se spasu kad agonija dođe do svog kraja? Papstvo to zna i ono postupa u skladu s tim. Čitaću sada ostatak rečenice:

⁴ Pan je jedini bog u grčkoj mitologiji koji umire. Fraza „Veliki Pan je mrtav“ može da se alegorički shvati kao smrt starog poretka i početak novoga.

Ono što znamo je da je svet u smrtnoj agoniji i da ulazimo u noć koja mora neminovno da prethodi zori.

Naravno da znamo. „Stražaru! Šta bi noćas? Stražaru! Šta bi noćas? Stražar reče: Doći će jutro, ali i noć.“

Nastavljam čitati:

U ovoj evoluciji, Crkva, u očima pape, ima zadatak koji treba da ispuni.

To je sa obzirom na buduće vreme. Što ona očekuje? Svet koji je u smrtnoj agoniji. Svi narodi uznemireni, društvo u mukama, sve se raspada. Papstvo vidi sve što se događa i očekuje da tako bude do kraja. A iz te agonije i raspadanja koje ga prati, ono očekuje da se ponovno uzdigne iznad naroda kao u prošlosti. I uspeće u tome; mi to znamo. Sveto pismo to pokazuje.

Ona tačno vidi ono što mi vidimo. Mi vidimo svet u smrtnoj agoniji; vidimo da se društvo silno muči; vidimo kako se prestoli tresu. I ona to vidi i namerava da se uzdigne iznad svega što će da se pojavi na kraju. Mi vidimo da to dolazi; znamo da će u tome uspeti, jer njen trijumf dolazi iz ove smrtne agonije. Ona ponovo oživljuje i onda će da se proslavi, „nasladi ... jer govori u srcu svom: Sedim kao carica, i nisam udovica, i žalosti neću videti. Zato će u jedan dan doći zla njena: smrt i plač i glad, i sažeći će se ognjem; jer je jak Gospod Bog koji joj sudi“ (*Karadžić*)

Nismo li onda u središtu vrtloga događaja koji će se dogoditi pre nego što se vrtlog smiri? Mi smo u njemu i vrtlog ne prestaje. Nismo li ovde zato da kažemo narodu da se svet nalazi u smrtnoj agoniji i da ljude pozovemo da pobegnu Onome koji je život?

Zar papstvo nema iskustva upravo u toj stvari? Nije li papstvo praktično videlo svet u smrtnoj agoniji? Rimsko carstvo je bilo svet; sva je civilizacija bila okupljena u njegovim granicama, bila je pod njegovom kontrolom. Ono je videlo kako se Rimsko carstvo raspada; videlo je opštu anarhiju. I kakav je svet onda stajao i bio, ono ga je videlo u smrtnoj agoniji i iz te smrtne agonije ono se diglo do vrhovne vlasti koju je imalo u mračnom srednjem veku i činilo zlo koje je dugo vremena bilo prokletstvo za svet. Ono vidi iste elemente kako ponovo deluju – ista zbivanja koja se događaju među narodima – i čestita sebi: „Već smo to uradili; već sam se digao na njegovim ruševinama i opet ću to da uradim. To je u ono vreme pokazalo svetu da sam bio superiorniji od svih zemaljskih stvari; i to će pokazati svetu u ovo vreme – bez obzira što je toliko velik – 'Ja sam, i osim mene nema drugog.' Biću zauvek dama. 'Sedim kao carica, i nisam udovica, i žalosti neću videti.'“ To je njegov ton; na to čeka, a Bog nam je ovo pokazao u proročanstvima koja su pred nama i On želi da kažemo svim ljudima da je svet u smrtnoj agoniji. Papstvo se podiglo na ruševinama agonije rimskog sveta, i po uzoru na svoje staro iskustvo, namerava da to isto učini sada. Uspeće u tome, u to nema sumnje. Isto je tako sigurno da će njegov uspeh biti i njegova sigurna propast. Zato: „Izidite iz nje, narode moj, da se ne pomešate u grehe njene, i da vam ne naude zla njena“ (*Karadžić*).

Poruka trećeg anđela – Br. 3.

Starešina A. T. Jones

Pogledali smo dokaze koji nam otkrivaju postojanje i aktivno delovanje zveri i njene ikone u Sjedinjenim Državama; kako se obe već sada grabe za vrhovnom vlašću, državnom vlašću, da bi nametnuli istu stvar, žig zveri. Naša vest se tome protivi. „Ko god se pokloni zveri i ikoni njenoj, i primi žig na čelo svoje ili na ruku svoju, i on će piti od vina gneva Božijeg, koje je nepomešano utočeno u čašu gneva Njegovog“ (*Karadžić*). Međutim nije dovoljno da kažemo narodu kako je put kojim ovi drugi idu pogrešan, ako im ne pokažemo da je to tako. Nije dovoljno ni da to kažemo, ako im ne možemo pokazati iz Pisma da to vide. Zato će predavanje koje ćemo sada da proučavamo pokazati zašto je to pogrešno.

Počecemo sa Filipljanima 3,20: „A naša je domovina na nebu, otkuda i Spasitelja očekujemo Gospoda Isusa Hrista“ (*D. Stefanović*). Ovo je Gospodnja izjava o svakom hrišćaninu: državljanstvo svakog hrišćanina je na nebu. Ovaj tekst jasno pokazuje da *naš način života, naše ponašanje*, pripadaju nebu.

Pošto je naš život vezan za nebo, pošto imamo nebesko državljanstvo, kakvu vezu bilo koji državljanin neba ili nebeske uprave ima sa političkim ili državnim poslovima bilo koje druge vlasti ili carstva? U stvari kakve veze ima državljanin *bilo koje države* sa političkim poslovima ili upravom bilo koje druge države?

Ljudi o kojima smo čitali u prethodnim predavanjima tvrde da su građani nebeskog carstva, tvrde da je njihovo življenje, kako to Pismo kaže, na nebesima, ali se stalno uključuju u političko delovanje vlasti na ovoj zemlji. Tvrde da su građani neba, a obavljaju poslove carstva na zemlji. Tvrde da su državljanin Božjeg carstva, a nastoje da upravljaju poslovima ljudskih vlasti. A to je nešto što se nikad ne može da obavi kako treba.

Ako bi državljanin Velike Britanije došao u Sjedinjene Države, a zadržao svoje državljanstvo u Britaniji, a onda učestvovao ili pokušao da učestvuje u političkim poslovima ove zemlje, protiv njegovog delovanja pobunio bi se svaki građanin Sjedinjenih Država. Nije važno sa kakvom bi se strankom pozeleo udružiti i raditi, oni to ne bi odobrili; rekli bi mu: To nije tvoj posao; ne pripadaš ovde; ti si državljanin druge zemlje; ako ti ne odgovaraju zakoni ove zemlje, ti ih ne možeš menjati. Politički sistemi u ovoj zemlji odgovaraju nama, a ako tebi stvari ne odgovaraju, ne diraj ih; ili otkazi svoje državljanstvo u zemlji kojoj pripadaš i prenesi ga ovamo, a *onda* počni da raspravljaš o zakonima i govori kako treba da budu napravljeni i kakvi treba da budu.

Vi znate da je to tako. Znao da bi tako postupili svi građani u ovoj zemlji prema državljaninu druge zemlje, ako bi pokušao da se meša, da kontroliše ili da učestvuje u bilo čemu što je vezano uz politiku ove zemlje. Time mu se ne bi uskratilo pravo da ovde živi; on to može, ali svi mu uskraćuju pravo, i njegovo državljanstvo u nekoj drugoj zemlji uskraćuje mu pravo da ima bilo kakvog posla sa državljanstvom ove zemlje ili sa njenom politikom.

Pošto je hrišćaninovo državljanstvo na nebu, ono mu po istom principu zabranjuje da učestvuje u bilo kakvoj politici bilo koje vlasti, pa bila to i vlast Sjedinjenih Država. To je tako; to proizlazi iz same prirode slučaja. U tome se nalazi princip samog državljanstva.

Da se ne bismo predugo zadržali na jednom tekstu, premda svaki tekst kojeg budemo čitali priča celu priču, otvorimo 2. Korinćanima 5,20: „Mi smo, dakle, Hristovi izaslanici – Bog vas opominje preko nas. U Hristovo ime vas molimo: pomirite se sa Bogom“. Ovde se ne misli samo na rukopoloženog propovednika, jer svi koji prime Božju milost treba da je dalje prenose; oni su

prenosioci te milosti. Tako stoji napisano: „Služite jedan drugom u skladu s milosnim darom koji je svaki od vas dobio, kao dobri upravitelji raznolike Božije milosti“. Čak i kad bi bio ograničen samo na propovedništvo, ovaj tekst ne bi bio neumesan, jer propovednici imaju vođstvo u celoj ovoj stvari sa zveri i njenom ikonom, i rukovode čitavim pokretom i vode narod koji im je poveren na ove krivudave i zle puteve.

„Mi dakle vršimo službu poslanika (ambasadora – KJV¹) u ime Hrista“ (*Bakotić*). Ambasador je poslan i akreditovan od strane svoje vlade kao predstavnik kod vlade druge zemlje. Princip rada ambasadora zabranjuje mu da se meša u politiku vlade kod koje je akreditovan. Ako bi britanski ambasador u Sjedinjenim Državama, koji se danas nalazi u Vašingtonu – ili ambasador Francuske ili bilo koje druge zemlje – izrazio svoje mišljenje ili učestvovao u bilo čemu što se tiče politike ove zemlje, njegova vlada bila bi odmah obaveštena da odve više nije dobrodošao i od nje bi se tražilo da ga opozove sa položaja ambasadora u ovoj zemlji.

Prema mom sećanju to je učinjeno najmanje dva puta. Za jednog od Grantovih mandata – bilo prvog ili drugog, zaboravio sam – ruski predstavnik u ovoj zemlji – Cataczy se zvao – malo se dotaknuo nekog političkog predmeta, potpuno beznačajnog što se tiče same politike, ali je odmah poslan iz zemlje, opozvan. U kampanji između Clevelanda i Harrisona prvi put, sećate se kako je britanski ambasador u ovoj zemlji, Sackville West, dobio pismo nekog gosp. Murchsona iz Kalifornije, koji se pretvarao – bilo s pravom ili ne – da je britanski državljanin. U tom pismu bila su neka pitanja i primedbe u vezi sa aktuelnim događajima u predsedničkoj kampanji. Britanski ambasador je odgovorio na pismo i izrazio svoje mišljenje. Pismo je objavljeno i odmah je poslana depeša u rezidenciju britanskog monarha, zahtevajući njegov opoziv; i on je bio opozvan.

Ovo sam citirao samo da prikažem priznate principe delovanja ambasadora među narodima, među ljudima.

„Mi smo ambasadori za Hrista“ (KJV). Ove crkvene vođe koje grade na zveri i njenoj ikoni, tvrde da zamenjuju Hrista i da su njegovi ambasadori, ali oni ne samo što izražavaju svoje mišljenje, nego stvaraju zakone, mešaju se u kampanje, oblikuju politiku i određuju čitav politički smer vlasti u državama i zemljama u kojima su akreditovani, i tako krše prvi, poslednji i svaki princip uključen u delovanje ambasadora.

U ova dva jasna biblijska teksta iznesena su dva istaknuta razloga, isti princip izražen na dva načina, koji pokazuju da je smer ovih navodnih građana nebeskog carstva, koji tvrde da su Hristovi ambasadori, potpuno pogrešan. Naše objavljivanje vesti i upozorenje protiv klanjanja zveri i njenoj ikoni, protiv zala koja su jednostavno rezultat kršenja navedenih principa – naše protivljenje tome i naše upozoravanje mora da bude *principijelno*, a ne samo teoretsko ili zbog smernica. Ako naša objava protivljenja nije zasnovana na principu i ako nije verna principu, ona ništa neće postići. Ako samo teoretski smatramo da je to pogrešno, pa objavu protivljenja potkrepimo čak i rečima iz Pisma, a u praksi sami kršimo princip, ona neće ništa postići. Zato u tome mora da budemo *principijelni*, i da *principijelno* i verni principu od srca – a ne samo u teoriji, pokažemo neslaganje. Principi Isusa Hrista deluju na srce. Oni postaju deo srca i vrede samo dok ostaju delom srca. Ako ne potiču iz srca, čovek koji tvrdi da prihvata ove principe kršiće ih svojim postupcima, pa bio on i adventista sedmog dana.

„A naša je domovina na nebu“, i za ceo naš narod „je domovina na nebu, otkuda i Spasitelja očekujemo Gospoda Isusa Hrista“.

Osim toga u Jovanu 18,36 čitamo:

¹ KJV – King James Version (prevod kralja Džejmsa)

„Isus odgovori: Carstvo moje nije od ovog sveta; kad bi bilo od ovog sveta carstvo moje, onda bi sluge moje branile da ne bih bio predan Jevrejima“ (*Karadžić*).

Da je Njegovo carstvo bilo od ovog sveta, za koje bi se carstvo borile Njegove sluge? – Za carstvo ovog sveta. Za koje bi se carstvo borili? Za koje bi radili? – Za carstvo ovog sveta. Onda se čovek, koji se bori za carstvo ovog sveta, koji se bori za vlast i moć u carstvu ovog sveta, odriče svoje veze sa carstvom Isusa Hrista, jer *Njegovo* carstvo nije od ovog sveta. A upravo to rade ljudi koji vode ovaj pokret o kojem smo čitali u dva prethodna predavanja. Oni nastoje da zaposednu carstva ovoga sveta, da upravljaju vlastima u ovome svetu, pa se bore, doslovce se bore za vladanje ovim svetom; oni rade kako bi sebe doveli na položaje i uspostavili veze s vlastima ovog sveta. Zato objavljuju glasno da glasnije ne mogu da pripadaju ovom sveta a ne Hristovom carstvu.

Još jedan biblijski tekst u vezi s istom stvari nalazimo u Luka 22,24-26: „A među njima nastade i prepirka oko toga kojeg od njih treba smatrati najvećim“. Počeli su da se prepiru oko toga kojeg od njih treba smatrati najvećim u carstvu koje su očekivali da će biti uspostavljeno na ovoj zemlji – u carstvu koje su očekivali da će Hristos osnovati, i koje su očekivali da će biti carstvo ovoga sveta, u kojemu će oni imati mesto. Prepirali su se oko toga ko će da bude najveći i ko će imati najviši položaj u tom očekivanom carstvu. Što se tiče carstva bilo je to svakako pogrešno mišljenje, ali pouka koju im je dao primenjiva je na sve takve slučajeve.

„Tada im Isus reče: 'Kraljevi gospodare svojim narodima, i oni koji imaju vlast nad njima sebe zovu dobrotvorima'.“

Faktori, posrednici; dobrotvori, vršioći dobra! To danas tvrde da su ove crkvene vođe: vršioći dobra za zemlju, za narod; da rade na spasavanju gradova, država i nacija – danas bi da ih zovu dobrotvorima. „Ali vi nemojte tako.“ Šta znači ovo „tako“? Oni vladaju nad njima, njima upravljaju. „Ali vi nemojte tako.“ Gde? Mi ne treba da vladamo niti da gospodarimo jedan drugim u crkvi, u mestu kome pripadate. Kako da onda vladate i gospodarite u mestu kojemu uopšte ne pripadate?

Ima još jedan stih u vezi sa onim koji smo malo pre citirali: „Carstvo moje nije od ovog sveta“:

„Zahvaljujući Ocu, koji vas je učinio dostojnima da imate udela u nasledstvu svetih u svetlosti. On nas je izbavio iz vlasti tame i premestio nas u Carstvo svog ljubljenog Sina“ (Kol 1,12.13).

Ovde želimo da proučimo razliku između videla i tame. „On nas je izbavio iz vlasti tame.“ Ovde se ne misli samo na silu kojom tama deluje na nas, već se radi o izbavljenju od nadmoći, od vladanja, od vlasti tame: mi više nismo pod vlašću sila tame, već smo premešteni „u Carstvo ljubljenog Sina“ Božjeg.

Čitamo sada Efescima 6,10-12:

„Jačajte u Gospodu i u sili jačine Njegove. Obucite svu Božiju opremu (obucite se u sve oružje Božije – *Karadžić*) da možete da odolite đavoljim lukavstvima. Jer, naša borba nije protiv krvi i mesa, već protiv poglavarstava, protiv vlasti, *protiv vladara ovog mračnog sveta*.“

Ovde su definisane nadmoć, vladavina i vlast koji vladaju tamom u ovome svetu. Mi treba da se borimo protiv njih. Sa njima mogu uspešno da se bore samo oni koji su izbavljeni od vlasti tame i premešteni u carstvo Njegovog ljubljenog Sina.

Time ne mislim da kažem da su kraljevi i drugi iz političkih vlasti ovog sveta „vladari ovog mračnog sveta“ o kojima je reč u ovom tekstu. Tekst ne citiram iz tog razloga. Svi znamo da su „vladari ovog mračnog sveta“ duhovne sile tame. Tekst kaže da su ove duhovne sile vladari *ovog mračnog sveta*. Tako pokazuje da je ovaj svet u toj tami, on *pripada* toj tami; i zato pokazuje da su carstva i vlasti ovoga sveta u tami i da pripadaju tami. To kaže tekst.

Pročitajmo sada Efescima 5,8: „Jer, nekad ste bili tama.“ Kada? Onda kad smo bili podložni „vladarima ovog mračnog sveta“, kad smo bili u grehu. „Jer, nekad ste bili tama, a sada ste svetlost u Gospodu. Živite kao deca svetlosti – prosuđujući šta je Gospodu milo.“

Vlasti, države i političke organizacije pripadaju samo ovome svetu. A svet je pod upravom tame. „Jer, gle, mrak će pokriti zemlju i tama narode.“ Pripadaju li vlade i vlasti Božjem carstvu ili ovom svetu? Oni pripadaju ovome svetu, samo njemu. To je strana tame.

Ali onaj koji je izvučen iz tame, izbavljen od tame i prenesen u carstvo Božjeg Sina ljubavi, pripada drugome svetu; on je povezan sa drugim svetom, sa nebeskim svetom; grad kome pripada je nebeski grad. Tamo je njegovo državljanstvo – u području i svetu svetlosti.

Kakve veze onda ima carstvo svetlosti sa carstvom tame? Šta ima da radi vlast koja je od svetlosti i u svetlosti sa vlasti koja je od tame i u tami? Kakve veze imaju oni koji tvrde, kao što to čine ovi nacionalni reformatori, da pripadaju svetlosti, carstvu svetlosti, sa poslovima tame i upraviteljima i vladavinom koja se tiče samo ovog sveta tame? „Kakvu zajednicu ima svetlost sa tamom?“ (*Čarnić*)

To je pravo pitanje. A upravo ovde je izražena ista misao u vezi sa tekstom koji proučavamo. Čitajmo ceo tekst:

„Jer, nekad ste bili tama, a sada ste svetlost u Gospodu. Živite kao deca svetlosti – jer, plod svetlosti je u svakoj dobroti, pravednosti i istini – prosuđujući šta je Gospodu milo. Nemajte udela u jalovim delima tame, nego ih radije razobličavajte.“

Koliko je ovog sveta obuhvaćeno vladavinom zveri i njene ikone? Ceo svet. „Ko god se pokloni zveri i ikoni njenoj.“ To je naša vest *svetu*. Kojem je delu sveta ova vest upućena i na koga se odnosi? Ceo svet. Zar onda nije zadatak ove vesti da objavi upravo to: „Nemajte udela u jalovim delima tame, nego ih radije razobličavajte.“ Hoće li ova vest biti vest ukora za svakoga ko učestvuje u radu zveri i njene ikone? Hoće.

Prema tome delovanje zveri i njene ikone je kršenje principa državljanstva Božjeg carstva ili bilo kojeg drugog carstva; kršenje principa delovanja ambasadora Isusa Hrista ili bilo kojeg drugog ambasadora; kršenje principa koje je Isus Hristos objavio svojim učenicima koji su tražili položaj i vlast; kršenje Njegovog principa prema kojem je Božja vlast odvojena od vlasti na ovoj zemlji – koji razdvaja svetlost od tame. To je jednostavno pokušaj da se svetlo i tama pomešaju, a to uvek čini samo tama, jer će duh tame uvek pokušati da pomeša vlast svetlosti sa vlašću tame.

Ima još nekoliko tekstova koje želim da pročitam. Jovan 17,14 i dalje. To je Hristova molitva za Njegove učenike: „Dao sam im tvoju reč i svet ih omrzu“ (*Čarnić*). Na drugome mestu im kaže:

„Kad biste bili od ovoga sveta, svet bi ljubio svoje; ali kako niste od ovoga sveta, nego sam vas ja izabrao od sveta, zbog toga vas svet mrzi. Sećajte se reči koju sam vam rekao: sluga nije veći od svoga gospodara“ (*Čarnić*).

A sada stih 18: „Ako vas svet mrzi, znajte da je mene mrzeo pre vas.“ Potražite drugo mesto i naći ćete Hristovu izjavu: „Vas svet ne može da mrzi, ali mene mrzi jer ja svedočim protiv njega, da su mu dela zla.“

Kad zver i njena ikona vladaju svetom, a tu je narod koji se tome protivi i svedoči da su njena dela zla, šta će da sledi? Taj će narod da bude omrznut. Ali ako neko ne svedoči svetu da su njegova dela zla, hoće li svet da ga mrzi? O, ne; svet voli svoje.

Nastavimo sa čitanjem iz 17. glave, 14. stih: „A svet ih je zamrzeo jer nisu od sveta, kao što ni ja nisam od sveta.“ Evo merila, merilo saosećanja koje ispituje naš odnos prema ovome svetu. To merilo je Isus Hristos. „Jer nisu od sveta, kao što ni ja nisam od sveta.“

„Ne molim da ih uzmeš sa sveta, nego da ih sačuvaš od zla. Oni nisu od sveta, kao što ni ja nisam od sveta.“

Ovde su ove crkvene vođe Nacionalne reforme koji tvrde da nisu od ovoga sveta. Kad bi to bilo istina, onda bi u vezi sa državnim poslovima na zemlji postupali onako kako je Isus Hristos postupao dok je bio na ovome svetu. O tome govorimo. Zver i njena ikona pripadaju svetu. Da su ove crkvene vođe bili u pravu, da su od istine, da su u skladu sa Hristovom istinom, onda ne bi više bili od sveta i više se ne bi mešali i učestvovali u poslovima ovog sveta, niti bi nastojali da kontrolišu političke poslove, kao što to ni Hristos nije radio u svetu.

U kojoj meri je On to radio? Nikad se nije mešao. Zar u Njegovo vreme nije bilo zala koje je trebalo ispravljati? Zala u gradskoj vlasti? Zala u kolonijalnoj vlasti? Zala u imperijalnoj vlasti? Zašto nije krenuo da oslobodi Jerusalim i Rim političkim povlačenjem konaca? Zašto nije? Jer nije bio od ovoga sveta. Onda je jasno da oni koji se time bave pokazuju da nisu Hristovi, niti su u Hristovoj istini, već su od ovoga sveta. Pošto su od ovoga sveta, a tvrde da su hrišćani i nastoje da hrišćanstvo oblikuju prema ovome svetu, onda je to antihrist.

Pročitajmo tekst koji pruža definitivni odgovor po ovom predmetu. U Luka 12. glava, od 13. do 21. stiha: „Tada mu reče neko iz naroda: 'Učitelju, reci mom bratu da sa mnom podeli nasledstvo.' 'Čoveče', odvrati mu Isus, 'ko me je postavio za sudiju ili za izvršitelja nad vama?'“ Ovde imamo čoveka kojemu su roditelji umrli i ostavili nasledstvo. Čini se da njegov brat nije bio pošten prema njemu, pa on moli Isusa da razgovara sa njegovim bratom, da bi ispravno postupio. U principu to je značilo da moli Isusa da preuzme ulogu sudije ili arbitra u poslovima ovog sveta, u stvarima koje se tiču vlasti ovog sveta, da sudi u tom slučaju i odluči šta je pravo i u skladu s tim da smernice. Radi se o slučaju koji sadrži princip koji nalazimo u podacima koje smo čitali u citatima koje smo naveli u prethodna dva predavanja. „'Čoveče', odvrati mu Isus, 'ko me je postavio za sudiju ili za izvršitelja nad vama?'“ Nije to rekao samo njemu već je to bio tekst iz kojega je Hristos dao pouku za njega i sve ostale.

„A onda im reče: 'Pazite i čuvajte se svake pohlepe. Jer, i kad čovek ima u izobilju, njegov život ne zavisi od njegove imovine.' Tada im ispriča ovu priču: 'Jednom bogatašu je zemlja dobro rodila i on je ovako razmišljao: 'Šta da radim, pošto nemam gde da spremim svoju letinu?' Onda reče: 'Evo šta ću: srušiću svoje ambare i sagradiću veće pa ću u njih spremiti sve svoje žito i dobra. I reći ću svojoj duši: dušo, imaš mnogo dobara spremljenih za mnogo godina. Odmaraj se, jedi, pij i veseli se.' Ali, Bog mu reče: 'Bezumniče! Koliko noćas će ti život biti oduzet. I čije će onda biti to što si spremio?' Tako prolazi onaj ko sebi zgrće blago, a nije bogat pred Bogom'.“

Kad se radi o službi ambasadora imamo još jednu primenu. Ambasadori se inače šalju od jedne vlade, jednog carstva, drugome. Kao što smo ranije u proučavanju zaključili, on nije tamo poslan da

manipuliše, da se meša, ili da ima bilo šta sa poslovima vlade ili narodom te zemlje koji ima svoju vlast; on je poslan u tu zemlju, toj vlasti, da zastupa poslove svoje vlade *koji bi mogli da se pojave* u toj vladi ili zemlji. Zato je ovde.

Oni su podanici Velike Britanije u Sjedinjenim Državama, a u ovoj zemlji ima stvari koje se tiču Velike Britanije, u vezi sa njenim građanima ovde. Ona šalje ovamo svoje ambasadore, ličnog nacionalnog predstavnika, da vodi računa o poslovima Velike Britanije i podanika Velike Britanije, ukoliko se takve stvari pojave na teritoriji ove vlasti. I *samo tome* može da posveti svoju pažnju i vreme – poslovima svoje zemlje koji bi mogli da se pojave u zemlji u kojoj se nalazi.

Tako je Bog poslao Isusa Hrista kao svog ambasadora na ovaj svet. Bio je u Judeji, kojom je vladao, upravljao i bio nadležan Rim. Od Njega se tražilo da obavlja poslove, da bude nadležan u stvarima koje su se ticale druge zemlje. Ali umesto da prihvati poziv, On se čvrsto držao poslova koji su pripadali Njegovoj zemlji.

Tražili su od Njega da bude sudija i arbitar u stvarima koje su pripadale isključivo vlasti na čijoj se teritoriji nalazio i gde je taj čovek bio. Ali on se nije smeo mešati u ove stvari. Bio je tu da se brine za poslove *Božjeg carstva*, za poslove vlade koja ga je poslala. Umesto da pređe crtu i da se bavi poslovima koji su sa pravom potpadali pod nadležnost ovog sveta, On je, kao što se vidi, bio lojalan Carstvu kojem je pripadao i Caru kojega je predstavljao; On se toga čvrsto držao i pažljivo vodio računa o poslovima vlade *Božjeg carstva*, koji bi se pojavili u carstvu ovog sveta.

Bog ima svoj narod u ovom svetu. On je zainteresovan za ovaj svet. Njegov narod je zainteresovan za ovaj svet. To je tačno. Zato Bog sa pravom ima ambasadore u ovome svetu; ali oni treba da se brinu za poslove *Božjeg carstva* i za *Božji* narod, kao i za stvari vezane za *Božje carstvo*, a koje mogu da se pojave u toku onoga što se dešava u svetu, a ne za poslove carstava ovog sveta. Ambasador Isusa Hrista, koji prelazi preko te crte i počne da se bavi poslovima ovog sveta, napušta svoju vladu, krši odanost svome Caru, i nezakonito i ilegalno ulazi u područje druge vlasti. Zato je ovo tako veliko zlo; isprva, tako je i nastala zver; kasnije, kršenje ovih principa pak stvara ikonu zveri.

Želim da vam postavim pitanje: Uzimajući samo tekstove koje smo večeras proučavali, i principe koje u njima nalazimo – ne koje bismo uneli u njih već koji se neminovno nalaze u njima – uzimajući samo ove tekstove, i da se crkva striktno pridržavala ovih principa, kao što je to činio Hristos dok je bio na zemlji, da li bi, ili da li bi ikad moglo da nastane papstvo? Da li bi ikad nastalo nešto kao zver? Da li bi onda ikad nastalo nešto kao što je ikona zveri? Ne bi, to je očigledno. Dakle upravo kao što je ispočetka kršenje ovih principa neminovno stvorilo zver, tako kršenje ovih principa kasnije nije moglo da stvori ništa drugo do ikonu zveri. Papstvo nije nastalo zato što je narod koji se nazivao hrišćanima, u Rimskom carstvu bio gori od bilo kojih drugih ljudi koji su se zvali hrišćanima. Ne, upravo je kršenje najboljih principa koji su se ikad pojavili na svetu, dovelo do pojave najgore stvari koja je ikad postojala u svetu. A kad je Bog pomoću principa hrišćanstva još jednom pozvao svet da mu se vrati preko delovanja Reformacije, i kad je još jednom izneo načela hrišćanstva nasuprot zveri, nastao je protestantizam. A kad ovi nazovi protestanti krše ove principe, onda nastaje ista stvar, savršen odraz originala koji je nastao ranijim kršenjem ovih principa.

Onda je u ova dva slučaja pred celim svetom pokazano da kršenje ovih principa, otkriveno u stihovima koje smo čitali, ne može ništa drugo nego da donese prokletstvo papinog duha zveri. Prema tome, šta treba da izbegava svako ko spominje Hristovo ime? Kršenje ovih principa; a kad se radi o adventistima sedmog dana, onda treba da se večno vežemo uz ova načela i da ih držimo, jer ako ih adventisti sedmog dana budu kršili, onda će vršiti dela papstva kao i protestanti ili katolici.

Zato ponavljam, papstvo nije postalo tako loše kakvo je zato što bi nazovi hrišćani u Rimskom carstvu bili gori od bilo kojih drugih ljudi na zemlji; niti je ikona zveri, koja vrši okrutna dela, načinjena zato što bi protestantske crkvene vođe u ovoj zemlji bile gore od bilo koga drugoga, već zato što su ti ljudi prekršili principe koji su dani za dobro sveta, a njihovo kršenje ne može da bude drugo nego prokletstvo za svet. A ako ih krše adventisti sedmog dana, biće to prokletstvo – prokletstvo gde god se krše.

Još jednom, a onda treba da završimo ovo predavanje koju smo do pola obradili. Jovan 17,9: „Ja se za njih molim“ (*Karadžić*). To znači za svoje učenike, za koje je Ocu rekao „koje si mi dao“. „Ja se za njih molim: ne molim se za (sav) svet.“ Može li onda čovek čija su osećanja i pažnja, i njegovo delovanje i rad posvećeni svetu, koji se uključio u poslove ovoga sveta, imati koristi od ove molitve? Ne, ne može. „Ja se za njih molim: ne molim se za (sav) svet, nego za one koje si mi dao, jer su Tvoji.“ Dao si ih meni iz sveta, uzeo od sveta; dao si ih meni: Ja se za njih molim; od sveta nisu, kao ni ja što nisam od sveta. Prema tome svako ko želi da ima koristi od ove molitve mora da se odvoji od sveta, od stvari ovoga sveta, od poslova ovoga sveta; mora da odvoji svoje simpatije od svega što je u ovom svetu i od njega, i to tako potpuno kao i sam Isus Hristos, jer „od sveta nisu, kao ni ja što nisam od sveta“.

Poruka trećeg anđela – Br. 4.

Starešina A. T. Jones

Naše predavanje smo sinoć završili Hristovim primerom i postupkom, koje nam je dao kad se od Njega tražilo da pređe crtu koja određuje dužnosti ambasadora. Večeras ćemo da počnemo sa Jovanom 20,21.

„Tada im on opet reče: 'Mir vama. Kao što je Otac poslao mene, tako i ja šaljem vas'.“

Kad su od Hrista tražili da preuzme ulogu sudije i delitelja pravde među ljudima, On je to odbio. Sada kaže: „Kao što je Otac poslao mene, tako i ja šaljem vas.“ A u drugome tekstu čitamo u kakvoj situaciji se nalazi hrišćanin u svetu. Prva Jovanova 4,17: „Kakav je on, takvi smo i mi u ovom svetu.“ Međutim, ovi stihovi samo na drugi način iznose istinu koju smo sinoć proučavali: „Od sveta nisu, kao ni ja što nisam od sveta.“ A na osnovi iskustva koje smo večeras čuli od brata Holsera i iz Švajcarske, da li bi izgledalo da smo otišli predaleko ako bismo uzeli sve ove biblijske tekstove koje smo pročitali i prihvatili princip koji nalazimo u njima? Kao što je rečeno u *Review and Herald* od ove sedmice, naša izdavačka kuća osnovana je u Švajcarskoj, jer se smatralo da tamo vlada najveća sloboda i da će tamo da bude najviše prilike da svoj posao obavljamo najduže vremena. Tako se i u Sjedinjenim Državama smatralo da su one dom slobode. Istina je, tako je *bilo*. Ali Sjedinjene Države i Švajcarska *sada* su dve zemlje u kojima ima više progona, i u kojima se događa više ovog zla, nego u samoj Rusiji. Zar to samo po sebi, iz iskustva koje smo večeras čuli, ne pokazuje dovoljno, kao pouku nama, da se oslanjamo na slomljenu trsku kad se povezujemo sa onima koji nam se čine dobrima, i kad se u svemu oslanjamo na njih; i da što pre zaključimo da je naše *jedino* utočište, naše *jedino* uzdanje u Bogu, a naša *jedina* odanost Njegovom carstvu, Njegovim zakonima i principima koji su tamo dani, to bolje za nas?

Prema ovom principu, na drugi način rečeno, nije važno koliko se blisko možemo usaglasiti ili povezati sa zemaljskim vlastima i carstvima, već koliko daleko možemo ostati od njih. Ne treba da gledamo koliko se možemo približiti bez kompromisa, već koliko daleko možemo da budemo da *bi bili savršeno sigurni*. To je princip. Deset zapovesti su zabrane. Jedna od njih kaže: „Ne ubij“ i kad to kaže, ova zapovest ne propisuje crtu koja kazuje koliko se možemo približiti ubijanju čoveka, a da ga ne ubijemo; kad nam veli da ne ubijemo čoveka, onda nam kaže da i ne pomišljamo na nešto što bi, ako idemo u krajnost, moglo da rani čoveka. U rečima: „Ne čini preljube“ ne kaže nam koliko blizu možemo da dođemo, a da ne počinimo preljube, već nam veli da ne možemo na to misliti, a da to i ne učinimo.

„Čuli ste da je rečeno našim starima: 'Ne ubij! Ko ubije, odgovaraće pred sudom.' A ja vam kažem da će svaki onaj ko se ljuti na svoga brata odgovarati pred sudom. I ko god svome bratu kaže 'raka' odgovaraće pred Sinedrionom. I ko god kaže 'budalo', odgovaraće za to u ognju pakla.“

Čovek koji ide tako daleko da misli za drugoga da je budala, pa onda zaključi da je budala i zatim izgovori osudu rečima: „Budalo“, počinio je ubistvo i jedino šta ga čeka je ognjeni pakao.

Ali o čemu Spasitelj govori? On ih uči šta znači kad piše: Ne ubij.“ A kad je Bog rekao: „Ne ubij“, onda je zabranio razmišljanje o tome ili izgovaranje reči, koja može, ako idemo u krajnost, dovesti do ubistva ili povrede.

„Čuli ste da je rečeno: 'Ne čini preljubu!' A ja vam kažem: ko god požudno pogleda ženu, već je u svom srcu s njom učinio preljubu.“

Učinio je. Šta? Sve što je učinio bilo je da pogleda i misli. To je sve. Ali je učinio preljubu. Prema tome, zabranom da čovek učini preljubu, On zabranjuje gledanje ili razmišljanje, koje bi, ako se tako nastavi, moglo dovesti do dela.

Božji zakon ima za cilj da kontroliše postupke, ali tako da kontroliše sam *izvor misli*. To je princip po kome Biblija postupa sa čovečanstvom. A prema ovom principu koji proučavamo – razdvajanje religije i države – Bog od nas očekuje da svoj stav gradimo na principu, prema kojem je *nemoguće* naturati, nikakvim sredstvima, ujedinjenje Crkve i Države, ili religije i Države. Ako po tom pitanju zauzmemo stav, koji bi, ako ga sledimo, mogao dovesti do ujedinjenja Crkve i Države, onda grešimo – ne poštujemo pravi princip. Ako prihvatimo neku tačku, ili damo izjavu, koja, ako se sprovede do krajnosti, može da dovede do ujedinjenja Crkve i Države, onda time naučavamo ujedinjenje Crkve i Države. I zato, da bismo se od toga čuvali, da bismo se držali po strani tako da naše reči, naše učenje, naše objavljivanje svetu predstavlja Božje svedočenje protiv zveri i njene ikone, i svedočanstvo o istini kakva je u Isusu, moramo da odredimo stav i da ga se držimo, tako da ne postoji mogućnosti da budemo navedeni nekim postupkom da *budemo skloni* ujedinjenju Crkve i Države.

Ustanovili smo, i vi ste se sinoć složili, i svako mora da se složiti, da su svi koji spominju Hristovo ime uvek sledili principe koji se nalaze u tekstovima koje smo sinoć čitali, bilo bi nemoguće da se u svetu pojavi papstvo; i da je protestantizam, od dana kad je Luter zatrubio u Božju trubu do danas, sledio principe u ovim tekstovima i nastavio da ih sledi, bilo bi nemoguće da se pojavi nešto kao ikona zveri.

Dakle, svi znamo da je kršenje principa koji se nalazi u tekstovima koje smo sinoć čitali stvorilo papstvo, stvorilo ikonu papstva i da je nemoguće da njegovo kršenje stvori išta drugo. Prvi korak preko crte uključuje sve što se dogodilo; od prvog koraka koji je učinjen u razvoju papstva do danas.

Ima još jedan tekst koji bismo mogli da pročitamo s tim u vezi. Marko 12,29.30. Kad ga je pitao koja je zapovest prva u Zakonu,

„'Ova je najvažnija', odgovori Isus, 'Čuj, Izraele! Gospod, naš Bog, Gospod je jedan! Voli Gospoda, svoga Boga, svim svojim srcem, svom svojom dušom, svim svojim umom i svom svojom snagom'.“

To zahteva da *čitav čovek, sve vreme*, bude posvećen Bogu. Koliko je onda vremena ostavljeno da se služi caru? „Dajte, dakle, caru carevo, a Bogu Božije.“ Od hrišćanina (jedino) malo *novca* – nametnut porez – pripada caru. Sam hrišćanin pripada Bogu. Koliko je od samog hrišćanina Božje, što hrišćanin smatra ispravnim? Naravno da stvaranjem i otkupljenjem svi ljudi pripadaju Bogu, ali hrišćanin priznaje da Bog ima pravo na njega i da bi bio hrišćanin treba da se potpuno preda Bogu. Da bi to ostvario, čovek treba da se nanovo rodi, u protivnom ne može da vidi carstva Božjega, a ono nije od ovoga sveta. Kao što je jasno da poslušnost Božjim zapovestima zahteva da se čitav čovek pokori Bogu, tako je jasno da ništa od samog čoveka nije ostavljeno za služenje caru.

Pogledajmo za trenutak stih koji smo upravo pročitali. „*Svim svojim umom*.“ Kad se ovaj zakon ostvari u meni, želim znati koliki će deo mog uma biti ostavljen da vodi politiku, da poteže konce u

opštinskim poslovima, da radi na izboru ovog ili onog čoveka, ili da vidi ko će me imenovati za službu ili koji položaj mogu da dobijem u gradu ili u državi?

„Voli Gospoda, svoga Boga ... svim svojim umom.“ Ali ako svoj um delim, pa jedan deo ostavljam za druge stvari, a ostatak dajem Gospodu, šta reći za dvoumljenje? „Koji se dvoumi nepostojan je u svima putevima svojim“ (*Karadžić*). „Takav čovek neka ne misli da će primiti šta od Boga.“ „Niko ne može dva gospodara služiti.“ Ne možete služiti Bogu i caru.

Kao što je već rečeno, to ne znači da porez ne treba davati caru. Hristos je to zapovedio, ali to je mali novac koji je iskovan i ima lik cara. Međutim naša služba, mi sami, sve što jesmo, pripada Bogu. Hrišćani se *pokoravaju* postojećim vlastima, ali *služe* samo Bogu. Pa i ovo pokoravanje zemaljskim vlastima dolazi od savesti kojom vlada Bog. Tako piše. Bog mora imati celo srce.

Još uvek govorim o zveri i njenoj ikoni i svim tim pokretima koji su izneseni u prva dva predavanja, a koji pokazuju kako zver i njena ikona stoje u Sjedinjenim Državama. Mi proučavamo razloge zašto je pogrešno to što ovi ljudi rade; zašto se crkve mešaju u političko delovanje u gradovima, i kroz to u zemlji, a preko toga nameravaju da kontrolišu naciju – mi razmatramo zašto je to tako i proučavamo zašto je pogrešno. Kao što sam ranije rekao, nije dovoljno da govorimo narodu da je pogrešno; moramo da im pokažemo zašto je pogrešno i da im to pokažemo iz Reči, da bi od Boga znali šta je pravo, pa onda *po tome* šta je pogrešno.

Sa tim u vezi mora da proučimo jednu drugu stvar. Vi znate da je u Pismu crkva nazvana Hristovim telom i da je Hristos glava crkve. Nećemo da trošimo vreme za čitanje ovih biblijskih tekstova; ima ih mnogo, a vi ih svi poznajete. S obzirom da je crkva Hristovo telo, a On glava, nije li crkva, praktično i doslovno, Hristos u svetu? Ali Hristos je učio, tako kaže Pismo, odvajanje Crkve i Države. On kaže: „Ja nisam od ovoga sveta.“

Ovde stoji tabla pa ćemo je upotrebiti tako da uzmemo primer koji smo sinoć koristili između tame i svetlosti. Ovaj svet je tama, upravitelji tame ovoga sveta. „Jer, nekad ste bili tama, a sada ste svetlost u Gospodu. Živite kao deca svetlosti.“ Neka ova tabla predstavlja svet tame bez ove bele mrlje na njoj. Kad je Hristos došao na svet, u svetu je zasjalo svetlo. Iz Galileje došla je reč proroka: „Narod koji živi u tami vide svetlost veliku“ (Matej 4,16). Neka ova crta na ploči označava granicu između tame i svetlosti. Na ovoj strani je svetlost. Ovde se nalazi Hristos; još uvek postoji svet tame, svet mraka. On kaže da Njegovo carstvo nije od ovog sveta. Božje carstvo je carstvo svetlosti i slave. On je ovde Car i „carstvo je Božije unutra u vama“.

Sa koje strane ove crte je crkva? Tamo gde je Hristos. Mi smo zaključili da je On crkva; crkva je On u svetu. Prema tome ovde u svetlosti je crkva, ovde je Hristos, a na ovoj strani u tami su država, vlasti, svi su zajedno od ovoga sveta. Nijedna vlast koja je ikad postojala na zemlji neće ući u nebo. Hristos je od njih odvojen; On je odbio, kategorički, da sudi ili deli pravdu, da čini ono što sa pravom pripada ovima.

Nešto drugo: Njemu su i onako jednom bila ponuđena „sva carstva ovog sveta“. Zašto nije prihvatio ovu ponudu pa bi, zahvaljujući poklonu, postao glava svim vlastima i carstvima ovog sveta, pa bi njima mogao da manipuliše i političkim sredstvima „regeneriše društvo“, „izbavlja gradove“, reformiše gradonačelnike, guvernere, predsednike, kraljeve i careve, i tako „spasi“ svet? Zašto nije? Time bi samo osudio svet na večnu propast.

Hristos ih nije prihvatio. Nije to mogao da učini. Njemu je već jednom bilo ponuđeno upraviteljstvo, imetak, sva carstva ovoga sveta. Nije ih hteo imati. A sada, eto, ovde su ove crkvene vođe u naše vreme koji se grabe za njima i rade kako bi ih stekli. Da su svi hrišćani od Hristova vremena do danas postupali onako kako je Hristos postupao u svoje vreme, kad su u pitanju carstva

sveta, da li bi nastalo papstvo? Ne. Da li bi moglo da bude ikone (papstva)? Nemoguće. Kakav bi stav onda hrišćani trebalo da zauzmu po tom pitanju? Isti onaj kao i On, odbijajući da imaju bilo šta sa carstvima ovoga sveta.

Još nešto treba da uzmemo u obzir, a večeras to treba da shvatite, a to je da ove crkvene vođe, ovi Nacionalni reformatori, sve to čine da „regenerišu gradove“, da „izbave državu“, da „spasu naciju u interesu društva radi prosperiteta carstava, nacija i napretka civilizacije; a to će opet da se odrazi na prosperitet, slavu i uzvisivanje crkve“. A onda kažu: „Ako se održi ova jasna crta koja odvaja Crkvu od Države, šta će da bude od civilizacije?“ Oni tvrde da je crkva u svetu zato da na neki način čini dobro svetu. Tu su ovi iskvareni gradovi, države, carstva i nacije, i crkva mora da nekako utiče na njih; a ako je od njih potpuno odvojena, kako može da utiče na njih na dobro? To su pitanja koja postavljaju i argumenti koje navode.

Odgovor na sve to je da je njihovo potpuno razdvajanje *jedini* način na koji ona ima mogućnost da utiče na njih na dobro. Crkva će uticati na svet, uticaće na carstva, uticaće na nacije i time na ljude, *samo*, i *samo onda* ako bude verna Hristova crkva i kad nije od sveta kao što ni On nije od sveta. Ako ona to nije, ona će uticati na njih – to je istina – ali *samo na njihovu propast*.

Sada postavljam kao načelo da *cilj hrišćanstva nije da ikoga civilizuje*. Hrišćanstvo ima za *cilj* samo da ljude *hristijaniše*. I bolje je, hiljadu puta, imati *jednog* hrišćanskog divljaka, nego *čitavu naciju* divljaka hrišćana. Priznajem da to izgleda paradoksalno. Dozvolite mi zato da to objasnim, jer je tačno. Papstvo se silno hvali da je civilizator nacija – čak da je majka i temelj i stub civilizacije. Neka neki papin misionar ode u neko pleme ili među urođenički narod. On može uspeti da navede kralja ili poglavicu da prihvati katoličko učenje. Može uspeti da ih obuče i navede da grade kuće, crkve, da ograde njive i obrađuju zemlju; tako ih obraća od divljeg ka civilizovanom načinu života. Može čak da ih navede da se suzdrže od ratovanja – osim „za veru“. U tom smislu su civilizovani. I na osnovu toga crkva ih naziva hrišćanima. Učeni su da se smatraju hrišćanima. Drugi pagani i divljaci gledaju na njih kao hrišćane i takvima ih smatraju. I tako crkva ima „hrišćanski narod“. Ali je činjenica da se u suštinskim elementima naravi nisu promenili; u srcu su i dalje divljaci, i kad se pruži prilika, posebno zbog „vere“, pokazaće da su potpuni divljaci. Za to postoji mnoštvo dokaza, jer nikad na zemlji nije bilo više divljaštva, čak ni među divljacima, nego što ga je bilo u Rimskom carstvu u vekovima na vrhuncu papske vladavine. Nemoguće je da ljudi budu više divlji, svirepi nego što su to bili branitelji pravovernosti. I to je ono što podrazumevam pod frazom „divljaci hrišćani“.

A sa druge strane, neka hrišćanski propovednik ili pojedinac hrišćanin ode u zemlju divljaka koji divlje jure po prašumi, i u Božjoj ljubavi iznese jevanđelje o Isusu Hristu. Neka se jedan od tih divljaka obrati Isusu Hristu. On i dalje može da nosi svoju odeću divljaka ili da uopšte nema odeću; da nema pojma o podizanju ograde ili gradnji kuće ili bilo čemu sličnom što se svrstava pod pojam civilizacija; ali *on je hrišćanin*. Divljaštvo je izvađeno iz njegovog srca. Međutim, prema proceni sveta, prema onome što ljudi smatraju civilizovanim, on bi i dalje bio samo divljak. *Ali on je hrišćanin*, i pošto je hristijanizovan, on je po samoj prirodi stvari civilizovan, i dok nastavlja da živi, s vremenom će se pojaviti spoljašnji oblici civilizovanosti. To je ono što podrazumevam pod frazom „hrišćanski divljak“. I to je ono što podrazumevam kad kažem da je *jedan* hrišćanski divljak vredniji od čitave nacije ovih divljaka hrišćana.

Ako je civilizovanje bilo cilj i namera hrišćanstva, onda nije bilo mesta za hrišćanstvo u svetu u kome je počelo, ni u vreme u koje je počelo. Razmislite o tome. Zar Jevreji nisu bili civilizovani?

Ali ako se smatra da Jevreji nisu dostigli odgovarajući nivo civilizacije koja bi odgovarala ovim Nacionalnim reformatorima, onda se osvrnimo na Grčku i Rim. Kakav je bio položaj Grčke i Rima u ono vreme po pitanju civilizacije? Njihov položaj u civilizaciji i svemu što se tiče civilizacije bio je takav da današnji civilizovani narodi ne rade ništa drugo nego kopiraju civilizaciju, umetnost, raskoš, zakone i oblike vladavine Grka i Rimljana. Zato kažem, ako je civilizovanje predmet hrišćanstva, ako je to u bilo kom smislu cilj hrišćanstva i hrišćanskog delovanja, onda za hrišćanstvo tamo nije bilo mesta niti je bilo vreme da krene u svet, jer je postojao stepen civilizacije koji svet nikad otad nije dosegao. A jevanđelje je poslano tim civilizovanim paganima kao i bilo kom neznabožačkom divljaku na zemlji. Ako je uopšte moglo da bude bilo kakve razlike, ovim civilizovanim neznabošcima bilo je potrebno jevanđelje više nego divljem neznabošču.

Činjenica je da će jevanđelje imati i te kako puno posla sa civilizovanim narodom, *ukoliko* ništa nije učinjeno da ono civilizuje ljude. Time želim reći: ako je jevanđelje, koje je stavljeno u svet isključivo zato da *hristijanizuje* ljude, upotrebjeno samo zato da ih civilizuje, onda ih uopšte nećete civilizovati. Međutim, ako se to, što je stavljeno u svet isključivo zato da *hristijanizuje* ljude, bude koristilo *isključivo* za hristijanizovanje ljudi, ono će i hristijanizovati ljude i kao *posledica*, ono će ih i civilizovati.

Sve vreme se ponavlja stara priča. Ako uzmete stvari koje je Bog dao za najvažniji cilj koji je mogao da se spomene ili zamisli, i njih upotrebite za neku drugu svrhu, promašićete cilj za koji ih koristite; a ako ih koristite isključivo za cilj s kojim ih je Bog dao, *ustanovićete* da je cilj postignut i dobićete uz to sve blagoslovene plodove povezane s njima, a uz to i sve druge stvari kao dodatak. Biblija je puna primera ovog principa, ali svi su sažeti u rečima: „Nego, *prvo* tražite njegovo Carstvo i njegovu pravednost, i sve ovo će vam se dodati.“

Stoga hrišćani ne treba da imaju za cilj da civilizuju ljude, već isključivo da ih hristijanišu, a onda će civilizovanje doći samo po sebi. Hrišćani ne treba da nastoje civilizovati ljude da bi ih hristijanizovali. Hrišćani traže da hristijanišu ljude da bi ih *spasili*. Ponavljam, ovi Nacionalni reformatori, time što rade za ono što nazivaju napretkom civilizacije, i u interesima civilizacije, pokušavajući da Državu povežu sa crkvom, jednostavno rade na propasti civilizacije koja već postoji. Njihovi napori na kraju će se završiti pretvaranjem elemenata civilizovanosti, koliko to jesu, u najdivljije đavolstvo, u ikonu zveri.

Zato nikad ne smemo da dozvolimo da nas takvi argumenti prevare. Istaknimo činjenicu i pokažimo čvrstim držanjem linije, koja seže do neba, između Crkve i Države, da crkva Isusa Hrista – Isus Hristos koji radi u svetu pomoću svih udova svoga tela, koje je crkva, na hristijanizovanju ljudi, radi za njihovo *spasenje*.

Učite sve da će crkva koja posvećuje *sve* svoje moći, *sav* svoj um i svu svoju snagu *toj jednoj stvari*, uticati na svet i nacije i carstva – slobodno kažem, beskonačno više nego što bi to učinila na neki drugi način, ali ni na koji drugi način ne bi na njih uticala na dobro. Na ovaj način uticaće na njih samo na dobro; dok će, ako od toga odstupi za dlaku, samo okrenuti svoj uticaj koji je bio na dobro, u ništa drugo nego u ono što je loše.

Jedan je Hristos, drugi je antihrist. Delovanje crkve, cilj hrišćanstva nije civilizovanje, već **SPASENJE jedino verom u našega Gospoda Isusa.**

Poruka trećeg anđela – Br. 5.

Starešina A. T. Jones

Posle završetka sinoćnog sastanka, postavljeno je pitanje koje zahteva odgovor, pošto je povezano s našim poslednjim primedbama o uticaju hrišćanstva na civilizovanje ljudi izvan granica onih koje hristijaniše. To je činjenica i imamo dobar primer u hrišćanstvu u Rimskom carstvu, koji će dati odgovor na pitanje, a takođe ilustrovati princip.

Kad se hrišćanstvo počelo širiti u Rimskom carstvu, nije postojalo nešto što znamo kao pravo na slobodu savesti. U stvari nije postojalo ništa što bi bilo poznato kao pravo pojedinca, nikakvo pravo. Pošto je pravo na slobodu savesti glavno od svih prava, naravno, ono je bilo najmanje poznato. Hrišćanstvo ne znači ništa ako nema prava na slobodu savesti. To je bio jedan od njegovih zahteva koji je nadilazio sve ostalo, i naravno uključivao sve ostalo, kad se hrišćanstvo pojavilo u Rimskom carstvu. Sukob između hrišćanstva i svekolicke sile Rimskog carstva odvijao se oko zahteva hrišćanina na pravo slobode savesti, koje je Rimsko carstvo negiralo jer carstvo nije ništa znalo o njemu.

Rim je govorio: „Ispravno je ono šta kaže zakon.“ I prema onome šta zakon kaže, zahvaljujući samom zakonu, po tome znamo šta je pravo, a šta nije. Ono što zakon kaže da se uradi, ispravno je, a ono što zabranjuje, pogrešno je, i *to je razlog zašto* je nešto ispravno ili pogrešno.

Ali hrišćanin je rekao: Ono što *Bog* kaže da je ispravno, *to* je ispravno; a što *Bog* kaže da je pogrešno, *to* je pogrešno.

Rim, država je bog; i zbog toga je vladalo načelo: „Glas naroda je glas Božji.“ A pošto je zakon bio glas naroda, zakon je bio glas rimskog boga. Zato se hrišćanin, kad se odricao rimskog boga i pozivao na pravo savesti da služi *pravome* Bogu, postavljao sudijom koji određuje da li je po zakonu nešto ispravno ili pogrešno, što je u shvatanju Rimljana bilo samo po sebi test koji je određivao što je pogrešno, a što ispravno.

Ta je borba trajala dvesta pedeset godina dok nije rešena u prilog prava na slobodu savesti. A u toku tog vremena principi hrišćanstva su ostavili takav utisak na neznabošce, koji nisu ispovedali ništa drugo do paganstva, da je pravo na slobodu savesti postalo sveto. Pa kad je otpad dospeo u građanske vlasti i kad su one počele biti korišćene u prilog onoga što su nazivali hrišćanskom religijom, onda su se *neznabošci* pozivali na slobodu savesti.

To je cela priča. Hrišćanstvo, načela hrišćanstva, *hristijanizovali* su mnoštvo naroda. Hristijanizovanje ovih ljudi utvrdilo je u njima, u njihovoj duši, pravo na slobodu savesti; i ono je bilo tako snažno da su radije umirali nego da popuste. To je bilo pravo hrišćanstvo. Ti ljudi su bili hristijanizovani i svojim poštenjem, bez obzira na cenu, držali su se tog principa, pa je to tako uticalo na neznabošce da su se pozivali na njega kad god se pružila prilika. Tako je hrišćanstvo hristijanizovalo jedno mnoštvo, a civilizovalo drugo.

Ovo ilustruje principe koje proučavamo: Ako ga verno drže oni koji ga ispovedaju, hrišćanstvo će na one koji nisu hrišćani, na one koji uopšte ne mare za hrišćanstvo, da utiče na dobro, jer će ih uzdići iznad divljaštva i osnovnih načela i života civilizovanog paganstva.

I Macaulay¹ je otkrio ovaj princip i izrazio ga u rečenici koja je u literaturi jedna od najsnažnijih ljudskih izjava u prilog hrišćanstva. Pišući o Indiji, na jednom mestu daje sledeću primedbu: „Čovek

¹ Thomas Babington Macaulay, Prvi Baron Macaulay (25. Oktobar 1800 – 28. Decembar 1859) bio je britanski poeta, istoričar i političar.

ne mora da bude hrišćanin pa da poželi da se hrišćanstvo širi u Indiji.“ Time je rečeno sve. Inače hrišćanin želi da se hrišćanstvo širi po Indiji radi Hrista, radi duša koje će biti hristijanizovane. Čovek koji nije hrišćanin svakako može da želi da se hrišćanstvo širi u Indiji, da bi se jadni neznabožac uzdigao, čak i ako ne postane hrišćanin. To je mislio reći.

Ali uvek je bio problem u tome, a i danas je, da oni koji ga ispovedaju ne uzimaju i ne drže hrišćanstvo *takvim kakvo je ono*, da oni koji ga ispovedaju ne daju Bogu dovoljno mesta u životu, i pošto mu nisu dali dovoljno veliko mesto, On nema priliku da pokaže stvarnu snagu hrišćanstva u ljudima koji mu ne daju mesto koje Mu pripada, a u kojima bi mogao da prikaže božanski karakter hrišćanstva silom koja bi osvedočavala.

Onda ljudi, kad vide da nemaju te božanske sile i uticaja, kreću da sami i ljudskom snagom rade ono što bi Gospod uradio kad bi Mu u svom veroispovedanju hrišćanstva dali mesto koje Mu pripada. Zato oni koji samo tvrde da su hrišćani stavljaju sebe u prvi plan i predlažu, donose zakone ili prihvataju neke položaje, ili upravljaju i diktiraju onima koji *donose* zakone ili *se nalaze* na nekom položaju. I sve to sa ciljem da stvarima daju „hrišćanski oblik“ i da ga učine uticajnim u uzdizanju ljudi i da gradove, države i narode navedu na pravi put. Ali to znači *sebe* stavljati na mesto Isusa Hrista, stavljati sebe na mesto Boga. I eto opet papstva; to je zver ili njena ikona, jedno ili drugo, zavisno o čemu se radi, gde god da na to naiđete.

Pustimo one koji prizivaju Hristovo ime da to čine pošteno, sa potpunim predanjem Bogu, što će Bogu dati *sve* potrebno mesto, Njemu *jedinome* sve mesto koje mu pripada. Neka sav uticaj bude Njegov, neka sva sila bude Njegova, neka gledaju samo u Njega i oslanjaju se na Njega da će On sve učiniti. *Onda* će hrišćani videti da će se Božja sila tako ispoljavati da će se postideti toga da sami oblikuju uticaj hrišćanstva.

Kad ljudi ne daju Gospodu mesto koje Mu pripada, pa onda ne vide ono što očekuju da će videti, prirodno je da počnu misliti da su bolji od Gospoda, i da mogu bolje od Njega, i da se zato moraju prihvatiti posla i učiniti ono što njihovo hrišćanstvo ne uspeva da učini. Ali to, ponavljam, i vi to sami jasno vidite, znači samo izostaviti Boga i staviti sebe na Njegovo mesto. A kad izostave Boga, oni na Njegovo mesto stavljaju sebe. Kad izostave Boga, oni izostavljaju Njegovu silu; a kad stave sebe na Njegovo mesto, oni počinju da se koriste *vlastitom* silom, a to je svetovno, zemaljsko, telesno i na kraju đavolsko.

Učinimo još jedan korak u ovom proučavanju naše objave vesti protiv zveri i njene ikone; učinimo opet ovaj korak s principom službe ambasadora. „Mi dakle vršimo službu poslanika (ambasadora) u ime Hrista“ (*Bakotić*).

I kao što smo to ustanovili u drugom predavanju, ambasadora ne šalju u drugu zemlju da zabada nos u poslove te zemlje ili da se brine oko političkih stvari, već da se brine o poslovima svoje zemlje, ukoliko se takvi pojave u toj zemlji. Mi smo Hristovi ambasadori. Hrišćanin treba da svu pažnju posveti stvarima svoje vlastite zemlje, poslovima svoje države, da se brine za ono što bi moglo da se pojavi u zemlji u kojoj boravi. Pošto smo hrišćani, mi smo „stranci i došljaci“; naša zemlja nije ovde i *mi* pripadamo tamo.

Večerašnje proučavanje je nastavak proučavanja o pravima koja imamo kao adventisti sedmog dana, kao Hristovi ambasadori, kao građani nebeskog carstva, u narodima i zemljama u kojima smo došljaci – pravima koja imamo da se protivimo onome čemu ćemo se morati protiviti, a što će se uskoro dogoditi.

Iskustva koja nam je brat Holser večeras ispričao, adventisti sedmog dana u Sjedinjenim Državama treba da proučavaju veoma pažljivo. Bog *nam* daje principe i *unapred* nas priprema za

ono što će doći sigurno kao što će se pojaviti sunce. U svom providenju Gospod je pripremio braću i sestre u Švajcarskoj za krize koje su se pojavile nakon što su bili upozoreni, kako nam je to brat Holser ispričao. I ako mi u ovoj zemlji ne prihvatimo ove principe, pa svoje misli i napore ne uskladimo s njima, da razumemo šta nas Bog uči u ovo vreme, pomoću ovih stvari, suočićemo se sa krizom i ustanovićemo da nismo spremni; a postoji opasnost da propustimo videti šta treba da uradimo pa doživimo neuspeh upravo tamo gde Bog želi da uspemo. To sebi ne možemo dopustiti.

Prema tome, ambasador u zemlji u kojoj je došljak treba da obavlja poslove *svoje* zemlje, koji mogu da se pojave i mogu da utiču na podanike njegove zemlje. Ako neka država ili vlada, u zemlji u kojoj se nalazi, odluči da donese neke zakone ili preduzme neke političke mere koje diraju u prava državljana njegove zemlje, njegovo je pravo i dužnost da protestuje. Njegovo je pravo da ukaže na principe koje će vlast da prekrši donošenjem takvog zakona ili preduzimanjem takve mere. Ali ova vlast je nezavisna i suverena na svom području i može da donosi zakone koji joj se čine potrebni. A ovi zakoni mogu da štetno deluju na građane njegove zemlje i da im stvore teškoće. Ali u sprovođenju ovih zakona taj građanin ili ambasador ima pravo da vodi računa i zahteva da *u svakom postupku* procedura bude strogo u skladu s njegovim pravom i svim principima na kojima se ovi zakoni temelje.

Svaki hrišćanin ima pravo da protestuje protiv bilo koje zemaljske vlasti ako donosi zakone koji se tiču religije. To je izvan njihovih ovlašćenja; time upadaju na područje Božjeg carstva i krše prava naroda koji pripada Božjem carstvu. Zato svaki ambasador Isusa Hrista ima neotuđivo pravo da protestuje protiv takvog postupka kod svake vlasti na zemlji.

Međutim, svojom vlašću i pravom da donose zakone, ove vlasti se ne obaziru i donose zakone vezane za religiju; a onda nas hapse i izvode pred sudove zbog kršenja tih zakona. A kad to učine, mi imamo pravo da zahtevamo da se striktno drže svojih vlastitih zakona i ustavnih principa na kojima počiva vlast. To hrišćanin, nebeski državljanin, ima pravo da učini *uz* pravo da protestuje protiv njihovog prava da uopšte donose takve zakone.

Postoji još jedna misao koju možemo da razmotrimo pre nego što se obratimo Svetom pismu za ilustrovanje pomenutog principa. Što se zemaljskih vlasti tiče, one nas sa svoje strane smatraju svojim državljanima ili podanicima, čak i nakon što smo postali državljanin nebeske zemlje. Zemaljske vlasti ne priznaju da smo svoje državljanstvo preneli s ove zemlje na nebesku; i to mnogo puta izaziva sukob. Kad bi svaka vlast priznala prenos državljanstva i kad bi svakoga ko tvrdi da je hrišćanin brisala iz svoje knjige državljana ili podanika, onda po tom pitanju ne bi bilo toliko teškoća, niti bi se pojavili toliki sukobi.

Ali ove vlasti to ne čine; one nameravaju da drže čoveka premda je preneo svoje državljanstvo, i ponekad će tvrditi da imaju pravo da ga drže, kao što smo to večeras već čuli. Oni sebi daju za pravo da kontrolišu državljanu nebeskog carstva kao da su još uvek državljanin njihove bivše zemlje. Mi smo preneli svoje državljanstvo na drugu zemlju – sada govorim o adventistima sedmog dana – pa smo državljanin nebeske zemlje. Međutim Sjedinjene Države nas još uvek smatraju svojim državljanima na osnovu Ustava koji kaže da su sve *ovde* rođene ili *naturalizovane* osobe „državljanin Sjedinjenih Država i država u kojima prebivaju“. Premda smo vlastitim izborom građanin neba, a ne više građanin Sjedinjenih Država, Sjedinjene Države nas još uvek smatraju svojim državljanima.

Doći će vreme kad ćemo doći u sukob sa zakonom Sjedinjenih Država, kao i sa zakonom savezne države – ne zato što *mi* radimo pogrešno, već zato što *oni* rade pogrešno. Hapsiće nas, proganjati i zahtevati da poštujemo zakon, da poslušamo zakon. Kad to budu učinili, kao Hristovi ambasadori i državljanin Božjeg carstva, imamo dvostruko pravo da protestujemo protiv njihovog

prava donošenja takvog zakona, jer krši prava naroda koji pripada Božjem carstvu, a kome mi pripadamo; a imamo i pravo da zahtevamo da svaki postupak koji preduzimaju bude uvek u skladu sa temeljnim, ustavnim principima na kojima tvrde da se zakon zasniva. Molim vas da o ovome ponovno razmislite kad bude objavljeno u Biltenu. Ponovno pročitajte jer mnogo je toga što se u tim principima nas tiče.

U njemu imamo izveštaj koji raspravlja o toj temi i prikazuje ovo načelo prema kojem vlast treba da se drži vlastitih principa, kad nas bez našeg pristanka uzme pod svoje zakonodavstvo i odluči da izađe na kraj s nama.

A sada ćemo da pređemo na primere iz Svetog pisma.

Savle iz Tarsa rodio se kao državljani Rimskog carstva, kao što smo mi državljani Sjedinjenih Država. Kad je upoznao Hrista, on se nanovo rodio i tako postao državljani Božjeg carstva. Sada je bio *apostol Pavle*. Od tog trenutka dalje on se oslanjao na cara svoje zemlje; on je Njemu bio odan, uzdao se u Njega i Njemu predao sve na upravljanje. Ali je došlo vreme kada ga je rimska vlast uzela pod svoj pravni sistem, i kad je to učinila, on je od nje zahtevao da u svemu postupa prema principima rimskog državljanstva i rimskog zakona.

U Delima 21,7 pa sve do 25,11 nalazimo zanimljiv izveštaj koji ćemo sada uzeti da proučavamo.

Iz poštovanja prema Jakovu, „bratu Gospodnjem“ i drugima u Jerusalimu, koji su u jevanđelju bili pre njega, Pavle se dao nagovoriti da krene pogrešnim smerom (vidi „Sketches from the Life of Paul“) koji ga je doveo u situaciju da ga je napala svetina, kako je opisano u Delima 21,27. Pročitajte to.

Ko je ovo mnoštvo nahuškao na Pavla? Da li je to Bog učinio? Duh proroštva nam kaže da je u trenutku kad je razgovarao sa prvosveštenikom u vezi žrtve koju je trebalo da prinese – a to je bila krvna žrtva, žrtva za greh što bi praktično bilo odricanje od Isusa Hrista da nije [sic.] prinesena – svetina je podivljala i spasila ga da to ne učini. Gospod ga je spasio od posledica nastojanja braće da izvrši kompromis sa načelom iz poštovanja prema onome kome je dotad popuštao.

A kako je došao u ruke rimskih vlasti? Kad je video da ga svetina želi ubiti, zamišljam da ga čujem kako glasno poziva rimskog guvernera da ga spasi od svetine: „Pozovite rimskog guvernera; požurite, dovedite vojsku; ovi će me ubiti. Ja sam rimski građanin. Pozivam se na Cezara. Požurite, požurite, pozovite starešinu hrama, rimskog oficira. Ne dozvolite da me ubiju.“

Jesam li to dobro čuo? Da li je on tako postupio? Ne, ne, ne. A zašto ne? Starešina hrama je bio tamo i dovoljno blizu da ga čuje da je tako postupio. Prema rimskom zakonu zar nije bio rimski državljani? Zar ne bi onda bilo na mestu da se pozvao na rimsku vlast da ga zaštiti? Ali on to ipak nije učinio.

Ne. On je bio Gospodnji. Bio je u Božjim rukama i pustio je da se Gospod brine za njega. Tako nam Duh proroštva kaže da ga je Bog doveo tamo i da ga je čuvao od tog dana do dana njegove smrti, gotovo sve vreme u tamnici, tako da je Crkva izgubila njegovu ličnu službu punu ljubavi zbog kompromisnog stava koji su braća zahtevala od njega.

Sada se nalazio u rukama rimskih vlasti. Da li je on to tražio? Nije. Da li je on sve započeo? Nije. Da li je isticao svoje rimsko državljanstvo kao zahtev da ga rimske vlasti uzmu i zaštite? Ne.

Tražio je od vojvode dozvolu da se obrati mnoštvu. Kada mu je dopustio, stao je na stepeništu i održao govor zapisan u glavi 22,1-21; u njemu je kazao kako mu je Gospod rekao: „Idi, jer ću ja daleko da te pošaljem u neznabošce“ (*Karadžić*). Na reč „neznabošci“ ponovo su se razbesnili i vikali: „Uzmi sa zemlje takvog; jer ne treba da živi.“ Pošto su zbacivali svoje haljine i bacali prah u vazduh, vojvoda ga je odveo i na temelju velike galame zaključio da se mora raditi o nekom

zločincu, pa je zapovedio da ga bičevanjem ispitaju. Ali rimskim zakonom bilo je zabranjeno da se tako kažnjava rimski građanin.

Pošto je sada bio u rukama rimskih vlasti, imao je pravo da zahteva da sa njim postupaju prema njihovom zakonu. Zato je rekao: „Zar vi možete biti čoveka Rimljanina, i još bez suda?“ Ove reči su zaustavile postupak.

Sutradan je vojvoda, u želji da sazna razlog cele ove galame, zapovedio da se sabere Sinedrion i izveo Pavla pred njih; tek što je počeo govoriti, prvosveštenik je zapovedio nekima u njegovoj blizini „da ga biju po ustima“. „Tada mu Pavle reče: Bog će biti tebe, zide okrečeni; i ti sediš da mi sudiš po zakonu, a protiv zakona naređuješ da me biju“ (*Čarnić*). Tako se pozvao na zakon po kome su se upravljali u svom postupku protiv njega. Na tom mestu se nije našao svojom odlukom. Dovedi su ga pred njih bez njegova truda. Imao je pravo da zahteva da se drže svog zakona i da postupaju u skladu s njim; to je i učinio.

Kada je rekao: „Braćo, ja sam farisej, sin fariseja! Sudi mi se zbog nade u vaskrsenje mrtvih!“, izazvao je sukob između fariseja i sadukeja. A pošto su sadukeji pokušavali da ga ubiju, a fariseji da ga spasu, pa je izgledalo da će da ga rastrgnu, vojvoda je poslao vojnike da ga silom otmu od njih.

A onda su se neki zakleli da neće ni jesti ni piti dok ne ubiju Pavla. Ali Pavlov nećak je to saznao pa je obavestio njega i vojvodu. Na to je vojvoda zapovedio da se pripremi četiristo i sedamdeset vojnika, pa je s njima noću poslao Pavla u Kesariju i predao namesniku Feliksu.

Nekoliko dana kasnije prvosveštenik i sinedrion sišli su u Kesariju da tuže Pavla, a to su učinili tako što su unajmili advokata Tertula kao svog zastupnika. Nakon saslušanja Feliks je odložio slučaj dok ne dođe Lisija. „Dve godine“ su prošle u brojnim saslušanjima i odlaganjima; Feliksa je kao namesnika nasledio Fest. Pavla je i dalje ostavio u okovima da bi ugodio Jevrejima.

Kada je Fest prolazio kroz Jerusalim, Jevreji su izneli tužbu protiv Pavla i zahtevali da ga pošalje u Jerusalim – nemaravajući da ga putem ubiju. Međutim Fest ih je odbio i rekao da pošalju svoje tužitelje i da ga optuže u Kesariji. Zato su poslali svoje tužitelje sa Festom i „sutradan“ posle njegovog dolaska „sede na sudijsku stolicu i naredi da dovedu Pavla“. Jevreji „izneše mnoge ozbiljne optužbe protiv njega, koje nisu mogli da dokažu“ (25,1-7), dok se on branio: „Nisam se ničim ogrešio o judejski Zakon, ni o Hram, ni o cara.“

„Ali Fest, pošto je hteo da ugodi Judejima, reče mu: 'Hoćeš li da ideš u Jerusalim da ti se onde preda mnom za ovo sudi?'

’Ja stojim pred carskim sudom’, reče Pavle, ’i ovde treba da mi se sudi. Judejima nisam učinio nikakvo zlo, kao što i sam dobro znaš.’“

Pavle nije svojim izborom ili nastojanjem, niti svojom željom bio na „sudu cezarovom“. Cezar ga je uhapsio i *držao sve vreme*, premda na njemu nije bilo krivice. Nikome nije ništa skrivio i namesnik je to dobro znao. Prema tome rimski namesnik nije imao pravo da ga izruči Jevrejima da bi im ugodio.

Zato je Pavle nastavio i ceo slučaj doveo do vrhunca sledećim rečima: „Ako sam kriv, ili ako sam učinio nešto što zaslužuje smrt, ne bežim od smrti. Ali, ako su neosnovane optužbe koje ovi ljudi protiv mene iznose, *niko me njima ne može izručiti*. ULAŽEM PRIZIV CARU (ĆESARU – *Karadžić*).“

Rimski namesnik kao Rimljanin nije imao pravo da Rimljanina preda na suđenje Jevrejima. Ovaj rimski građanin, koji je bio u vlasti rimskog namesnika, pod rimskom nadležnošću, po *njihovom* izboru, imao je pravo da zahteva od rimskih vlasti da poštuju svoje zakone i postupaju

prema svojim principima; umesto da ga izruče Jevrejima, treba da ga drže i da mu sude i vode ceo slučaj prema rimskom zakonu.

Ovo je tajna Pavlovog pozivanja na Cezara. Ovo je božanski primer delovanja principa koji hrišćanima daju dvostruko pravo kao Božjim ambasadorima i građanima nebeskog carstva, *prvo*, da protestuju protiv mešanja bilo koje zemaljske vlasti u zakone naroda koji pripada Božjem carstvu ili samog Božjeg carstva; i *drugo*, ako se mešaju, i bez našeg izbora ili želje nas uzmu pod svoju vlast, onda kao ambasadori i građani druge zemlje imamo božansko pravo da zahtevamo da strogo slede zakone koji vladaju na njihovom području.

Bog će se brinuti za nas po zakonu i u području u kojem smo državljani i u carstvu kojemu pripadamo. On će se pobrinuti za to i On će voditi sve ove poslove u skladu sa Svojim pravednim putevima. A u zemlji u kojoj možemo da budemo došljaci, kad nas uzmu pod svoju nadležnost, imamo pravo da zahtevamo da se sa nama postupa u skladu sa principima njihovog zakona.

Poruka trećeg anđela – Br. 6.

Starešina A. T. Jones

Postoje dva ili tri druga biblijska teksta koje ćemo uzeti u toku proučavanja koje smo imali u protekle tri večeri i počecemo gde smo sinoć prekinuli predavanje – Dela 25,11 – sa rečima: „Ćesaru idem“ (*Karadžić*). Sinoć smo sledili izveštaj od početka do te tačke i zaključili da se prema uobičajenom mišljenju o tom predmetu, Pavle nikad nije pozvao na Cesara. Nakon što ga je *uhapsio*, Pavle je zahtevao da Cesar postupa prema svojim principima i zakonima.

Poseban princip koji sada proučavamo je pravo građanina Božjeg carstva, Hristovog ambasadora, da od drugih država i vlasti zahteva da se u postupanju s njim striktno drže pravila i zakona koje su sami doneli.

U Delima 16. glavi, sa početkom od 16. stiha, imamo drugi primer. Apostoli su bili u Filibi.

„Kad smo jednom išli u bogomolju, susrete nas jedna robinja. Bila je opsednuta duhom koji je proricao budućnost pa je gatanjem donosila veliku zaradu svojim gospodarima. Ona pođe za Pavlom i za nama, vičući: 'Ovi ljudi su sluge Svevišnjega Boga! Oni vam objavljuju put spasenja!' Tako je radila mnogo dana, pa kad je to Pavlu dojadilo, on se okrenu i reče duhu: 'Naređujem ti u ime Isusa Hrista: izađi iz nje!' I on istog časa izađe. Kad su njeni gospodari videli da im je propala nada u zaradu, uhvatiše Pavla i Silu pa ih odvukoše na trg pred poglavare.“

I ovi su knezovi bili *Rimljani* jer je Filiba bila rimska kolonija, sa posebnim imperatorovim privilegijama.

„Dovedoše ih zapovednicima pa rekoše: 'Ovi ljudi unose nemir u naš grad! Oni su Judeji i propovedaju običaje koje mi, Rimljani, ne smemo da prihvatimo ni izvršavamo.' Tada narod navali na Pavla i Silu, a zapovednici zderaše odeću s njih i narediše da ih išibaju.“

A oni su rekli: Ne, mi se pozivamo na Cesara. Jesu li? Ne, nisu. Ali oni su bili rimski građani; zašto onda nisu? Zašto se nisu pozvali na Cesara? Zar ih nije čekalo zlostavljanje i šibanje? Šta biste vi učinili? Ne, ne trebam da kažem: Šta biste vi učinili? već: Šta ćete vi učiniti? Pitanje je sad.

„Kad su im zadali mnogo udaraca, baciše ih u tamnicu i narediše tamničaru da ih dobro čuva. Pošto je dobio takvo naređenje, on ih baci u unutrašnju tamnicu, a noge im stavi u klade. Oko ponoći, Pavle i Sila su se molili i pevali hvalospeve Bogu, a zatvorenici su ih slušali.“

Zatim sledi izveštaj o zemljotresu i obraćenju tamničara i njegovog doma i njihovog krštenja. A sada 35. stih:

„Kad je svanulo, zapovednici poslaše tamničaru službenike s naredbom: 'Oslobodi one ljude.' Tamničar o tome obavesti Pavla, rekavši: 'Zapovednici su poručili da vas oslobodim. Zato sad izađite i idite u miru.' Ali, Pavle im reče: 'Istukli su nas javno, bez presude, iako smo rimski građani, i bacili nas u tamnicu, a sad hoće da nas tajno izbace! Ne! Nego, neka oni sami dođu i izvedu nas'.“

Oni su prekršili svaki rimski zakon kojim su upravljali u svom gradu; sada žele da potajno napustimo ovo mesto. Ne, gospodo. Vi dođite i izvedite nas. Vi ste nas ovde strpali, i vi nas izvedite.

„Službenici preneše ove reči zapovednicima. Kad su ovi čuli da su Pavle i Sila rimski građani, uplašiš se, pa dođoše, izviniše se i izvedoše ih, moleći ih da odu iz grada. Po izlasku iz tamnice, Pavle i Sila odoše k Lidiji, videše se s braćom, ohrabriše ih pa odoše odande.“

U 2. Korinćanima 11,23-25 imamo još jedan tekst koji govori o onima koji se hvale svojim položajem i drugim stvarima:

„Jesu li Hristovi služitelji? Kao bezumnik govorim, i ja sam još više; više sam se trudio, više sam bio u tamnicama, bio sam bijen previše, u smrtnim opasnostima mnogo puta. Od Judeja sam pet puta dobio četrdeset manje jedan udarac, triput sam bio šiban“ (Čarnić).

Šibanje je bilo rimski način kažnjavanja. Naravno, Jevreji su zakonom bili ograničeni na četrdeset manje jedan udarac; pet puta je tako bijen. Ali ova kazna šibanjem nije bilo jevrejsko bičevanje već rimsko batinanje – udaranje rimskim štapovima, a *on je bio rimski građanin*. I nigde ne piše da se u takvim ili sličnim prilikama ikad pozvao na Cezara. Kad ga je Cezar zasušnjio i držao dve godine u tamnici, a onda hteo da ga izruči Jevrejima, onda je rekao Cezaru ili Cezarovom pomoćniku: „Ne, gospodine. Ja sam na Cezarovom sudu i tu treba da mi se sudi. Cezaru idem.“

Pitanje od slušalaca: „Zašto se i ovom prilikom pozvao na svoje rimsko državljanstvo, umesto na svoju službu nebeskog ambasadora?“

Ono što kažem je da se on *oslanjao* na svoju službu *nebeskog ambasadora* i na svog nebeskog Cara, sve dok ga Rimljani nisu uzeli pod svoju nadležnost, a onda je jednostavno tražio od rimskih vlasti da postupaju prema rimskom zakonu. Ali prema uobičajenom mišljenju o ovom predmetu, pomislili biste da se Pavle pozvao na svoje rimsko državljanstvo svaki put kad se nalazio u opasnosti, dok je činjenica da to nikad nije učinio.

Najmanje je triput bio kažnjen rimskim batinanjem, a nije koristio svoje pravo rimskog građanina; nije upućivao nikakav zahtev građanskoj vlasti. Ali kad su ga uzeli u svoje ruke i držali pod svojom kontrolom, i čuvali u vlasti Rima, *onda i tek onda* se poslužio rimskim pravom. Ali kad je rimski kapetan hteo da ga išiba, Pavle je rekao: „Zar vi možete biti čoveka Rimljanina, i još bez suda?“

U takvim okolnostima, i nikakvim drugima, se pozvao na rimsku vlast i koristio je, i upotrebio svoje rimsko građanstvo. Kad je propovedao jevanđelje i kuda god je išao bio je napadan, kamenovan, „sramoćen“, a ipak u celom izveštaju nema nagoveštaja da bi se ikad u nekom slučaju pozvao na neku zemaljsku vlast ili koristio svoje rimsko građanstvo. Pošto je sve to zapisano za primer i pouku nama, onda to treba da naučimo; nije li vreme da to naučimo? On se uzdao u Boga, Vladara carstva kojem je pripadao i gde se nalazilo njegovo pravo državljanstvo. Zašto ne bismo i mi tako postupali?

Danilo se nalazio u državama Vavilon i Mido-Persija. To je istina. I kad god dođe vreme da jedna država dođe sa svojom vojskom u zemlju u kojoj se vi nalazite, ili ste u njoj došljak, pa vas s mnoštvom ljudi zarobe, vežu i odvedu u svoju zemlju i drže kao careve robove, a car vas uzima u svoju palatu, u svoju službu, onda nije teško da zaključite, mislim, postoji li razlika između toga i svojevoljne *težnje* za političkim položajem. To moja Biblija izveštava o Danilu i kako je on tamo dospeo. A kad vi dođete na red, pa se nađete na takvom mestu, pretpostavljam da niko ne bi imao ništa protiv što služite caru na mestu na koje vas je postavio. Ali dokle god ste u mogućnosti da ne

morate da budete na takvom mestu, smatram da ne možete uzimati Danila kao opravdanje što ste sa namerom išli tamo, s obzirom na savršeno jasna Hristova učenja.

Kad bi mene zarobili kao Danila, i kad bi me car postavio, kao što je postavio neke iz Danilovog naroda, da prave cigle ili grade bedeme oko Vavilona, pretpostavljam da bih radio u ciglani. A onda, ako bi me car izvadio odande i poslao u školu, kao što je učinio sa Danilom i nekolicinom njegove braće, mislim da bih verovatno shvatio da treba da idem u školu i učim prema svojim najboljim sposobnostima. I nakon što završim školu, ako bi me uzeo i postavio u svojoj palati za vratara, trebam da obavljam službu vrataru; ako bi me na kraju uzeo na svoj dvor, da stojim pred carem, kako je rečeno za Danila i njegova tri brata, treba da stojim pred carem. I ako bih bio pošten i veran, a Bog mi dao mudrost da tumačim duboke stvari caru, kao što je to Bog dao Danilu, i ako bi car dovoljno cenio Božje blagoslove, pa bi mi na kraju stavio zlatni lanac oko vrata i podigao me na položaj do samog cara – ja treba da stojim na tom mestu.

Ali zadovoljan sam što, dok ne dođe to vreme i dok se ne pojave takve okolnosti, ne bih imao opravdanja da jurim za političkim ili bilo kojim drugim položajem, niti da preduzimam političke korake da neko bude izabran, niti da učestvujem u gradskoj upravi ili u vlasti neke savezne države, niti u vlasti države niti u bilo kakvoj politici. Isus Hristos to nije radio i On kaže: „Od sveta niste, kao ni ja što nisam od sveta“, „kao što Otac posla mene, i ja šaljem vas“ i „jer kao što je On i mi smo na svetlu ovom“.

Braća su prodala Josifa i on je postao rob; odveli su ga u Egipat kao roba, prodali kao roba i on je služio kao rob. Odlučnost da služi Bogu i vernost Njegovom Zakonu odveli su ga u tamnicu u kojoj je ostao dugo vremena. Njegova vernost na tom mestu, njegovo ponašanje i atmosfera Božjeg Duha koja ga je okruživala, učinile su da omili tamničaru, koji ga je postavio da brine o vratima i drugim sužnjima – danas bi to bio „nadzornik“ u kaznionici. A Bog je i dalje bio s njim. Došlo je vreme kad će Bog pripremiti spasenje Izrailja – odnosno da Jakov i njegova porodica, ceo Izrailj dođe u Misir – pa je faraonu dao posebno značajne snove, kao što ih je dao Navuhodonosoru u Danilovo vreme. Car je poslao po Josifa i on je faraonu protumačio san. Faraon je želeo da ima nekoga koga bi postavio da se pobrine i pripremi Egipat za glad koja je trebala da dođe. Faraon je rekao: „Ko zna više od ovog čoveka koji o tome sve zna? Zato neka onaj koji zna o tome, onaj koji je dao objašnjenje i rekao nam šta će doći, neka on preuzme ovaj posao i neka ga sprovede. Sve sam mu u Misiru predao u ruke, samo ću prestolom biti veći od njega.“ I faraon je ceo Misir predao Josifu na brigu.

Ako ikada dođete u takav položaj, ako *doživite tako nešto*, ne verujem da bih ni ja imao neku primedbu što obavljate dužnosti na položaju na koji ste pozvani.

Ali ne slažem se da ovi događaji, kako su opisani u mojoj Bibliji, imaju ikakvu vezu sa postupkom adventista sedmog dana bilo gde na zemlji, koji nisu u zatvoru, koji slobodno odlučuju kuda će da idu i šta će da rade.

Želim da malo bolje razradim princip da ni jedan hrišćanin, koji je građanin Božjeg carstva, nema pravo da *započne* neki proces u vezi sa građanskom vlasti. *Ako* takav proces počne sama vlast, to je drugo pitanje; a mi smo to proučili. Zato ponavljam, prema principima koji upravljaju državama i vlastima, prema principu zakona koji se odnosi na predmet vladanja, bio to zakon na nebu ili na zemlji, hrišćanin ne može da *započne* nikakav postupak u vezi sa građanskom vlasti.

Među svim hrišćanima, adventisti sedmog dana to ne mogu. Sâmo svetkovanje subote to zabranjuje. Jer, ako sudu podnese tužbu, mora da se pokori proceduri suda. Svaki sud u zemlji postupa strogo prema zakonu i svim pravilima suda, i održavaju suđenje i sudi i *u subotu*.

Svetkovatelj subote ne može da ide na sud subotom. Ali ako je sam pokrenuo parnicu, zbog toga mora da se pokori proceduri suda. Ali ako sud, u redovnom postupku, čak i bez neke namere, odredi suđenje *za subotu*, od njega će da se traži da dođe na sud u subotu. On to ne može da učini i da svetkuje subotu. Ali ako odbije da dođe, nakon što je sam pokrenuo parnicu, onda se poigrava sa sudom. Sud to neće dozvoliti pa može da odredi kaznu za nedolaženje. Ali ako je kazna plaćena, ona je plaćena za svetkovanje subote. Ako nije plaćena i on umesto toga ode u zatvor, ne može reći da je proganjen, jer sud nije pogrešio, to je samo jasna posledica njegovog postupka kada je pokrenuo parnicu. Zato reći: „Sećaj se dana od odmora *da* ga svetkuješ“ zabranjuju pokretanje bilo kakve parnice na sudu, jer ova zapovest zabranjuje da krenemo putem koji može da nas spreči da svetkujemo subotu.

I pre nego što to pročitam, želim da kažem da ono što ću pročitati pobija svaki prigovor koji se nalazi u glavama mnogih, da su stvari koje se ovde iznose promašile cilj. Nisam čuo nikakvo poricanje da ovaj princip postoji ili da nije u redu, ali neki ne mogu da prihvate primenu ovog principa. Ako priznate da neki princip *postoji*, a vi niste voljni da ga sledite bez obzira kuda vodi, onda bi bilo bolje da od njega odustanete.

Da bi svi znali da ovo nije ništa novo, pročitacu deo članka iz *American Sentinela* od 1893. Naravno, u članku se ne raspravlja o ovom predmetu *na način na koji mi večeras govorimo o njemu*, ali radi se o istom principu, a ceo princip je ovde; i nužne posledice njegovog kršenja su takođe ovde.

Čitam iz *American Sentinela* od 6. jula 1893. Možda je dobro da pročitam veći deo tog članka o ovom predmetu:

Zastupnici nedelje pribegli su sudovima Sjedinjenih Država, pa su stvarno zaglibili.

Zahtevali su od sudova da odluče po tom pitanju. Sudovi su odlučili. A sad oni odbijaju da prihvate odluku. Podigli su tužbu na sudu, a sad odbijaju da prihvate odluku *jer nije u njihovu korist*. Pošto su odlučni da i onako rade po svome, šta su uopšte hteli da postignu sa sudovima?

Ako niste spremni da prihvatite odluku suda ovog sveta, onda se ni *dobrovoljno* ne možete pozvati na njega. Ali ako to učinite, vi ste obavezni, prema svakom principu vlasti, nebeske ili zemaljske, da prihvatite odluku; a ako je odlučeno protiv vas, ne možete da krivite nikoga osim sebe. I ja kažem da se za ovo znalo sve vreme tokom ove dve godine, pa ipak su 1894. neki adventisti sedmog dana to isto uradili i našli se uhvaćeni kao ovi Nacionalni reformatori. Međutim adventisti sedmog dana nisu odbili da prihvate odluku. Prihvatili su je, ali su morali da plate kaznu za svetkovanje subote. U tim okolnostima ništa drugo i nisu mogli da urade. Nastavljam sa čitanjem:

Pošto su odlučni da i onako rade po svome, šta su opšte hteli da postignu sa sudovima? Ah! Oni su hteli da koriste sud samo kao sredstvo da nametnu *svoju odluku* i svoju volju nad narodom Sjedinjenih Država.

I da je ovo bilo napisano ovog februara 1895. o istoj proceduri adventista sedmog dana, svaka reč bila bi potpuno tačna kao što je ova; ništa ne bi trebalo da se menja. Ne iznosim ovo kao optužbu ili ukor bilo kojem adventisti sedmog dana ili kao nečiju grešku. Jednostavno iznosim činjenicu. Samo mi je žao što je to tako, istinski žao. Ali u Bibliji piše: „Sve se to dogodilo njima za primer, a zapisano je za opomenu nama, kojima su stigla poslednja vremena“ (1. Kor. 10,11). I kad mi sami, zbog kršenja principa koje sami tvrdimo da zastupamo, postupamo kao ovi Nacionalni reformatori,

pa budemo uhvaćeni kao što su oni, ne bismo li onda ove primere trebali uzeti kao upozorenje, kao ona naša braća 35. ili 40. godine u Judeji? Ovaj princip je primenjiv u Marylandu ili bilo kojoj drugoj saveznoj državi kao što je bio u Judeji ili u Illinoisu. Ponavljam, ne govorim o grešci; svi greše. Sve što kažem je: Hoćemo li da naučimo lekcije iz *vlastitih* grešaka, kao i iz grešaka drugih? Ne moram reći gde se to dogodilo. Nije potrebno da to bude poznato. Činjenica je da je sve to potrebno, jer to će *se dogoditi* tamo *gde se vi* nalazite, ako se ne budete bolje upoznali s principom nego što su mnogi sada.

Ponovno pozivam da obratite pažnju na *Sentinel*, u kojemu je opisana istorija njihovog slučaja na sudu, koji nema potrebe da čitam. Vraćajući se na princip, nastavljamo:

Naravno da se uvek podrazumeva da će *posebno* stranka koja je *pokrenula* legalnu proceduru u dobroj veri da prihvati konačnu odluku. S nekom drugom strankom to ne mora da bude tako, jer može da bude uvučena u spor i prisiljena da dođe pred sud nečijom inicijativom, pa ne mora da prihvati nikakvu odluku jer cela procedura može da bude progonstvo i zbog toga pogrešna od samog početka.

Ali sa inicijativom nije tako. U prirodi je stvari, i sastavni je deo same ideje pravne države, da stranka koja pribegava zakonu, stranka koja počinje legalnu proceduru, treba u dobroj veri da prihvati konačnu odluku. U protivnom, nema svrhe da se koristi pravna država; nasilje postaje jedina procedura i jedini način žalbe. A to je nesumnjivo anarhija.

Prema tome, ako si ti, kao građanin Božjeg carstva, spreman da prihvatiš odluku zemaljskog suda, onda ne možeš da preuzmeš inicijativu, ne možeš da pokrećeš parnicu, jer ako je pokreneš, a ne prihvatiš odluku, onda uvodiš princip anarhije – time se poništava vlast. A hrišćani nisu u svetu sa tim ciljem; mi smo ovde sa drugim ciljem. Mi treba da priznamo *i poštujemo* bez ikakvog pitanja sistem vlasti koja je već uspostavljena, onako *kako su je uspostavili* oni koji su je uspostavili, a ne da unosimo neki princip, niti da idemo putem koji može da uništi same temelje postojeće vlasti.

Nepobitna je istina da je nedeljna stranka preuzela inicijativu, i podupirala je, od samog proglašenja akta Kongresa do ove konačne odluke suda. A sada, umesto da u dobroj veri prihvati konačnu odluku, oni je uopšte ne prihvataju već pribegavaju nasilju. Stranka druge strane, stranka koja je uvučena u proceduru i na sud, dobrovoljno unapred objavljuje da će, ako odluka bude protiv njih, da je prihvate u dobroj veri i tako joj se povinovati. Ona prva stranka, stranka koja je preduzela i ostala kod inicijative od samog početka, otvoreno prezire i odbija da prihvati konačnu odluku, i smelo objavljuje svoju nameru da i dalje sledi svoj put kako bi sajam bio „finansijski promašaj“. I to su upravo oni koji tako oštro optužuju odluke uprave da su „anarhističke“ i „buntovne“.

Sažetak svemu tome je ovaj: Bitno je za samu ideju i postojanje pravne države da stranka, koja preduzme inicijativu u pravnoj proceduri, treba da se u dobroj veri povinuje konačnoj odluci. Ne učini li to, već postupa kao da nije bilo odluke, *nakon što je donesena konačno odluka*, samo po sebi znači nepriznavanje pravne države i u suštini je anarhistično i buntovno. Nedeljna stranka je od samog početka bila stranka koja je inicirala ovu pravnu proceduru. Ova stranka, umesto da konačnu odluku prihvati u dobroj veri, ona je potpuno ignoriše i pribegava nasilju – bojkotu – nakon što je odluka donesena. Iz toga neminovno sledi, a demonstracija je potpuna, da je postupak tih zastupnika nedelje po tom pitanju jedini koji je u suštini „anarhistički po koncepciji i buntovan po izvršenju“. Ovo je logika situacije i nepobitna istina. Upravo ovaj postupak to bolje pokazuje; a nazivanje drugih ljudi „anarhistima“, „buntovnicima“, „izdajicama“ „ateistima“ i tako dalje, nikad ne može pobiti ovu jasnu istinu.

Ovo je isti onaj zaključak do kojeg smo bili prisiljeni doći prošle godine zbog logike njihovog postupanja kad su zahtevali da Kongres donese zakon koji bi zahtevao zatvaranje Sajma. To je jedini zaključak do kojeg se može doći na osnovu diktata ili kontrole sveštenika u poslovima vlasti. I to zbog jasnog i jednostavnog razloga da sa strane sveštenika nikad nije postojala namera da pokažu poštovanje ijednog zakona ili odluke koji im ne odgovaraju. Prema tome jedini cilj zbog kojeg se pozivaju na zakonodavstvo ili sudski proces je da državna vlast bude njima na raspolaganje tako da narodu nametne njihovu despotsku volju. A to je, samo po sebi, trenutno uklanjanje stvarno pravedne ili zakonito postavljene vlasti.

Sve to samo još bolje pokazuje božansku mudrost koja zapoveda potpuno odvajanje crkvenih i građanskih vlasti, koja zabranjuje Crkvi da ima ikakve veze sa Državom. To takođe pokazuje mudrost ljudi koji su oformili vlast u Sjedinjenim Državama, unoseći u Ustav i vrhovni zakon božansku ideju za vlasti – potpuno odvajanje Crkve i Države. A ono šta je dosad urađeno i šta se sada radi od strane crkava, samo je nagoveštaj i početak, mora nevolja u koje će vlast da upadne i na kraju potone zbog strašnog zanemarivanja principa vlasti kojeg su ustanovili naši preci i objavio Isus Hristos.

Dokle god se Crkva drži potpuno odvojeno od Države, ona može dosledno i *s pravom* zanemariti sve zakonske propise, sudske odluke ili izvršne sile, nametnute u verskim pitanjima [ili koje se tiču verske prakse], jer ona uvek odriče vlasti pravo da se na bilo koji način meša u religiju ili bilo koje versko pitanje.

A ovo je *sadašnja* istina. To je sadašnja istina kako za nas tako i za Nacionalne reformatore.

Ali kad ona zaboravi svoje mesto i svoje uzvišene prednosti, pa sama poziva vlasti da se mešaju u verske obrede, ona se time pravno odriče od prava da protestvuje, kao i svojeg prava da ignoriše zapovesti vlasti u onome što se tiče religije, dok činjenično i u praksi to odbija da učini, tako da kad vlast ne postupa u skladu s njenom voljom, ona otvoreno i namerno ignoriše upravo onaj autoritet na koji se sama pozvala. Tako ona postaje glavni primer izvora bezakonja i najbrži instrument koji vodi propasti vlasti.

A što se nas tiče, kao što smo videli, ovaj princip pokriva sve slučajeve. Hoćemo li da naučimo kako glasi ovaj princip i da ga se držimo? To je pitanje za sve nas.

Poruka trećeg anđela – Br. 7.

Starešina A. T. Jones

Večerašnje predavanje biće tesno povezano sa predavanjem koje se završava na 33. strani Biltena, odnosno sa završetkom drugog predavanja, onog o stavu i ciljevima papstva. Da biste jasno mogli da ih povežete, pročitacu iz njega nekoliko poslednjih redova; ponoviću rečenicu koja je citirana iz pisma poslanog iz Rima, onu prema kojoj je svet u smrtnoj agoniji i da ulazimo u noć koja neminovno mora da prethodi danu. U pripremi za ovu smrtnu agoniju sveta, papstvo odbacuje stari mulj, oblači se u novi oblik na svaki zamisliv način, da bi ispunilo svoj cilj u budućim vremenima – tako smo čitali.

[Ovde čita sa 33. strane originalnog Biltena od citata: „Ono što znamo je da je svet u smrtnoj agoniji“ pa sve do kraja te lekcije.]

Proučićemo ovo sada malo iz Pisma. A ovi biblijski tekstovi, kao i svi drugi koje smo ovde citirali i proučavali, tekstovi su koje svi savršeno dobro poznajemo. To su često citirani tekstovi, čije ispunjenje očekujemo. Prvi se nalazi u Otkrivenju 13,8:

„I pokloniše joj se svi koji žive na zemlji kojima imena nisu zapisana u životnoj knjizi Jagnjeta, koje je zaklano od postanja sveta“ (*Karadžić*).

Ovo pokazuje da papstvo mora da kontroliše ceo ovaj svet i sve što je u njemu, i svakoga ko je u njemu, osim onih čija su imena zapisana u životnoj knjizi Jagnjeta – onih koji pripadaju Božjem carstvu i koji su odvojeni od ovoga sveta. Prema tome, papstvo će – a to nam pokazuje i Pismo – u vreme kada će ove stvari da dostignu vrhunac, imati vlast nad svima koji su u ovome svetu, jer Hristovi učenici nisu od ovog sveta. Ovde jasno stoji – ne zato što to Bog hoće tako, već će biti tako uprkos toga što bi On hteo da bude drugačije – da će se svi kojima imena nisu zapisana u knjizi života, i ona tamo ostanu, pokloniti zveri. Oni će to učiniti bez obzira da li su se u svom umu odlučili da to učine ili ne; oni će to učiniti. Oni to jednostavno moraju da učine jer njihova imena nisu zapisana u životnoj knjizi Jagnjeta; oni će potpuno pripadati ovome svetu i zbog toga potpuno pripadati papstvu; jer svako ko je od ovoga sveta pripada papstvu u vremenu u kojem živimo. To pokazuje da je vlast nad svetom ponovo dospela u njegove ruke.

A sada jedan tekst iz Danila sedme glave. Ovu moć koristiće za jedini cilj za koji je ikad koristilo silu u ovom svetu, ili za koji će je ikad koristiti – da prisili sve da vrše njegovu volju. Sve za šta je ikad koristilo neku silu bilo je da svakome nametne svoje diktate. Sve što misli da sada uradi sa silom je da to učini; i sve što čini bilo gde na zemlji posvećeno je samo tom jedinom cilju da ponovo zadobije vlast nad svetom. Dokazi o tome koje smo dali u prošlim predavanjima, pred svima su i nema potrebe da citiram bilo koji od njih.

Tako je napisano u 21. i 22. stihu:

„Gledah, i taj rog vojevaše sa svecima i nadvlađivaše ih, dokle dođe starac, i dade se sud svecima Višnjeg, i prispe vreme da sveci preuzmu carstvo.“

Naravno ovde je reč o Hristovom dolasku. Prema tome kad piše: „I pokloniše joj se svi koji žive na zemlji“, u isto vreme piše da će se ova moć, koju je steklo i sada stiće nad svetom i u svetu,

upotrebiti da prisili sve da vrše njegovu volju – da prisili sve da se poklone zveri. A protiv onih koji to neće hteti, ratovaće, do dana Gospodnjeg dolaska, kada budu ušli u carstvo slave.

Još jedan ili dva teksta: Otkrivenje 17,1.2.

„I dođe jedan od sedam anđela koji imahu sedam čaša, i govori sa mnom govoreći mi: Hodi da ti pokažem sud kurve velike, koja sedi na vodama mnogima.“

Pre nego što pročitamo drugi stih, želim da malo pažnje posvetimo prvom stihu. Anđeo koji objavljuje ovaj sud i koji ga objašnjava i vreme kada će se dogoditi, jedan je od anđela koji imaju sedam zala spremnih da ih izliju. To pokazuje da se objava tog suda događa u vreme neposredno pred izlivanje zala, jer je jedan od anđela kojima su dane čaše koje treba da izliju. Prema tome, kad nastupi vreme za izlivanje zala i njihov dolazak na svet, onda ćemo razumeti ovu glavu, *onda* će ona zasjati otkrivenjem Isusa Hrista u objavi anđela kojeg On šalje.

Tom jednom anđelu sa čašom ne kaže: Hodi da ti pokažem *ženu*; ne kaže: Hodi da ti pokažem veliku bludnicu, već „Hodi da ti pokažem Sud velike bludnice“.

Ponavljam: Radi se o jednom od sedam anđela koji imaju sedam poslednjih zala, koji to objavljuje, a to pokazuje da će ta objava doći u vreme neposredno pred izlivanje zala na svet, kad samo što ne padnu. Pošto je otkriven njen *sud*, a ne ona sama, to pokazuje da će ta objava, i ta glava koja je opisuje i vreme koje je povezano s njom – upravo *tada* biti vreme objave onoga što ovaj anđeo ima da kaže.

Ne mislim da započnem proučavanje sedamnaest glave Otkrivenja, niti da objašnjavam tu glavu. Čitam to jednostavno zato da pokažem vreme kad će se to dogoditi. A sad sledeći stih:

„Hodi da ti pokažem sud bludnice velike, koja sedi na vodama mnogima. S kojom blud činiše carevi zemaljski, i koji žive na zemlji opiše se vinom bluda njena.“¹

Kada? Kada se pojavljuje ovaj anđeo? Neposredno *pred sud nad njom*. Ko je on? Jedan od sedmorice njih koji imaju čaše zala. Dakle, ovim dvostrukim načinom jasno je pokazano da se to događa pred sudom nad njom. Kada je to *onda*? Kad se u tom stihu spominju carevi zemaljski, ne *neki* od njih, već *oni* koji poštuju veliku bludnicu. Oni su s njom održavali nezakonitu vezu. I ona je u to vreme opila sve stanovnike zemaljske. Onda to kazuje isto što nalazimo u drugom tekstu: „I pokloniše joj se svi koji žive na zemlji kojima imena nisu zapisana u životnoj knjizi Jagnjeta.“

Nakon što anđeo nastavlja opisivati ovaj *sud* nad njom, ili bolje rečeno događaje koji neposredno prethode sudu, pojavljuje se drugi anđeo. Otkrivenje 18,1:

„I posle ovog videh drugog anđela gde silazi sa neba, koji imaše oblast veliku; i zemlja se zasvetli od slave njegove. I povika jakim glasom govoreći: Pade, pade Vavilon veliki, i posta stan đavolima, i tamnica svakom duhu nečistom, i tamnica svih ptica nečistih i mrskih; jer otrovnim vinom bluda svog napoji sve narode ...“²

Koliko njih? Sve. Kada? U vreme kad se pojavljuje jedan od sedam anđela sa čašama sedam zala i objavljuje sud nad Vavilonom.

¹ Lično popavljen Daničićev prevod – *prevodilac*

² Kao primedba 1

„Jer otrovnim vinom bluda svog napoji sve narode i carevi zemaljski s njom blud činiše.“

Koliko njih? Svi.

„I trgovci zemaljski obogatiše se od bogatstva slasti njene. I čuh glas drugi s *neba* koji govori ...“

Ne zaboravite da još jedan glas govori *sa neba*:

„Izidite iz nje, narode moj, da ne budete učesnici u njenim gresima, i da ne budete kažnjeni s njome. Jer gresi njeni dopreše do neba, i Bog se seti nepravde njene.“ (KJV)

Kojih se nepravdi Bog seća? Šta znači da se Bog seti nepravde njene? Tamo u Misiru Gospod je rekao: „I čuh uzdisanje sinova Izrailjevih, koje Misirci drže u ropstvu, i setih se zaveta svog. ... I izbaviću vas mišicom podignutom i sudovima *velikim*“ (2. Mojs. 6,5.6) Kad se „setio“ da je *učinjeno* ono što je ranije obećao, „Bog se seti nepravde njene“. I to pokazuje da ovo opominjanje, sećanje na njene nepravde, znači dolazak suda zbog njene nepravde.

„Platite joj kao što i ona plati vama, i podajte joj dvojinom onoliko po delima njenim: kojom čašom zahvati vama zahvatajte joj po dva put onoliko. Koliko se proslavi i nasladi toliko joj podajte muka i žalosti; jer govori u srcu svom: Sedim kao carica, i nisam udovica, i žalosti neću videti. Zato će u jedan dan doći zla njena: smrt i plač i glad, i sažeci će se ognjem; jer je jak Gospod Bog koji joj sudi“ (Karadžić).

To je još uvek opis koji je anđeo dao kad je rekao: „Hodi da ti pokažem sud bludnice velike.“

„I zaplakaće i zajaukati za njom carevi zemaljski koji s njom blud činiše i besniše, kad vide dim gorenja njenog, izdaleka stojeći od straha muka njenih i govoreći: Jaoh! Jaoh! Grade veliki Vavilone, grade tvrdi, jer u jedan čas dođe sud tvoj!“ (Karadžić).

I upravo kad Vavilon bude trijumfovao, biće uništen „u jedan čas“ – to je najkraće vremensko razdoblje koje se meri u Bibliji, osim trenutka vaskrsenja koje se događa „u tren oka“ (1. Kor. 15,52). Pa kad ovaj sud padne, onda će pasti na ovaj način; a *pre nego što* padne, data su ova upozorenja i Bog nam daje znake po kojima možemo da znamo i označimo vreme do trenutka kad će da se dogodi *ono* što sledi.

U dnevnim novinama pred našim očima, u situaciji koju smo istraživali u ranijim predavanjima, papstvo *sada* sprovodi upravo ono što smo malopre spomenuli, i uspeva na svakom koraku. U ranijim predavanjima samo smo dotakli dokaze koji se odnose na Sjedinjene Države. Brat Robinson mi je dao pre dan ili dva primerak časopisa *Present Truth*, i u njemu, na prvoj strani, nalaze se citati iz londonskih katoličkih novina, koji govore o evropskim zemljama za koje se smatralo da nisu prave katoličke, kako se one, jedna po jedna, vraćaju u ruke papstva.

U *American Sentinelu*, pred dve ili tri sedmice, imali ste dokaz iz Nemačke i Švajcarske, uzet iz katoličkih novina. Katolička crkva održava ravnotežu moći u Nemačkoj – ima katolika za kancelara nemačkog carstva, a stranka Katoličke crkve u *Reichstagu* održava ravnotežu moći, tako da vlast ne

može da učini ono što želi bez njihove volje i dozvole; a oni zastupaju ukidanje svih zakona koji su doneseni protiv papstva, u protivnom ništa ne prolazi. I kako dani prolaze, oni dobijaju šta žele.

Švajcarska ima za predsednika katolika i za njega *London Universe* kaže da je „papski nastrojen kao švajcarska garda“. Zato nije neobično da se događa ono o čemu smo slušali od braće u Švajcarskoj, što se vidi u protivljenju Božjoj istini i Gospodu.

Nedavno sam imao neke nemačke novine u kojima je urednik i vlasnik govorio o putovanju kroz Evropu i kako je, prolazeći kroz Holandiju, video paradu katolika koji slave povratak Holandije Katoličkoj crkvi.

U Engleskoj, da bi papstvo steklo kontrolu, ostala je samo još jedna stvar od svega što je učinjeno da Engleska postane protestantska zemlja, i da se odredi ko će biti naslednik suverena – sve što ostaje jedna je odredba, da vladar bude protestant. Zakletve, koja je trebalo da podržava protestantskog naslednika, više nema. A ova jedna preostala tačka, koja zahteva da naslednik bude protestant, tako je oslabljena da papstvo očekuje kako će i ona uskoro biti modifikovana tako da se u trenutku može ukloniti i ono ponovo steći kontrolu. Pre oko godinu dana, papa je na prijemu jedne skupine hodočasnika iz Engleske, i davanjem blagoslova, rekao da postoje mnogi znaci da bi se Engleska mogla ponovo vratiti u Crkvu.

Ovo su jednostavno – u stvari, ovo su više nego *znaci* onoga što se događa; to su stvarne *činjenice* onoga što se zbiva. Mi ih ne možemo nazivati *znacima*; oni su *sama stvar*.

U citatima koji su iz katoličkih novina objavljeni u *Present Truth*, među zemljama u kojima papstvo doživljava svoj najveći uspeh spomenute su Sjedinjene Države. I u skladu sa ovim dokazima, koje smo već izneli u predavanjima, činjenica je da se Sjedinjene Države trebaju koristiti, kako to papa kaže, za oblikovanje svih drugih naroda, i da ova zemlja treba da odredi sudbinu drugih naroda; a sudbina drugih naroda uvek je bila povratak sveta papstvu, da vrši njegovu volju i podržava njegove interese na zemlji.

Pred nama su, kao i daleko u budućnosti, događaji koji ispunjavaju ova proročanstva u toj meri da će se svi narodi stvarno ponovo udružiti sa papstvom. A kad ono bude uspelo u svemu što sprovodi, kad se te stvari ispune, onda dolazi sud. Kad dođe taj trenutak, kad dođe vreme, kad će se papstvo naći na mestu gde može da sebi čestita što su mu se ponovno pridružili svi ovi narodi, i kad se ono uzdigne iz meteža i agonije, anarhije i nasilja svake vrste do najviše vlasti, kao što je to ranije bilo – kad se to ispuni, to je poslednje što ćemo da vidimo pre nego što ga snađe sud.

Pre nekoliko godina propovedali smo o Gospodnjem dolasku, a to i dalje činimo. Svuda smo propovedali Gospodnji dolazak, *skori* dolazak Gospodnji, još za vreme naraštaja koji živi na zemlji, a taj je naraštaj već duboko odmakao u svom životu. Ali u isto vreme smo svima kojima smo propovedali da Gospod dolazi, govorili da *ne može doći* dok vlasti Sjedinjenih Država ne priznaju hrišćansku religiju i postave nedelju umesto subote. Drugim rečima, rekli smo im da On ne može doći dok ova vlast ne načini ikonu zveri. A onda, nakon što smo im rekli da Gospod dolazi, i to skoro, i da je naraštaj u kojem će doći već daleko odmakao, morali smo im reći da *ovo* treba da se dogodi pre nego što *On* može doći; a onda smo im ukazali na korake koji su učinjeni i na napredak u priznavanju religije u Sjedinjenim Državama te uspostavljanje nedelje umesto subote. Rekli smo da su to znaci po kojima mogu znati šta još treba da se dogodi; i čim se dogodi, znaćemo da treba da očekujemo Gospodnji dolazak kao nikad ranije.

Sada se to dogodilo. Istina, ne možemo reći ljudima da *će* Sjedinjene Države priznati hrišćansku religiju. Takođe ne možemo da kažemo ljudima da *će* vlada Sjedinjenih Država ukloniti Gospodnju subotu iz četvrtke zapovesti i na njeno mesto staviti nedelju. Niko to ne može da učini, a da kaže

istinu. Svako ko o tome govori istinu, mora reći *da se to već dogodilo* i jednostavno treba da ukaže na službeni izveštaj u vladinim spisima; tamo piše. Ako je stvarno tako, onda se kao nikad dosad obistinjuje ovaj tekst: „Jer nam je spasenje *sada* bliže nego kad smo poverovali“ (Rim. 13,11).

Takođe smo govorili ljudima da kad se ovo bude dogodilo, papstvo će se trijumfalno uzdići na račun protestanata koji su tome doprineli, i bez njihovog očekivanja, i staviće sebe na položaj i primiće snagu i uticaj i moć da ponovno oblikuje svet prema svojoj zamisli.

Isto tako ne možemo da kažemo da *će* papstvo to da uradi. Jedino što sada možemo da kažemo je: Ono to *čini*, i da ukažemo ljudima na *činjenice* koje pokazuju da to *čini* i da je to njegov veliki plan za ceo svet, koji treba da ostvari preko vlasti koju već ima nad Sjedinjenim Državama.

Ali uspeh ostvarenja ove zamisli, dovršenja tog plana, jednostavno je ispunjenje proročanstva koje smo čitali da će mu se pridružiti svi narodi, da će mu se svi pokloniti, da će se stanovnici zemaljski povezati s njim, da će sav svet biti pod njegovom vlašću i svi mu se pokloniti, i da će imati vlast nad celim svetom da izlije svoj gnev protiv onih koji se boje Boga. Sveto pismo iznosi u proročanstvu upravo ono što svako od nas vidi, i ne može da ne vidi, šta papstvo radi. I upravo je trenutak na koji ukazuje proročanstvo trenutak na koji papstvo cilja i koji se trudi da ostvari, a u kojem će, kad u tome uspe, videti ispunjenje proročanstva: „Sedim kao carica, i nisam udovica, i žalosti neću videti.“ A kad se ostvari ovaj plan papstva, i kad se proročanstvo i papstvo u tome poklope, onda će „u jedan čas“ od tog trenutka doći na njega sud „i sažeći će se ognjem; jer je jak Gospod Bog koji joj sudi“ (*Karadžić*).

Gde smo onda mi već u samim danima kad nad svetom lebdi sud velike bludnice pomoću Božjih zala? Upravo tu gde se sada nalazimo.

Shvatite ovo: Na prvome mestu obavezni smo da ukažemo ljudima na znake koji pokazuju dolazak ikone zveri, a pošto je to već prošlo i više ne možemo citirati takve stvari, *sada smo* u vremenu kad događaj za događajem označava korake koje treba da učinimo do Gospodnjeg dolaska; a puno je tih koraka već učinjeno i mi smo ih ostavili za sobom.

I u ovo vreme šta je Gospod rekao da trebamo da objavimo svetu? „Izidište iz nje, narode moj!“ Zbog čega? Zato „da ne budete učesnici u njenim gresima, i da ne budete kažnjeni s njome.“

Uspeh u ovom papskom pokretu koji napreduje, *njegova je propast*. Njegov uspeh je njegova propast, njegov trijumf je njegovo uništenje, u jednom času. Ko god ne želi da propadne, mora se odvojiti od njega, potpuno ga napustiti. I ko god ne želi da njegovi bližnji budu izloženi opasnosti i uništeni, mora im u Božjem strahu i u ljubavi za duše reći: „Beži da spasiš život jer propast je na pomolu.“

Koliko će biti velika njegova propast? Koliko će toga obuhvatiti? Koliko je pod njegovom kontrolom? Koliko njih mu se klanja? Koliko daleko seže njegov gnev? Koliko je njih opijeno vinom gneva njegova bluda? *Sav svet*. Pa kad na njega budu izliveni sudovi, koliko će oni biti rasprostranjeni? *Po celom svetu*. Kad padne neka ruševina, šta se sruši? Sve. Piše da on dolazi iz bezdana i „u propast ide“. Propast podrazumeva *potpuno uništenje*; biće potpuno uništen.

I kao što se njegov uticaj oseća po celom svetu, kao što su mu se pridružili svi narodi i kao što su zemaljski stanovnici pijani od vina gneva njegovog bluda, i kao što je jasno da će mu se pokloniti sva zemlja, oni čija imena nisu zapisana u životnoj knjizi Jagnjeta, tako sve ovo jasno pokazuje da će svi oni propasti, propašće će svi čija imena nisu zapisana u knjizi života.

I kao što je sigurno da smo tu gde jesmo, tako je sigurno da nam je Bog dao vest usred ovih događaja, a ona je da upozorimo svet da se „nalazi u smrtnoj agoniji“, da će iz te smrtno agonije

papstvo trijumfovati, da je taj trijumf njegova sigurna propast i da ko god želi treba *da izade iz Vavilona*.

Mislim da imamo vremena da ovde možemo nešto da kažemo što bi ovo tako snažno ilustrovalo da to svi mogu videti. Radilo se o starom Vavilonu. Bog je od proroka tražio da napiše kakav će biti sud nad njim. U pedesetoj i pedeset prvoj glavi Jeremijine knjige nalazimo proročanstvo o sudu nad Vavilonom. Neću da čitam ovaj opis; svi mogu da ga bez žurbe pročitaju jer u njemu ima mnogo toga što je danas aktuelno za nas; ali mi ćemo da čitamo poslednje stihove pedeset prve glave; počinjemo sa stihom 59:

Reč što zapovedi prorok Jeremija Seraji sinu Nirije sina Masijinog, kad pođe od Sedekije, cara Judinog, u Vavilon četvrte godine carovanja njegovog; a Seraja beše glavni posteljnik. A Jeremija napisa u jednu knjigu sve zlo koje htede doći na Vavilon, sve ove reči što su napisane za Vavilon. I reče Jeremija Seraji: Kad dođeš u Vavilon, tada gledaj i pročitaj sve ove reči; i reci: Gospode, Ti si govorio za ovo mesto da ćeš ga zatrti da niko ne živi u njemu, ni čovek ni živinče, nego da je pustoš do veka. A kad pročitaš ovu knjigu, veži kamen za nju, i baci je u Efrat. I reci: Tako će potonuti Vavilon i neće se podignuti oda zla koje ću pustiti na nj, i oni će iznemoći.

Pogledajte s tim u vezi Otkrivenje 18,21 gdje je opisan sud nad Vavilonom:

„Tada jedan moćni anđeo podiže stenu veliku kao mlinski kamen i baci je u more, govoreći: 'Ovako silovito biće bačen i veliki grad Vavilon, da se više ne nađe!'“

Postoji li kakva veza između ova dva kamena? Nema sumnje da postoji. Prema tome potapanje starog Vavilona ukazuje na njegovo potapanje danas; sud nad Vavilonom u staro doba ukazivao je na sud nad Vavilonom u ovo vreme.

Pogledajmo sada Jeremija 51,45: „Iziđi iz njega, narode moj.“ Božji narod je bio u Vavilonu; On je imao narod u njemu. On nije želeo da oni budu tamo kad se na Vavilon sruči sud i on propadne; zato je rekao: „Iziđi iz njega, narode moj, i izbavite svaki svoju dušu od žestokog gneva Gospodnjeg.“

Kako glasi sadašnja vest? Dok se sprema da baci veliki kamen u more anđeo kaže: „Ovako silovito biće bačen i veliki grad Vavilon, da se više ne nađe!“, dolazi poziv: „I čuh drugi glas sa neba kako govori: iziđite iz njega, narode moj, da ne budete učesnici u njegovim gresima i da ne primite od njegovih zala; jer gresi njegovi dopreše do neba i Bog se seti njegovih nepravednih dela. ... jer je silan Gospod Bog koji ga osudi“ (Čarnić).

Opet u Jeremiji čitamo o starom Vavilonu:

„Nemojte da odmekne srce vaše i da se uplašite od glasa koji će se čuti u zemlji; a doći će glas *jedne godine*, a *posle njega drugi glas druge godine*, i nasilje će biti u zemlji, i gospodar će ustati na gospodara.“

Stanovnici Vavilona čuće dva glasa kao znak da treba da napuste Vavilon. Dva glasa o čemu? Dva glasa o njegovom padu, dva glasa o njegovom uništenju. Jedan od glasova koji je došao prve godine bio je da su vojske Midijaca i Persijanaca na putu! Da li su se onda toliko uplašili propasti i da li je svako izišao iz njega što je brže mogao? Ne; mogao je da je hteo, ali do propasti je trebalo

doći u drugoj godini. Pa kad je došao prvi glas onda su se „*pripremali*“ da budu „spremni“ da odu, tako da kad dođe drugi glas, mogu da krenu ili će propasti zajedno s njim.

Prema postojećim podacima vojska Midijaca i Persijanaca krenula je iz Ekbatane u proleće 539. godine³ – godinu dana pre pada Vavilona – i prešla deo puta, a onda stala i ostala do idućeg proleća. Kad je vojska krenula, naravno da je glasina brzo došla do Vavilona. To je bio prvi znak da treba da se *pripreme* za odlazak čim budu mogli. Mogli su da iskoriste vreme da odu, ali su morali da se pripreme i budu *spemni* za drugi glas, jer kad on dođe, onda *moraju da idu* ili će propasti. Kad je došlo sledeće proleće, ove „druge godine“, a *propast je došla* sa drugim glasom, ko god je hteo da izbegne propast, morao je da beži kad je glas došao.

Pogledajmo savremeni Vavilon i dva glasa o njegovom padu. Godine 1844. došao je prvi glasina o padu Vavilona. Otkrivenje 14,6-8:

„I videh drugog anđela gde leti posred neba, koji imaše večno jevanđelje da objavi onima koji žive na zemlji, i svakom plemenu, i jeziku i kolenu i narodu. I govoraše velikim glasom: Bojte se Boga, i podajte Mu slavu, jer dođe čas suda Njegovog; i poklonite se Onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene. I drugi anđeo za njim ide govoreći: *Pade, pade Vavilon* grad veliki: jer otrovnim vinom kurvarstva svog napoji sve narode“ (Karadžić).

Bio je to glas o padu Vavilona, *prvi* glas. A sada čitajmo Otkrivenje 18,1-4:

„Posle ovoga videh drugoga anđela kako silazi sa neba, koji je imao veliku vlast, i zemlja bi obasjana njegovom slavom. I povika *snažnim* glasom govoreći: *pade, pade veliki Vavilon* i posta demonsko prebivalište i sklonište svih nečistih duhova, i sklonište svih nečistih ptica... I čuh drugi glas sa neba kako govori: iziđite iz njega, narode moj, da ne budete učesnici u njegovim gresima i da ne primite od njegovih zala“ (Čarnić).

Kad dođe drugi glas, on prestaje samo sa sudom koji je njegova propast. Jesmo li u vremenu drugog glasa o padu drugog Vavilona? Jesmo, svakako jesmo. Kao što je drugi glas o midsko-persijskoj vojsci u drevnom Vavilonu označio njegovu sigurnu propast, tako je stvarno istina da se sada nalazimo usred drugog glasa, a ko hoće da izbegne propast mora da ode. „Iziđite iz nje, narode moj.“

Zato, kao što je jasno da mi, kojima je vest dana, treba da brinemo za duše ljudi u Božjem strahu ili ljubavi prema vesti koju nam je dao Isus Hristos, šta nam drugo preostaje nego da kažemo ljudima šta se zbiva, šta je Vavilon učinio, šta sada čini, kako mu pretila propast. Kažimo im da je propast na pomolu, da se pojavio drugi glas, da će potonuti i da se neće podignuti i da ga više neće biti. Ali Bog ne želi da iko potone zajedno s njim. On želi da se svaka duša odvrati od Vavilona i obrati Njemu za život i spasenje koje je u Njemu. Zato i poziva: „Iziđite iz nje, narode moj, da ne budete učesnici u njenim gresima.“

Evo, *tu smo* gde se sada nalazimo; sa strane se čuje glas. Oh, *sa strane?* Evo pitanja. Da li je sa strane? Da li ste ga čuli sa strane? Koliko dugo se nalazimo u vremenu glasnog pokliča? Više od dve godine. Jeste li prenosili ovaj glas ove dve godine? Jeste li svi objavljivali vest koja vam je dana da je objavite i pozovete ljude da izbegnu propast koja neposredno pretila i da požure Bogu ako žele da je izbegnu?

³ Ovi podaci odgovaraju saznanjima koja je pisac imao u svoje vreme. Prema današnjim saznanjima na temelju arheologije Vavilon je pao 539. godine pre Hrista.

Zar ne bi trebalo da odemo sa ove konferencije da objavimo ovaj glas naj snažnijim glasom koji nam Bog može dati? Treba li da uradimo nešto drugo? Kako uopšte može da postoji nešto drugo što bi trebalo da uradimo? A povrh svega, kako mogu da razmišljaju o nečemu drugom oni kojima je Bog dao ovu vest i kojima je poverio odgovornost da raznesu ovaj glas? „Iziđite iz nje, narode moj.“

Poruka trećeg anđela – Br. 8.

Starešina A. T. Jones

Naše predavanje večeras biće samo nastavak predavanja od petka uveče: Šta je Vavilon, šta sve obuhvata i šta će da dođe iz njega. Možda nećemo uspeti da sve to obradimo u ovom predavanju, ali iz podataka koje smo dobili u petak uveče jasno je da ništa drugo ne možemo da učinimo već da obavestimo svet o propasti koja mu preti i da glasno objavimo poziv koji je Bog uputio da spasi ljude od propasti. Prema tome ono što treba da uradimo je da povičemo, da glasno objavimo upozorenje i poziv, a Gospod će se postarati da uveri ljude da je to ono što treba da učine. *Hoće li* da to učine ili ne, oni treba da posle odluče. Ali Gospod će se postarati da znaju da je to ono što treba da učine.

Zato sam sinoć rekao, posebno nakon što smo po prvi put pročitali reči: „I čuh glas drugi s neba koji govori: Izidite iz nje, narode moj“, da je to *glas s neba* koji poziva ljude da iziđu. Zato ljudska oruđa, koja će ustima da objave ovaj poziv, treba da budu tako povezana sa Bogom, da će ljudi u tom pozivu čuti glas sa neba. Mi treba da budemo tako povezani sa Bogom da će im, kad odjeknu reči: „Izidite iz nje, narode moj“, Božji Duh reći: Ovo treba da učinite. Oni koji objavljuju ovo upozorenje mora da budu tako povezani sa Bogom, da kad glasom iznesu Božje reči koje pokazuju kakva je sadašnja situacija, Božji Duh može da osvedoči one koji ih čuju da je to istina, da se nalazimo u tom vremenu i da ono što treba učiniti jeste izaći iz Vavilona.

Ali ja ponavljam, da li hoće to da učine ili ne, na njima je da odluče. Bog nikad ne hvata i silom izvlači čoveka. Primer toga što govorim je slučaj kad su Petar i Jovan bili u tamnici u Jerusalimu, kad ih je Gospod oslobodio i kad su pre podne bili izvedeni pred Sinedrion. Dela 4,13. Kad u Sinedrionu „videše Petrovu i Jovanovu slobodu i primetiše da su to neškolorani i obični ljudi, čudili su se; prepoznali su ih – *da su bili sa Isusom*“ (Čarnić).

U rečima i u prisutnosti ove dvojice Hristovih učenika, ovi sveštenici i knezovi osvedočili su se u Hristovu misiju i da su ovi ljudi bili u pravu. „I znali su da su oni bili sa Isusom.“ Ali umesto da se pokore uverenju, oni su otvrdnuli srca i zapovedili da izvedu učenike. A onda „počeše da se savetuju među sobom govoreći: šta da radimo ovim ljudima? Jasno je da su učinili poznato čudo za koje znaju svi stanovnici Jerusalima, i ne možemo da poreknemo. Ali da se ne razglasi i dalje po narodu, da im *pripretimo* da više nikome ne govore u to ime. Tako ih pozvaše i zapovediše im da uopšte ne govore niti uče u ime Isusovo. Ali im Petar i Jovan u odgovoru rekoše: rasudite da li je pravo pred Bogom da vas slušamo radije nego Boga? Mi uostalom ne možemo da ne govorimo što smo videli i čuli. I kako nisu našli puta i načina kako da ih kazne, *zapretiše im* još jedanput i oslobodiše ih“ (Čarnić).

Bili su spremni da ih kazne, ali u tim okolnostima nisu znali kako da to učine. Međutim strogo su im zapretili i poželeti da ih kazne, *uprkos vlastitom osvedočenju* da su učenici u pravu. Bog želi da i njegov narod danas zauzme takav stav. Mi sada imamo vest za narod, isto tako važnu kao onu koju su imali učenici. A naš stav nije u redu dok sa Bogom ne uspostavimo takvu vezu da, kad govorimo istinu kuda god pošli, i iznesemo ljudima vest koju smo dobili, Božji Duh bude tamo da svedoči ljudima da je to tako i da im kaže: To je ispravno i ovaj čovek govori istinu. Sve što možemo da učinimo je da iznesemo vest ljudima. *Mi* ih ne možemo izvesti, a ni Bog ih neće izvesti silom. On ljude pridobija govoreći im da je to ispravno i čineći da Njegova dobrota prođe ispred njih. A Bog će to da učini kad ljudsko oruđe, preko kojeg deluje, bude tako povezano s Njim da Njegov Duh može da govori rečima, da bi narod u ljudskim rečima čuo „glas sa neba“.

Uveren sam da će svakoga – nisam zadovoljavan samo kao uverenjem, jer znam da je to činjenica – svakoga ko se pokori Božjoj istini kakvu Gospod danas otkrije, i kako je svakome objavi, – istina dovesti na mesto gde Božji Duh može da sa njim sve vreme radi na ovaj način.

Kao što znate, već više od dve godine nalazimo se u vremenu u kojemu je Bog rekao: „Ustani, svetli se, jer dođe svetlost tvoja.“ To je istina i svi znamo da se to od nas očekuje. Ali mi ne možemo sami ustati. Ne možemo ustati; Božja istina nas mora *podići*; tako je utvrđeno. Božja sila treba da ima mesto i ona će nas podići. Mi moramo da „ustanemo“ pa tek onda možemo da „svetlimo“. Ne možemo da svetlimo tu dole gde jesmo; mi se ne nalazimo na pravome mestu; moramo se *dići*, moramo *ustati* da zasvetlimo, jer svetlost se nalazi tu gore. Suviše smo blizu zemlje – adventisti sedmog dana, svi mi, suviše smo blizu zemlje, suviše smo daleko dole, suviše blizu tame; ne možemo da svetlimo kao što to Bog želi. I zato On kaže: „Ustani, svetli se!“

Ali ponavljam, ne vredi da pokušamo sami ustati, i opet ponavljam, kada bilo koji adventist sedmog dana ovde na ovoj konferenciji ili bilo gde na zemlji, preda celu svoju volju i telo, um i srce – sve – Bogu, i prihvati Njegovu istinu takvu kakva jeste, Bog će se pobrinuti da ga istina podigne tamo gde će moći da svetli.

Zato ovde iskreno pređimo na proučavanje ove stvari tu gde jesmo i prihvatimo se posla koji treba da obavimo, tako da vidimo šta nam Bog daje u ovoj istini koja će nas podići na mesto na kojem možemo da radimo ono što Mu je ugodno, i gde će, kad nas upotrebi i govori preko nas, ljudi znati da je tu Božja sila i čuti glas sa neba. Ako se to ne dogodi, ne možemo da objavimo ovu vest; to je sve.

Ne vredi da krenemo govoriti ljudima: „Izidite iz nje, narode moj“, ako u rečima koje izgovaramo nema sile koja bi ih izvela, nema sile povezane s nama koja bi to ostvarila. To bilo bi kao da govorimo u vazduh. Ali mi smo u vremenu koje je prevažno da bismo govorili u vazduh. Bog želi da ljudima govorimo na takav način da će u rečima koje izgovaramo On govoriti srcu.

Mi nismo dovoljno spretni da to sami učinimo. Zapisano je: „Naša je vrednost od Boga.“ (*Bakotić*). Mi se možemo osloniti svom svojom težinom na ovu izjavu: „Naša je vrsnoća od Boga“ (*Daničić*) i dopustiti Njemu da nas dovede na mesto gde se možemo svom težinom pouzdanja osloniti na činjenicu da je ovde vrsnoća koja će se ogledati u našem radu. „Naša je vrsnoća od Boga.“ To jednostavno znači da će nas Bog *učiniti vrsnima*, da će se On pobrinuti za vrsnoću.

Pogledajmo zato malo dalje šta je obuhvaćeno Vavilonom. U drugim predavanjima, sećate se, čitali smo određene tekstove koji su sa ove strane pokazali da će sav svet dati čast zveri, papstvu, i vršiti njegovu volju – svi osim onih čija su imena zapisana u knjizi života. Ali o ovom predmetu ima i drugih tekstova. Otvorimo Otkrivenje 17,8 posebno poslednji deo stiha. Međutim pročitacu ceo stih:

„Zver, koju si video, beše i nema je, i izići će opet iz bezdana, pa će otići u propast. *A stanovnici zemlje*, čija imena nisu zapisana u knjizi života – od postanka sveta, *čudiće se* kad vide zver da beše i da je nema i da će opet biti tu“ (*Čarnić*).

Začudiće se kad vide zver koja beše, i nema je, i izaći će opet. Međutim, biće onih koji se tome neće čuditi. Ceo svet će se iznenaditi, čuditi i zapanjiti i to smatrati čudom, ali postojaće skupina na koju to uopšte neće uticati, a to su oni čija su imena zapisana u knjizi života, oni koji se ne klanjaju zveri i njenoj ikoni. Pročitao sam ovaj tekst posebno zato da ga povežem sa mišlju izrečenom jedno drugo veče, da „se poklone svi koji žive na zemlji kojima imena nisu zapisana u životnoj knjizi Jagnjeta“; da su svi carevi zemaljski provodili blud sa Vavilonom; da su stanovnici zemlje opijeni

vinom gneva njenog bluda, i da će se iz tog čuđenja, oslanjajući se na njega, ona podići do mesta gde će se Pismo ispuniti.

Ovde ću da postavim pitanje: Uzimajući ovo tačno onako kako Pismo govori: „Sva carstva sveta“ pridružila su se Vavilonu u sprovođenju bluda; stanovnici zemaljski su opijeni vinom njenog bluda; šta onda, jedino, mora doći iz Vavilona? Ništa što ne dolazi iz samoga sveta.

Ali ovde ima još nešto. Otvorimo Otkrivenje 18. glavu; čitaćemo i videćemo koliko je toga povezano s njim. U petak uveče smo čitali sve do desetog stiha; sada počinjemo sa jedanaestim stihom:

„I trgovci zemaljski plakaće i kukaće za njim, što robu njihovu niko više ne kupuje“ (Čarnić).

Sada ću da čitam polako i kad završim, želim da vidite koliko poslovanja ljudi ona ne kontroliše.

„Tovare zlata i srebra, dragog kamenja i bisera, platna i purpura, svile i skerleta, svake vrste mirisnog drveta i svih vrsta predmeta od slonovače, svih vrsta predmeta od skupocenog drveta, bronz, gvožđa i mermera, toware cimeta i začina, kada, smirne i tamjana, vina i ulja, belog brašna i pšenice, goveda i ovaca, konja i kočija, ljudskih tela i duša.“

Ovo je pod kontrolom Vavilona. Koliko je onda poslovanja ostavljeno svetu? Ništa. Kad dođe vreme da se proglasi opšti bojkot, biće joj lako da zapovedi da niko ne može ni kupiti ni prodati, jer će sva trgovina sveta biti u njenim rukama. Niko ne može ni kupiti ni prodati ako ne postupa kako ona kaže. Ali kad ona sve to kontroliše, a Bog kaže „Izidite iz nje“, onda se radi o čistoj poslušnosti ovom pozivu koja će nas dovesti do mesta gde će se ostvariti Njegova volja u potpunom odvajanju od nje. Sama činjenica da su naša imena zapisana u knjizi života, i naše odbijanje da se pokorimo Rimu, izvodi nas potpuno i postavlja na mesto gde nećemo imati nikakvu vezu s njom, tako da nećemo imati šta da jedemo.

Proučimo ovo malo dublje. Kad nas naša odanost Božjoj istini, naše predanje Bogu, *dovede* u situaciju u kojoj ćemo da budemo potpuno odvojeni od svega na zemlji za jelo i piće, kako ćemo onda živeti? Ah, postoji obećanje: „Hleb će mu se davati, voda mu neće nedostajati“ (Isaija 33,16). Dakle, kad zbog svoje odanosti Bogu budemo *prisiljeni* na potpuno odvajanje od svega što je od ovog sveta i što je u njemu, nije li, stoga, krajnje vreme da se *sada*, dobrovoljno, *svojom odlukom*, u *srcu* i *osećanjima* odvojimo od sveta i svega što je u njemu?

Osim toga, ovde su *zemaljska carstva* koja su s njom povezana, i ona će ih koristiti da sprovede svoju volju nad Božjim narodom. Tada će ga, kad se to dogodi, prisiliti na kidanje svih veza s njima tako da ni za šta ne bude zavisn od njih. Ali kad dođe to vreme, kako ćemo uopšte živeti? Kako ćemo biti zaštićeni, šta ćemo da radimo kad nas svetina napadne i ljudi izvrše nasilje na nama? Kako da se onda odbranimo? Kako možemo da živimo u takvom svetu? Da li bi bilo mudro da se tako odvojimo od zemaljskih vlasti da ne bismo mogli tužiti bilo koga ko vrši nasilje na nama? Da se ne bismo mogli pozvati na zakon koji propisuje kazne za one koji će kamenovati naše crkve ili rušiti naše šatore¹ ili nam nauditi na druge načine? Ionako će doći vreme kad ćemo biti stavljeni van zakona i sva ova carstva pod vlašću zveri biće samo oruđa za izvršenje njenog gneva na nama. Ne samo što će to vreme *doći*, ono je *sada* na pragu.

¹ Sabori, veliki skupovi i evangelizacije u ono vreme su održavani pod velikim šatorima.

Ali kad nas Vavilon oblikovanjem stvari *prisili* na takav položaj, šta ćemo da radimo? Kako da ostanemo živi? Gledano sa naše strane problema, šta će da nas dovede u takav položaj? Jedino odanost Bogu. Dobro, hoće li nam onda odanost Bogu pomoći *kad dođemo u takvu situaciju*? Hoće li nam odanost Bogu pružiti zaštitu koja će nam biti potrebna kad to vreme dođe? Recite svi: da. Ako odanost Bogu *u srcu* dovede nekog čoveka *sada* na to mesto, mislite li da bi za njega bilo rizično da se *sada* odvoji i potpuno pouzda u Boga? Misлите li da bi bilo ko otišao predaleko da se *upravo sada* odluči za Boga, uzdajući se u Njegovu zaštitu, jednako potpuno *kao da na zemlji uopšte nema vlasti*?

Svako kome je ime zapisano u knjizi života, biće izložen *prisili* od strane zemaljskih vlasti. Zašto onda ne bismo dopustili da nas sada tamo *uzdigne* Božja reč i Njegova sila? Radije bih da me Božje delo i Njegova sila *stave* na neko mesto, nego da me na to *prisili* zlo i zemaljske sile zbog okolnosti. Ja bih daleko radije radosno odmah izabrao Gospoda i Njegov put, nego oklevao sa svojim osećanjima i pouzdanjem i oslanjanjem na zemaljske sile, savršeno spreman da tako nastavim, ali pošto to ne ide, a želim da dođem na nebo, konačno ću se odlučiti da se odvojim i podnesem posledice – i odem na nebo. Ne, ja bih se radije „odvojio“ od sveta i svega u njemu i od njega, i nepokolebivo se pouzdao u Boga, kao da u celoj vasioni nema nikoga osim Boga.

Verujem da postoji tekst koji sve to obuhvata. Otvorimo Jeremija 17,5:

„Ovako veli Gospod: Da je proklet čovek koji se uzda u čoveka i koji telo smatra svojom snagom, a od Gospoda odstupa srce njegovo“ (*Glas Crkve*).

Ako se moje srce oslanja za podršku u bilo kakvom pouzdanju prema nečemu ili nekome ko nije Bog, gde je moje srce? Svakako da napušta Gospoda. Pogledajmo sledeći stih:

„Jer će biti kao vres u pustinji, koji ne oseća kad dođe dobro.“

Braćo mi želimo da budemo u stanju videti kad dolazi dobro. A šta sprečava čoveka da vidi kad dolazi dobro? Pouzdanje u čoveka, kad telo smatra svojom snagom. To čini gledanje na čoveka, na bilo kakav ljudski izum, bilo kakvu ljudsku kombinaciju. „Koji telo smatra svojom snagom.“ Oslanjanje na bilo koju telesnu organizaciju ili kombinaciju da to bude moja snaga, sprečiće me da vidim kad dođe dobro. Zašto? Jer se moje srce oslanja na nekoga pored Boga. Mogu pokušati da umirim svoju savest tvrdnjom da to mogu upotrebiti kao Božje oruđe da me podržava, ali Gospod to nije tako rekao. On pravi jasnu razliku između Boga i čoveka, i između pouzdanja u Gospoda i pouzdanja u telesnu snagu. Ja se radije potpuno oslanjam na Boga i puštam *Ga* da upotrebi telo po svojoj želji, da me podržava, nego da se oslanjam na telo da me podržava i očekujem da Bog to učini na taj način, jer kad se oslanjamo na telo, na telesnu organizaciju i na sile ovog sveta i čoveka, i očekujem da za to odam Bogu priznanje – činjenica je da ćemo toj kombinaciji ili šta god bilo na šta se oslanjamo, dati prvo mesto. Ali prvo mesto treba da ima Bog. I zato, ako se potpuno oslonimo na Njega, On može da upotrebi bilo koje sredstvo da nas podrži, ili da učini sa nama šta god da odluči. Ali ono što je u tome važno je da onaj ko se uzda u čoveka, i telo smatra svojom snagom, *neće videti kad dobro dođe*. A to je strašan rizik u ovo naše vreme.

„Jer će biti kao vres u pustinji, koji ne oseća kad dođe dobro, nego stoji u pustinji, na suvim mestima u zemlji slanoj i u kojoj se ne živi.“

A ova scena pustoši – slane i nenastanjene zemlje – biće mesto na kome će se Vavilon na kraju naći.

Ali pogledajmo drugu stranu: „Blago čoveku koji se *uzda u Gospoda*.“ U Gospoda preko čoveka? Ne. U Gospoda preko telesne snage? Ne. U samoga Gospoda, i kome je Gospod uzdanica.

„Jer će biti kao drvo usađeno kraj vode i koje niz potok pušta žile svoje, koje ne oseća kad dođe suša, nego mu se list zeleni, i sušne godine ne brine se i ne prestaje rađati rod.“

U budućnosti doći će strašna suša. Ali Bog je tako uredio da se čovek ne treba bojati godine suše niti da bude oprezan u to vreme. On je bio oprezan pre dolaska suše; pouzdao se u Boga; a kad suša dođe, on se i dalje uzda u Boga. Ali primetite razliku. Onaj koji se uzda u čoveka i telo smatra svojom snagom, neće videti kad dođe *dobro*, a onaj koji se uzda u Gospoda neće videti kad dođe *suša*. Ovo je bolji put. Krenimo njime. Kad dođu nesreće, one neće delovati na tog čoveka, neće ga uopšte uznemiravati.

Otvorimo sada šesnaestu glavu Otkrivenja i pročitajmo još jednu misao koja, čini mi se, pokazuje koliko toga Vavilon pokriva. Otkrivenje 16,13.14. Ne čitam ovo zbog *vremena* na koje se ovaj stih odnosi; čitam jednostavno zato da dobijemo granice vladavine Vavilona, koje područje pokriva i koliko je toga pod njegovom vlašću:

„I videh kako iz usta aždaje i iz usta zveri i iz usta lažnog proroka izlaze tri nečista duha kao žabe; to su, naime, demonski duhovi koji čine čudne znake, koji izlaze carevima svega sveta – da ih skupe na boj na veliki dan Boga Svedržitelja“ (*Čarnić*).

Šesnaesti stih: „I sakupi ih.“

Devetnaesti stih: posle sedam zala, kad dođe kraj: „I grad veliki.“ Koji veliki grad? Vavilon, sve vreme.

„I grad veliki razdeli se *na tri dela*, i gradovi neznabožački padoše; i Vavilon veliki spomenu se pred Bogom da mu da čašu vina ljutog gneva svog“ (*Karadžić*).

Prema ovome Vavilon, grad veliki, deli se na tri dela. Imaju li ova tri nečista duha, koji izlaze iz usta aždaje, zveri i lažnog proroka bilo kakve veze sa ova tri dela na koji je veliki grad podeljen? Verujem da ima; verujem da su definitivno povezani. Verujem da se aždaja, zver i lažni prorok odnose na ova tri dela na koja je grad podeljen kad dođe vreme njegove propasti. A svi znamo da aždaja, zver i lažni prorok, i tri nečista duha koji izlaze iz njihovih usta čine čuda i izlaze da skupe ceo svet. I iz ovoga je jasno da Vavilon kontroliše svet, ceo svet. Prema tome, šta to dolazi iz Vavilona?

Druga situacija: 2. Timotiju 3:

„A ovo znaj, da će u poslednje dane nastati teška vremena. Ljudi će, naime, biti samoživi, srebroljubivi, hvalisavi, oholi, hulnici, roditeljima nepokorni, neblagodarni, bezbožni ...“ (*Čarnić*).

I tako kroz celo nabranje devetnaest greha: „Koji imaju obličje pobožnosti, a sile su se njene odrekli.“

Šta je Vavilon učinilo majkom? Šta je prvo dovelo do toga? Crkva se oslonila na rame drugoga, odvojila se od svog muža, okrenula drugome, oslonila se na rame drugoga a ne svog pravog Gospodara – to ju je učinilo Vavilonom. Crkva, praveći se da je Hristova crkva, pridružila se drugom gospodaru i tako postala preljubnica, bludnica. Tako je nastao Vavilon veliki. I pošto je ona vodila takav zao život i dala zao primer ostalima da je slede, opisana je kao „majka bludnicama“.

A onda, kad je Bog hteo Reformacijom da izleči Vavilon, ona [Crkva] to nije htela pa je hrišćanstvo opet krenulo u svetu odvojeno od nje. A kad su protestantske crkve sledile njen život i okrenule se od svog pravog Gospodara, i svoje pouzdanje i nadu stavili u zemaljske vlasti, u zemaljska carstva i njima se pridružile – one su kćeri, i onda imamo Vavilon sa kćerima, zveri i lažnim prorokom. Tako da vidite ispovedanje religije bez Božje sile, ispovedanje pobožnosti bez njene sile, a oni koji je ispovedaju traže i zavise od zemaljskih carstava i naroda radi sile za koju znaju da im nedostaje – sve to prikladno opisuje kombinaciju obličja pobožnosti bez njene sile. Vavilon, majka i kćeri, obuhvataju u poslednje dane sve, pa je Vavilon, majka i kćeri, obličje pobožnosti bez njene sile.

Iz toga je jasno da treća glava Druge poslanice Timotiju opisuje Vavilon. Tu nalazimo opis Vavilona isto toliko kao u Otkrivenju 18. A kad odlomak iz 2. Timotiju 3 završava rečima: „Imaju obličje pobožnosti, a sile su se njene odrekli. *I ovih se kloni*“, ta rečenica: „*I ovih se kloni*“ jednako je poziv da se iziđe iz Vavilona, kao onaj u Otkrivenju: „Iziđite iz nje narode moj.“

Obličje pobožnosti bez njene sile je prokletstvo za bilo koje ispovedanje religije. I sada je ono prokletstvo za sve njih u svetu. A uspeh ovog grandioznog plana da dovede do ujedinjenja svih verskih zajednica, do ujedinjenja vere, na kome papa iz Rima marljivo radi, za mnoge protestante je samo da se stavi pečat na njegovo ostvarenje.

Tamo u saveznoj državi Ohajo u avgustu, na sastanku pod šatorima² jedne druge verske zajednice, vodeći propovednik skupa, u nedeljnoj propovedi pred hiljadama ljudi govorio je o milenijumu i nadi i izgledu njegovog dolaska, i naveo kao jedan od velikih znakova milenijuma činjenicu da se „svi protestanti i katolici svrstavaju u jedan red“, na što su stotine odgovorile sa amin.

To je činjenica, ne samo činjenica o tom sastanku, nego da je ovaj plan, koji je bio u mislima onih koji zapravo sve više i više odlaze u Vavilon, činjenica; a oni će raditi na ostvarenju svih delova tog plana da ostvare milenijum, i na kraju Božje carstvo, pripremajući put za cara. Pa kad Spasitelj dođe, naći će čitavu kombinaciju država i crkava na zemlji, okupljenih u jedno telo, koje tvrdi da je hrišćanstvo, ali bez ikakve sile hrišćanstva. Tako sebi i svetu obećavaju veličanstveni, slavni milenijum, na koji se tako dugo čekalo u celom svetu, i brzi dolazak Božjeg carstva. Nama je dobro poznato da će *njihov car* stvarno doći, da će se predstaviti kao Hristos i biti primljen kao On. Ali biće i onih koji će se odvojiti od celog tog sistema – onih koji su poslušali poziv: „Iziđite iz nje, narode moj“, onih čija su imena zapisana u knjizi života. Oni neće pristati da vavilonski car vlada nad njima. A onda, kako su Nacionalni reformatori predlagali još 1886., protiv njih će da upotrebe tekst: „A one moje neprijatelje koji nisu hteli da ja budem car nad njima, dovedite amo, i isecite preda mnoom“ (*Karadžić*). To logički zahteva smrtnu kaznu, kako je zapisano u trinaestoj glavi Otkrivenja, za sve koji se ne poklone zveri i ikoni. Cela ta kombinacija pod vlašću zemlje i zlih duhova – aždaje, zveri i lažnog proroka – Sotone i svih njegovih oruđa po celoj zemlji, u kombinaciji – biće uspostavljena kao veliki sistem hrišćanstva, a u stvari je sve to veliki sistem đavolstva.

² Engleski: Camp meeting, u ono vreme uobičajeni način održavanja velikih skupova ili sabora pod šatorima.

Šta onda može da pokaže univerzalniju vladavinu obličja pobožnosti, koja je ne samo bez njene sile, nego se i odriče sile? Ovo će obličje pobožnosti poricati da Isus Hrist dolazi u telu. Svaki duh koji priznaje da *je* Isus Hristos u telu došao, od Boga je. Svaki duh koji ne priznaje da je Isus Hristos u telu došao, – ne da je došao *u prošlosti*, već da je *sada* došao u moje telo – Hristos u vama, nada slave, Hristos koji živi u vama, Bog koji vlada u Božjem carstvu koje je u vama – to je značenje ovoga. A svaki duh koji ne priznaje da *je* Isus Hristos u telu došao, nije od Boga: i ovaj duh je antihristov. Vi ste od Boga, dečice, i nadvladaste ih, jer je veći koji je *u vama, u vama, u vama*, nego onaj koji je na svetu. Ko je onaj koji je u svetu? O, to je bog ovog sveta, to je Sotona. Veći je – Hristos – koji je u vama, nego on koji je u svetu.

Zato sve ovo jasno kao A, B, C pokazuje u poslednje dane da će ceo sistem sveta i svetovnosti biti kombinovan u jedan veliki sistem obličja pobožnosti, bez njene sile, i odričući se te sile napredovaće na gore, varajući i varajući se. A poziv: „A ovih se kloni“, samo je drugi oblik poziva: „Izidite iz nje narode moj.“ Gde god se čuje ovaj poziv, on jednostavno znači: izidite iz sveta, odvojte se od sveta i svega što je u svetu, srcem i umom, kao da je svet već nestao. „Izidite iz nje narode moj.“

Poruka trećeg anđela – Br. 9.

Starešina A. T. Jones

Ima još jedna vrlo važna stvar koju moram da spomenem u vezi sa razmatranjem ovog predmeta. Radi se o stvari koja će da *prisili* svakog adventistu sedmog dana i svakog drugog hrišćanina da se odluči između Hrista i ovog sveta, između odanosti Hristu i veze sa vlastima Sjedinjenih Država. Radi se o predlogu, koji su podržali svi guverneri saveznih država i teritorija Sjedinjenih Država, da se svi muški učenici u državnim školama vežbaju u vojnim veštinama. Neki guverneri u državama gde skupštine upravo zasedaju, već pokušavaju da ih navedu na proglašenje zakona koji to omogućuju. Jedan sastanak u prilog tom projektu održan je u Njujorku 25. januara, na njemu su održani govori.

Ako vlasti Sjedinjenih Država i svih saveznih država odluče da učestvuju u vojnoj obuci, i pune svu tu decu u zemlji ratnim duhom, može li hrišćanin da dopusti svojoj deci da u tome učestvuju? I ako to zlo bude proglašeno obaveznim, ili bude *naređeno* zakonom, može li hrišćanin dopustiti da njegova deca i dalje budu u tim školama? Reči kojima je Hristos objavljen pri svom dolasku na svet bile su: „Mir na zemlji.“ A ovo je upravo ono što Joilo kaže: „Oglasite rat.“ Jeste li spremni za suočavanje sa ovim problemom? Upravo se ovaj plan ostvaruje i širi po celoj zemlji kao prerijska vatra. Od dana kad je spomenut prihvaćen je kao da se radi o najveličanstvenijoj stvari. Lakomo je zgrabljen i odmah je predloženo da se utvrdi zakonom.

Bez obzira hoće li ova vojna obuka, ovo ulivanje ratnog duha u svu decu u zemlji, biti proglašeno obaveznom ili ne, to će biti sasvim dovoljno; jer samo uvođenje i praksa učiniće da to u određenom smislu bude obavezno, iz prostog razloga jer će bilo koji mladić, koji odbije da u tome učestvuje, biti proglašen kukavicom od strane onih koji budu učestvovali. Izbegavaće ga¹; kad ga vide, njegovi školski drugovi prelaziće na drugu stranu ulice. A sve će to da se radi u interesu „patriotizma“; kažu da će se sve to raditi da se „ulije patriotizam“ i „ljubav prema zastavi“. Svakog mladića koji odbije da učestvuje u vojnoj obuci proglasiće „nepatriotom“, tvrdiće da „prezire zastavu“, da ne „voli zemlju“, da je „izdajica“. Ali nijedan roditelj hrišćanin ne može dopustiti da mu dete bude ispunjavano ratnim duhom. Ono mora da bude ispunjeno Hristovim Duhom, Duhom mira. Ono svoju odanost duhuje Hristu.

Tako je to. I pošto je to tako, doći će do testa koji će svako hrišćansko dete i hrišćanskog roditelja odvojiti od vlasti Sjedinjenih Država i svake savezne države. Nije li onda vreme da se i bez toga počnemo odvajati? Jesu li predavanja prošle sedmice bila suviše ekstremna? Da li su išla predaleko kad su govorila: Odvojimo se? Braćo, događaji koji se zbivaju od strane neprijatelja prisiljavaju nas da dođemo do crte kad moramo da odlučimo između odanosti Isusu Hristu i ovome svetu.

Ova zla stvar nalazi se pred svakim adventistom sedmog dana i svakim drugim hrišćaninom u Sjedinjenim Državama. Biće to ispit kojim će se ispitati hoće li ostaviti sve što je zemaljsko i držati se

¹ Biće ostrakizovan, kako stoji u engleskom originalu. Ostrakizam je bila politička mera u antičkoj Atini koja se sastojala iz progonstva na 10, kasnije na 5 godina, nekog uglednog građanina za koga su smatrali da se odviše osilio te da bi zbog toga mogao biti opasan. Prvobitno je bila uperena protiv ljudi koji su želeli da vrata tiraniju u Atini, ali se ubrzo pretvorila u sredstvo političkog razračunavanja među neistomišljenicima. Vešti političari su pomoću ostrakizma uspevali da se reše svojih najopasnijih protivnika.

U kontekstu ovog teksta autor je mislio na ekonomsko i društveno odbacivanje i progonstvo pojedinaca koji se ne budu složili sa verskim stavovima većine – *prim. izdavača*

samo Hrista, bez obzira kako ga nazivali. To je proba. To je samo drugo upozorenje u onom jednom sveopštem pozivu: „Izidite iz nje narode moj.“

A gde je ova štetna stvar započela? Ovu fazu da bude uvedena u državne škole počelo je papstvo. Protestantske crkve su već dva leta organizovale ono što nazivaju „Brigadama mladih“. Ali ustanovio sam da je prvi korak, da se to uvede u državne škole i nametne narodu u zemlji, učinio Katolički klub grada Džersija, u saveznoj državi Njujork, kako je to izvestio *Catholic Mirror* od 6. oktobra 1894:

Katolički klub iz Newarka (država Njujork), na svom sastanku u sredu uveče, prihvatio je niz zaključaka kojima od Skupštine traži da načini propis za uvođenje vojne vežbe u državne, župne i druge škole u ovoj državi, u kojima će poučavati mladiće. Rezolucije su sledeće:

„*Odlučujemo* da se prema mišljenju Katoličkog kluba u Newarku (država Njujork) ne zanemare vojni resursi naše zemlje, već da se razviju potpuno kako to bude dopuštala razumna ekonomija. Ujedno ...

Odlučujemo da zato s punim poštovanjem predložimo Zakonodavnoj skupštini naše države da se za mladiće u našim državnim školama osigura vojna obuka uz pomoću članova Vojske republike i Nacionalne garde. Ujedno ...

Odlučujemo da takođe predložimo Zakonodavnoj skupštini prikladnost osiguravanja sličnog obučavanja u svim drugim školama u ovoj državi, u kojima se školuju mladići. Ujedno ...

Odlučujemo da prepis ovih odluka bude dostavljen sekretaru Senata, kao i sekretaru Zastupničkog doma.“ Nadamo se da će takav plan biti prihvaćen, pošto će na mnogo načina biti od velike koristi za mladiće.

Lafayette Post iz Vojske republike u Njujorku – koji je započeo pokret stavljanja zastave na zgradu svake škole – nedavno je to prihvatio i proširio po celoj zemlji.

Pogledajte bolje ovu situaciju: Ko god bude protestovao protiv ovoga biće optužen da nije patriot; s druge strane, papstvo će se jednostavno progurati napred kao najpatriotskije od svih, jer to može podržati u punoj meri. Ono može da pokaže kako je najistaknutije u tom pokretu i da ga zastupa. To je samo još jedno sredstvo kojim će se papstvo staviti na čelo svega i svime vladati.

Evo vesti iz detroitskih novina Evening News od 4. februara 1895. koja se odnosi na vojnu obuku u crkvama; to je ilustracija ovog zla bilo u državnim školama ili otpalim crkvama:

UJEDINJENE BRIGADE MLADIĆA

Čikago, 4. februara. – Organizacija Ujedinjenih američkih brigada mladića, sastavljena od četa mladih organizovanih kao vojska u različitim hrišćanskim crkvama u zemlji, upravo je registrovana sa sedištem u Čikagu. Osnivači su velečasni H. W. Bolton, predstavnik metodista, velečasni P. S. Henson, baptist i drugi. Pokret brigada ima za cilj razvijanje patriotizma i pobožnosti kod dečaka, a njegove bitne karakteristike su vojna obuka, proučavanje Biblije i misionarski rad. Pre desetak godina je britanski vojnik A. Smith organizovao prvu takvu brigadu u Glazgovu u Škotskoj.

Brat Robinson kaže da su organizovane po celoj Engleskoj i Škotskoj. Zar nam nije sve to dovoljno blizu i ne pokazuje li nam dovoljno jasno kuda nas te stvari vode? One prisiljavaju na odvajanje hrišćanina od svega na zemlji. Nije li onda vreme da izvršimo to odvajanje, braćo, odlukom u srcu i celim srcem?

Vavilon obuhvata svet, a odvajanje od Vavilona nije ništa drugo nego odvajanje od sveta. A te stvari su tako blizu nas, i tako je blizu ovo odvajanje koje će biti nametnuto svakome ko ostane odan Isusu Hristu. Sve to ukazuje na hitnu potrebu da tražimo Boga celim srcem, i da se naša srca odvoje, i da budemo odvojeni u srcu *samo za Boga*.

Evo i nekoliko isečaka iz članaka u kojima se govori o ovom vojničkom pokretu, a koje vredi pročitati. Jedan je iz njujorškog *Recordera*, koji ga u potpunosti podupire, i kaže:

Vojna obuka u školama je očito predodređena. ... Koliko je po tom pitanju već učinjeno, i koliko se toga još može učiniti, izobilno je prikazano na izložbi otvorenoj pre neki dan u Oružarnici sedmog puka, gde su ne samo mladići već i devojke pokazali značajan uspeh.

U njujorškom *Sunu* od 8. februara, opunomoćenik škole Twenty-third Ward u Njujorku, u primedbi na rezoluciju koja je prihvaćena na sastanku kvekeru, koja ne odobrava ovaj vojnički pokret, između ostalog kaže:

Odbor za obrazovanje u našem gradu prihvatio je ovu stvar tako da je u našoj saveznoj državi u Senatu predložena odredba, kojom se zahteva sto hiljada dolara za opremu đaka od jedanaest godina naviše u državnim školama.

Naravno, radi se o vojnoj opremi. Odbor za obrazovanje Njujorka predao je njujorškoj skupštini zakonski predlog da opremi mladiće od jedanaest godina naviše. On nastavlja:

Osim koristi koju zemlja može da ima i imaće od ove vojne obuke u državnim školama, uveren sam da će i đak imati koristiti, jer će steći muško, uspravno i prikladno držanje, imaće više samopoštovanja, ojačaće telo i osnažiti um, jer nema bolje vežbe od vojne obuke i marširanja, učenja disciplini, a uz to i poslušnosti i pokornosti zakonitoj vlasti. Učiće ga da bude dobar, lojalan i patriotski nastrojen građanin, koji voli svoju zemlju, i ako je potrebno, da bude spreman umreti da je odbrani. Razviće samosavlađivanje i u stvari postaće jak, aktivan i hrabar. Celim srcem podupirem ovaj pokret i na mene možete da računate kao najozbiljnijeg pobornika.

Ali svi ne misle tako; čuju se i neki glasovi protivljenja. Neki čovek koji piše čikaškom *Heraldu* 3. i 4. februara, govori ovako:

Primetio sam u nedavno izašlim večernjim novinama članak o uključenju mladića u crkvenu vojnu organizaciju kako bi se podstakao ratni duh i poslovična krotost poniznog Nazarećanina. Može li išta da bude nedoslednije, protivurečnije i grotesknije od ovoga? Kada u ovoj novoj školi mladić završi obrazovanje, kakav će neobičan proizvod on biti; kakva smešna kombinacija sveca i đavola; kakva nemoguća mešavina dobra i zla; kakvo tumačenje hrišćanske crkve čija je misija navodno uspostavljanje vladavine sveopšteg mira; kakvo priznanje slabosti; kakav prezira dostojan trik da se napune prazne crkvene klupe; kakva uvreda uspomene na najplemenitiju od svih ličnosti, Isusa, čiji su život, dela i učenje bili prava suprotnost ovome! Ako je ovo hrišćanstvo, šta je onda, u ime religije, paganstvo? ...

Ove crkvene vojne organizacije, u svom potpunom ignorisanju doslednosti, pristojnosti, prave moralnosti, istinske pravde, u stvari svih hrišćanskih vrlina, nemaju paralele u istoriji; a ljudi koji organizuju ovu igru – jer ona je samo to – najgori su neprijatelji istinske demokratije i republikanskih institucija koje je moguće zamisliti. Ovo može za neke da zvuči radikalno, ali je

istina, a istina je radikalna samo za onoga ko je ne poznaje, a takvih ima mnogo, na žalost, jako mnogo.

Evo i novina u kojima je objavljen govor gđe. Marion H. Dunham iz Burlingtona u saveznoj državi Ajova, na godišnjicu Unije hrišćanske trezvenosti žena.² Ona je dala nekoliko odličnih primedbi na ovaj predmet. Govoreći o sve većem sukobu između radničkih klasa, kapitala i rada, i tako dalje, ona kaže:

Pojavila se jedna stvar koja može i te kako da alarmira sve koji vole ovu zemlju, a to je negovanje vojničkog duha i vojne obuke.

A onda, govoreći o opasnostima, kojih ima dovoljno u redovnim državnim poslovima, ona nastavlja:

Ali mnogo ozbiljnije od svega toga je činjenica da se, u vreme najdubljeg mira, bez pretnji od ijedne druge države, kad nas naš položaj i snaga u stvari čine sigurnima od svih napada bilo koje moguće neprijateljske sile, naše škole i naše crkve pretvaraju u vojne logore, a naši mladići se vežbaju s oružjem koje je korišćeno na bojištu, i u ovim mladim srcima se budi žeđ za prolivanjem krvi bližnjih. U mojem gradu [Burlingtonu u Ajovi] devojke koje rade kao zamene učitelja nazivaju „kadetima“, a njihov rad „kadetiranje“ sa očitom namerom da ih upoznaju s vojnim izrazima i idejama, tako da ni ženski uticaj ne bude usmeren prema miru. Naši koledži dobili su instruktore od strane vlade koja ih plaća, i Brigade mladića, koje treba da navodno budu organizovane da šire jevanđelje „Na zemlji mir, među ljudima dobra volja“, oko 15.000 njih, i stara himna iz nedeljne škole, „Želim da budem anđeo, i sa anđelima stati“, promenjena je u

„Želim da budem vojnik
i s vojnicima stati.
Sa kapom na glavi
i sa puškom u ruci.
Želim da se vežbam
u veštinama vojnim,
savremene taktike da savladam,
odobrene da ubijaju.“

I onda nastavlja i iznosi modernizovanje ove stare himne, te nastavlja:

Nema neprijatelja koji bi nam pretio izvana da bi ova priprema bila potrebna, i šta god da ovaj pokret znači ili nagoveštava, protivan je duhu hrišćanstva; on vraća civilizaciju u vreme kad je imati moć bilo u redu i kad se ruka svakog muškarca dizala protiv drugoga.

Iz ovoga učimo još nešto, a to je da će se pravi hrišćanski umovi u zemlji odvratiti od toga i protestovati protiv toga, a to opet samo šire otvara vrata za glasno upućivanje poziva: „Izidite iz nje narode moj.“ One koji su skloni hrišćanstvu i žele da vide širenje duha mira, vidite i sami da ih ovaj pokret odbija, pa ih i izoluje. On povlači crtu između njih i vlasti. I upravo sada Bog ima na zemlji posao, vest koju treba objaviti, i poziva sve koji žele da spasu svoje duše da se potpuno odvoje od

² Women's Christian Temperance Union.

svih takvih zlih stvari, da im se usprotive celim srcem i okrenu se ka Bogu u duhu mira, da svi oni, od najmanjeg do najvećeg, mogu upoznati Njega koji je mir naš.

Evo takva je današnja situacija svuda: svaki element u svetu – bilo u papstvu, u otpalom protestantizmu ili u delu same vlasti – sve nas vodi do tačke kad ćemo biti prisiljeni da odlučimo, da se odvojimo od sveta i svega što je u njemu. Zar onda ne bi trebalo da na to gledamo sa strane Božje istine i da imamo Njegovog Duha koji će nas odvojiti i obući u takvu silu da možemo upozoriti svet na opasnost i spasiti od predstojeće propasti svaku dušu koja to želi. Evo šta kaže Isaija 40,9. Čitamo:

„Izađi na visoku goru, Sione, koji javljaš dobre glasove; podigni silno glas svoj, Jerusalime, koji javljaš dobre glasove; podigni, ne boj se. Kaži gradovima Judinim: Evo Boga vašeg.“

Bog želi da Ga sada nađemo. Setimo se da ova četrdeseta glava u Isaiji odgovara pozivu iz Otkrivenja 14. i 18. glave.

„Evo, Gospod Bog ide na jakog, i mišica će Njegova ovladati njim; evo plata je njegova kod Njega i delo njegovo pred Njim. Kao pastir pašće stado svoje; u naručje svoje sabraće jaganjce, i u nedrima će ih nositi.“

Gospod nam u ovo vreme govori: Izađite na visoku goru, podignite silno glas svoj, ne bojte se. Recite: Evo Boga vašeg. On je vaše utočište; On je vaše spasenje; On je vaša zaštita.

Vratimo se ponovno proučavanju šta treba da iziđe iz Vavilona. Svako sada zna da izaći iz Vavilona znači izaći iz sveta, a odvojiti se od Vavilona znači odvojiti se od sveta. Ono šta želimo da znamo je: Šta znači izaći iz sveta? Šta znači odvojiti se od sveta? Na ovo pitanje odgovor nalazimo u Galatima 1,4; čitaćemo zajedno treći i četvrti stih da povežemo misli, ali u četvrtom stihu se nalazi odgovor.

„Blagodat vam i mir od Boga Oca i Gospoda našeg Isusa Hrista, koji je dao samoga sebe za naše grehe, da nas izbavi od sadašnjeg zlog sveta“ (Čarnić).

Pošto je Sebe dao za naše grehe da nas izbavi od sadašnjeg zlog sveta, jasno je da se veza sa sadašnjim zlim svetom, i sam zli svet, *nalazi u našoj grešnosti*. Zato, da bismo se izbacili od ovog sveta, mora da se izbavimo od greha. Ne od nekih određenih greha, već od *samoga greha*, te stvari, korena, njega celog. Bog ne uzima čoveka pa gleda koliko je u njemu dobra a koliko je zla, i onda dobro stavlja kao zakrpu namesto zla, pa ga takvog uzima na nebo. On ne stavlja novu zakrpu na staru odeću. Tako je Hristos rekao i tako jeste. Prema tome mi ne treba da gledamo koliko je dobra u nama, koliko dobrih karakternih crta imamo, a onda da dobijemo dovoljno dobra od Gospoda da nadomesti sve šta nam nedostaje. Ne; nema dobrote, nema uopšte nikakvog dobra. Sva je glava bolesna i sve srce iznemoglo. Od pete do glave nema ništa zdravo, nego uboj i modrice i rane gnojave. Ko će me izbaviti od tela smrti ove? (Rim 7,24) To je telo *smrti* zato što je „telo grešno“ (Rim 6,6). Prema tome, biti izbačen od greha znači biti izbačen od sebe. To znači izići iz Vavilona.

Mnogi su zaključili da, ako iziđu iz Metodističke ili Prezbiterijske ili Katoličke crkve, i dođu u Crkvu adventista sedmog dana, oni su onda izišli iz Vavilona. Ne, to nije dovoljno, ako niste obraćeni; sve dok se niste odvojili od ovog sveta niste izišli iz Vavilona, premda ste u Adventističkoj

crkvi i u Tabernaklu³ u Batl Kriku. Time ne kažem da je Crkva adventista sedmog dana Vavilon; ona to nije uopšte; ali čovek koji je povezan sa sobom, povezan je sa svetom, a svet je Vavilon. Da biste izišli iz Vavilona morate da se odvojite od greha, odvojite od ovog sveta. Imati „obličje pobožnosti, a bez njene sile“ jednostavno je još jedan izraz koji opisuje Vavilon i njegovo stanje u poslednje dane. Pošto je to tako, ako ja, adventista sedmog dana, imam obličje pobožnosti, a bez njene sile, onda pripadam Vavilonu; bez obzira kako se nazivam, ja sam Vavilonjanin, imam vavilonsku odeću i donosim Vavilon u crkvu gde god dođem.

Još nešto o ovome u Galatima: Hristos „...je dao samoga sebe za naše grehe, da nas izbavi od sadašnjeg zlog sveta.“

Sve što je od ovoga sveta, a može da onesposobi ili spreči čoveka na putu prema nebu, jednostavno je ono šta je u njemu; jednostavno je ono što je on. Zato, kad Hristos izbavlja čoveka od sadašnjeg zlog sveta, jednostavno, On ga izbavlja od greha i od njega samoga. Onda je taj čovek u Božjem carstvu, on je *u* svetom, ali nije *od* sveta. Zato Isus kaže: „Ja sam vas izabrao od sveta: kad biste bili od sveta, onda bi svet svoje ljubio.“ Dobro, evo mene. Pretpostavimo da sam od sveta. Onda bi svet ljubio svoje. Tako je, svet koji je u meni, od mene samog, voleće svet i držati se sveta. Drugačije i ne može, i ja ne mogu da učinim ništa drugo jer sam u suštini od sveta. Svet izvan mene i oko mene voleće svoje, to je istina; ali pošto sam od sveta, držaću se sveta i voleću svet; svet *u meni* voleće i držaće se vanjskog sveta. Istovremeno mogu da se nazivam hrišćaninom, ali to neće ništa promeniti – svet će voleti svojega. Kad biste bili od sveta, onda bi svet svoje ljubio. Ako sam se u srcu odvojio od sveta, slobodan sam od njega; ali ako je svet ovde, voleću svet, i kad dođe proba, kad dođe kriza, pokoriću se svetom i otići putem kojim sav svet ide – ostaću u Vavilonu i pokloniti se zveri.

Otvorimo sada treću glavu u Drugoj poslanici Timotiju. Tu nalazimo istu misao:

„Ali ovo znaj da će u poslednje dane nastati vremena teška. Jer će ljudi postati samoživci (jer ljudi će postati sebični – *Bakotić*) ... I ovih se kloni“ (*Karadžić*).

Prema tome, ako sam samoživ, ako ljubim sebe, treba da se od toga odvratim. Od koga to treba da se odvratim? Svakako od svoga ja. Izići iz Vavilona, od njega treba da se odvratim. Nije moje da gledam na tebe, da te proučavam i vidim voliš li *sebe*, svoje ja, da vidim jesi li *ti* požudan ili hvalisav ili ohol pa da se onda odvojim od *tebe*. Ne uopšte.

Nemam pravo da gledam druge i kažem: „O, ne želim da budem u crkvi s ovakvom braćom. Tu ne mogu da budem pravi hrišćanin. Mislim da bi bilo bolje da odem u Oakland i da se pridružim tamošnjoj crkvi; ili mislim da bi bilo bolje da odem u Batl Krik i tamo se pridružim crkvi; braća ovde izgledaju tako ljubazna i – teško to mogu opisati, ali je vrlo neprijatno i vrlo teško ovde biti hrišćanin. Trebaću, mislim, da napustim ovu crkvu i da se pridružim nekoj drugoj.“ To uopšte nije rešenje, jer ako se istinski ne obratiš i odvojiš od sveta, kad sve to učiniš, crkva kojoj si se pridružio biće mnogo gora nego što je bila ranije, i toliko mnogo vavilonskija, zato što si *ti u njoj*. „I ovih se kloni.“ Pošto treba da se okrenem od sebe, gde se nalazi Vavilon? Gde se nalazi svet? Zajedno u našem ja, kao što smo to našli u Galatima, u četvrtoj glavi.

Pogledajmo još malo u treću glavu Druge poslanice Timotiju, da vidimo nalazi li se ko od nas tamo.

³ Tabernakl, najveća adventistička crkva onog vremena u Batl Kriku.

„Jer će ljudi postati sebični, lakomi“ (*Bakotić*). Možete li reći šta navodi čoveka koji tvrdi da pripada Gospodu i da ga ljubi – šta će da ga navede da zadrži od Gospoda ono što Gospod kaže da Mu svakako pripada, desetak, na primer? Tu su sredstva koja su mi došla u ruke; Gospod kaže da je desetak Njegov. Tvrđim da volim Gospoda; svake subote idem na sastanak; tvrđim da pripadam Gospodu; tvrđim da sam posvećen; ali ne dopuštam da Gospod ima ono što Mu pripada. Šta je koren toga? Ja. A šta je prvi rod toga ja? Lakomstvo. Ništa nisam ukrao od svog bližnjeg, ništa njegovo nisam zadržao za sebe, ali sam zadržao ono što pripada Gospodu. Onda se moram odvratiti od svog pohlepnog ja.

Hulnici. – Ne možemo da obradimo u detalje svaku pojedinu reč. „...hvališ, ponositi, hulnici.“ Prema uobičajenom shvatanju ovog izraza, hulnik je onaj koji bogohulno uzima Božje ime, koji Božje ime uzima uzalud. Jedna od Božji zapovesti to zabranjuje. Iako ne izgovaram bogohulno Božje ime, ako ispovedam Njegovo ime, ako se Njime dičim, a onda živim tako da pokazujem da je cela stvar uzalud, zar nisam uzeo Gospodnje ime uzalud? Svakako da jesam. To je obličje pobožnosti bez njene sile. Zar to nije uzimanje uzalud Gospodnjeg imena? Neću li takvim životom biti uzročnik da drugi hule na Gospodnje ime? Prema tome, pošto tvrđim da pripadam Gospodu, a živim tako da se, po prirodi stvari, huli na Gospodnje ime, onda bogohuljenje počinje od mene.

Ima jedan tekst o tome koji treba da pročitamo: 1. Timotiju 6,1:

„Svi koji su robovi pod jarmom neka drže svoje gospodare za vredne svake časti, da se ne bi hulilo na Božije ime i na nauku“ (*Čarnić*).

Ovde Božja reč stavlja istinu pred svakog pojedinca; on treba da živi tako da se ne huli na ime Božje i na nauku. Mi moramo da sačuvamo Božje ime i nauku od huljenja. Ali ako to odobravam, ako tako živim, onda huljenje počinje od mene. Uzeo sam uzalud Božje ime i uzalud ga nosim.

Evo još jednog teksta: Rimljanima 2; počinjemo od 17. stiha:

„Gle, ti se zoveš Jevrejin, a oslanjaš se na zakon i hvališ se Bogom, i poznaješ volju ... Učeci, dakle, drugog sebe ne učiš; Propovedajući da se ne krade, kradeš“ (*Karadžić*).

„Ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božije i veru Isusovu.“ Ti koji se hvališ zakonom, koji učiš da se ne krade, šta radiš? Varaš li? Gledaš li što jeftinije kupiti, a što skuplje prodati? Kad bi bio postavljen da vodiš neki Njegov posao, da li bi tada nastojao da za Gospoda iskamčiš što više? Misiš li da je to vernost Delu? Ne, to je nepoštenje, to je đavolstvo. Ne mogu da budem sebičan za Gospoda. To ne znači da ne treba da budemo pažljivi i štedljivi, ali kažem da ne mogu varati za Gospoda kao ni za sebe, a ostati pošten. Zato: „Ti koji propovedaš da se ne krade, ti kradeš?“ (*Bakotić*). Jesi li pošten?

„Ti koji govoriš: Ne čini preljube, ti činiš preljubu.“ (*Bakotić*). Čuvaš li bračni odnos svetim? Poštuješ li ovu ustanovu? Ili je to za tebe takva stvar – tako uobičajena, posebno među našim mladima, pa čak i među onima koji se „pripremaju za propovedničku službu“, koji olako gledaju na ovu svetu Božju ustanovu pa se vere s nekom devojkom koja je zaokupila njihovu maštu, a kad vide neku drugu koja malo jače zaokupi njihovu maštu, onda raskidaju veridbu. I onda, ako se ne ožene pre nego što nađu neku drugu, spremni su da ponove celu stvar.

Sedma zapovest je stavljena u Božji zakon da čuva brak, bračnu ustanovu, i ljudi ne mogu da zanemare ovu ustanovu, ovu svečanu Božju uredbu, a da ne prekrše ovu zapovest. U samo jednoj godini mogu da nabrojim na prste najmanje pola tuceta mladića koji tvrde da su hrišćani, koji su se

verili sa mladim devojkama, a svaki od njih je raskinuo veridbu i oženio se sa nekom drugom, jer su osećali da ih jače privlači nova devojka. A neki od njih su se pripremali da „rade za Gospoda“. Želim da znam da li je prikladna priprema za rad za Gospoda, da se kao prvi korak gazi jedna od Božjih najsvetijih uredbi?

„Ti koji govoriš: Ne čini preljube, ti činiš preljubu.“ Poštuješ li Božje zapovesti? Da li poštuješ Njegova naređenja? „Ah“, kaže jedan, „da li bi se neko oženio ženom koju ne voli?“ Ne, ja ne bi; ali ja bi hteo da on zna *šta je ljubav* ustvari, i da zna u šta se upušta, pre nego što se veri. U postupku koji opisujem nema ljubavi sa kojom bi se započelo. To je samo besciljna privlačnost. Devojka može u tome biti savršeno poštena; s njene strane to može da bude ljubav, i u većini slučajeva jeste. Ali s njegove strane to je samo privlačnost. I ako se dogodi da se venčaju pre nego što ga neka druga malo snažnije privuče od prve, jednog dana će sresti takvu, i onda nije siguran šta da radi. Svaki muškarac koji prekrši sveto poverenje koje je na taj način obećao jednoj ženi, nikad ne može da bude siguran da će biti veran drugoj. Kad je pogazio tu svetu stvar u kojoj je Bog spremio mnogo sreće za ljudska bića, on nema pouzdanost, čak ni za sebe, da će biti veran u bilo kojem drugom sličnom slučaju.

Ali šta da kažemo za čoveka koji ide tako daleko da pridobije ljubav žene da bi je onda izdao? Kad govori o uzajamnoj ljubavi dvojice muškaraca, Biblija najjaču ilustraciju nalazi u opisu da je veća „od ljubavi ženske“ (2. Samuilova 1,26). A muškarac će da je zadobije i kada se njena ljubav bude vezala uz njega, od tada će on nemilosrdno da kida nežne mladice i da ih gazi nogama. To je kršenje sedme zapovesti; gaženje institucije koju ova zapovest čuva, da ne učini korake koji će, dovedeni do logičnog zaključka – samo nekoliko koraka – dovesti do stvarnog čina.

Ponavljam, ne bih želeo da se iko venča sa osobom koju ne voli, ali bih želeo da svako ima dovoljno poštovanja prema Božjem nalogu, dovoljno trezvenosti i promišljenosti kao hrišćanin, da zna kakva su njegova osećanja. Želeo bih da ima dovoljno razuma da zna šta radi da bi pred Bogom ustanovio šta je ljubav, pre nego što uđe u najsvečaniju vezu sa njenim svetim obavezama.

„Ti koji govoriš: Ne čini preljube, ti činiš preljubu.“ Pitanje je sada.

„Ti, što osećaš odvratnost prema idolima, potkradaš njihove hramove?“ (Čarnić). Ali kažeš: „Ja se ne klanjam drevnom kamenju, ne klanjam se kipovima.“ Ne, ne klanjaš se. A kako je u vezi *mode ovog sveta*? Kakav šešir imaš na glavi? Kakav štap nosiš? Kakvu haljinu krojiš i šiješ? Zašto je krojiš i šiješ baš na takav način? Zato jer će tako biti udobnija? Zato što je ovakva ugodnija Bogu? Ne. Ti znaš da je tako malo *bliža modi*. Ti to znaš jer se više slaže sa svetom i više će odgovarati svetu. Ali ovaj svet je taština, on je idolopoklonstvo; Sotona je bog ovog sveta. „I ne vladajte se prema ovome veku, nego se promenite obnovljenjem uma svog“ (Rim. 12,2 – Karadžić). „Jer koji hoće svetu prijatelj da bude, neprijatelj Božji postaje“ (Jakov 4,4 – Karadžić). Zato, iako se možda ne klanjam kipovima, iako ne poštujem drevno kamenje, ali ako sledim modu, puteve i stvari ovog sveta, i ako se prilagođavam svetu, umesto da pitam Boga šta bi On želeo, čemu se onda klanjam? Bogu ovog sveta. I to je idolopoklonstvo. To je neprijateljstvo prema Bogu.

Ne poznajem ništa što bi bilo apsurdnije i nerazumnije od mode – želje da svako bude oblikovan na isti kalup, skrojen na isti način i da jednako izgleda. Kad nas je stvorio zašto nas Bog nije sve načinio podjednakima? Zašto nas nije načinio da budemo potpuno isti? Moda je stvarno đavolji put. On želi da svako bude skrojen po istom kroju u religiji i zato mora biti toliko pomodan da će ga svi nositi, a onda će ga vlast prihvatiti i utvrditi zakonom i zahtevati da svi nose taj modni kroj religije. I sve ovo popuštanje modi u odevanju samo je vežbanje da popustite svetskoj religiji. A sve je to idolopoklonstvo. „Ti koji se gadiš na idole, ti skvrnaviš svetinje.“

Da je Bog želeo da svi budemo isti, da izgledamo isto, zašto nas na početku nije takve stvorio? Ponekad vidite ljude u odeći koja im uopšte ne pristaje već je stvarno apsurdna. Nose šešir ili haljinu takve boje da izgleda kao da se oporavljaju od žutice. Ali o tome se ne razmišlja. Sve što misle je da je to sada moda.

Bog nas je tako stvorio da nema dvoje istih. Svako je osoba za sebe, ima ličnost, vlastitu individualnost. A Gospod želi da svaki hrišćanin na ovaj svet utiče onako kako to niko drugi na svetu ne može. On od svakoga očekuje da se tako odeva, da način na koji ga je Bog načinio bude predstavljen svetu u savršenom skladu, u svemu u savršenoj harmoniji, tako da Bog može da upotrebi individualnost koju je stvorio za ciljeve koje je imao na umu. Oblačite se tako da ugodite Gospodu, a onda će sve što jeste govoriti u prilog Bogu i onome što je pravedno. Ali čovek može da uništi sve za šta ga je Bog načinio tvrdeći da je hrišćanin, i očekujući da vrši takav uticaj u svetu, dok se odeva prema ovome svetu. To ne može da ostvari. Ove dve stvari neće uopšte ići zajedno. Na ovaj način ni na koga ne možete da ostavite utisak u prilog hrišćanstva, jer je ono preko čega bi Bog radio isključeno ovim idolopoklonstvom. Odevajte se kako bi to Gospod želeo i ustanovićete da to nije skupo; niti će da zahteva mnogo truda ni rada niti mnogo genijalnosti da biste uvek bili pristojno i privlačno odeveni. „Ti, što osećaš odvratnost prema idolima, potkradaš njihove hramove.“ To je ono šta želim da znam. Je li vaš um usmeren na Boga? Oblačite li se tako da mu ugodite? Ili se brinete šta će da kaže ovaj ili onaj? „Ti koji se gadiš na idole, ti skvrnaviš svetinje“ (*Bakotić*).

„Ti koji se hvališ zakonom, ti prestupom zakona Boga vređaš. Jer se ime Božije zbog vas huli u neznabošcima“ (*Bakotić*), kako je pisano: Jedno od najvećih zala poslednjih dana jeste da će oni koji tvrde da su pobožni biti hulnici. Da li si ti jedan od njih? Nosiš li uzalud Gospodnje ime? I ovakvih se kloni.

Poruka trećeg anđela – Br. 10.

Starešina A. T. Jones

Jasno mi je da neki misle kako sinoć nisam dovoljno kazao o odeći. Možda je tako jer bi verovatno oni koji to kažu bili srećni da sam govorio o onima koji se pristojno i čak lepo odevaju, uvereni da su ispravni u svemu.

Ima onih, koji kad vide neku dobro i pristojno obučenu osobu, odmah smatraju da je to dokaz oholosti. Ali isto je tako dokaz oholosti kod onoga ko se ponosi svojom nemarnošću, kao što neko drugi može da se ponosi napadnim odevanjem. Video sam ljude koji se ponose svojom nemarnošću u odevanju. Video sam one koji se ponose time što nisu oholi. Oni su zahvaljivali Bogu što nisu oholi. A bili su.

Možda je to razlog što ranije nisam dovoljno govorio o odevanju; zato bih dodao da bi oni, koji se ponose time što nisu oholi, i u svojoj oholosti misle da su ispravni, a mogli bi i trebalo bi da se odevaju pristojnije nego što to čine, dobro učinili kad bi se popravili i podigli se na viši nivo.

Međutim, ja nisam govorio o odevanju; to nije bio predmet. Govorio sam o izlasku iz Vavilona. Govorim protiv idolopoklonstva – kakvo je ono skrnavljenje i kako su idoli odvratni.

Došli smo u trećoj glavi Druge poslanice Timotiju do reči „hulnici“. Ne možemo da se pozabavimo svakom od ovih reči, ali u ovom katalogu ima reči na koji bi bilo dobro da obratimo pažnju. Malo dalje nalazimo reč *neblagodarni*. Ljudi koji u ove poslednje dane imaju obličje pobožnosti biće neblagodarni, nezahvalni. Nezahvalan čovek *nije zahvalan*. Zahvalan je *ispunjen zahvalnošću*. Kako je kod vas? Među koje vi spadate? Vi tvrdite da ste religiozni, da ste pobožni; da li ste ispunjeni zahvalnošću? Ili ste zahvalni kad je sve dobro i kad vam sve odgovara? Ali kad se događa nešto što vam ne odgovara, onda ste sumnjičavi, zlovoljni, nestrpljivi i pitate se šta će da bude s vama? Jeste li nezadovoljni i *nezahvalni* kad se tako nešto događa? Jeste li ponekad zahvalni, a ponekad nezahvalni? Ako sam ponekad zahvalan, a ponekad nezahvalan, da li sam onda zahvalan? Ne. „I ovih se kloni.“

Oni koji imaju obličje pobožnosti bez njene sile i postupaju prema svojim osećanjima, doživljavaju uspone i padove. Ali Bog ne želi da hrišćanin ima uspone i padove, već samo uspone. On nas oživljuje, odnosno daje život i diže nas iz mrtvih; i On želi da nastavljamo hodati dok ne stignemo s desna Bogu.

Uzmimo drugu sliku: mi smo posađeni. Nazvani smo drvećem – hrastovima pravde – ukorenjeni i utemeljeni u Božjoj ljubavi, a od drveća se očekuje da raste, *samo* da raste. Ne da raste, a onda da se suši. Kad sam prošle jeseni bio u Floridi, rekli su mi da se neka od njihovih stabala pomarandži „suše“. Počnu da rastu, nadmaše rastom sve ostalo drveće i počnu da se suše i samo što nisu pala na zemlju. Sledeće godine opet počnu da rastu, opet nadmaše rastom sva ostala drveta, pa se opet suše. Ali Bog u svom voćnjaku nema takvih drveta. On sadi hrastove pravde i očekuje da ne bude uspona i padova, da brzo porastu a onda da se osuše, već da rastu i samo nastave da rastu.

Nesveti.¹ – Svi znamo šta nešto čini svetim – prisutnost Isusa Hrista. Samo stalna Božja prisutnost može da neko mesto ili nešto učini svetim. Bilo da se radi o zemljištu, kao kod gorućeg grma; zgrade, kao što je hram ili srcu hrišćanina – Božja prisutnost čini to mesto svetim. Ali oni koji imaju obličje pobožnosti bez Božje prisutnosti svakako nisu sveti. I za njih Pismo kaže: „I ovih se

¹ U srpskim prevodima (Karadžiću i Bakotiću) upotrebljena je reč „nepravedni“, odnosno „neduševni“, dok je u engleskom prevodu KJV uzeta reč „nesveti“.

kloni.“ Ako nisam svet, a od takvog treba da se klonim – tako je, onda treba da se klonim samog sebe. A jedino kome mogu da se okrenem od sebe je Bog. Tako osiguravamo trajnu Božju prisutnost koja nas čini svetima i posvećuje.

*Bez prirodne naklonosti.*² – Kako postupate prema deci? Naravno, naša deca nisu savršena; ona se nisu rodila kao sveci jer su naša deca. Istina, mnogo toga je u njihovom ponašanju iskrivljeno. Kako postupamo s njima? Kako su razvili ove deformisane crte? Kako je zloća koju imaju dospela u njih? Čujete kako mnogi za određene postupke ili karakterne crte deteta kažu: „Dete se takvo rodilo.“ Da, istina je. U stvari, ima li nešto što dete pokazuje, a nije dobilo rođenjem? Svakako ne, jer dete se nije samo pojavilo na svetu. Nikako ne mislim reći da treba dopustiti da se te karakterne crte neobuzdano razvijaju. Ali ako ih obuzdavamo i ispravljamo, treba li da sa decom postupamo kao da su ona kriva za njih? Ili treba da uzmemo u obzir da smo mi sami u nekoj meri krivi za njih? Za šta da se opredelimo: da budemo „bez prirodne naklonosti“ ili da dopustimo da i mi imamo nekakve veze s njima? Hoćemo li shvatiti da je ta stvar tu po prirodi i u skladu s tim delovati, ne samo sa prirodnom naklonosti, nego sa naklonošću božanske milosti?

Kršitelji primirja. – Do primirja dolazi između dveju zaraćenih vojski; jedna ili druga strana šalje zastavu – zovu je zastava primirja. Primirje je zatišje u ratovanju, prekid neprijateljstava; ono može da bude za pokopavanje mrtvih i za mirovne pregovore; može da bude zbog nekog drugog razloga, ali primirje znači prekid svih neprijateljstava, svih oružanih sukoba od strane onih koji su dotad bili zaraćeni. Ako je zbog sahrane mrtvih, vojske se mogu međusobno mešati jedna s drugom, vojnici mogu da sednu i razgovaraju, svuda vlada savršeni mir. Ali kada se primirje završi, rat se opet nastavlja. Sveto pismo kaže (Titu 3,2.3): „Da nikog ne vređaju, da ne budu svadljivi, da budu blagi i da prema svim ljudima pokazuju svaku krotkost.“ Sad je primirje. A šta je bilo pre? „Jer, nekad smo i mi bili nerazumni, nepokorni, zavedeni. Robovali smo raznim požudama i nasladama, provodeći život u zloći i zavisti, omrznuti i mrzeći jedan drugoga.“ Tako je nekad bilo, a onaj ko mrzi prekršio je zapovest koja kaže: „Ne ubij.“ Ranije je bilo sukoba, svađa, zavisti, ljubomore, razdražljivosti, gneva, pobune, jeresi, ubistva – svega toga. Tako je bilo nekad. Sada smo našli Hrista – prihvatili ga – a to zahteva mir, primirje; ono je prihvaćeno među hrišćanima, među onima koji prizivaju Hristovo ime.

Zato, nakon što je prizvao Hristovo ime i rekao da je Njegov, onaj ko popušta zavisti, zlobi, mržnji, pakosti, klevetanju, podeli – šta je on? On je kršitelj primirja; prekršio je primirje koje je objavio u ime pobožnosti. Jeste li ikad u mesnim crkvama naše denominacije naišli na zavist, ljubomoru, ogovaranje, klevetanje, neslogu, rivalstvo, gnev, sukobe, podele ili nešto slično? To je kršenje primirja. Jeste li vi među takvima? „I ovih se kloni.“

*Klevetnici.*³ – Sledeći pojam neminovano dolazi iza pojma „kršitelji primirja“ – „klevetnici“. Grčka reč za klevetnike je *diabolo*, đavoli, zato što je grčka reč za đavola *diabolos* – opadač, najveći od svih tužitelja među onima koji optužuju. Sećate se dvanaeste glave u Otkrivenju, gde za njega kaže: „...jer je zbačen tužitelj naše braće koji ih optuživaše pred našim Bogom dan i noć“ (10. stih). To je sam đavo – glavni tužitelj. A ovde je reč koju proučavamo izražena u množini – *diabolo* – đavoli. To su oni koji slede đavola, glavnog tužitelja, i zato su nazvani đavoli, dakle klevetnici. Ja ih ne nazivam đavolima, već vašu pažnju skrećem na činjenicu da ih Gospod tako naziva: kleveticima. Jeste li i vi jedan od njih?

² Umesto toga Karadžić koristi reč „neljubavni“, a Bakotić „neosetljivi“.

³ Tako prevodi Bakotić, a Karadžić: „opadači“.

Mi proučavamo Vavilon i ono što izlazi iz njega. Imam ovde mali tekst koji pokazuje kako je zaista u Vavilonu, gde majka bludnicama, Vavilon, sedi – u samom Rimu. I to će biti ilustracija onoga šta to znači i šta je istaknuto rečima „kršitelji primirja“ i „klevetnici“.

Prošle godine, ubrzo posle svog povratka iz Rima, kardinal Gibbons je dao intervju dopisniku njujorškog *Worlda*, a ovaj je intervju ponovno objavljen u *Catholic Standardu* u oktobru 1894. Evo jedne izjave iz tog intervjua:

U razgovoru, njegova eminencija lepo odmerava reči. Premda nema nikakva ustručavanja kad se nalazi u krugu ljudi u koje ima poverenja, on pazi kako iznosi svoje poglede. Jednom me je uveravao da je zadovoljstvo koje je imao što je video Rim, bilo jako umanjeno potrebom da pazi na svoj jezik. „U čudnoj atmosferi Rima“, objasnio je, „najjednostavnije reči se hvataju, komentarišu i pogrešno tumače.“ „Navikao sam da kažem što mislim, jasno i direktno, na naš američki način“, dodao je.

Ali to nije mogao u Rimu. Kako je u Batl Kriku? Kako je u Oaklandu? Kako je u Koledž Vjuu?⁴ Kako je u crkvama? Kako je u crkvi kojoj pripadate? Imaju li svi drugi s kojima razgovarate takvo poverenje u vas kao brata da se ni za jednu reč nećete hvatati, komentarisati i pogrešno je protumačiti? Ili postoji takvo hvatanje za reči da se čovek zbog jedne reči proglašuje krivim? Ne uzimate vreme da bi ste razumeli šta je on rekao; ne znate jeste li to jasno čuli ili ne; uhvatili ste neku nejasnu reč i ona vam se nije dopala; onda morate da požurite do predsednika konferencije ili nekog drugog brata na važnom položaju pa mu kažete: „Taj i taj brat rekao je to i to. Sme li on da bude u propovedničkoj službi? Možeš li da podupireš čoveka koji zastupa takve doktrine?“ Jeste li ikada videli tako nešto? Ja jednostavno postavljam ova pitanja, a vi možete da odlučite. Vi možete reći da li je to tako ili nije; i ako je tako u Batl Kriku ili u bilo kojem mestu među adventistima sedmog dana, gde je onda razlika u ovoj stvari između toga i samog sedišta Vavilona – Rima, gde se vaše reči „hvataju, komentarišu i pogrešno tumače“. Ako je to tako, nije li vreme da se iziđe iz Vavilona? Nije li vreme da se toga „klonimo“ i potražimo takvu vezu za Isusom Hristom, takvo nepokolebivo poverenje u Njega da će među svima koji ispovedaju Hristovo ime vladati savršeno poverenje, da se vaše reči neće hvatati, komentarisati i pogrešno tumačiti?

Istina je, hrišćanin treba da bude istinoljubiv, iskren i otvorena srca, da se ne mora brinuti šta će ljudi da učine sa njegovim rečima. Ali šta je sa onima koji tvrde da su hrišćani, a spremni su da tako nešto urade s njegovim rečima? Pitanje je sad. I ako je to tako u crkvama kojima pripadate, onda „i ovih se kloni“. Mislim reći, *ako ste jedan od njih*, klonite se samog sebe.

„...klevetnici, neuzdržljivi, surovi, bez ljubavi prema dobru, izdajnici, naprasiti.“

Naprasiti (nagli). – To su ljudi koji misle da sve znaju, sve im je u glavi pa misle da je toga toliko da se pitaju kako im sve to stane u glavu. To je jedna od karakteristika ljudi poslednjeg vremena, ljudi će biti takvi.

Ali Bog danas traži ljude *sa srcem*. Umesto da ljudi koji imaju veliku *glavu*, On želi da imaju veliko *srce*. Bog je Solomonu dao srce prostrano kao pesak na bregu morskom, a svima nama upućen je u Poslanici Korinćanima poziv: „Rasprostranite se i vi.“ Bog želi da ima narod sa velikim srcem, a ne sa velikom glavom. A da se to postigne ne postoje dva načina. Svedočanstva su nam

⁴ Na engleskom College View, u ono doba veliki adventistički koledž u Lincolnu, saveznoj američkoj državi Nebraska.

često i jasno govorila da među adventistima sedmog dana ima previše *teorije*, ali ne i dovoljno doživljene Hristove ljubavi u srcu; ima previše dogme, a nedovoljno Božjeg Duha; previše forme, a premalo stvarnog praktičnog doživljavanja Božje sile i istine koja deluje u srcu i svetli u životu. I ovih se kloni. Neka Bog dobije celo *srce* tako da bi ga mogao prošiti i ispuniti svojoj puninom.

Naduveni (uobraženi). – Sledeća reč logično sledi onu raniju. Ona je posledica nje kao što reč klevetnici dolaze od kršitelja primirja. Oni su „nagli, naduveni“. O tome čitamo u dvanaestoj glavi Poslanice Rimljanima, 16. stih: „Ne idite za onim što je visoko, nego neka vas privlači ono što je ponizno.“ Kako je u našem radu na proučavanjima Biblije, sastancima pod šatorima i drugome? Da li nam je drago kad dođe neko od bogatih, neko iz „visokog društva“ i kad izgleda da je sklon istini, pa onda mislimo: Sada stvarno radimo velik posao? A drugi čovek, kako ga Jakov opisuje, „u prljavoj odeći“, dođe u šator i njegov izgled mu ne ide u prilog, pa kažemo onome u svetloj odeći: „Dođite ovamo, ovde je mesto za vas.“ A drugome – njega ni ne pogledamo. Šta je to? Jakov kaže da je to gledanje ko je ko. Gledate li ko je ko? „Ako gledate ko je ko, činite greh i Zakon vas osuđuje kao prekršioce.“ Ne smete tako da postupate. „Ne idite za onim što je visoko, nego neka vas privlači ono što je ponizno.“ Ne kažem da trebamo prezreti bogate ili one iz višeg društva. Ne uopšte, treba da ih pozovemo Hristu, da se obrate kao i svako drugi. Pitam, udvaramo li se ovima i mislimo li da je učinjena velika stvar kad neko od njih pokazuje malo interesa ili je naklonjen nama ili istini, dok zanemarujemo ili preziremo siromašne i odbačene? Bog ne gleda ko je ko. „Ako gledate ko je ko, greh činite.“ „Ne mislite o visokim stvarima, nego se držite niskih. Ne mislite za sebe da ste mudri“ (*Karadžić*).

U Filibljanima nalazimo tekst koji govori o istoj stvari, uz opomenu upućenu svima nama. Filibljanima 2,3-6:

„Ništa ne činite iz častoljublja ili sujete, nego u poniznosti jedan drugoga smatrajte većim od sebe. Ne starajte se samo svako za svoje, nego svako i za ono što se tiče drugih. Razmišljajte isto kao i Hristos Isus“, koji je, premda je bio uzvišen, unizio sebe da bi mogao uzdići najuniženije.

A za šta su ga optuživali u Njegovo vreme? O, ovaj čovek odlazi carinicima i grešnicima i jede s njima. „Imajte u sebi istu misao koju Hristos Isus ima“ (*Čarnić*).

Koji više mare za slasti nego za Boga. – Ne treba da vam dalje skrećem pažnju na to; u sinoćnom predavanju brat Prescott je temeljno obradio ovu tačku. „Koji imaju obličje pobožnosti, ali su se odrekli njene sile; i ovih se kloni“ (*Čarnić*).

Postoji još jedan tekst o ovoj fazi proučavanja, o onome šta će da izađe iz sveta, i u čemu se nalazi svet i u čemu smo mi povezani sa svetom.

Otvorimo Jakov 4,4:

„Preljubočinci (i preljubočnice – *Karadžić, KJV*)! Ne znate li da je prijateljstvo sa svetom neprijateljstvo prema Bogu? Ko, dakle hoće da bude prijatelj svetu, postaje neprijatelj Božji“ (*Čarnić*).

Nije li poziv svakome da se pita: Jesam li prijatelj svetu? Ne: Jesam li *veći* prijatelj svetu nego Gospodu? Jesam li Mu *uopšte* prijatelj? Jer koji hoće svetu prijatelj da bude, *neprijatelj je Božji*. Tako je napisano i tako je. Pogledajte kako počinje ova rečenica. „Preljubočinci i preljubočnice.“ Pogledajmo ovaj izraz i vidimo šta on znači u vezi sa Vavilonom. Upravo u toj frazi nalazimo kako je Vavilon nastao i kako se izgradio. Otvorimo Rimljanima 7,1-4:

„Zar ne znate, braćo – govorim onima koji poznaju Zakon – da Zakon ima vlast nad čovekom samo dok je živ. Po Zakonu je, na primer, udata žena vezana za muža dok je on živ; ali, ako muž umre, slobodna je od Zakona kojim je vezana za muža. Ako se, dakle, uda za drugog čoveka dok joj je muž živ, zvaće se preljubnica. Ali, ako njen muž umre, slobodna je od Zakona i nije preljubnica ako se uda za drugoga. Tako ste i vi, braćo, kroz Hristovo telo umrli Zakonu (i vi umreste zakonu telom Hristovim – *Karadžić*) da pripadnete drugome, Onom koji je vaskrsao iz mrtvih, da donesemo plod Bogu.“

Onaj koji ispoveda Hristovo ime nalazi se na mestu gde svojim ispovedanjem izjavljuje da se venčao sa Isusom Hristom, kao što se žena udaje za muža. Žena koja ima muža, a počne da razmišlja o drugom muškarcu, pa se oslanja na drugoga – šta je ona? Vi znate.

Njen muž je sve vreme tu, on je živ i živi sa njom. Naš muž je živ i kaže: „Neću te ostaviti, niti ću od tebe odstupiti.“ On nije kao muž na zemlji, koji je ponekad odsutan dugo vremena; ali iako je zadugo odsutan, to ne opravdava ženu da joj misli pođu za drugim muškarcem.

Ovde je nebeski suprug s kojim smo sjedinjeni kao žena u braku. On je došao sa neba da nas izvuče iz ovog sveta, od boga ovog sveta i svih veza sa svetom, i privuče Bogu. Hristos kaže: „Ja nisam od ovog sveta.“ On je drugi Adam. Prvi čovek – prvi Adam – je od zemlje, zemljan; drugi je čovek Gospod s neba. Kakav je zemljani takvi su i zemljani; i kakav je nebeski takvi su i nebeski. Naš supružnik je s neba, nebeski. Kad je bio u svetu, nije bio *od* sveta. On se nije oslanjao na svet, nije imao nikakve veze s njim. Pošto je nebeski, i oni su nebeski.

Ovde smo, dakle udruženi s nebeskim suprugom, u toj nebeskoj vezi; i onaj koji to ispoveda, a onda svoj um, svoja osećanja, svoje prijateljstvo usmerava prema svetu i na svet – šta je to? To je nasilan prekid bračnog odnosa. To je ono na šta se misli pod rečima: „Preljubočinci i preljubočnice.“ Tako je s pojedincem. A šta kad je u pitanju više pojedinaca koji čine crkvu? *Pojedinac* koji je povezan sa Hristom stiče lično hrišćansko iskustvo i održava ličnu hrišćansku vezu. Čitava niz onih koji su povezani sa Hristom čine Hristovu crkvu i treba da imaju *crkveno* iskustvo i crkvenu vezu.

Uzmite onda jednog od ovih *pojedinaca* koji se odvratio od Hrista, pravog muža i Gospodara, koji je prijatelj svetu, koji se oslanja na careve ovog sveta. On je preljubočinac, kako to kaže tekst. Stavite uz njega čitav niz osoba koje postupaju kao on; tako nastaje *crkva* iste suštine, i to je ono što Vavilon čini majkom – ona čini blud s carevima zemaljskim – odvrća se od svog zakonitog Gospoda – povezuje se sa carstvima ovog sveta, na ono što ovaj svet jeste – oslanjajući se na vlasti i carstva ovog sveta. Zato sledeći tekst u kome je Pismo opisuje kaže da je činila blud sa carevima zemaljskim i da sedi na crvenoj zveri i na njenom čelu je napisano ime: „TAJNA, VAVILON VELIKI, MATI KURVAMA I MRZOSTIMA ZEMALJSKIM.“ Ona daje zao primer, a druge crkve – koje se nazivaju protestantskima – sledile su njen zao primer i tako postale njene kćeri.

Kao što vidite, upravo ono što Jakov spominje kad se služi izrazom „preljubočinci i preljubočnice“ – to prijateljstvo sa svetom onih koji nose Hristovo ime – je učinilo Vavilon onim što je postao i čini Vavilon majkom i njene kćeri, i čitavu kombinaciju Vavilona. To je crkva koja ispoveda Isusa Hrista, koja ima obličje pobožnosti, ali bez njene sile; koja je u prijateljstvu sa svetom; održava vezu sa svetom, oslanja se na carstva i ono što rade carstva ovog sveta, umesto da se oslanja na snažnu, punu ljubavi ruku svog zakonitog supruga. Prijateljstvo sa svetom u sebi sadrži sve što Vavilon jeste. To je neprijateljstvo prema Bogu.

Zato možete da vidite da svako razmatranje, svaki princip koji Pismo spominje, zahteva u ime tog principa potpuno odvajanje od sveta i svega što on jeste. Ali kad je svet u takvom stanju, kad svi napuštaju Boga, kad se okupljaju da se suprotstave Gospodu i Njegovom Hristu, u liku onih čija su imena zapisana u knjizi života, Jagnjetu zaklanom od postanka sveta – od svih vremena koja su ikad bila na zemlji, sada je vreme kad ovi tekstovi treba da živom snagom i silom deluju na one koji prizivaju Hristovo ime, a posebno na one čija su imena zapisana u knjizi života.

Primetite sledeće: Dosad smo proučavali šta je Vavilon i šta obuhvata; i ustanovili smo da obuhvata ceo svet. Prema tome, ono što znači izići iz njega, ne znači ništa manje nego izaći iz sveta. Dosad smo proučavali šta znači izaći iz sveta, i jasno je da to znači potpuno se odvojiti od sveta i svega što je u njemu, i s njim nemati nikakve veze. Sledeće pitanje treba da bude: Kako to može da se ostvari? Bog se za to u potpunosti pobrinuo. To je spremno da ga mi možemo prihvatiti. I sada kad počnemo da proučavamo ovaj deo tog predmeta, znajmo da će u svakom srcu koje u Hristovom Duhu, sa potrebnom pokornošću prihvati Božju reč, – sâm Gospod učiniti da istina obavi sve ono što je potrebno za svakoga ko je primi. Istina će nas odvojiti; ona će to delo obaviti za nas. Mi sami to ne možemo; mi se ne možemo sami odvojiti od svoga ja. Ali Bog ima istinu koja će to da uradi i ona će nas odvojiti od našeg ja, izbaviće nas od sadašnjeg zlog sveta, izbaviće nas od greha uopšte – ne samo od pojedinih greha već od greha uopšte – tako da greh više neće vladati nama, već će na njegovom mestu delovati Božja sila.

Bog ima u svojoj Reči istinu koja će to da uradi; ona će nas toliko izdići iznad sveta da ćemo prebivati u svetlosti Božje slave i Božjeg carstva. Ova sila biće na nama, u nama i oko nas, tako da ćemo poći na posao na koji nas je pozvao; da obavimo posao koji Bog treba da obavi i da glasno objavimo vest upozorenja i poziv koji treba da uputimo svima: „Izađi iz nje narode moj.“

Mi ne možemo da uputimo ovaj poziv dok nismo sami potpuno izašli. Ne mogu da pozovem nekoga iz sveta ako iz njega nisam sam izašao; ne mogu da navedem nekoga da shvati šta znači odvojiti se od sveta – ne mogu to da učinim čak ni pomoću Božje istine – ako iz vlastitog iskustva ne vidim i ne znam šta znači odvojiti se od sveta. Ne mogu da pozovem ljude da se potpuno odvoje od sveta i svega u njemu – i navedem ih da se potpuno oslone na Boga i ništa drugo – ako sam sâm povezan sa svetom. To se ne može uraditi. Mi možemo da izgovorimo *reči* koje će im reći: „Izađite“, ali u njima neće biti sile koja bi ih dovela da izađu, jer to može samo Božja sila; sami po sebi oni to ne mogu.

Kao što smo čitali u prošlom predavanju, „glas sa neba“ poziva ljude da izađu iz Vavilona. Prema tome, svakako je istina da od ovog trenutka pa nadalje, mi treba da u svom radu budemo tako povezani sa nebom, da kad izgovaramo Božju reč, ljudi čuju glas sa neba koji će ostvariti cilj ovog svečanog poziva. A u vezi sa istinom koju ćemo otkriti u sledećem razmatranju ovog predmeta, Bog će sa nebom tako povezati svakoga ko će je primiti, da će naći nebo na zemlji. Bog želi da naši dani, posebno od ovog trenutka nadalje, budu kao nebeski dani na zemlji, prema Pismu. I On će učiniti da to bude kod svakoga ko se potpuno pokori Bogu i Njegovoj istini, i čuje glas sa neba.

Zato tražim da između ovog i sledećeg predavanja, svi uprave svoj um i srce na svečanu i svetu pripremu na ono šta Gospod želi da kaže, na sve što će nam dati i na sve što će učiniti za nas.

Bog za nas ima važnu istinu koja će obaviti veliko delo koje mora biti urađeno za nas i mi treba da sve predamo Njemu govoreći: „Govori, čuje sluga tvoj.“ A kad On progovori, ostavimo po strani sve osim reči, pošto je to Božja reč; ona će nas uzdići iznad sveta. A kad nas Bog podigne, mi možemo da svetlimo.

Poruka trećeg anđela – Br. 11.

Starešina A. T. Jones

Ovo proučavanje počecemo stihom koji smo sinoć proučavali: Jakov 4,4. Voleo bih da svi pogledamo ovaj stih i da pažljivo proučimo ono što on kaže. S obzirom na vreme u kojem smo i do zaključka do kojeg smo dovedeni dokazima koje ne možemo da izbegnemo, i na koje ne možemo da zažmurimo; znam da nikad u životu nisam naišao na biblijsko proučavanje kao što je ovo večeras. Spreman sam da sve svoje sposobnosti predam vođstvu Božjeg Duha, da ceo svoj duh predam Bogu da nas On vodi tamo gde želi da idemo.

„Preljubočinci (i preljubočnice – *Karadžić, KJV*)! Ne znate li da je prijateljstvo sa svetom neprijateljstvo prema Bogu? Ko, dakle hoće da bude prijatelj svetu, postaje neprijatelj Božiji“ (*Čarnić*).

Zadržaćemo se posebno na pitanju: „Ne znate li da je prijateljstvo sa svetom neprijateljstvo prema Bogu?“ Iz ovoga proizlazi da je jedina mogućnost da se duša odvoji od ovog sveta, a time od Vavilona, da to neprijateljstvo bude uništeno. Ponavljam, prijateljstvo sa svetom nije u neprijateljstvu sa Bogom. Kad bi bilo, ono bi se moglo pomiriti sa Bogom tako što bi se uklonilo ono što ga je dovelo u neprijateljstvo prema Bogu. Ali nije, *ono* je samo po sebi to – „*neprijateljstvo*“. A to neprijateljstvo prema Bogu, koje *je* u neprijateljstvu s Bogom, stavlja nas u neprijateljstvo s Njim. Ljudi se mogu pomiriti s Bogom uklaňanjem tog neprijateljstva; ali *sâmo* neprijateljstvo se nikad ne može pomiriti s Bogom. A *čovečanstvo*, koje to neprijateljstvo stavlja u neprijateljstvo prema Bogu, miri se s Bogom samo ako se to neprijateljstvo ukloni.

Mi držimo ključ čitave ove situacije u činjenici da je prijateljstvo sa svetom neprijateljstvo prema Bogu. „Prijateljstvo sa svetom“ i „neprijateljstvo“ su jedno te isto; *čovek* ne može da gaji to neprijateljstvo bez prijateljstva sa svetom, jer ono je to; prijateljstvo sveta je u njemu.

Zato ponavljam: jedina nada da se *čovek* odvoji od sveta, kako to Pismo zahteva, i kako to naše vreme zahteva kao nikad pre u svetu – ako uopšte može da bude neke razlike – je uklaňanje tog neprijateljstva. To je ono za čim svi *čeznemo*, to je sve što treba da se uradi, jer kad neprijateljstvo nestane mi smo slobodni.

U osmoj glavi Poslanice Rimljanima spominje se isto to od sedmog stiha nadalje. „Jer telesni um“, ili kako je doslovce na grčkom: „Jer telesni um u neprijateljstvu je sa Bogom, jer se ne pokorava zakonu Božijem niti može.“ To naglašava misao izraženu u vezi sa drugim tekstom, da ne postoji mogućnost da se ovo neprijateljstvo pomiri s Bogom. S njime ne može ništa da se uradi osim da bude uništeno. Ništa ne može da se uradi *za* njega; nešto se može uraditi *sa* njim; ali ništa *za* njega i to zato što se protivi Bogu, *ono se ne pokorava Božjem zakonu*, niti *može*. Ne može da bude pokoreno Božjem zakonu; ni *sâm* Bog ne može da učini da se telesni um pokori Njegovom zakonu. To ne može da se ostvari. To ne znači da sa nepoštovanjem govorimo o Gospodu ili da ograničavamo Njegovu silu. Jednostavno ne može da se uradi. Bog može da uništi to zlo i sve što je dovelo do njega; ali ne može ništa da učini *sa* njim, da ga reformiše ili učini boljim.

„Oni koji su u telu, ne mogu da ugrade Bogu.“ Ovaj je svet telesan, a vi „niste od sveta“, kaže Gospod, „nego sam vas ja od sveta izabrao.“ On je hrišćanina odvojio od tela, od telesnog života, od telesnog uma, od vlasti tela. To nas odvaja od sveta, jer nas odvaja od onoga što nas drži uz svet. Ništa osim Božje sile ne može to da učini.

Pogledajmo nekoliko trenutaka izveštaj o vremenu kad je Bog stvorio čoveka. Prva Mojsijeva 2. glava. Kad je stvorio čoveka, Bog je njega, i sve ostalo što je stvorio, proglasio ne samo da je dobro nego „vrlo dobro“. Tada je prvi čovek, Adam, bio srećan što čuje Božji glas, uživao je u Njegovoj prisutnosti, celo njegovo biće radosno se odazivalo Njegovom pozivu.

Ali onda se u vrtu pojavio jedan drugi i u um ljudi ubacio nepoverenje prema Bogu. Zmija je rekla ženi: Hm, je li istina da je Bog rekao da ne jedete sa svakog drveta u vrtu? Ona je odgovorila: Mi jedemo rod sa svakog drveta u vrtu; samo rod s onog drveta usred vrta, kazao je Bog, ne jedite i ne dirajte u njega, da ne umrete. A zmija je rekla: „Nećete vi umreti; nego zna Bog da će vam se u onaj dan kad okusite s njega otvoriti oči, pa ćete postati kao Bog i znati šta je dobro šta li zlo.“ Tako je na jevrejskom i to je prevod sa jevrejskog, a i Revidirana verzija¹, ako se dobro sećam.

Insinuacija se sastojala u sledećem: Bog zna da to nije tako; on zna da nije tako ono što vam je rekao; to pokazuje da iza toga ima nešto. Pokazuje da ne postupa pošteno prema vama. Ne želi da budete tamo gde će vas to dovesti. Ne želi da imate ono šta će vam to dati. On zna šta time dobijate, zato kaže: Ne čini to. Žena je prihvatila njegove sugestije i čim se počela baviti njima, zamislila je da sada vidi ono što pre nije videla, a u stvari to nije bilo istina. Pošto ih je Gospod stvorio, nameravao je da tako i ostane, da uputstva i sve svoje znanje primaju od Boga. Trebalo je da slušaju Njegovu reč, da prihvate tu reč, da dopuste da ih ona vodi i da živi u njima. Tada bi imali Božji um, razmišljali bi kao što Bog razmišlja, pošto bi u sebi imali Njegovu reč, odraz Njegovih misli. Ali onda se pojavio drugi um, potpuno suprotan. Prihvatili su druge predloge. Dopustili su razvijanje drugih misli. Primili su druge reči, pokorili im se, poslušali ih, tako da je „žena videvši da je rod na drvetu dobar za jelo“ ... Da li je rod bio dobar za jelo? – Ne. Ali slušajući ove reči, videla je ono što nije postojalo. Videla je stvari na način kako ih nikad pre nije videla i nikad se nisu ni mogle videti u Božjoj svetlosti. Ali pokoravajući se tom drugom umu videla je stvari u lažnom svetlu; videla je da je rod na drvetu dobar za jelo i da je drvo poželjno radi mudrosti. Međutim, to nije bilo tako. Pa ipak ona je to tako videla.

To pokazuje snagu prevare koja postoji u Sotoninim rečima i načinu delovanja, koji je u to vreme dao takve predloge. Kada neko tome bude naklonjen ili u svom umu ima nešto što je tome naklonjeno, on time daje Sotoni priliku da deluje i učini da čovek vidi stvari u pogrešnom svetlu; navodi ga da vidi stvari kao da su one jedino potrebne, što uopšte nije istina. I ne samo da nisu potrebne, nego su u svemu potpuno prevarne.

Kad je Eva sve to „videla“, prirodna posledica bila je da „uzabra rod s njega i okusi, pa dade i mužu svom, te i on okusi“.

Pogledajte malo dalje ovaj izveštaj – osmi stih: „I začuše glas Gospoda Boga, koji iđашe po vrtu kad zahladi; i sakri se Adam i žena mu ispred Gospoda Boga među drveta u vrtu.“ Šta je dovelo do toga? Kod njih je bilo nešto zbog čega su izbegavali Božju prisutnost, nešto što nije bilo u skladu s Bogom i što je bilo uzrok da se sakrili umesto da Ga dočekaju dobrodošlicom.

„A Gospod Bog viknu Adama i reče mu: Gde si? A on reče: Čuh glas Tvoj u vrtu, pa se poplaših, jer sam go, te se sakrih. A Bog reče: Ko ti kaza da si go?“ A onda dolazi pitanje: „Da nisi jeo s onog drveta što sam ti zabranio da ne jedeš s njega?“ A on reče: Da, jeo sam. Svestan sam da to nije bilo dobro. Žao mi je. Da li je tako postupio? Ne. Pitanje glasi: „Da nisi jeo s onog drveta što sam ti zabranio da ne jedeš s njega?“ Zar nije jeo? Jeste. Zašto to nije rekao? Što se tog „zašto“ tiče, nastaviću malo dalje, a onda ponovno postaviti ovo pitanje pa će svi moći da vide razlog.

¹ REV – Revised English Version

Adam nije odgovorio – Da, premda je mogao da odgovori bez problema. Ali je zato rekao: „Žena koju si udružio sa mnom, ona mi dade s drveta, te jedoh.“ Konačno je priznao da je i on bio u to uključen. Ali gde je sebe stavio? Na poslednje mesto. Žena, pa čak i sam Gospod, morali su biti krivi pre nego što čovek prizna da je i on učestvovao u svemu. U svemu tome u suštini je rekao: „Ne bih ja to učinio da nije bilo žene, jer ona mi je dala plod. Zato, da nje nije bilo ovde, ona mi ga ne bi dala; i da je *ti* nisi ovde stavio, ona ne bi bila ovde. A da nije bila ovde, ne bi mi ga dala; i da je nisam dobio, ne bih to učinio. Prema tome, činjenica je da sam jeo, ali odgovornost za to je na drugom.“ Šta je to bilo u njemu i u vezi sa njim što ga je navelo da optuži svakog drugog u svemiru pre nego sebe, radije nego da prizna da je u svemu tome učestvovao? Ništa drugo osim *ljubavi prema sebi*, braneći *sebe*, štiteći *sebe*.

„A Gospod reče ženi: ...“ Opet jasno pitanje: „Zašto si to učinila?“ A ona reče: Uzela sam plod od drveta i jela i dala svome mužu pa je i on jeo. Sve je to bilo loše. Ne, nije to rekla. Zapazite, još uvek govorimo o odgovoru na pitanje: „Zašto si to učinila?“ On nije pitao: *Ko je to učinio? već: „Zašto si to učinila?“* „A žena odgovori: Zmija me prevari, te jedoh.“ Ona je na pitanje odgovorila na isti način kao Adam. Iz istog razloga izbegla je da odgovori na pitanje, i uključila nekog drugog, koji je naveo Adama da to učini. Svi drugi moraju biti krivi osim nje.

Ponovno pitam: Zašto nisu jasno odgovorili na postavljeno pitanje? *Nisu mogli*. A nisu mogli zato što se um koji ih je podsticao, koji ih je opseo, koji ih je zarobio i podvrgnuo svojoj vlasti, um iz kojeg je poteklo samouzvisivanje umesto uzvisivanje Boga, nikad ne može zadovoljiti drugim mestom, pa ni tamo gde je Bog. Svi znamo da Sotona tako razmišlja. Ali kad se vratimo tamo gde je počelo, znamo da je uzvisivanje samog sebe bilo razlog zašto se našao u položaju u kojem je bio u vreme kad se uzvisio.

On je odvratio pogled od Boga i počeo da gleda sebe, sebi je pripisivao zaslugu za veliku slavu; i mesto na kojem se nalazio nije bilo dovoljno veliko za njega pa je morao da uzvisi sebe. „Izaći ću na nebo, više zvezda Božjih podignuću presto svoj, ... Izaći ću u visine nad oblake, izjednačiću se s Višnjim.“ To je bio greh. Gospod ga je pozvao da se odrekne svoga greha i zlog puta, da se vrati Bogu, da ponovo prihvati Božje puteve. Znamo da je bilo tako jer stoji napisano: „Bog ne gleda ko je ko.“ Bog ne pravi razlike među osobama. Pošto su nebeska i zemaljska porodica jedno, i pošto Bog ne gleda ko je ko; i pošto je Bog dao čoveku drugu priliku kad je sagrašio, i pozvao ga da se vrati – s obzirom da Bog ne gleda ko je ko, On je svakako dao i Luciferu drugu priliku i pozvao ga da se vrati. To je jasno. On je mogao da se odrekne svog puta; mogao je da se odrekne svoga „ja“ i pokori se Bogu. Ali umesto toga, on je prezreo poziv, prezreo Božji dar, odbio da se odvrati od svojih puteva i ponovo se pokori Bogu. Time se jednostavno utvrdio, uprkos svega što je Gospod mogao da učini, u svome samo-izabranom putu. Zato je *njegov um* utvrđen u grehu i pobuni protiv Boga, *neprijateljstvo* – ne obično neprijateljstvo, već neprijateljstvo samo po sebi: „Jer se ne pokorava zakonu Božijem *niti* može.“

Sada su takav *način razmišljanja* prihvatili Adam i Eva. A kad su ga prihvatili, povukli su za sobom ceo svet; jer su tim prihvatanjem ovaj svet predali Sotoni i tako je on postao bog ovog sveta. Shodno tome, to je um ovog sveta; to je um koji kontroliše svet. To je Sotonin um, um boga ovoga sveta, um koji kontroliše čovečanstvo, pošto je čovečanstvo u ovome svetu i od sveta. A on je *sam po sebi* u neprijateljstvu prema „Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božijem *niti* može“.

To je razlog zašto Adam i Eva nisu mogli iskreno odgovoriti na jasno pitanje. Sada ljudi mogu jasno da odgovore na to pitanje. Ali u ono vreme nisu mogli zato što ih je Sotona uzeo pod svoju vlast i nije bilo druge sile koja bi ih kontrolisala. Njegova je kontrola bila potpuna i *u tom trenutku* u

njima je vladala „potpuna izopačenost“. Ali Bog ih nije tu ostavio, nije ostavio ljudski rod u tom stanju. On se okreće i govori zmiji: „I još stavljam neprijateljstvo između tebe i žene i između semena tvog i semena njenog; ono će ti na glavu stajati a ti ćeš ga u petu ujedati.“ Tako u ovom svetu postoje *dva neprijateljstva*: jedno je od Sotone i to je neprijateljstvo prema Bogu; drugo je od Boga i to je neprijateljstvo prema Sotoni. I kroz ova dva *neprijateljstva* dolaze dve tajne – Božja tajna i tajna bezakonja.

Naravno, neprijateljstvo prema Sotoni je Božja pravednost. U rečima: „Stavljam neprijateljstvo između tebe i žene“ Bog je slomio Sotoninu vlast nad čovekovom voljom; ponovo je oslobodio čoveka da izabere čiju će vlast priznati; kojeg cara i koji svet želi da ima. Ovim rečima Bog je skršio apsolutnu Sotoninu vlast i oslobodio čoveka da izabere u kojem svetu želi da živi. I od tog vremena, čovek koji izabere Božji put i pokori svoju volju Božjem nadzoru, može bez oklevanja da odgovori na jasno Gospodnje pitanje, pa kad Gospod dođe i pita: Jesi li učinio to i to? on može reći: Da, bez da u to uvlači ikoga drugog. To je priznanje greha. Tako dolazi sposobnost za priznanje greha i ona otkriva blaženu istinu da je sila za priznanje greha – pokajanje – *Božji dar*.

Pošto je um Sotonin um ovog sveta, um koji kontroliše telesnog čoveka je u neprijateljstvu s Bogom; on stavlja čoveka u neprijateljski odnos s Bogom. On ne može da se pomiri s Bogom, „jer se ne pokorava zakonu Božijem niti može“; jedino što treba učiniti je da na neki način bude uklonjen s puta. Ako to može biti učinjeno, čovek će se pomiriti s Bogom i onda je sve u redu; on će se ponovno prikloniti Bogu i Božjoj reči; Božje misli i Njegovi predlozi mogu ponovno dopreti do njega da mu budu vodič i sila koja ga nadzire. Pošto se *taj um* ne može pomiriti s Bogom, jedino što može biti učinjeno jeste da on bude uništen. Onda, *samo* onda i na taj način čovek može da se pomiri s Bogom i bude odvojen od sveta. I hvala Gospodu, dao nam je radosnu vest *da je uništen*.

Kako se to radi i kako od toga možemo imati koristi, videćemo u drugim proučavanjima. Smatram radosnom veću koju nam Bog šalje da je to učinjeno. A što se tiče toga da budemo vođeni tako da od toga imamo koristi, da se radujemo, da uživamo i da imamo silu, to je prepušteno Gospodu. Znamo da je ovo neprijateljstvo – ovo naše i Sotonino telesno mudrovanje – odvojilo čoveka od Boga; ali Bog je čoveku omogućio da se vrati. Gospod je čoveku dao mogućnost da izabere svet u kojem želi živeti. I to je glavni cilj našeg proučavanja. Ako želimo da iziđemo iz Vavilona u potpunosti, moramo da napustimo ovaj svet. Čoveku je omogućeno da izabere svet kad je Gospod rekao Sotoni: „Stavljam neprijateljstvo“ između tebe i ženinog semena. Zbog toga je jedino trajno pitanje: koji svet biramo? Koji svet? Koji svet će čovek izabrati? A kad je Bog, u svom čudesnom milosrđu, otvorio put i dao nam silu da izaberemo bolji svet od ovoga, zašto da oklevamo?

Otvorimo drugu glavu Poslanice Efescima; počinjemo od prvog stiha i čitamo radosnu vest da je neprijateljstvo prema Bogu uništeno da bismo svi mogli da budemo slobodni. Počinjemo s prvim stihom:

„I vas koji ste bili mrtvi zbog svojih prestupa i grehova, u kojima ste nekada živeli po duhu ovoga sveta, po vladaru vazdušnih sila, po duhu koji sada dejstvuje u sinovima nepokornosti“ (Čarnić).

Mi smo živeli u skladu sa tim duhom. Koji duh upravlja sinovima nepokornosti? Duh koji kontroliše svet, um koji je započeo zlo u vrtu i u neprijateljstvu je prema Bogu. Ko je knez koji vlada u vetru? Duh koji je radio u sinovima nepokornosti, bog ovog sveta – koji nije ništa našao na Isusu Hristu, Bogu hvala.

„I svi mi smo nekada živelu među njima [naš naćin življenja], udovoljavajuću požudama svoga tela i sledeću telesne želje i nagone.“

Um ovog sveta, pošto je od ovog sveta, prirodno spada u načine življenja ovog sveta. „Pa smo, kao i ostali, po prirodi bili podložni Božijem gnevu.“ *Bili* smo.

Pre nego što budemo nastavili sa ćitanjem Efescima poslanice, otvorimo Poslanicu Kološanima 1,21: Vi ste „nekad bili otuđeni i neprijatelji svojim mišljenjem“ (KJV). Gde se nalazilo neprijateljstvo koje nas je učinilo neprijateljima? U umu, u telesnim mislima. Telesni um je neprijateljstvo i on nas kontroliše, ćini nas neprijateljima „u zlim delima“ (*Karadžić*).

A sada Efescima 2,11: „Zato imajte na umu da ste nekada vi, pagani po rođenju, koje su zvali neobrezanje...“ Od strane Gospoda? Ne, već „od onih koji sebe zovu obrezanje – koje se rukom na telu radilo“. Dakle ovde imamo neke u telu koji su drugima u telu davali neka imena, kako bi se međusobno razlikovali.

„U ono vreme bili bez Hrista, otuđeni od izrailjskog društva, bez udela u obećanim zavetima, nemajuću nade, i bez Boga u svetu“ (*Ćarnić*).

Drugi tekst s tim u vezi nalazimo u ćetvrtoj glavi, 17. i 18. stihu; proćitaćemo ga pre nego što ovde nastavimo:

„Kažem vam, dakle, i opominjem vas u Gospodu da više ne živite kao što žive pagani, u ispraznosti svog uma [odnosno idolopoklonstva u svom umu]. Njihov razum je pomraćen i oni su, zbog svog neznanja, koje dolazi od okorelosti njihovog srca, odvojeni od Božijeg života.“

Oni koji su u telu, daleko od Boga, hode u ispraznosti svog uma, otuđeni su od Boga i odvojeni od Božjeg života. Neprijatelji u umu; to smo mi bili. Ćitamo ponovno Efescima 2,13: „A sad.“ Kada? Ozbiljno mislim na nas koji ovde proućavamo Pisma; mi treba da se povinujemo Božjoj reći onakvoj kakva jeste, da nas ona povede tamo gde On želi. Zato pitam: Kada? Sada, ovde gde jesmo.

„A SADA u Hristu Isusu, vi koji ste nekada bili daleko.“ Od ćega daleko? Od Boga? Ili od Jevreja? Prethodni stih kaže daleko od Boga, „bez Boga“, udaljeni od života Božjeg. „Vi koji ste nekada bili daleko (od Boga), blizu postadoste ...“ *Kome?* Bogu? Ili Jevrejima? Blizu Bogu, naravno.

„Vi koji ste nekada bili daleko, blizu postadoste krvlju Hristovom“ (*Karadžić*). Jer on je naš mir, on je razrušio zid koji nas je razdvajao – koji je postojao između nas – i u svome telu *ukinuo neprijateljstvo*“ (KJV). Hvala Bogu što je uklonio „neprijateljstvo“ pa se možemo odvojiti od sveta.

„Razrušio pregradni zid koji ih je rastavljao“ (*Ćarnić*) – između koga? Svakako između ljudi i Boga. Kako je to učinio? Kako je srušio zid koji je postojao između nas i Boga? „Uklanjanjem neprijateljstva“. Dobro.

Istina, neprijateljstvo je stvorilo podelu i odvajanje između ljudi na zemlji, između obrezanja i neobrezanja; između obrezanja po telu i neobrezanja po telu. Ono se ogledalo u njihovim podelama, u podizanju zida između Jevreja i neznabožaca. To je istina, ali da su se Jevreji držali Boga, da se nisu odvojili od Njega, da li bi oni ikad podigli zid između sebe i ikog drugog? Ne, sigurno ne. Ali *njihovo* odvajanje od Boga, njihov telesni um, neprijateljstvo koje je postojalo u njihovim umovima i slepoća zbog neverstva, prekrili su velom njihovo srce – i sve to odvojilo ih je od Boga. A *onda* su, zbog zakona i obreda koje im je Bog dao, *sebi* pripisujuću zaslugu što su Gospodnji i mnogo bolji od

drugih, podigli još viši zid razdvajanja između sebe i drugih ljudi. A gde se nalazio koren svega toga između njih i drugih ljudi? Nalazio se u neprijateljstvu koje ih je u početku odvojilo od Boga. Pošto su se odvojili od Njega, neminovne posledice bile su da će se odvojiti i od drugih.

„Jer je On mir naš, koji oboje sastavi u jedno“ (*Karadžić*). Oboje sastavi u jedno? – Svakako Boga i ljude. „On je razrušio zid koji nas je razdvajao; i u svome telu ukinuo neprijateljstvo, *da od te dvojice načini u sebi jednog novog čoveka – tako uspostavivši mir*“ (*KJV*).

Razmotrimo ovo još jednom. „...u svome telu ukinuo neprijateljstvo.“ Izostavljajući sledeću rečenicu (koju ne proučavamo u ovoj lekciji) pitamo: Zašto je ukinuo neprijateljstvo? Zašto je razrušio zid koji je razdvajao? Zašto? „...da od te dvojice *načini u sebi jednog novog čoveka – tako uspostavivši mir*.“ Čini li Hristos novog čoveka od Jevrejina i neznabošca? Ne. Od neznabošca i nekoga drugoga? Ne. Od jednog neznabošca i drugog neznabošca? Ne.

Bog čini jednog novog čoveka od BOGA i ČOVEKA. A u Hristu su se Bog i čovek sreli da mogu postati Jedan.

Svi su se ljudi odvojili od Boga i u tome odvajanju odvojili su se jedan od drugoga. Tačno je da nas Hristos želi sve *sjediniti*; On se pojavio u svetu praćen rečima: „Na zemlji mir, među ljudima dobra volja.“ To je Njegov cilj. Međutim, da li je On provodio vreme pokušavajući da pomiri jednog s drugim i pokušavajući da uništi sva ta razdvajanja među ljudima pa ih navede da kažu: „Hajde da ostavimo po strani ono šta je prošlo; zakopaćemo sekiru; počecemo iznova, okrenućemo novi list i odsad ćemo živeti bolje“?

Hristos je mogao da to učini. Da je pošao tim putem, mogao je hiljade njih nagovoriti da tako postupe; mogao je hiljade njih nagovoriti da kažu: „Loše je što smo tako postupali jedni prema drugima. To nije dobro i žao mi je zbog toga. Ostavimo sad sve što je bilo i okrenimo novi list; krenimo i činimo ono što je bolje.“ Mogao je navesti ljude da se sa tim slože. Ali *da li bi oni mogli da ostanu na tome?* Ne bi. Jer ono zlo koje je *dovelo do podele*, još je uvek tu. Šta je dovelo do podele? Neprijateljstvo, njihovo odvajanje od Boga dovelo je do odvajanja jednog od drugoga. Šta bi onda koristilo da je sâm Gospod pokušavao da navede ljude da odlože svoja neslaganja, a da ne dođe do korena čitave stvari i ukloni neprijateljstvo koje je uzrokovalo to odvajanje? Njihovo odvajanje od Boga prouzrokovalo je odvajanje među njima samima. Jedini način da se ukloni njihovo odvajanje jednog od drugoga, bio je da se ukine njihovo odvajanje od Boga. A to je On učinio uništenjem neprijateljstva. Mi propovednici možemo da iz toga naučimo kad nas crkve zovu da pokušamo rešiti neke probleme. Mi uopšte nemamo šta da tražimo u rešavanju teškoća među ljudima. Kad uspemo da sredimo problem između *Boga i čoveka*, kada je to urađeno, pretaće sva razdvajanja.

Činjenica je da su Jevreji u svom odvajanju od Boga izazvali posebno odvajanje među sobom i neznabošcima. Istina je da je Hristos želeo da ukloni sva ta razdvajanja i u tome je uspeo. Ali jedini način na koji je to uradio, jedini način na koji je to mogao da uradi, bio je da uništi ono što ih je razdvajalo od Boga. A sva razdvajanja između njih i neznabožaca nestaju kad nestaje razdvajanje, neprijateljstvo između njih i Boga.

O kako je radosna vest da je neprijateljstvo uklonjeno. Ono je uklonjeno, hvala Bogu. Prema tome nema potrebe da negujemo prijateljstvo sa svetom; nema potrebe da nam nedostaje poslušnosti Božjem zakonu; nema potrebe da se ne pokoravamo Bogu, jer je Isus Hristos uklonio neprijateljstvo, ukinuo ga je i uništio. On je uništio ovo zlo u kome se nalazi prijateljstvo sa svetom, koje ne dopušta pokoravanje Bogu ni zakonu. Nema ga više. *U Hristu* je otišlo; ne izvan Hrista; *u Hristu* je otišlo, ukinuto, uništeno. Hvala Bogu! To je sloboda.

To je, naravno, uvek bila radosna vest. Ali za mene sada, s obzirom na situaciju koju nam je Bog pokazao, jer smo sada stavljeni u svet, ova blagoslovena vest došla je do mene u poslednjih nekoliko dana kao da je nikad ranije nisam čuo. Došla mi je donoseći takvu radost, takvo istinsko hrišćansko ushićenje da sam – bar mi se čini – posebno srećan kao hrišćanin.

O, blagoslovene li činjenice da Bog kaže kako je ono što nas odvaja od Boga, što nas pridružuje svetu i što čini sve to zlo, ukinuto *u Njemu, koji je naš mir*. Prihvatimo večeras ovu radosnu vest, radujmo joj se noću i danju, da bi nas Bog mogao voditi sve dalje i dalje na zelenu pašu i pored tih voda Svog slavnog carstva u koje nas je preneo. „Ne bojte se; jer gle, javljam vam veliku radost koja će biti svemu narodu. Zato što vam se [i *meni*, znam to] danas rodio Spasitelj u Davidovom gradu, koji je Hristos Gospod“ (Čarnić). Hvala Bogu!

Poruka trećeg anđela – Br. 12.

Starešina A. T. Jones

Isti tekst s kojim smo završili sinoćno proučavanje biće predmet našeg proučavanja u nekoliko sledećih večeri. Kod pređemo preko nekog dela teksta, a vi smatrate da dosad nije objašnjen ili ga uopšte nismo primetili, imajte na umu da ni izdaleka nismo završili s ovim tekstom i da će svaki deo doći na svoje mesto. Efescima 2,13-18:

„A sada u Hristu Isusu, vi koji ste nekada bili daleko, blizu postadoste krvlju Hristovom (*Karadžić*). Jer on je naš mir, koji oboje sastavi u jedno, on je razrušio zid koji nas je razdvajao; i u svome telu ukinuo neprijateljstvo; ... da od te dvojice načini u sebi jednog novog čoveka, tako uspostavivši mir“ (*KJV*).

On je to učinio da donese mir. Mir dolazi samo na ovaj način. Sve je to „u Njemu“. On je načinio ovaj mir „*da pomiri s Bogom oboje [Jevreje i neznabošce] u jednom telu krstom, ubivši time neprijateljstvo*“. Tekst kaže „*time*“. Na margini piše: „*ubivši neprijateljstvo u sebi*“; nemački tekst glasi: „*i neprijateljstvo je ubio sobom*“ „On je došao i kao radosnu vest objavio mir vama udaljenima, i mir onima koji su blizu; jer njegovim posredstvom i jedni i drugi imamo pristup k Ocu u jednom Duhu“ (*Čarnić*).

Ponovio bih ukratko, kao što sam učinio sinoć, da ovde razmatramo odvajanje, neprijateljstvo koje je postojalo između Jevreja i neznabožaca. Tačno je da razmatramo uništenje ovog razdvajanja i neprijateljstva; njegovo uklanjanje proučavali smo i objasnili, kao i sredstva kojima je neprijateljstvo uklonjeno i uništeno. Ali kao što smo sinoć spomenuli, Hristos nije provodio vreme pokušavajući da navede Jevreje i neznabošce da se pomire. Nije počeo pokušavajući da pristanu na uklanjanje svojih razlika, da okrenu novi list i pokušaju da se bolje ponašaju i zaborave prošlost, da puste šta je bilo. On na to nije potrošio ni dva minuta; i da je proveo deset hiljada godina, ništa ne bi koristilo, jer je ovo razdvajanje, ovo neprijateljstvo između njih bila samo posledica, plod *neprijateljstva* koje je postojalo *između njih i Boga*.

Zato, da bi delotvorno uništio čitavo drvo zla i njegov rod, dok je stajalo između njih, uništio je *koren svega* toga uklanjanjem neprijateljstva između njih i Boga. I kad je to učinio, „došao je i objavio je radosnu vest – *mir vama* dalekima i onima koji su blizu“ (*prevod sa grčkog*).

Trinaesti stih: Zato „*sad u Hristu Isusu, vi koji ste nekada bili daleko, blizu postadoste krvlju Hristovom. Jer je On mir naš, koji oboje sastavi u jedno (On je od dvoga načinio jedno – Savremeni srpski prevod)*“ (*Karadžić*). Istina je da je Jevreje i neznabošce učinio jednima, ali On je prvo sastavio nešto *drugo*, da bi to dvoje, „*Jevreji i neznabošci*“ moglo biti jedno, pre nego što ih je mogao sastaviti u jedno. Zato reč „*oboje*“ u ovom stihu, koji su sastavljeni u jedno, nisu „*oboje*“ iz osamnaestog stiha. U četrnaestom stihu „*oboje*“ su *Bog i čovek* koji se odvojio od Boga, bio blizu ili daleko.

Prema tome, prvo, On je naš mir koji je sastavio oboje, *Boga i čoveka* u JEDNO, i razvalio zid razdvajanja koji je postojao između Boga i čoveka, tako što je u svom telu ukinuo *neprijateljstvo* – tačnije čovekovo neprijateljstvo prema Bogu, koje se ne pokorava Božjem zakonu niti može. Ovo je u *Sebi* učinio da to DVOJE čini JEDNOG *novog čoveka*, i tako uspostavio mir.

Novi čovek nije načinjen od dva čoveka koji se ne slažu, već je načinjen od *Boga i čoveka*. U početku je čovek načinjen „*po obličju Božjem*“, a to predstavlja mnogo više od Božjeg oblika. Ko bi ga video pomislio bi na Boga. On je odražavao Božje obličje; ko god je pogledao čoveka morao je da

se seti Boga. *Bog* i *čovjek* su bili jedno. I *Bog* i *čovjek* bi zauvek ostali jedno da *čovjek* nije poslušao Sotonu i dobio njegov um koji je u neprijateljstvu prema Bogu. Kad je primio ovaj um, koji je u neprijateljstvu prema Bogu, *čovjek* se odvojio od Boga. Sada su postojala *dva*, a ne jedan. Pošto se odvojio od Boga, i bio u grehu, *Bog* mu više nije mogao pristupiti jer *čovjek* ne može da podnese nepokrivenu slavu Njegove prisutnosti. „Jer je *Bog* naš ogranj koji spaljuje“ greh; da je *Bog* prišao *čovjeku* takvom kakav je, on bi izgoreo.

Grešan *čovjek* ne može da sretne Boga i opstane. To se vidi u Otkrivenju 6,13-17. U veliki dan kada će nebesa nestati kao svitak kad se smota i kada će svi zli na zemlji videti Božje lice, „zemaljski carevi, velikaši, vojskovođe, bogataši, moćnici i svaki rob i slobodnjak posakrivaše po pećinama i među gorskim stenama, govoreći gorama i stenama: 'Padnite na nas i sakrijte nas od lica Onoga koji sedi na prestolu i od Jagnjetovog gneva! Jer, došao je Veliki dan njihovog gneva, i ko može da opstane?'“ Čovjek u grehu, takav kakav je, kad sretne Boga, radije bi da ga pokrije planina nego da bude tamo gde ga obasjava nepokrivena Božja slava.

Zato, da bi *Bog* mogao da dosegne *čovjeka* i da se ponovo povežu, da bi se mogao ponovo otkriti *čovjeku* i da bi *čovjek* ponovo mogao da bude na mestu koje mu je *Bog* pripremio, *Isus je dao sebe*, i *Bog* se pojavio u *Njemu*, Svojom slavom tako pokrivenom ljudskim telom, da bi ga taj *čovjek*, grešni *čovjek*, mogao videti i živeti. U *Hristu* *čovjek* može da sretne Boga i ostane živ, jer u *Hristu* je Božja slava tako pokrivena, tako preoblikovana, da grešni *čovjek* ne sagori. Sve što je *Bog* nalazi se u *Hristu*, jer „u *Njemu* živi svaka punina Božanstva telesno“ (Kološanima 2,9 – *Karadžić*). Kad je *Isus* došao da *čovjeka* vrati Bogu, On je pokrio ovu bleštavu slavu koja sažiže, tako da sad ljudi mogu gledati Boga kakav je u Svojoj slavi u *Isusu Hristu*, i ostati živi. Dok izvan *Hrista*, sam, *nijedan* *čovjek* ne može da vidi Boga i ostane živ. U *Hristu*, u *Njemu*, ko god vidi Boga ostaje živ. U *Hristu*, videti Boga *znači* živeti, jer u *Njemu* je život, a život je videlo ljudima.

Tako su zbog neprijateljstva *Bog* i *čovjek* bili odvojeni, ali onda *Hristos* dolazi između njih, i u *Njemu* se *čovjek* i *Bog* susreću, a kad se *Bog* i *čovjek* sretnu u *Hristu*, onda su to dvoje – „obojica“ – *jedan*, i *sad* postoji *novi* *čovjek*. I tako, samo *tako*, nastaje mir. Tako su u *Hristu* *Bog* i *čovjek* postali jedan; zato je *Hristos* pomiritelj, koji je učinio da iz obojice postane jedan. O, Gospod *Isus* je dao sebe, i *u sebi* je ukinuo neprijateljstvo da od *te dvojice* – Boga i *čovjeka* – načini *u sebi* jednog novog *čovjeka* – tako uspostavivši mir.

Došli smo do drugog „oboje“ u šesnaestom stihu: „I da pomiri s *Bogom oboje* [Jevreje i neznabošce] *u jednom telu*“ (*Karadžić*). S kojim je telom On, *Hristos*, pomirio „oboje“ s *Bogom*? Sa svojim vlastitim, naravno; svojim telom izvršio je pomirenje „ubivši neprijateljstvo na njemu. On je došao i kao radosnu vest objavio mir vama udaljenima [neznabošcima] i mir onima koji su blizu“, odnosno Jevrejima.

Jevreji su bili blizu svojih „otaca radi“. Jevreji su se sami, svojom zaslugom, odvojili od Boga i udaljili jednako daleko kao neznabošci. Ali *Bog* je dao obećanja njihovim ocima i On ih je ljubio otaca radi. Osim toga imali su prednost jer su im pripadali „posinaštvo i slava, i zavet i zakon, i bogomoljstvo, i obećanja“ (Rim. 9,4 – *Karadžić*). U tom smislu i iz tog razloga su bili blizu. A On je propovedao *mir* onima koji su bili blizu; njima je bio potreban taj mir.

Tako „po njemu oboje dobismo pristup k Ocu u jednom istom Duhu“.

Razmotrimo sada frazu da je neprijateljstvo uništio u sebi.

„Poništivši *u svom telu* neprijateljstvo“ (*KJV*); *u Sebi* je ubio to neprijateljstvo. *U Sebi* je pomirio oboje. Sve je to *u njemu*. Nikome to ne može da ima koristi od toga osim ako je *u Njemu*. Ako među slušaocima ovde ima onih kojima to izgleda nejasno pa bi rekli: „Ne mogu to da vidim“, i zato bi se

odmakli i gledali kao da je to nešto što bi hteli da shvate izvan, takvima bih rekao, nikad to nećete shvatiti na takav način. Tako to ne funkcioniše. To je *u Njemu*, ne izvan Njega. Samo se *u Njemu* to može upoznati, a nikako izvan Njega. Predajte se Njemu, pokorite se Njemu, utonite u Njega; onda će sve biti dovoljno jasno. Samo se *u Njemu* može ostvariti i samo se *u Njemu* može shvatiti. Proučavaćemo sada kako se to ostvarilo u Njemu. Kada to budemo znali, znaćemo kako je to učinjeno za svakoga od nas u Njemu.

Pre svega, posebnu pažnju posvetili bismo izrazu „u Njemu“. Ovaj izraz ne postoji u Pismima i nikad ne bih očekivao da ću ga koristiti, u smislu kao da se u Njemu misli na posudu ili rezervoar, kome treba da idemo i iz njega uzmemo šta nam je potrebno, i stavimo na sebe ili primenimo na sebe. Ne, ne, ne! To nije to. Na takav način se nikad ne može dobiti. To se ne nalazi u nekakvoj posudi kojoj prilazimo i vadimo ono šta bismo hteli od Njega, uživamo u tome i primenjujemo to na sebe, pa možemo reći: „Sada sam to dobio!“

Ne, to je *u Njemu* i mi sami moramo biti u Njemu da bismo to imali. Mi treba da se utopimo *u Njemu*. Naše „ja“ treba da se izgubi *u Njemu*. Onda *nas On ima*. Samo *u Njemu* je to. Nalazimo ga *samo* u Njemu. I ako bismo to čak dobili u Njemu, to bi bilo samo zato što smo savladani *u Njemu*. *Nikad* ne smemo pomisliti da po to dođemo, izvadimo *iz Njega* i sami upotrebimo. Zato gde Pismo koristi izraz „u Njemu“, onda to imao samo ovo značenje. Sve je *u Njemu* i mi to dobijamo ako smo *u Njemu*.

Mnogi ljudi tu greše. Kažu: „O, da, verujem u Njega. Znam da je u Njemu i dobijam ga *od Njega*.“ Pa onda odlaze da to uzmu *od Njega* i primene na sebe. Ubrzo postaju toliko zadovoljni što *su* pravedni, što *su* sveti, i to tako traje dok na kraju zaključe da je nepobitno da *su* savršeni, da *ne mogu* da greše i čak da više nisu izloženi iskušenjima. Takvo gledište može da donese samo takve rezultate, jer je *izvan* Njega. I oni su ti koji to *sami* čine.

Ali to tako ne ide; to je još uvek ono „ja“, jer je izvan Hrista. A „bez mene“, to znači, izvan Njega, „ne možete činiti ništa“, jer niste ništa. *U Njemu* je i samo u Njemu. I samo ako *samo u Njemu*, onda to možemo imati i uopšte koristiti. Sveto pismo će sve to objasniti. Smatrao sam da je najbolje da ovo tumačenje iznesem, tako da u sledećim proučavanjima, o onome šta je učinjeno *u Njemu*, i šta je dano je *u Njemu*, ne bismo pogrešili misleći da to trebamo naći u Njemu i izvaditi. Ne, mi treba da zbog toga idemo k Njemu, tamo gde je to, a kad odemo k Njemu, treba da uđemo u Njega verom i Božjim Duhom, i tamo ostanemo, da se uvek „nađem u Njemu“ (Fil 3,9).

Otvorimo sada Poslanicu Jevrejima. U nastavku ovog predavanja proučavaćemo prve dve glave. Pitanje glasi: Kako je Hristos ukinuo ovo neprijateljstvo „u telu svom“, „u Sebi“? Prvo ću da iznesem argumente iz obe glave da bismo obraditi ove dve glave u malo vremena koje nam je preostalo.

U ove dve glave jedinstvena je velika misao *različitost između Hrista i anđela*. Ne kažem da je to jedino šta nalazimo u ove dve glave, ali je to misao koja se ističe iznad svega drugog.

U prvoj glavi, tamo do petog stiha u drugoj glavi, nalazi se prva razlika; u drugoj glavi od petog stiha do kraja glave nalazi se druga razlika.

U prvoj glavi, tamo do petog stiha u drugoj, prikazana je jasna razlika između Hrista i anđela, s tim *da je Hristos daleko uzvišeniji od anđela*, kao što je Bog, jer je On Bog. U drugoj glavi, od petog stiha nadalje, nalazimo razliku između Hrista i anđela, ali je Hristos prikazan kao mnogo niži od anđela, kao što je čovek niži od anđela, jer Hristos postaje čovek.

To je skica ove dve glave. Tako je slučaj iznesen. Čitajmo sada tu glavu:

„Bog je u prošlosti mnogo puta i na razne načine govorio našim praocima preko proroka, a u ove poslednje dane progovorio je nama preko Sina, koga je odredio da bude naslednik svega, čijim posredstvom je i svet stvorio. On je odsjaj Božije slave i pravi odraz njegovog bića, koji sve nosi svojom silnom rečju.“

Ili kako na nemačkom stoji: „On sve održava svojom moćnom reči.“ To menja smisao; ne radi se samo o reči Njegove sile, već On sve nosi, sve održava svojom moćnom reči. Zastanimo za trenutak. Koliko toga održava svojom reči? Sve. Svet? Da. Sunce? Da. Celokupno zvezdano nebo? Da. Da li ih reč koja ih je stvorila još uvek podržava? Da. Možemo li i mi da budemo ubrojani u „sve“? Bez sumnje da. Hoće li vas On podržati svojom moćnom reči? To je jedini način na koji On podržava.

Da li ste se ikad u životu, kada ste u sunčano jutro ustali, osećali zabrinuto bojeći se da bi sunce moglo pasti pre podneva ili pre zalaska? Ne. Da li ste se ikada osećali zabrinuto kad ste u sunčano jutro ustali, bojeći se da *kao hrišćanin* možete da umrete pre zalaska sunca? Znae i sami da je bilo tako. Zašto niste zabrinuti da bi sunce moglo pasti s neba pre svog zalaska, da bi moglo nestati sa svoga mesta, kao što se bojite za sebe da biste mogli umreti? Naravno, *niko* nije zabrinut kad je u pitanju pad sunca. Ono je tu i uvek će biti.

Ali je savršeno ispravno da hrišćanin pita: Zašto sunce ne klizne sa svog mesta? A odgovor glasi: „Moćna reč“ Isusa Hrista drži ga na mestu i čini da ide svojim putem. A *ista ova sila* podržava onoga *ko veruje u Isusa*. *Ista ova reč* podržava onoga *ko veruje u Isusa*; on očekuje da to čini jednako kao što očekuje da podržava sunce ili mesec. *Ista ova silna reč* podržava hrišćanina na njegovom hrišćanskom putu, kao što podržava sunce na njegovom putu. Hrišćanin koji se bude uzdao u ovu reč da će ga podržati, kao što se uzda u ovu reč da će podržati sunce, otkriće da će ova reč *podržati* i njega kao što podržava sunce.

Ako se setite ovog biblijskog teksta sutra ujutro kad ustanete, setićete se da Bog podržava sunce. Vi se nećete pitati da li će to biti; očekivaćete da On to učini i nećete zabrinuto čekati da vidite neće li se možda sunce pomaći sa svog mesta. Ne, jednostavno ćete poći na svoj posao, mislima usmereni na posao, a podržavanje sunca prepustićete Bogu, kome to i pripada. Takođe sutra, kad ustanete sa suncem, očekujte da će ista moćna reč i vas podržati kao sunce; prepustite i to Bogu i prihvatite se svog posla svom svojom snagom i svim svojim mislima. Pustite Boga da se brine za ono šta Mu pripada i posvetite svoje misli onome što vam je poverio. I tako služite Bogu „*svom* misli svojom“. Mi ne možemo sebe da sačuvamo od pada; mi ne možemo da sebe podržimo. I On nam to nije dao kao zadatak.

To nije suprotno tekstu koji kaže: „Jer koji misli da stoji neka se čuva da ne padne“, jer u ovom slučaju čovek se oslanja na Boga da ga podrži, a ne na svoje napore. A onaj koji stalno drži na umu da ga Bog podržava, i da tamo *mora* da bude, neće se hvaliti svojom sposobnošću da stoji. Da su me večeras ovde doneli potpuno bespomoćnog, i da dvoje ili troje braće stoji ovde i podržavaju me, ne bi bilo u redu da kažem: „Pogledajte kako čvrsto stojim!“ Ne bih čvrsto stajao jer ne bih mogao. U trenutku kad bi me pustili, pao bih.

Isto tako je i sa hrišćaninom. Božja reč kaže za njega: „Stoji li on, pada li, to je posao njegovog gospodara. Ali *on će se održati*, jer ima Bog moć da ga podrži“ (Rim 14,4 – *Bakotić*). A čovek koga Bog podržava, koji se uzda u Boga *da* ga podržava, i zna da samo Bog čini da stoji – takav čovek ne može da kaže: „Sada stojim i nema opasnosti da padnem.“ Postoji li opasnost da čovek padne ako ga Bog drži? Naravno da ne postoji. Samo onda kad se izvuče iz Gospodnje ruke i počinje da sam sebe

podrŹava pa se hvali kako stoji, onda ne samo da postoji opasnost od pada, već do pada dolazi; on je već pao. Onaj koji napušta BoŹju ruku, sigurno će pasti.

Nastavljamo sa Jevrejima prvim poglavljem:

„...učinivši sobom očišćenje greha naših, sede s desne strane prestola veličine na visini“
(*Karadžić*).

Kada je seo s desne strane Bogu? Otkad? Odavno, kad je ustao iz mrtvih i otišao na nebo – pre skoro hiljadu devetsto godina. Ali zapazimo, pre nego što je seo, svršio je „očišćenje greha naših“. „Svršivši ...“ – to je prošlo vreme – „... očišćenje greha naših, sede“ (*Bakotić*). Da li vam je drago zbog toga? Jeste li srećni što je tako davno očistio vaše grehe? To je očišćenje učinio *u Sebi*. Mi ga dobijamo *u Njemu*. Zahvalimo mu što je to učinio. Tako kaže Reč.

„I postao toliko silniji od anđela – koliko je nasledio ime uzvišenije od njihovoga. Jer kome je od anđela ikad rekao: 'Ti si Sin moj, ja sam te danas rodio', i opet: 'Ja ću mu biti Otac i on će mi biti Sin'? A za vreme kada će Prvorodnoga uvesti u svet, govori: 'I da mu se poklone svi anđeli BoŹiji'. A za anđele govori: 'Koji vetrove čini svojim anđelima i plamenove ognjene svojim slugama'. Za Sina pak: 'Tvoj presto, BoŹe, stoji u sve vekove'“ (*Čarnić*).

Kako mu je ime? Kako ga Otac naziva? Bog. „Tvoj presto, *BoŹe*.“ Dakle, to je Njegovo ime. Kako je došao do njega? Četvrti stih: „Postavši toliko veći od anđela, što on *nasleđe* dobi od *imena* slavnijeg od njihovog“ (*Bakotić*). Vi i ja imamo ime koje smo dobili nasleđem. Možemo da imamo četiri ili pet imena, ali smo samo jedno ime dobili nasleđem. A to je ime našeg Oca. I to ime imamo od trenutka kad smo počeli da postojimo i zato što postojimo. Zahvaljujući postojanju imamo to ime; ono nam pripada po prirodi. Gospod Isus je „nasleđem“ dobio ime „Bog“. Onda Mu to ime pripada zato što postoji. Ono Mu pripada po prirodi. Kakva je to onda priroda? To je BoŹja priroda. I Bog Mu je ime, zato što je ono što jeste. On nije bio nešto drugo, a onda dobio ime da bude to što jest; On je to *bio*, i ime mu je bilo Bog, jer On je Bog.

„Skiptar je carstva tvoga skiptar pravde. Pravdu si ljubio i mrzeo zlobu; zato i pomaza te, BoŹe, Bog tvoj uljem radosti većma od drugova tvojih“¹ (*Bakotić*).

Govoreći dalje Otac kaže:

„I opet: Ti si, Gospode, u početku osnovao zemlju, i nebesa su dela ruku Tvojih: Ona će proći, a Ti ostaješ; i sva će ostareti kao haljina, i savićeš ih kao haljinu, i izmeniće se: a Ti si Onaj isti“
(*Karadžić*).

On se ne menja. Zapazite vezu u rečima: „Ona će *proći*, a Ti *ostaješ*“; „*izmeniće se*: a Ti si Onaj *isti*.“ Kad ona propadne i prođe, On ne prolazi: Ti ostaješ. Kad se ona savije i izmeni, kod Njega nema promene: Ti si Onaj isti.

¹ Karadžić ovo prevodi rečima: „Palica je pravde palica carstva Tvog. Omilela Ti je pravda, i omrzao si na bezakonje: toga radi pomaza Te, BoŹe, Bog Tvoj uljem radosti većma od drugova Tvojih.“

„...i tvojim godinama nema kraja.’ Kome od anđela je ikad rekao: ’Sedi mi zdesna dok tvoje neprijatelje ne položim kao podnožje pod tvoje noge?’ Zar svi oni nisu služiteljski duhovi, poslani da služe onima koji će naslediti spasenje? Zato još više treba da pazimo na ono što smo čuli, da ne promašimo cilj. Jer, ako je Reč izrečena preko anđela bila obavezujuća, i ako su svaki prestup i neposlušnost dobijali pravednu kaznu, kako onda mi da je izbegnemo ako prenebregnemo toliko spasenje? Spasenje koje je prvo objavio Gospod, zatim nam ga potvrdili oni koji su ga čuli, a Bog ga posvedočio znamenjima, čudima, raznim delima sile i darovima Svetoga Duha, koje je razdelio po svojoj volji.“

Ovo je razlika između Hrista i anđela. Gde je Hristos u toj razlici? Tamo gde je Bog, s anđelima koji Mu se klanjaju. I ako je reč anđela imala uspeha i bila pravedno naplaćena kad su je prezreli, kako ćemo mi pobeći ako zanemarimo reč Onoga koji je uzvišeniji od anđela? Kako ćemo proći ako zanemarimo reč koju je sam Bog izgovorio?

Pogledajmo sada drugu razliku. Jevrejima 2,5:

„Jer nije anđelima pokorio budući svet o kome govorimo“ (Čarnić).

Ovo su ona dva sveta o kojima smo sinoć govorili. Bog kaže: Ja ću staviti neprijateljstvo između čoveka i Sotone. I tako daje čoveku mogućnost da bira svet. Mi smo izabrali budući svet. Bog ni anđelima nije pokorio ovaj svet; o tome On govori. Svet koji će doći, koji smo izabrali, nije pokoren anđelima.

„Ali neko posvedoči negde govoreći: Šta je čovek da ga se opomeneš, ili sin čovečiji da ga obideš?“ (Karadžić).

Kakva je svrha, kakav cilj, što je ovde stavljena reč „ali“? Nije ga pokorio anđelima, ali je o čoveku rekao to i to. Da li time želi reći da ga je pokorio čoveku? Šta mislite? Pogledajte ponovo. „Bog ne pokori anđelima svet koji će doći i o kome govorimo, *ali*.“ – Šta je ova reč u govoru? – Veznik. Veznik koja sastavlja dva dela rečenice. Ovo je posebna vrst veznika – suprotni veznik. Sastavni veznik sastavlja, a suprotni rastavlja. Ovde je reč koja i sastavlja i rastavlja. Radi se o sastavnom vezniku u slučaju kada sastavlja rečenice; a kada rastavlja misli koje se nalaze u dvema rečenicama radi se o suprotanom vezniku, sve u zavisnosti od slučaja.

Mnogi govore: „Ja verujem u Bibliju, ali ...“, „verujem da mi Gospod oprašta grehe, ali...“, „da, priznao sam svoje grehe, ali ...“. Taj „ali“ rastavlja ih od svega što su rekli; on pokazuje da uopšte ne veruju u ono što su rekli. Koje su to dve stvari koje taj „ali“ rastavlja u Jevrejima 2,6? Prvo, koje su ove dve osobe rastavljene sa „ali“? Jedna su anđeli, a druga čovek. Bog nije pokorio anđelima svet koji će doći, ali ga je stavio u pokornost nekome, a taj neko je čovek. Proučimo to zbog ove blagoslovene istine.

„Ali neko je negde posvedočio, rekavši: ’Šta je čovek da ga se sećaš, ili sin čovečiji da ti je do njega stalo? Učinio si ga tek malo manjim od anđela, ovenčao si ga slavom i čašću, sve si pod njegove noge potčinio.’ A kad mu je sve potčinio, nije ostalo ništa nepotčinjeno. Sada još ne vidimo da mu je sve potčinjeno, ali vidimo Isusa – koji je bio učinjen tek malo manjim od anđela – ovenčanog slavom i čašću zato što je pretrpeo smrt da bi, Božijom milošću, okusio smrt za sve ljude.“

Gde vidimo Isusa? „Ali mi vidimo onoga koji je za malo vremena učinjen nešto manji od anđela“ (*Bakotić*). Postoji razlika između Hrista i anđela. U prvoj razlici vidimo Isusa uzvišenijeg od anđela, a ovde ga vidimo manjim od njih. Zašto? Zato što je čovek bio stvoren manji od anđela, a zbog greha je postao još manji. Sada „vidimo Isusa – koji je bio učinjen tek malo manjim od anđela – ovenčanog slavom i čašću zato što je pretrpeo smrt da bi, Božijom milošću, okusio smrt za sve ljude“. Vidimo Isusa tamo gde je čovek otkad je sagrašio i postao podložan smrti. Kao što je jasno da je Isus bio tamo gde je Bog, tako je jasno da je došao tamo gde je čovek.

Postoji još jedna misao koju moramo da pridružimo ovoj. On, koji je bio s Bogom tamo *gde* Bog jeste, sa čovekom je *gde* je čovek. I On koji je bio s Bogom *kao* Bog, sa čovekom je *kao* čovek. I On koji je bio *jedno sa Bogom* kao što Bog jeste, tako je jedno sa čovekom *kao* čovek. I kao što je tamo imao *Božju prirodu*, tako ovde ima *ljudsku prirodu*.

Pročitajmo u Pismu ovu blagoslovenu činjenicu; njome ćemo da završimo večerašnje proučavanje. Deseti stih:

„Da bi mnoge sinove doveo u slavu, dolikovalo je Onome za koga i kroz koga sve postoji da Začetnika njihovog spasenja učini savršenim kroz stradanje. Jer, i Onaj koji posvećuje i oni koji se posvećuju, svi su od *Jednog*.“

Hristos posvećuje, On posvećuje ljude. Koliko ih to čini? Jedan. Hristos i Bog na nebu, i koliko ih ima? Po prirodi Jedan. Kako je sa čovekom na zemlji; koliko njih posvećuje? Jednog – „svi su od Jednog“.

„Zato se on ne stidi da ih zove braćom kad kaže: 'Objaviću tvoje ime svojoj braći, usred skupa (crkve – *Karadžić*) ću ti pevati hvalospeve’.“

Uskoro će doći trenutak kad će Hristos usred crkve voditi pevanje. Ne zaboravite da u ovim tekstovima govori Hristos. „I opet: Ja ću se u Njega uzdati.“ To govori Hristos – jednako kao u Psalmima.

„I još: 'Ja ću se uzdati u njega.' I još: 'Evo mene i dece koju mi je dao Bog.' Pošto su deca od krvi i mesa, i on je uzeo udela u krvi i mesu, da smrću uništi onoga koji ima vlast nad smrću, to jest đavola, i da oslobodi one koji su, bojeći se smrti, celog života bili u ropstvu (*Savremeni srpski prevod*). Jer se zaista ne primaju anđeli, nego se prima seme Avraamovo. Zato beše dužan u svemu da bude kao braća“ (*Karadžić*).

On koji je bio jedno s Bogom postao je jedno sa čovekom. Sutra uveče nastavićemo sa proučavanjem ove misli.

Poruka trećeg anđela – Br. 13.

Starešina A. T. Jones

Misao koja će ovaj put da bude predmet našeg proučavanja nalazimo i jedanaestom stihu druge glave Jevrejima: „Jer, i Onaj koji posvećuje i oni koji se posvećuju, svi su od Jednoga.“ Hristos posvećuje ljude ovog sveta, grešne ljude – On je Posvetilac. I On i oni su *od* Jednog.

U ovom delu glave sećate se da smo proučavali čoveka. U prvoj glavi, videli smo, pokazana je razlika između Hrista i anđela, s tim da je Hristos *kao Bog* uzvišeniji od anđela. U drugoj glavi je razlika između Hrista i anđela, s tim da je Hristos niži od anđela. Bog nije anđelima pokorio svet koji će doći i o kome govorimo. On ga je pokorio *čoveku*, a *Hristos* je čovek. Zato je Hristos postao čovek, On zauzima čovekovo mesto; rodio se kao što se čovek rađa. U svojoj ljudskoj prirodi Hristos je potekao od čoveka kao i svi mi; tako da izraz u ovom stihu, „od Jednoga“ znači da su svi potekli od Jednog. Jedan je čovek izvor i glava svekolike naše ljudske prirode. A rodoslovlje Hrista, kao jednog od nas, seže unazad do Adama (Luka 3,38).

Činjenica je da svi ljudi i sve potiče od Boga, ali u ovoj glavi se radi o čoveku, a Hristos je bio čovek. Mi smo sinovi prvog čoveka, pa je to i Hristos po telu. Sad proučavamo Hrista u Njegovoj ljudskoj prirodi. U prvoj glavi Poslanice Jevrejima Hristos ima božansku prirodu. U drugoj glavi Hristos ima ljudsku prirodu. Misao u ove dve glave je istorodna sa onom u drugoj glavi Poslanice Filibljanima, stihovi 5-8:

„Imajte u sebi istu misao koju Hristos Isus ima; on, koji je u obličju Božijem, nije smatrao kao nešto prigrabljeno – to što je jednak Bogu, nego je lišio samoga sebe, kada je uzeo obličje sluge i postao sličan ljudima (kao i drugi ljudi – *Karadžić*)¹. I našavši se u liku kao čovek on je unizio samoga sebe i postao poslušan do smrti, do smrti na krstu“ (*Čarnić*).

U ovom odseku Hristos je prikazan u oba obličja. Prvo je u obličju Božjem uzeo na sebe obličje čoveka. U Jevrejima poslanici, u prve dve glave, *ne* radi se o *obličju već o prirodi*.

Ponavljam: u drugoj glavi poslanice Filibljanima imamo Hrista u dva *obličja* – u obličju Božjem i obličju čoveka. U Poslanici Jevrejima, u prvoj i drugoj glavi, imamo Hrista u dve *prirode*, Božjoj i ljudskoj. Moguće je imati nešto u ljudskom obličju, a da ne bude u ljudskoj prirodi. Možete da imate komad kamena u obličju čoveka, ali on nema ljudsku prirodu. Isus Hristos je uzeo *obličje* čovjeka, to je istina; a učinio je i nešto više: uzeo je ljudsku *prirodu*.

Pročitajmo sada četrnaesti stih u drugoj glavi poslanice Jevrejima. „Kako pak deca [sinovi Adamovi, ljudski rod] imaju učešća u krvi i ploti (telu – *Karadžić*), tako i on uze učešće u tome“ (*Čarnić*). Reč „tako“ znači: na isti način, na način na koji je rečeno. Prema tome Hristos je uzeo telo i krv *onako kako* ga mi uzimamo. A kako uzimamo telo i krv? Rođenjem, jasno, od Adama. I On je *rođenjem* uzeo telo i krv, jasno, od Adama. Jer stoji napisano: On je sin „po telu rođen iz Davidovog potomstva“ (Rim 1,3). Premda ga David naziva Gospodom, On je i Davidov sin (Mat. 22,42-45). Njegov rodoslov ide do Davida; ali tu ne staje. Ide do Avrama jer On je seme Avramovo. On je na

¹ KJV i mnogi drugi engleski prevodi koriste reč „*likeness*“, koja se prevodi kao sličnost, ali i kao identičnost, istovetnost; u prevodima Vuka Karadžića, Luja Bakotića i Dimitrija Stefanovića ova reč koja na grčkom glasi „*homoïoma*“ (na latinskom „*similitudinem*“) prevedena je kao identičnost, istovetnost. Ovo drugo odgovara nameri autora, kada se uzme u obzir sve ono što on govori u ovom, ali i u svojim drugim delima. On će to svojom primedbom izričito potvrditi već u nastavku ovog predavanja – *prim. izdavača*

sebe uzeo Avramovo seme, kako to piše u šesnaestom stihu u drugoj glavi Poslanice Jevrejima. Njegov rodoslov ne staje sa Avramom već ide do Adama (Luka 3,38). Prema tome Onaj koji posvećuje ljude, i oni koji se među njima posvećuju, *svi su od Jednog*. Svi koji potiču od jednog čoveka po telu, svi su od Jednog. Prema tome, gledano s ljudske strane, Hristova priroda je baš naša priroda.

Pogledajmo ponovno sa druge strane ilustraciju ove jedinstvenosti, da bismo videli snagu ovog izraza da smo On i mi, svi od Jednog.

Međutim, s druge strane, kao u prvoj glavi poslanice Jevrejima, On ima *Božju prirodu*. Ime „Bog“ koje nosi pripada Njemu zahvaljujući činjenici Njegovog postojanja; ono Mu pripada „nasleđem“. A to ime Mu u potpunosti pripada isključivo zato što postoji, i pošto postoji i pošto Mu pripada po prirodi, jasno je da je Njegova priroda Božja priroda.

Tako je i u prvoj glavi jevanđelja po Jovanu napisano: „U početku beše Reč, i Reč beše u Boga“ (*Karadžić*). Ovo je vrlo jasno rečeno. Zato stih završava rečima: „... i Bog beše Reč.“ A to je istina. U grčkom nalazimo istu misao kao da kaže: moja ruka pripada meni, mome telu. Zato u grčkom doslovno stoji: u početku „Reč beše Bog“.

Ovo jednostavno *s jedne strane* ilustruje činjenicu šta je On *s druge strane*. Kao što je s božanske strane *bio Bog*, imao Božju prirodu, i stvarno bio Bog, s ljudske strane je bio čovek, s ljudskom prirodom, pravi čovek.

Pogledajmo četrnaesti stih u prvoj glavi jevanđelja po Jovanu: „I Reč je postala telo i nastanila se među nama.“ Ovo govori istu stvar koju čitamo u prve dve glave poslanice Jevrejima. „U početku beše Reč, i Reč beše u Boga, i Bog beše Reč.“ „I Reč je postala telo i nastanila se među nama“ – telom i krvlju kao našom.

Kakva je to vrsta tela? Kakvu jedinu vrstu tela poznajemo u ovom svetu? – Upravo telo kakvo imamo vi i ja. Ovaj svet ne poznaje neko drugo ljudsko telo, i nije poznao otkad je nastala potreba da Hristos dođe. Prema tome, pošto ovaj svet poznaje samo telo kakvo mi imamo, kakvo je sada, svakako je tačno da je, kada je „reč postala telo“, On došao u telo kakvo je naše. Drugačije ne može da bude.

Ponavljam: Kakva je vrsta tela naše telo samo po sebi? Otvorimo osmu glavu Poslanice Rimljanima i pročitajmo da li Hristova ljudska priroda odgovara našoj i da li je kao naša, s obzirom da mi imamo grešno telo. Rimljanima 8,3: „Jer što zakon nije mogao, zato što je zbog tela bio slab, učinio je Bog na taj način što je poslao svoga Sina“ (*KJV*).

Postojalo je nešto što Zakon nije mogao da učini, a to je učinio Bog tako što je poslao svog Sina. Zašto Zakon nije mogao da učini ono što je bilo potrebno i što se tražilo? – Bio je slab zbog² tela. Problem je bio u telu. To je bio razlog zbog kojeg Zakon nije mogao da izvrši svoju svrhu za čoveka. Onda je Bog poslao Hrista da učini ono što Zakon nije mogao. Pošto Zakon nije ostvario svoju svrhu, zbog tela a ne zbog nekog svog nedostatka, Bog je morao da pošalje Njega da pomogne telu, a ne da pomogne Zakonu. Da je Zakon bio sâm po sebi preslab da obavi ono što je trebalo, onda bi mu bilo potrebno pomoći tako da bude popravljen; ali problem je bio sa telom i zato On mora da popravi telo.

Činjenica je da se danas tvrdi, a to potiče od neprijateljstva prema Bogu koje se ne pokorava Božjem zakonu niti može, da Zakon nije mogao učiniti ono čemu je bio namenjen, pa je Bog poslao svog Sina da oslabi Zakon kako bi telo moglo da odgovori zahtevima Zakona. Ali ako sam ja slab, a vi jaki, pa mi je potrebna pomoć, onda mi neće pomoći da postanete tako slabi kao što sam ja; ja ću

² It was weak through the flesh – Bio je slab preko tela, posredstvom tela, kroz telo – *bukvalni prevod – prim. izdavač*

da ostanem kao i pre slab i bespomoćan. Od toga nema nikakve koristi. Ali ako sam slab, a vi jaki, i ako mi možete dati svoju snagu, to će mi pomoći. Tako je i Zakon bio dovoljno jak; ali nije mogao da ostvari svoj cilj zbog slabosti tela. Zato Bog, da bi zadovoljio potrebu, mora ojačati oslabljeno telo. On je poslao Hrista da zadovolji ovu potrebu i zato On mora da tako uredi stvar da naše telo, takvo kakvo danas imamo, dobije snagu da bi se u našem telu mogao ostvariti cilj Zakona. Zato je napisano: „...učinio je Bog poslavši svoga Sina u obličju grešnog tela“ u nameri „da se pravednost Zakona ispuni u nama koji ne živimo po telu nego po Duhu.“

Nemojte pogrešno shvatiti reći „u obličju“ (engleski „likeness“). Ne radi se o obliku niti o fotografiji; u obličju nije rečeno u smislu slike, već u smislu **istovetnosti**. Reći „u obličju“ ovde nemaju smisao iz druge glave Poslanice Filibljanima, gde se radi o obliku, formi, identičnosti u formi, već smislu u Poslanici Jevrejima, gde je reč o istovetnosti *po prirodi*, istovetnosti telu kakvo je ono samo po sebi, pa je Bog poslao svog Sina u telu istovetnom grešnome telu. A da bi ono bilo istovetno grešnom telu, moraće da bude grešno telo; da bi On uopšte postao telo kakvo je u ovom svetu, moraće da ima upravo takvo telo kakvo postoji u ovom svetu – baš kakvo mi imamo, a to je grešno telo. I to je kazano u rečima „u telu jednakom telu greha“ (*Bakotić*).

Ovo se vidi i u devetom i desetom stihu u Jevrejima 2. glavi: „ali vidimo Isusa – koji je bio učinjen tek malo manjim od anđela“ – ne samo kao što je čovek bio niži od anđela kad je stvoren.

Čovek je bio bezgrešan kada ga je Bog načinio malo manjim od anđela. Njegovo je telo bilo bezgrešno. Ali čovek je pao sa tog položaja i stanja i postao grešno telo.

A sada vidimo Isusa, koji je učinjen manjim od anđela; ali ne kao čovek koji je bio tek malo manji od anđela kada je stvoren, već kao čovek otkad je sagrašio i pao još niže od anđela. Tu vidimo Isusa. Pročitajmo to i vidimo: „Ali mi vidimo onoga koji je za malo vremena učinjen nešto manji od anđela.“ S kojim ciljem? „... zbog *smrti koju podnese*.“³ Onda je Hristos kao čovek postao mnogo manji od anđela, mnogo manji od anđela jer je čovek u međuvremenu sagrašio i postao podložan smrti. Vidimo Ga „slavom i čašću ovenčana za smrtnu patnju, da bi po milosti Božijoj za sve okusio smrt. Jer je dolikovalo njemu, za koga je sve i kroz koga je sve, pošto je mnoge sinove doveo u slavu, da stradanjima učini savršenim začetnika njihovoga spasenja“ (*Čarnić*).

Upravo Njegova podložnost stradanju i smrti dovoljno jasno pokazuje da je Hristos došao da se spusti još niže od anđela, pa ga „vidimo“ na mestu na kome se čovek našao kad se u grehu spustio još niže od mesta koje mu je Bog dao – a koje je i tada bilo tek malo niže od anđela.

Ponavljam šesnaesti stih: „Ne prima se, naime, anđela, nego se prima Avraamova semena.“⁴ Hristos na sebe nije uzeo prirodu anđela, već Avramovu. A priroda Avrama i Avramovog potomstva je samo ljudska priroda.

I ponovno: „Zato beše dužan u svemu da bude kao braća“ (*Karadžić*). U čemu sve? U svemu. Prema tome u Njegovoj ljudskoj prirodi nema ni delića kojim bi se razlikovao od vas.

Uzmimo ponovno biblijski tekst. Proučimo ga pažljivo. Nastojim da se držimo njega. Pročitajmo ga još jednom: „Svi su od Jednog.“ On je uzeo deo u telu i krvi na isti način kao što ga mi uzimamo. Nije uzeo prirodu anđela, već semena, Avramovu prirodu. *Stoga* – iz tog razloga – bilo je potrebno da u svemu bude kao braća. Ko su Njegova braća? – Ljudski rod. „Svi su od Jednog“; i zbog toga se ne stidi da ih naziva svojom braćom. Pošto smo *svi od Jednog*, On se ne stidi da nas nazove braćom. „Zato beše dužan u svemu da bude kao braća“.

³ Ceo tekst iz Jevrejima 2,9 iz Bakotićevog prevoda.

⁴ Prema Čarnićevom prevodu. A. T. Jones se služio prijevodom KJV, u kojem je dodana reč „priroda“ „Verily he took not on him the nature of angels“ i na osnovu nje govori o prirodi anđela – *prim. prev.*

Prema tome, kada je u svojoj ljudskoj prirodi bio na zemlji, da li se u bilo čemu razlikovao od vas večeras u vašoj ljudskoj prirodi? [Nekoliko slušalaca odgovorilo je: „NE.“] Voleo bih da sam čuo da svi ovde glasno kažu: „Ne.“ Suviše ste bojažljivi. Božja reč tako kaže i mi treba da kažemo: Tako je; jer spasenje je upravo u tome. Ne, nije dovoljno da kažemo: Božje spasenje za ljudska bića nalazi se u baš toj jednoj stvari. Po tom pitanju ne bismo uopšte smeli da budemo bojažljivi. U tome leži naše spasenje i dok to ne shvatimo nismo sigurni u svoje spasenje. Jednostavno je tako. „Zato beše dužan u svemu da bude kao braća.“ Zbog čega? – O, „da bude milosrdan i veran prvosveštenik pred Bogom, da okajava grehe naroda. Jer, zato što je i sam trpeo kad je bio kušan, može da pomogne onima koji se iskušavaju“ (Čarnič). Zar onda ne vidite da naše spasenje leži upravo u tome? Ne vidite li da Hristos upravo tu dolazi k nama? On je došao k nama tamo gde smo kušani i bio je kušan upravo kao što smo mi kušani. Tu ga susrećemo – živog Spasitelja protiv sile iskušenja.

Uzmimo sada četrnaesti stih četvrte glave Poslanice Jevrejima:

„Pošto, dakle, imamo velikog Prvosveštenika koji je prošao kroz nebesa – Isusa, Sina Božijeg – čvrsto se držimo vere. Jer, mi nemamo prvosveštenika koji ne može da saoseća s našim slabostima, nego takvog koji je u svemu bio iskušavan kao i mi, samo nije zgrešio.“

On ne bi mogao da bude u svačemu iskušan kao ja, ako u svemu ne bi bio kao ja. Zato mu priliči da bude u svemu kao ja, da mi može pomoći tamo gde je to potrebno. I ja znam da je pomoć tu u trenutku kad mi je potrebna. I znam da je tamo gde mogu da je dobijem. Hvala Gospodu! Tu je gde Hristos stoji i tu je moja pomoć.

„Jer mi nemamo prvosveštenika koji ne može saosećati sa našim slabostima“ – dve negacije: *nemamo* prvosveštenika koji *ne* može saosećati. Šta onda možemo da potvrdimo? Imamo prvosveštenika koji *može* saosećati sa našim slabostima – mojim slabostima, vašim slabostima, našim slabostima. Oseća li On moje slabosti? – Da. Oseća li vaše slabosti? – Da. Šta je slabost? – Nemoć, kolebanje, – slabost – to je dovoljno jasno rečeno. Imamo ih mnogo; svi ih imamo mnogo. Mi osećamo svoje slabosti. Hvala Gospodu što ima Jedan koji ih isto oseća – u stvari ne samo oseća nego je njima dirnut. Mnogo je toga rečeno rečju „saoseća“; ne samo da On oseća naše slabosti pa se oseća kao mi. Istina je, On oseća ono što i mi osećamo, ali osim toga On je „dirnut“; On je bolno ganut, Njegovo saosećanje je podstaknuto. On je nežno dirnut i podstaknut ljubavlju; zato nam pomaže. To nalazimo u rečima: „...može saosećati sa našim slabostima.“ Hvala Bogu za takvog Spasitelja!

Ali ponavljam, On ne može da bude iskušan u svemu kao ja, osim ako nije kao ja u svemu. Ne može da se oseća kao ja ako nije tamo gde sam ja i *kao* što sam ja. Drugim rečima, On nije mogao da bude iskušan u svemu kao ja i da oseća što ja osećam, ako nije bio ono šta sam *ja*. Božja reč kaže: „U svemu bio iskušan – kao i mi.“

Hajde da to malo bolje proučimo. Ima stvari koje će za vas predstavljati veliko iskušenje, protiv kojih ćete se morati jako boriti, a koje za mene ne znače više od letnjeg povetarca. Ja ću biti nečemu jako izložen, samo što me ne sruši, a što na vas uopšte neće da utiče. Ono što je jako iskušenje za jednog, ne mora da bude jako za drugoga. Da bi mogao da mi pomogne, Isus mora biti tamo gde može da oseća ono što ja osećam, i da bude iskušan u svemu onome u čemu ja mogu da budem iskušan, a da nemam snage da se suprotstavim. Pošto ono u čemu sam iskušan tebe ne pogađa, a ono u čemu si ti iskušan ne pogađa mene, Hristos treba da bude tamo gde smo obojica, da bi se mogao suočiti sa iskušenjem nas obojice. Mora da saoseća sa svime sa čime se ti suočavaš, a mene ne

dotiče, ali i sa svime sa čime se ja suočavam, a tebe ne dotiče. Mora da zauzme mesto nas obojice. Druge nema.

A onda je tu i neko treći. Ima iskušenja koja su ga zamalo upropastila, a ne pogađaju ni tebe ni mene. Onda Isus uzima sva ta osećanja i prirodu *moju, tvoju i nekog trećeg*, tako da bi mogao da bude iskušan u svemu kao ja, kao ti i kao neko treći, tako da je iskušan u svemu kao ja, u svemu kao ti i u svemu kao neko treći. A kad smo *ti i ja i neko treći* iskušani u Njemu, koliko je ljudi time obuhvaćeno? Ceo ljudski rod.

To je ta istina. Hristos je zauzeo *mesto* i imao *prirodu* celog ljudskog roda. – U Njemu se susreću sve slabosti čovečanstva, tako da svaki čovek na zemlji koji može da bude iskušan u svemu, u Isusu Hristu nalazi snagu da se usprotivi iskušenju. Za svaku dušu je u Isusu Hristu pobjeda nad svim iskušenjima i oslobođenje od njihove sile. To je ta istina.

Razmotrimo to s druge strane. Postoji u svemu jedan – Sotona, bog ovog sveta – koji je zainteresovan da budemo iskušani što je moguće više, ali on ne mora da troši mnogo svog vremena niti svoje sile u iskušenju da nas navede da popustimo.

Taj isti je bio prisutan i posebno zainteresovan da navede Isusa da popusti u iskušenju. Iskušao je Isusa u svemu u čemu će ikad pokušati da mene navede na greh; a uzalud su mu bili svi pokušaji. Nije uspeo da Isusa navede na greh ni u čemu čime ga je iskušao.

Takođe je kušao Isusa u svemu u čemu vas nikad nije niti će kušati, da bi vas naveo na greh. I u tome je doživio neuspeh. To se tiče i vas i mene, a Isus je pobedio u svemu za vas i mene.

Ali kad je kušao Isusa u svemu u čemu je iskušao vas i mene i doživio potpuni neuspeh, onda je morao da ga iskuša više od toga. Morao je da ga iskuša u svemu u čemu je iskušao nekog trećeg, ne bi li ga doveo do pada. Sotona je i to učinio i u tome doživio potpuni neuspeh.

Tako je Sotona morao da iskuša Isusa, i kušao ga je u svemu u čemu će mene kušati, i u svemu u čemu će vas kušati, kao i u svemu u čemu će kušati nekog trećeg. Prema tome, morao je kušati Isusa u svemu što je moguće da bude predmet iskušenja kod bilo kog pripadnika ljudske rase.

Sotona je začetnik svakog iskušenja i on je morao da kuša Isusa u svemu čime će čovek ikad biti kušan. Takođe je morao da iskuša Isusa u svemu u čemu je moguće da sam Sotona bude kušan. I u svemu tome je stalno doživljavao neuspeh. Hvala Bogu!

I više od toga: Sotona nije samo morao da iskuša Isusa u svemu u čemu će ikad kušati mene, nego je uz to morao iskušati Isusa mnogo većom silom nego što ju je ikad upotrebio kod mene. Nikad nije morao da se jako trudi, niti da upotrebi mnogo svoje sile u iskušenju da mene navede da popustim. Ali koristeći sve ono čime je Sotona ikad pokušao da me navede na greh ili će ikad pokušati, da bi Isusa iskušao, morao je da Ga iskuša u tim istim stvarima mnogo jače nego što je učinio da mene navede na greh. Morao Ga je kušati svom snagom iskušenja koja mu je bila poznata – đavolu, – i nije uspeo. Hvala Bogu! Tako sam u Hristu slobodan.

Morao je da iskuša Isusa u svemu u čemu Ga je ikad kušao ili će vas kušati, i morao Ga je iskušati svom silom koju poznaje – *i opet je doživio neuspeh*. Hvala Bogu! Zato ste slobodni u Hristu. Morao je da iskuša Isusa u svemu što deluje na *nekog trećeg*, i to svom svojom sotonskom silom, *i opet je doživio neuspeh*. Hvala Bogu! U Hristu je i neko treći slobodan.

Zato je morao da iskuša Isusa u svemu u čemu bi čovek mogao ikad da bude kušan, i nije uspeo; morao je da iskuša Isusa svim znanjem koje je imao, svim lukavstvima koja poznaje, i nije uspeo; morao je da iskuša Isusa svom *svojom snagom* u svakoj sitnici, *i opet je doživio neuspeh*.

To je trostruki – *potpuni* – neuspeh sa đavolje strane. U Hristovoj prisutnosti Sotona je potpuno pobeđen, a u Hristu smo i mi pobjednici nad Sotonom. Isus je rekao: „Jer ide knez ovog

sveta, i u meni nema ništa.“ U Hristu, stoga, mi uspevamo da se spasemo Sotone. U Hristu susrećemo Sotonu kao potpuno pobeđenog i iscrpljenog neprijatelja.

Time ne mislim da kaŹem kako se više ne moramo boriti, već Źelim naglašeno i radosno reći i to da *u Hristu* mi vodimo borbu *pobede*. Ako se borimo izvan Hrista – doŹivećemo poraz. U Njemu naša pobjeda je potpuna, kao što *smo* u svemu ispunjeni u Njemu. Ali, nikako nemojte da zaboravite reći: to je *u Njemu!*

Kad je Sotona iscrpeo sva iskušenja koja zna ili moŹe znati, i kad je u kušanju iscrpeo svu svoju snagu, kakav je onda on? Šta je on u Hristovoj prisutnosti? – Bepomoćan. I kad nas nađe u Hristu, pa namerava da nas napadne i mući, kakav je onda? – Bepomoćan. Slavimo i velićajmo Gospoda!

Radujmo se tome, jer u Njemu smo pobjednici; u Njemu smo slobodni, u Njemu je Sotona bepomoćan prema nama. Budimo zahvalni za to! U Njemu smo ispunjeni.

Poruka trećeg anđela – Br. 14.

Starešina A. T. Jones

Prisetite se šta je brat Prescott istakao u jednom od svojih predavanja, kad je našu pažnju usmerio na Knjigu o Ruti [Čitaj BILTEN, str. 189].

Ko je bio otkupitelj u Knjizi o Ruti? Njihov rod. Voz nije mogao da postane otkupitelj dok nije ustanovljeno da još bliži po rodu nije mogao da izvrši otkup. Otkupitelj je morao da bude ne samo onaj koji je bliži po srodstvu, već je morao da bude *najbliži* od svih srodnika. Zato Voz nije mogao da postane otkupitelj dok se onaj drugi nije uklonio pa je on postao najbliži srodnik. Upravo je to rečeno u drugoj glavi Poslanice Jevrejima.

Setimo se kako je u Knjizi o Ruti Nojeminin muž umro i nasledstvo je prešlo u ruke drugih. Kad se ona vratila iz Moava, trebalo je otkupiti to nasledstvo. Međutim to nije mogao da učini niko osim najbližeg srodnika. Ovaj događaj nalazimo i u drugoj glavi Poslanice Jevrejima. Ovde je Adam imao nasledstvo – zemlju – koju je izgubio, a sâm je dopao ropstva. Prema jevanđelju u Trećoj knjizi Mojsijevoj, ako je neko izgubio svoje nasledstvo, on i njegovo nasledstvo mogli su biti otkupljeni, ali to je mogao da učini samo najbliži srodnik (3. Mojsijeva 25,25-26.47-49). Ovde na zemlji je Adam izgubio svoje nasledstvo, i sebe samog, u tom nasledstvu smo bili i vi i ja, pa nam je trebao otkupitelj. Ali samo onaj koji je najbliži po krvnom srodstvu može da obavi posao otkupitelja. Isus Hristos je bliži od brata, bliži od bilo koga. On je brat, ali je najbliži među braćom – zapravo najbliži srodnik. Ne samo jedan s nama već je On jedan od nas i jedan s nama time što je jedan od nas.

A predavanje koje još uvek proučavamo, i misao vodilja je, kako je Isus u potpunosti mi. U prošlom proučavanju ustanovili smo da je u svemu mi; u svemu u čemu je moguće da budemo mi kušani, On se, umesto mene, suočio sa svim Sotoninim znanjem i lukavošću kojima je mene želeo da iskuša. Isus je, umesto mene, stajao protiv sve sile koju je Sotona upotrebio da mene kuša, i nadvladao. Tako je sa tobom i tako je sa onim drugim čovekom, i tako je obuhvaćen ceo ljudski rod; On stoji kad god je bilo ko od ljudskog roda kušan u svemu u čemu je On bio iskušan.

U svemu tome On je mi, i u Njemu se možemo odupreti snazi iskušenja. U Njemu smo pobednici jer je On, kao mi¹, pobedio. „Ali budite hrabri – ja sam pobedio svet“ (Jovan 16,33).

Kad smo jedne večeri proučavali kako je On postao jedan od nas, ustanovili smo da je to bilo rođenjem od tela. On je „po telu rođenom iz Davidovog potomstva“ (*Čarnić*). On nije uzeo na sebe prirodu anđela već prirodu Avramovog semena; i njegov rodoslov seže do Adama.

Kao što znate, svakoga „iskušava njegova sopstvena požuda, koja ga vuče i mami“. (Jakov 1,14.) To je jedna od definicija „kušanja“. Ne postoji nikakva privlačnost greha, nikakva sklonost ka grehu u meni i vama, a koja nije bila u Adamu kad je izašao iz vrta. Sve bezakonje i sav greh koji se pojavio u svetu došao je odande, od njega. Nije se sav pokazao u njemu; nije se sav ispoljio u njemu u vidljivom postupku; ali se u vidljivom postupku ispoljio u onima koji su potekli od njega.

Sve te sklonosti grehu koje su se pojavile, ili koje su u meni, potekle su od Adama; i sve koje su u vama, potekle su od Adama; i sve koje su u drugom čoveku, potekle su od Adama. Dakle, sve te sklonosti ka grehu koje postoje u ljudskom rodu, potekle su od Adama. Ali Isus Hristos je okusio ova iskušenja; bio je iskušan u svemu u telu koje je poteklo od Davida, od Avrama, od Adama. U Njegovom rodoslovu prikazano je više karaktera ljudi koji nisu bili pravedni. Tu je Manasija – bio je

¹ AS WE – u naše ime, umesto nas, kao istovetan nama – izraz koji podrazumeva: JEDNO S NAMA, POTPUNO POISTOVEĆEN S NAMA, ON=MI – *primedba izdavača*

gori od svih drugih careva u Judi i naveo je Judu da postane gori narod od pagana. Tu je Solomon, s opisom karakter kakvog ga je Biblija opisala. Tu su David, Rava, Juda, Jakov – svi onakvi kakvi su bili. Isus je došao po telu na kraju ovog rodoslova čovečanstva. A postoji nešto što se zove nasleđe. Vi i ja imamo karakterne crte ili osobine koje smo dobili od predaka – možda ne od svog oca, možda ne od dede, već od pradede, mnogo godina unazad. A to je spomenuto u Božjem zakonu kao „...pohodim grehe otačke na sinovima do trećeg i do četvrtog kolena, onih koji mrze na mene; A činim milost na hiljadama onih koji me ljube i čuvaju zapovesti moje.“

Dobar je i pravedan zakon da „isto rađa isto“. To je Božji zakon i premda može da se krši, on je i dalje na snazi. Prestup ne može da promeni zakon, bilo da se radi o moralnom ili fizičkom zakonu. Kad je prekršen, Zakon deluje kroz zlo koje se dogodilo, kao što bi uvek delovao u pravednosti da se zlo nikad nije pojavilo. Da je čovek uvek ostao pravedan kakvog ga je Bog stvorio, njegovi potomci sledili bi pravi put; kad je zakon prekršen, potomci su sledili pogrešan put i zakon je delovao na iskrivljen način zato što je bio izopačen.

Dobar je zakon koji kaže da sve ima sklonost da teži središtu zemlje. Da nema tog zakona ne bismo mogli da živimo na svetu. Taj nas zakon drži na zemlji; omogućuje nam da hodamo i da se krećemo po njoj. I kad dođe do prekida između nas i zemlje, kad nam se izmakne noga ili se nalazimo na nekom visokom mestu, na nekom vrhu koji se ruši, pa se ova stalna veza između nas i zemlje prekine, zakon deluje i mi padamo uz snažan pad. Dakle, isti zakon koji nam omogućuje da živimo, da se udobno krećemo i hodamo po zemlji kako to činimo – koji deluje povoljno dokle god smo u skladu s njim – taj zakon nastavlja da deluje kad s njim nismo usklađeni i deluje direktno kao pre, *ali boli*.

Ovo je jednostavna ilustracija ovog zakona u prirodi. Da je čovek ostao tamo gde ga je Bog postavio, zakon bi delovao neposredno i lako; pošto je čovek došao u nesklad s njim, on i dalje neposredno deluje, ali boli. Zakon nasleđa seozao je od Adama do tela Isusa Hrista isto tako izvesno kao što seže od Adama do tela svakoga od nas, jer On je bio jedan od nas. U njemu je bilo stvari koje su došle do Njega od Adama; u Njemu je bilo stvari koje su došle do Njega od Davida, Manasije, od rodoslova na početku do Njegovog rođenja.

Prema tome u telu Isusa Hrista – ne u Njemu, već u Njegovom telu – našem telu, koje je uzeo s ljudskom prirodom – nalazile su se iste sklonosti ka grehu koje se nalaze u vama i meni. I kad je bio kušan to je bilo „privlačenje od želja koje su bile u telu“. Ove sklonosti da sagreši bile su u Njegovom telu, privlačile ga i pokušavale ga namamiti da pristane na zlo. Ali zahvaljujući Božjoj ljubavi i svojem pouzdanjem u Boga primio je silu, snagu i milost da kaže: „Ne“ svemu tome i sve položi pod noge svoje. I tako je u obličju grešnog tela osudio greh u telu.

Sve sklonosti ka grehu, koje su u meni, bile su u Njemu i nijednoj od njih nikad nije bilo dozvoljeno da se u Njemu pojavi². Sve sklonosti ka grehu koje su u tebi, bile su u Njemu i nijednoj od njih nikad nije bilo dozvoljeno da se pojavi – svaku je položio pod noge i tamo držao. Sve sklonosti ka grehu koje su u drugom čoveku, bile su u Njemu i nijednoj od njih nikad nije bilo dozvoljeno da se pojavi. Time jednostavno kažemo da su sve sklonosti ka grehu, koje se nalaze u ljudskom telu, bile u Njegovom ljudskom telu, i nijednoj od njih nije nikad dozvolio da se pojavi; On ih je sve pobedio. A u Njemu svi mi imamo pobeđu nad njima.

Mnoge od tih sklonosti prema grehu koje su u nama, pojavile su se vidljivo i postale počinjen greh, postale su vidljivi gresi. Postoji razlika između sklonosti prema grehu i vidljive pojave tog greha u postupcima. U nama postoje sklonosti prema grehu koje se još nisu pojavile, ali mnoštvo

² Ispolji – *prim. izdavača*

njih se pojavilo. Sve sklonosti koje se nisu pojavile, On je pobedio. A šta je sa gresima koji su se već pojavili? „I Gospod pusti na Njega bezakonje svih nas“ (Isaija 53,6). „On je u svom telu poneo naše grehe na drvo“ (1 Petrova 2,24). Ovde je jasno rečeno da su, sve sklonosti prema grehu koje su u nama a nisu se pojavile, i svi gresi koji su se pojavili, bili su stavljeni na Njega. Strašno je to, ali istina. Ali, o, radosti! U toj strašnoj istini nalazi se potpunost spasenja.

Obratimo pažnju na drugo gledište: Gresi koje smo počinili – mi sami osećali smo zbog njih krivicu i zbog njih smo bili svesni osude. Svi su oni uračunati Njemu; stavljeni su na Njega. Sada dolazi pitanje: Da li je On osećao krivicu zbog greha koji su mu uračunati? Da li je bio svestan osude zbog greha – naših greha – koji su bili stavljeni na Njega? Oni nikad nije bio svestan osude zbog greha koje je počinio, jer ih nije ni počinio; to je istina. Ali naši su gresi stavljeni na Njega, a mi smo bili krivi. Da li je On bio svestan krivice za ove grehe? Da li je bio svestan osude zbog ovih greha?

Razmotrićemo ovo na takav način da će svaka duša ovde reći: „Da.“ Reći ću to na drugačiji način: Razmotrićemo ovo tako da će svaka duša ovde, ili reći „Da“, ili može reći „Da“ ako želi. Zato što ovde može da bude nekih koji nisu iskusili ovo što ću izneti kao ilustraciju, ali mnogi jesu, i onda mogu da kažu: „Da“ ili drugi, koji su to iskusili, reći će bez oklevanja: „Da“.

Božja uračunata pravda, Hristova pravda za grešnika koji veruje. Uzmimo čoveka koji nikad u svom životu nije poznavao ništa drugo osim greha, nikad ništa osim krivice zbog greha, nikad ništa osim osude greha. Taj čovek uzveruje u Isusa Hrista i Bog mu uračunava Hristovu pravednost. Tada taj čovek, koji u svom životu nikad nije učinio ni delić pravde, postaje svestan pravednosti. U njegov život je ušlo nešto što nije postojalo nikad pre; on je svestan toga i svestan je radosti i slobode koju mu to pruža.

Bog je naše grehe uračunao Isusu Hristu isto tako kao što Njegovu pravednost uračunava nama. A kad uračunava pravednost nama koji nismo ništa drugo do grešnici, mi to shvatamo, postajemo svesni toga i svesni radosti koju to pruža. Stoga, kad je naše grehe uračunao *Isusu*, On je bio svestan krivice i osude koja dolazi zbog njih, isto tako kao što je grešnik koji veruje svestan Hristove pravednosti i mira i radosti koju ona pruža, koja mu je uračunata, odnosno stavljena na njega.

U svemu tome Isus je bio upravo mi. Ili, on je u svemu bio načinjen kao mi. U svim kušnjama On je bio mi. Bio je jedno s nama u telu, bio je mi i zato je u kušanju mi. U svakoj krivici i osudi bio je upravo mi; zato što su to bili naši gresi, naša krivica i naša osuda, oni su na stavljeni na Njega.

Još nešto kad smo rekli „naši gresi“ – koliko njih? Svi su stavljeni na Njega i On je poneo krivicu i osudu za sve njih; takođe je odgovarao za njih, platio za njih i okajao ih. U Njemu smo zato oslobođeni svakog ikad učinjenog greha. To je potpuna istina. Radujmo se zbog toga i hvalimo Boga večnom radošću!

On je uzeo sve grehe koje smo počinili; odgovarao za njih i zauvek ih uzeo od nas; kao i sve sklonosti grehu koje se nisu pojavile u počinjenim gresima – njih je zauvek položio pod noge. Time je izbrisao celu tablu i mi smo u Njemu slobodni i ispunjeni.

O, On je potpuni Spasitelj. On je Spasitelj od počinjenih greha i Pobednik nad sklonostima da počinimo grehe. U Njemu imamo pobedu. Više nismo odgovorni za sklonosti u nama kao što nismo odgovorni da sunce sja; ali svaki čovek na zemlji odgovoran je za ono što se u njemu pojavljuje u postupcima, jer se Isus Hristos pobrinuo da se ove sklonosti više nikad ne pojave u vidljivom postupku. Pre nego što smo upoznali Hrista, mnoge od njih pojavile su se u vidljivim postupcima. Bog je sve njih stavio na Njega i On ih je uzeo. Otkad smo upoznali Hrista, ove sklonosti, koje se nisu pojavile, On je osudio kao greh u telu. A hoće li onaj koji veruje u Isusa

dopustiti da ono što je Hristos osudio u telu, njime vlada u telu? To je pobjeda koja pripada onome ko veruje u Isusa.

Istina je, premda čovek može sve to da ima u Isusu, on od toga ne može da ima koristi ako ne veruje u Isusa. Uzmimo večeras čoveka koji uopšte ne veruje u Isusa. Nije li Hristos osigurao za njega sve isto kao i za Iliju koji je večeras na nebu? I ako ovaj čovek želi da ima Hrista kao svog Spasitelja, ako želi da budu rešeni svi njegovi gresi i da se spasi od svih njih, treba li Hristos da sada učini još nešto da bi se pobrinuo za grehe tog čoveka ili da ga spasi od njih? Ne. Sve je to već učinjeno; On je sve učinio za svakog čoveka dok je bio u telu, i svako ko veruje u Njega to prima bez ikakve potrebe da se bilo šta još učini. On je „prineo samo jednu žrtvu za grehe“. Pošto nas je očistio od greha, „zanavek [je] seo s desne strane Bogu“ (*Čarnić*). Na taj način sve je to u Njemu, i svako ko veruje u Njega ima sve to u Njemu, i u Njemu je potpun. To je u Njemu i u tome je blagoslov. „Jer u Njemu živi svaka punina Božanstva telesno.“ Bog nam daje svog večnog Duha i večni život – večnost u kojoj ćemo živeti – da bi ovaj večni Duh mogao da nam objavi i otkrije večne dubine spasenja kojeg imamo u Njemu, kome su izlasci od početka, od večnih vremena.

Pogledajmo sada ovo na drugi način. Otvorimo Rimljanima 5,12:

„Zato, kao što kroz jednog čoveka dođe na svet greh, i kroz greh (preko greha – *Savremeni srpski prevod*) smrt, i tako smrt uđe u sve ljude, jer svi sagrešiš“ (*Karadžić*)

Ostavljajući za trenutak stihove koji slede, da bismo ih kasnije pročitali, pročitajmo osamnaesti stih:

„Kao što je, dakle, zbog jednog prestupa [čoveka koji je sagrešio] sve ljude snašla osuda, tako je zbog jednog pravednog dela [Čoveka koji nije sagrešio] došlo na sve ljude opravdanje koje život donosi (*Čarnić*). Jer, kao što su neposlušnoću jednoga [koji je sagrešio] mnogi postali grešni, tako će i poslušnošću jednoga [Čoveka koji nije sagrešio] mnogi postati pravedni.“

Pročitajmo sada raniji tekst:

„Greh je u svetu bio pre Zakona, ali greh se nikome ne računa kad nema zakona (*Savremeni srpski prevod*); Međutim je smrt vladala od Adama do Mojsija i nad onima koji nisu sagrešili prestupivši kao Adam (*Bakotić*), koji je slika Onoga koji će doći (*Savremeni srpski prevod*) (koji je slika budućeg Adama – *Čarnić*).“

Prema tome, Adam je bio slika Onoga koji će doći. Taj koji će doći je Hristos. Adam je bio slika Njega. U čemu? U svojoj pravednosti? Ne, jer je nije sačuvao. U svom grehu? Ne, jer Hristos nije sagrešio. Prema tome, u čemu je Adam bio slika Hrista? U ovome: Da su svi koji su bili na svetu bili uključeni u Adamu; i da su svi koji su u svetu uključeni u Hristu. Drugim rečima: Adam je svojim grehom obuhvatio ceo svet, a Hristos, drugi Adam, svojom pravednošću dosegnuo je celo čovečanstvo. U tome je Adam bio slika Onoga koji će doći. Nastavljamo sa čitanjem:

„Ali blagodat nije kao prestup. Jer ako su prestupom jednoga mnogi umrli, mnogo se obilnije izlila na mnoge blagodat Božija i dar u blagodati jednoga čoveka, Isusa Hrista“ (*Čarnić*).

Prema tome, mi proučavamo dva čoveka: jednoga po kome je greh ušao u svet i jednoga po kome je došla pravednost.

„I blagodatni dar ne biva kao što se dogodilo kad je jedan zgrešio. Sud je, naime, potekao od jednoga i tako je doveo do osude, a blagodatni dar je izazvan mnogim prestupima, te dovodi do opravdanja. Jer, ako se posredstvom jednoga smrt zacarila – usled prestupa jednoga [odnosno prvog Adama], mnogo će pre oni, koji primaju izobilje blagodati i dara pravednosti, carovati u životu posredstvom jednoga, Isusa Hrista [drugog Adama]“ (*Čarnić*)³.

Pre nego šta se posvetimo proučavanju ovog teksta pročitajmo sa njim u vezi jedan drugi tekst. 1. Korinćanima 15,45-49:

„Tako je i zapisano: 'Prvi čovek, Adam, postade živo biće', poslednji Adam životvorni duh. Ali, nije prvo duhovno, nego prirodno (telesno – *Karadžić*) pa onda duhovno. Prvi čovek je od zemlje, zemaljski; drugi čovek je sa neba (drugi je čovek Gospod s neba – *Karadžić*). Kakav je zemaljski, takvi su i svi zemaljski; a kakav je nebeski, takvi su i svi nebeski. I kao što smo bili slika zemaljskoga, tako ćemo biti i slika nebeskoga.“

Prvi Adam dosegnuo je sve nas, a ono šta je učinio obuhvatilo je sve nas. Da je ostao veran Bogu, time bi obuhvatio i sve nas. A kad je otpao od Boga, time je obuhvatio i nas, i nas poveo za sobom. Šta god da je učinio time je obuhvatio i nas, a s onim šta je učinio načinio nas je ovakvima kakvi jesmo.

A sada je ovde drugi Adam. Pitanje je: Da li je On dosegnuo toliko njih kao prvi Adam? Upravo to sad proučavamo. Da li je drugi Adam dosegnuo toliko njih kao prvi Adam? A odgovor je da ono što je drugi Adam učinio obuhvata sve koji su bili obuhvaćeni onim što je prvi Adam učinio. Ono što je trebalo da učini, što je mogao da učini, obuhvatilo bi sve.

Pretpostavimo da je Hristos popustio iskušenju i sagrešio. Šta bi to značilo za nas? To bi za nas značilo sve. Greh prvog Adama odrazio se na svima nama; greh drugog Adama bi se takođe odrazio na svima nama. Pravednost prvog Adama odrazila bi se na nama, a pravednost drugog Adama odražava se na svima koji veruju. To je u izvesnom smislu tačno, ali ne u smislu u kojem to sada proučavamo. Mi sada proučavamo sa Adamove strane. Sada to posmatramo s naše strane.

Pitanje glasi: Da li je pravednost drugog Adama obuhvata isto onoliko njih koliko greh prvog Adama? Pogledajmo pažljivo! Bez našeg pristanka, bez da imamo išta sa time, svi smo obuhvaćeni u prvom Adamu; mi smo bili tamo. Čitavo čovečanstvo bilo je u prvom Adamu. Ono što je prvi Adam, prvi čovek, učinio, ticalo se i nas; mi smo u to bili uključeni. Ono što je prvi Adam učinio dovelo nas je u greh, a kraj greha je smrt. To se tiče svakog od nas i uključuje svakog od nas.

Isus Hristos, taj drugi čovek, uzeo je našu grešnu prirodu. On nas je u svemu dosegnuo. Postao je mi i umro. I tako je u Njemu, na taj način, svako ko je ikad živio na zemlji, i bio obuhvaćen u prvom Adamu, obuhvaćen u ovom i živeće ponovno. Doći će vaksenje mrtvih, i pravednih i

³ Jedan od najjasnijih prevoda ovog vrlo bitnog teksta glasi:

„Božje delo blagodati prevazilazi sve ono loše što je Adam učinio. Jer ako je to loše delo jednog čoveka donelo smrt mnogima [grčki: *mnogi*, zapravo znači svi], njegova posledica je u ogromnoj meri nadmašena blagodaću Božjom i darom koji je dat mnogima [svima] zahvaljujući blagodati jednog čoveka, Isusa Hrista. (Rimljanima 5,15.16 – *Revised English Bible*) – primedba izdavača

nepravednih. Svaka duša živeće ponovno zahvaljujući drugom Adamu, jer smrt je došla po prvom Adamu.

„Dobro“, reći će neko, „mi smo počinili i druge grehe osim ovoga.“ Ne bez našeg izbora. Kad je Bog rekao: „I još mećem neprijateljstvo između tebe i žene i između semena tvog i semena njenog“, svakom je čoveku dao slobodu da odluči kojem će gospodaru služiti. I otad je svako na ovom svetu sagrešio jer je tako odlučio. „Pa, ako je i pokriveno naše evanđelje, pokriveno je samo za one koji propadaju, kojima je bog ovoga sveta oslepio njihove neverničke misli“ (Čarnić) – to nisu oni koji nisu imali prilike da veruju. Bog ovog sveta ne oslepljuje čoveka dokle god ovaj ne zatvori oči vere. Kad zatvori oči vere, Sotona će se pobrinuti da ostanu zatvorene što je duže moguće. Ponovno čitam ovaj tekst: „pa, ako je i pokriveno naše evanđelje“ – večno jevanđelje, jevanđelje Isusa Hrista, koje je Hristos u nama nada slave, od dana greha prvog Adama do danas – „pa, ako je i pokriveno naše evanđelje, pokriveno je samo za one koji propadaju (ginu – Karadžić)“ ono je sakriveno onima „kojima je bog ovoga sveta oslepio njihove neverničke misli“. I zašto im je oslepio misli? – Zato što „ne veruju“.

Avram, neznabožac, rođen kao neznabožac – kao i svi mi ostali – odgojen je kao neznabožac, odrastao je u porodici neznabožaca, poštujući idole i nebeska tela; – okrenuo se od svega toga Bogu i otvorio svoje oči vere i upotrebio ih pa Sotona nije imao prilike da mu oslepi oči. Avram, neznabožac, okrenuo se od neznabožaca k Bogu i našao Boga u Isusu Hristu u punini nade – to je jedan od razloga da ga je Bog uzeo kao primer svetu. On je primer onoga što svaki neznabožac na ovoj zemlji može da nađe. On je od Boga postavljen primer da nijedan neznabožac nema izgovora ako pomoću večnog jevanđelja ne nađe Boga u Isusu Hristu. Avram je pred svim narodima postavljen kao svedok činjenice da je svaki neznabožac odgovoran na svoj način ako ne nađe ono šta je Avram našao.

Zato, onoliko koliko prvi Adam doseže čoveka, toliko i drugi Adam doseže čoveka. Prvi Adam je čoveka doveo pod osudu greha, do smrti; pravednost drugog Adama osudu poništava i čini da svaki čovek ponovno živi. Čim je Adam sagrešio, Bog mu je dao drugu priliku i omogućio mu da slobodno izabere gospodara. Od tog vremena svaki je čovek slobodan da izabere koji će putem poći: zato je odgovoran za svoje vlastite grehe. A kad nas je Hristos oslobodio od greha i smrti koja je došla do nas od prvog Adama, ova je sloboda ponuđena svakom čoveku; a svaki čovek može da bira.

Gospod neće nikoga prisiliti da je prihvati. On nikoga ne prisiljava da greši i nikoga ne prisiljava da bude pravedan. Svako greši po svom sopstvenim izborom. To pokazuje Sveto pismo. I svako može da postane savršeno pravedan svojom odlukom. I to pokazuje Sveto pismo. Niko neće umreti drugom smrću koji radije bira pravednost nego greh, život nego smrt. U Isusu Hristu osigurano je sve što je čoveku potrebno ili što ikad može da ima u pravednosti; i sve što svako treba da učini je da izabere Hrista, i onda je Njegov.

Prema tome, kao što je prvi Adam bio mi, tako je i drugi Adam mi. U svemu je slab kao što smo mi. Pročitajte dva teksta. On *za nas* kaže: „Jer bez mene ne možete činiti ništa.“ A *o sebi* kaže: „Ja ne mogu ništa činiti sam od sebe.“

Ova dva teksta su sve što želimo znati; oni sadrže čitavu istinu. Biti bez Hrista je biti bez Boga. Onda čovek ne može ništa da učini, potpuno je bespomoćan. Takav je čovek koji je bez Boga. Isus Hristos kaže: „Ja ne mogu ništa činiti sam od sebe.“ To onda pokazuje da je Gospod Isus sebe stavio u ovaj svet, u telu, i svojoj ljudskoj prirodi, upravo tamo gde je čovek u ovom svetu bez Boga. Stavio se tačno tamo gde se nalazi izgubljeni čovek. Ostavio je božanskog Sebe i postao Mi. I tu se, bespomoćan kao mi bez Boga, izložio riziku da se vrati natrag gde je Bog i da nas povede sa sobom.

Bio je to strašan rizik, ali, hvala Bogu, On je pobedio, ostvario je što je trebalo i u Njemu smo spaseni.

Kad je stao na naše mesto, rekao je: „Pouzdaću se u Njega“ i u tom pouzdanju se nikad nije razočarao. Kao odgovor na to pouzdanje, Otac je prebivao u Njemu i s Njim, i čuvao Ga da ne sagraši. Ko je bio On? Bio je Mi. I tako je Gospod Isus svakom čoveku u ovom svetu doneo božansku veru. To je vera u Gospoda Isusa. To je spasonosna vera. Vera nije nešto što dolazi od nas samih, sa kojom mi verujemo u Njega, već je nešto sa čime je On verovao – vera koju je On pokazao, koju On donosi nama i koju usvajamo i ona deluje u nama – dar Božji. Upravo to znače reći: „Ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božije i veru Isusovu.“ Oni drže veru Isusovu jer je to božanska vera koju je pokazao sam Isus.

Pošto je On bio mi, doneo nam je ovu božansku veru koja spasava dušu – tu božansku veru kojom možemo da s Njim kažemo: „Ja ću se u Njega uzdati.“ I kad se tako pouzdamo u Njega, ovo pouzdanje neće nikad doživeti razočaranje kao što nije ni u ono vreme. Bog je odgovorio na to pouzdanje i živeo s Njim. Bog će danas odgovoriti na to pouzdanje i živeti s nama.

Bog je živeo s Njim, a On je bio mi. Zato je njegovo ime Emanuilo, s nama Bog – a ne s Njim Bog; Bog je bio s Njim pre stvaranja sveta. Mogao je da ostane tamo, da uopšte ne dođe ovamo, i Bog bi i dalje ostao s Njim i Njegovo ime moglo je da bude Bog s Njim. Mogao je da dođe na ovaj svet kao što je bio na nebu i Njegovo ime je i dalje moglo da bude Bog s Njim. Ali na taj način nikad ne bi mogao da bude s nama Bog. Ali nama je bilo potreban Bog s nama. Bog s Njim nam nije mogao pomoći, ako On nije mi. U tome je sav blagoslov: On koji je bio jedno s Bogom, postao je jedan od nas; On koji je bio Bog postao je mi, da bi Bog s Njim mogao biti s nama Bog. Upravo je to Njegovo ime. Njegovo ime! Radujmo se zauvek tom imenu – s nama Bog!

Poruka trećeg anđela – Br. 15.

Starešina A. T. Jones

Još uvek proučavamo Hristovo ime, koje je „S nama Bog“. I kao što sam ranije rekao, On nije mogao da bude Bog s nama a da nije postao mi, jer On nije onaj koji se sam pokazao u svetu. Na ovom svetu ne vidimo Isusa kakav je bio na nebu; On nije došao na ovaj svet onakav kakav je bio na nebu, niti se lično obelodanio u svetu kakav je bio na nebu pre nego što je došao. On se lišio samog Sebe i postao mi. Kad se zatim pouzdao u Boga, Bog je živeo s Njim. A pošto je On bio mi i pošto je Bog bio s Njim, On je „s nama Bog“. To mu je ime.

Da je došao na svet onakav kakav je bio na nebu, pošto je bio Bog, da se obelodanio kakav je bio tamo, i s obzirom da je Bog bio s Njim, Njegovo ime ne bi bilo „s nama Bog“, jer onda ne bi bio mi. Ali On se lišio sebe. On se nije sam pokazao u svetu jer je pisano: „Niko ne zna Sina do Otac“ – ne samo čovek, već niko. Niko ne poznaje Sina, do Otac. „Niti Oca ko poznaje do Sin, i kome Sin hoće da Ga otkrije“. Nije pisano, Niko ne poznaje Sina do Otac i kome Otac hoće da Ga otkrije. Ne. Niko ne poznaje Sina uopšte, do Otac. A Otac ne otkriva Sina svetu, već Sin otkriva Oca. Hristos nije otkrivenje samog sebe. On je otkrivenje Oca svetu, i u svetu i ljudima. Zato kaže: „Niko ne poznaje Oca do Sin i kome Sin hoće da otkrije Oca.“ Prema tome Otac se otkrio svetu, otkrio se nama, a to je učinio u Hristu. To je ono šta stalno proučavamo. To je centar oko kojeg se sve drugo okreće. Time što je Hristos u svemu uzeo našu ljudsku prirodu u telu, i tako očigledno postao mi, kada čitamo o Njemu i Očevom postupanju sa Njim, mi čitamo o sebi i Očevom postupanju sa nama. Ono šta je Bog učinio Njemu, učinio je nama; ono što je Bog učinio za Njega, učinio je za nas. Zato ponovno čitamo: „Onoga koji nije znao greha Bog je učinio grehom za nas, da mi u njemu postanemo pravednost Božija“ (2. Korinćanima 5,21 – Čarnić).

Stoga je bilo potrebno da u svemu bude kao braća, a On je naš brat po najbližem krvnom srodstvu. Sada prelazimo na proučavanje još jedne faze ovog velikog predmeta: prvo u Psalmima – Hristos u Psalmima – da vidimo kako Psalmi stalno govore o Hristu i da je Onaj čiji su doživljaji u njima opisani, Hristos.

Nemoguće je da u jednom ili u desetak predavanja detaljno obradimo svih sto pedeset psalama; ali u određenom smislu možemo se dotaknuti svih sto pedeset tako što ćemo da obradimo nekoliko njih da pokažemo veliku tajnu koju svu oni kriju, a ta tajna je Hristos. Uzećemo neke od psalama koje je sâm Bog primenio na Hrista, tako da ne bude nikakve sumnje da taj psalam govori o Hristu. Onda, kada budemo čitali te psalme, znaćemo da čitamo o Isusu Hristu i o Božjem postupanju s Njim – kako je sve vreme bio mi, bio slab kao mi, grešan kao mi u telu, načinjen grešnikom kao mi, kako su sva naša krivica i gresi stavljeni na Njega i kako je On zbog njih osećao krivicu i osudu kao mi.

Uzmimo četrdeseti psalam koji govori o Hristovom dolasku u svet. Uz četrdeseti psalam otvorimo odmah i desetu glavu u Poslanici Jevrejima. Počinjemo sa Psalmom 40,6: „Žrtve i darove nećeš; Ti si mi uši otvorio.“ Na margini prevoda KJV piše: „Uši si mi izdubio.“ Ovde spomenuta tajna je odlomak iz dvadeset prve glave Druge Mojsijeve, stihovi 1-6, gde piše da Jevrejin rob treba da svom gospodaru služi određeni broj godina, a u godini oslobođenja treba da bude oslobođen. Ali ako kaže: „Ljubim gospodara svog, ženu svoju i decu svoju, neću da idem da budem slobodan“, neka ga gospodar onda postavi kod dovratka, i onde neka mu probuši uho šilom, pa će mu zauvek biti rob. Bušenje uha šilom bio je spoljašnji znak da su uši tog čoveka uvek bile otvorene za reč njegovog gospodara, spremne da poslušaju.

Kad je Hristos kao čovek došao u svet, rekao je Ocu: „Žrtve i darove nećeš; Ti si mi uši otvorio.“ Moje su uši otvorene za Tvoju reč, spremne za Tvoje zapovesti; neću otići, ljubim svoga Gospodara i svoju decu, neću otići. Ja sam zauvek rob.

„Žrtvu paljenicu i koja se za greh prinosi ne tražiš. I po tome rekoh: Evo idem, kao što je u knjizi pisano za mene; hoću činiti volju Tvoju, Bože moj, i zakon je Tvoj meni u srcu.“

Pogledajmo sada Jevrejima 10,5-9:

„Zato je Hristos, ulazeći u svet, rekao: „Nisi želeo žrtve i prinose, nego si mi pripremio telo. Paljenice i žrtve za greh nisu ti bile mile. Tada rekoh: 'Evo dolazim – o meni piše u knjizi da izvršim tvoju volju, Bože'.“ Prvo je rekao: „Nisi želeo žrtve i prinose, paljenice i žrtve za greh, niti su ti bile mile“, iako Zakon zahteva da se prinose. A zatim je rekao: „Evo dolazim da izvršim tvoju volju.“ Tako on ukida prvo da bi uspostavio drugo.“

To je Gospodnja primena četrdesetog psalma na Hrista; i to je rekao kada je došao na svet. Nastavimo onda da čitamo u četrdesetom psalmu:

„Hoću činiti volju Tvoju, Bože moj, i zakon je Tvoj meni u srcu. Kazujem pravdu na saboru velikom; evo, usta svojih ne ustavljam; Gospode, Ti znaš. Pravde Tvoje ne sakrivam u srcu svom, kazujem vernost Tvoju i spasenje Tvoje; i ne tajim milosti Tvoje i istine Tvoje od sabora velikog. Gospode, nemoj zatvoriti srca svog od mene; milost Tvoja i istina Tvoja jednako neka me čuvaju. Jer me opkoliše zla nebrojena [Koga? Hrista.]; stigoše me nepravde moje, da ne mogu gledati; ima ih više nego kose na glavi mojoj, srce me moje ostavi.“

Koga? Hrista. Odakle mu nepravde? – Oh, „Gospod pusti na Njega bezakonje svih nas“.

Nije li ih bilo više nego kose na Njegovoj glavi? Kad je sebe pogledao i razmislio, kakav je sam sebi izgledao? Oh, „srce me moje ostavi“, zbog ogromnosti krivice i osude greha – naši su gresi bili stavljeni na Njega.

Ali On nastavlja s božanskom verom i pouzdanjem u Oca:

„Gospode, voljan budi izbaviti me, Gospode, pohitaj mi u pomoć. Nek se postide i posrame svi koji traže pogibao duši mojoj! Nek se vrate natrag i postide koji mi žele zlo. Nek se povrate u smetnji svojoj koji mi govore: Ha! Ha! [Zar to nisu govorili Njemu dok je visio na krstu?] Neka se teše i vesele Tobom svi koji traže Tebe Gospode, i koji ljube spasenje Tvoje, neka jednako govore: Velik Gospod!“

Ko je to govorio? On koji je bio svestan tolikog broja bezakonja da ih je bilo više nego kose na Njegovoj glavi. On koji je bio tako savijen pod njihovim teretom – On je hvalio Gospoda i radovao se u Njemu!

„Ja sam nesrećan i ništ, neka se Gospod postara za me! Ti si pomoć moja i Izbavitelj moj, Bože moj, ne časi.“

Pogledajmo prvi stih četrdesetog psalma:

„Dugo (strpljivo – KJV) čekah Gospoda, i saže se k meni, i ču viku moju.“

Ko? Hristos; a On je bio mi. Hoćemo li onda reći: „Strpljivo čekah Gospoda, i saže se *k meni*, i ču viku *moju*“? Svakako. Šta, ovako opterećen grehom? grešnik kakav sam ja? u grešnom telu kakvo ja imam? Kako znam da čuje moju viku? On je to prikazao u celom životu mog najbližeg srodnika. On je u mom telu pokazao da se naginje, da sluša moju viku. O, ima trenutaka, znate to, kad nam naši gresi izgledaju kao planina. Oni nas toliko obeshrabruju. A Sotona je odmah tu, spreman da kaže: „Da, i treba da zbog njih budeš obeshrabren; ne вреди da se moliš Gospodu; On neće da ima posla s takvima kakav si ti; suviše si loš.“ I onda počnemo misliti da Gospod uopšte ne želi da čuje naše molitve. Odbacimo takve misli! Ne samo što će čuti, već On sluša da bi čuo. Setite se tvrdnje u Malahiji: „Gospod ih *sluša* i čuje“ (KJV). Gospod sluša ne bi li čuo molitve onih koji su opterećeni grehom.

Ali u našem obeshrabrenju ima trenutaka kad vode preplavljaju našu dušu, kad teško možemo da skupimo hrabrost vere da glasno izgovorimo svoje molitve. O, u takvim trenucima, ako smo u svojoj veri suviše slabi da dopremo do Njega dok sluša, On se onda saginje i sluša; naginje uho i sluša. Takav je Gospod; takav je Otac našega Gospoda Isusa Hrista; ljubitelj i Spasitelj grešnika. I onda, ako treba povesti vas i mene kroz duboku vodu, koja nam prekriva dušu, kao što je prekrila Njegovu – o, možemo strpljivo čekati Gospoda. On će sa sagnuti k nama, nagnuće se i čuti našu viku.

„Izvadi me iz jame, koja buči, i iz gliba, i postavi na kamen noge moje, i utvrdi stope moje. I metnu u usta moja pesmu novu, hvalu Bogu našem. Vide mnogi, i počinju se bojati Gospoda, i uzdati se u Njega. [Ko je to rekao? Isus.] Blago onome koji na Gospoda stavlja nadanje svoje, i ne obraća se oholima i onim koji teže na laž.“

Otvorimo sada dvadeset drugi psalam. U njemu je toliko toga svakome poznato da svi znaju na koga se odnosi. Prvi stih:

„Bože, Bože moj! Zašto si me ostavio? [Ko je to rekao? – Isus na krstu.] Zašto se udaljuješ i ne spašavaš me, i ne primaš reči jauka moga? O moj Bože, prizivam te danju, i ti mi ne odgovaraš. I noću, i mira nikakvog nemam. Ipak si ti Svetac koji si na prestolu svome okružen hvalama Izrailjevim. U tebe se oci naši uzdahu, uzdahu se i ti ih izbavljaše. Tebi vapiše i spasavahu se. U tebe se uzdahu i ne ostajahu zbunjeni. Ali ja sam crv, a ne čovek, ruglo čoveku i prezren od ljudi. Koji me vide svi mi se rugaju, puče (razvaljuju – *Daničić*) usta, mašu glavom, i govore: Oslonio se na Gospoda, neka mu pomogne, neka ga izbavi, ako mu je mio“ (*kombinacija prevoda Bakotić-KJV*).

Kao što znate ovo je izveštaj o Njegovom raspeću. To je psalam raspeća.

„Ti si me izvadio iz utrobe; ti si me umirio na sisi majke moje. Od rođenja svoga ja sam tebi predan, od utrobe majke moje ti si meni Bog. Ne udaljuj se od mene; jer je nevolja blizu, a nikoga nema da mi pomogne. Mnogi me bikovi opkoliše, jaki me bikovi vasanski opsedoše. Razvališe na me usta svoja, kao ljuti lav koji riče. Kao voda razlih se; rasuše se sve kosti moje; srce moje postalo kao vosak, rastopilo se u meni. Sasuši se kao crep snaga moja, i jezik moj za nepce prionu, i u prah smrtni mečeš me. Opkoliše me psi mnogi; četa zlikovaca ide oko mene, probodoše ruke moje i noge moje. Mogao bih izbrojiti sve kosti svoje. Oni gledaju i zure u mene. Dele haljine moje među sobom, i za dolamu moju bacaju kocku. [Ovde imamo Njegov doživljaj na krstu.] Ali ti, Gospode, ne udaljuj se. Snago moja, pohitaj mi u pomoć. Izbavi od mača dušu moju, od psa miljenika [Na margini: „jedinicu moju“. Septuaginta: „mog jedinorodnog“] mojeg. Sačuvaj me od usta lavovih, i

od rogova bivolovih izbavi me usliši me. Proglašiću ime tvoje braći; usred skupštine hvaliću te. Koji se bojite Gospoda, hvalite Ga. Slavite ga sve seme Jakovljevo! Boj ga se, sve seme Izrailjevo! Jer niti prezre niti odbi patnju paćenika molitve; niti odvrati od njega lice svoje, nego ga usliši kad ga zazva“ (KJV).

Ko tako govori? Ko to kaže u poviku paćenika, grešnika preopterećenog gresima kojih je više nego kose na glavi? Ko kaže da se Bog Otac neće odvratiti od takvoga? Hristos to kaže. A On to zna. Ko kaže da Otac neće sakriti svog lica od takvoga kakav sam ja, takvoga kakav si ti? Hristos to kaže i On je to pokazao; jer nije li On sad živ i u slavi s desne strane Bogu? Time je pred vasionom pokazano da Bog neće sakriti svoje lice od čoveka kojem su bezakonja prešla preko glave i kojih je više nego kose na glavi njegovoj. Radujmo se onda, budimo hrabri. On je naše spasenje; On nas je izvukao; On je svim ljudima pokazao da je Bog Spasitelj grešnika.

„Hvaliću te na skupštini velikoj. Zavete svoje ispuniću pred onima koji se Njega boje.“

Hoćete li? Zapamtite: Ko je On bio kad je to govorio? – On je bio mi. Ko onda treba da ovo još uvek govori? Neće li se to uračunati nama u Njemu sada, kako što se to nama uračunalo u Njemu pre hiljadu osamsto godina? Ako nam je u ono vreme bilo uračunato u Njemu jer je bio mi, a sada u Njemu zar nije ista stvar? Pogledajmo sad posljednja dva stiha u dvadeset drugom psalmu:

„Seme će njihovo služiti Njemu. Kazivaće se za Gospoda rodu potonjem. Doći će, i kazivaće pravdu Njegovu ljudima njegovim, koji će se roditi; jer je On učinio ovo.“

Dvadeset treći psalam sledi odmah iza dvadeset drugog:

„Gospod je pastir moj,“ Čiji pastir? Hristov. Dvadeset drugi psalam je himna o raspeću, psalam raspeća. Šta je dvadeset treći psalam? Pogledajmo:

„Gospod je pastir moj, ništa mi neće nedostajati. Na zelenoj paši pase me, vodi me na tihu vodu. Dušu moju oporavlja, vodi me stazama pravednim imena radi svog.“

Koga? Mene grešnika? – opterećenog gresima? Hoće li mene da vodi stazama pravednosti? Da. Kako to znate? To je već učinio. U Hristu me je nekad vodio stazama pravednim, radi svog imena, celog života. Zato znam da će u Hristu voditi mene, grešnika, ponovo i uvek stazama pravednim radi svog imena. To je vera.

Uzimajući ove reči, kao što smo to večeras čuli u izlaganju brata Prescottta, kao Božje spasenje koje dolazi k nama, one same izvešće u nama Božje spasenje. Tu ga je Hristos dobio. Kada je On stavio sebe tamo gde smo mi, gde je On dobio spasenje? On nije spasio sebe. Tako su mu se rugali: „Druge je spasio, sebe ne može da spase; ... neka siđe sad s krsta pa ćemo verovati u njega.“ Mogao je da to učini. Ali da je spasio sebe, mi bismo propali. Da je sebe spasio mi bismo bili izgubljeni. O, ali On spasava nas! Šta je onda Njega spasilo? Ova reč spasenja spasila ga je kada je bio mi, i ona spasava nas kada smo u Njemu. Vodi me stazama pravednim imena radi svog – mene, mene! I to tako da svako na zemlji može u Njemu reći: „On vodi me.“

„Da pođem i dolinom sena smrtnoga.“ Gde je bio u dvadeset drugom psalmu? Na krstu, suočen sa smrću. Dvadeset treći psalam dolazi na pravo mesto, pravim redosledom, u trenutku kada je zakoračio u mračnu dolinu. „Da pođem i dolinom sena smrtnoga neću se bojati zla; jer si Ti sa

mnom; štap Tvoj i palica Tvoja teši me.“ Ko? Hristos, i mi u Njemu, i mi to znamo jer je to Bog jednom učinio za nas u Njemu. I On to u Njemu još uvek čini.

„Postavio si preda mnom trpezu na vidiku neprijateljima mojim; namazao si uljem glavu moju, i čaša je moja prepuna. Da! Dobrota i milost Tvoja pratiće me u sve dane života mog.“ Koga? Mene, hvala Gospodu! Po čemu to znam? – Zato što me je već pratio u Njemu. Dobrota i milost Tvoja pratiće me u Njemu od rođenja do groba u ovom svetu, dokle god sam u Njemu. „Da! Dobrota i milost Tvoja pratiće me u sve dane života mog, i ja ću nastaviti u domu Gospodnjem zadugo.“ Po čemu to znam? – Zato što je to u Njemu jednom već učinjeno za mene. Pred vasionom je pokazano da je tako i ja to prihvatam i radujem se.

Dvadeset četvrti psalam dolazi odmah iza dvadeset trećeg. Dvadeset drugi je psalam raspeća; dvadeset treći ga vodi kroz dolinu sena smrtnoga, a dvadeset četvrti je psalam vaznesenja.

„Vrata! Uzvisite vrhove svoje, uzvisite se vrata večna! Ide car slave. Ko je taj car slave? Gospod krepak i silan, Gospod silan u boju. Vrata! Uzvisite vrhove svoje, uzvisite se vrata večna! Ide car slave.“

On je to učinio nekad za mene u Sebi; u Njemu se to još uvek čini za mene, i u Njemu ja ću nastaviti u domu Gospodnjem zadugo.

Sve to je prikaz istine da se Hristos nalazi u Psalmima. Pogledajte šezdeset deveti psalam; kasnije ćemo to bolje pogledati. Uostalom, gde da u Psalmima pogledamo, a da to ne vidimo? – Pitanje je sad. Gde možemo u Psalmima pogledati, a da to ne vidimo? Pročitacu nekoliko stihova iz šezdeset devetog psalma, da vidite kako se to tamo može tačno primeniti.

Četvrti stih: „Onih koji ni za što me mrže ima više nego kose na glavi mojoj.“ Ispunilo se pismo: „Onih koji ni za što me mrže“, sećate se. Sedmi stih: „Jer radi tebe ruženja podnosim i sramota lice moje spopade. Tuđin postadoh braći svojoj, i stranac sinovima majke svoje. Jer me revnost za dom tvoj izjede“ (*Bakotić*). „A učenici se Njegovi opomenuše da u pismu stoji: Revnost za kuću tvoju izjede me.“ „Ruženja onih koji tebe ruže padaju na me.“ Pavle piše u Rimljanima 15,3: „Jer i Hristos ne ugodi sebi, nego kao što je pisano: Ruženja onih koji Tebe ruže padoše na me“ (*Karadžić*).

Otvorimo Psalam 69,20.21:

„Sramota slomi srce moje, iznemogoh; čekam hoće li se kome sažaliti, ali nema nikoga; hoće li me ko utešiti, ali ne nalazim. Daju mi žuč za hranu, i u žeđi mojoj poje me octom“ (*KJV*).

Ovaj psalam odnosi se na Hrista.

Pogledajmo prvi stih: „Spasi me, Bože, jer mi dođe voda do duše. Propadam u dubokom glibu, gde nema dna; upadoh u vodu duboku, a vode me preplavljuju. Iznemogoh vičući, promuče mi grlo, istrošiše mi se oči čekajući mog Boga“ (*KJV*). Onda sledi: „Onih koji ni za što me mrže ...“ i tako dalje. Zatim sledi peti stih: „Bože, ti znaš bezumlje moje, i gresi moji nisu ti skriveni.“ Čiji gresi? – Hristovi – tog pravednika koji nije znao za greh, a koji je nas radi *učinjen* grehom. Naši su gresi bili na Njemu; njihova krivica i osuda nisu bili sakriveni od Boga.

O, bilo je strašno šta je učinio sebi kad je u svemu postao mi, da bi nas mogao spasiti – ulazeći u rizik, strahovit rizik, da izgubi sve – stavljajući na kocku sve da bi sve spasio. A kakvi smo mi sami bili? Od glave do pete ništa osim grešnog tela. Pa ipak je On sve stavio na kocku da bi nas spasio, to je velika istina. Mi nismo bili ništa. Istina, ali On je to učinio iz ljubavi i sažaljenja. Hvala Bogu što je imao carsku hrabrost da to učini. I da pobedi. Tako smo spaseni u Njemu.

Ovde čitamo Njegovo priznanje greha. On je tu bio mi, i umesto nas priznao je naše grehe; i mi treba da to učinimo. On se krstio umesto nas, pošto nikakvo naše krštenje nije moglo da bude tako savršeno da bude prihvaćeno kao pravednost. „Mora da bude savršeno da bi bilo prihvaćeno“ (KJV). Sâmo priznanje greha nijednog čoveka ne može da bude tako savršeno da bi ga pravedni Bog prihvatio, jer čovek je nesavršen. Ali ono „mora da bude savršeno da bi bilo prihvaćeno“. Gde se onda može naći savršeno priznanje? O, u Njemu je moje priznanje greha savršeno, jer ih je On priznao. Kada ljudi iznesu priznanje onako kako najbolje znaju, koliko puta to Sotona koristi da bi im došapnuo: Nisi ispravno priznao svoj greh. Nisi ga dovoljno odlučno priznao da bi dobio oprostjenje. Naravno, priznao si, ali nisi to učinio dovoljno odlučno. Na takvom priznanju Bog ti ne može oprostiti. Podignite pred njim Božju reč i kažite mu: Ima Jedan koji je savršen; On je poneo moje grehe i On je dao priznanje; i kad mi On pokaže greh, ja ga priznajem u skladu sa svojom snagom i sposobnošću; onako kako mi ga Bog otkrije. I u *Njemu* i zahvaljujući Njegovom priznanju, moje je prihvaćeno kao pravedno. Njegovo je priznanje u svemu savršeno i Bog prihvata moje priznanje u *Njemu*.

Onda smo u Njemu oslobođeni od Sotoninog obeshrabrenja da li smo svoje grehe dovoljno odlučno priznali, dovoljno ih verno istražili ili dovoljno se pokajali. U Hristu imamo pokajanje; u Njemu imamo priznanje; u Njemu imamo savršenstvo i u Njemu smo savršeni. O, On je Spasitelj!

Slab kao mi, grešan kao mi – jednostavno mi – prošao je ovim svetom i nikad nije sagrešio. Bio je grešan kao mi, slab kao mi, bespomoćan kao mi, bespomoćan kao čovek koji je bez Boga, ali zahvaljujući Njegovom uzdanju u Boga, Bog se tako družio s Njim, tako prebivao s Njim, tako ga snažio, da se, umesto ispoljavanja greha, uvek ispoljavala Božja pravednost.

Ali ko je On bio? On je bio mi. Onda je Bog jednom zauvek pokazao svetu, i vasioni, da će tako pristupiti k meni i vama, i tako živeti s nama, kao što smo danas u svetu; On će učiniti da u nama prebiva Njegova milost i Njegova sila, da se uprkos sve naše grešnosti, uprkos sve naše slabosti, Božja pravednost i Njegov sveti uticaj pokažu pred ljudima, umesto nas samih i naše grešnosti.

Božja tajna nije Bog ispoljen u bezgrešnom telu. Bila bi tajna da se Bog pokazao u bezgrešnom telu; to bi bilo prirodno. Zar Bog nije bezgrešan? Ima li onda mesta čuđenju da se Bog mogao pokazati preko bezgrešnog tela ili u njemu? Da li bi bila tajna da je Bog pokazao svoju silu i svoju pravednu slavu preko Gavrila ili preko sjajnog serafima ili heruvima? Ne; i to bi bilo prirodno. Ali čudo je da to Bog može učiniti kroz *grešno* telo i u njemu. To je Božja tajna – Bog ispoljen u *grešnom* telu.

U Isusu Hristu, kakav je bio u grešnom telu, Bog je pred vasionom pokazao da On može tako da zaposedne grešno telo da pokaže Svoju prisutnost, Svoju moć i Svoju slavu, umesto da se ispolji greh. I sve šta Sin traži od čoveka da bi to u njemu ostvario, je da čovek dopusti Gospodu da ga ima kao što je Gospod imao Isusa.

Isus je rekao: „Pouzdaću se u Njega“. I u tom pouzdanju Hristos je svakome doneo božansku veru kojom i mi možemo da se pouzdamo u Njega. A kad se tako odvojimo od sveta i kad se potpuno pouzdamo u Njega, onda će nas Bog uzeti i tako upotrebiti da se naše grešno „ja“ neće pojaviti da utiče ili deluje na bilo koga; Bog će pokazati Svoju sopstvenu pravednost, Svoju slavu pred ljudima, uprkos nama samima i našoj grešnosti. To je istina, a to je i *tajna Božja*: „Hristos u vama, nada slave“ – Bog objavljen u grešnome telu.

I u ovome Sotona mnoge obeshrabruje. Grešniku koji veruje Sotona kaže: Suviše si grešan da bi se mogao smatrati hrišćaninom. Bog ne može ništa da učini s tobom. Pogledaj se! Znaš da nisi dobar ni za šta. Sotona nas je hiljade puta obeshrabrio s takvim argumentom.

Ali Bog se pobrinuo za argument koji posramljuje ovu Sotoninu logiku; jer Isus je došao i postao mi, – grešan kao mi; opterećen gresima sveta, – sa neuporedivo više greha nego što ih ima na meni. I u Njemu, natovaren sa desetinama hiljada puta više greha nego što ih je na meni, Bog je pokazao da će zbog takvog jednog grešnika doći i proživeti život, i ispoljiti sebe i svoju pravednost, uprkos sve naše grešnosti, i uprkos đavolu. Bog je dao pomoć Onome ko je silan, i ova pomoć dopire do nas, hvala Gospodu.

Braćo, zbog toga se osećam dobro. Jer znam da, ako se išta dobro pojavi u ovom svetu u kome živim, to mora doći iz drugog izvora, a ne od mene. To je jasno. Ali – o blaženstva! – Bog je pokazao da će obelodaniti Svoju pravednost umesto mojega grešnog „ja“ kad Mu dopustim da me ima. Ja sâm ne mogu pokazati svoju pravednost; ne mogu pokazati ni Njegovu pravednost u sebi. Ne; puštam Mu da me ima, potpuno, nepodeljeno; onda se On brine za to. On je to pokazao; pokazao je za vreme čitavog života šta je Bog kad se pridruži meni u grešnom telu; On to može ponoviti kad Mu se predam.

Hoćete li se predati Njemu? Da li je to prevelika predaja? Ne, ona je potrebna. Koliko potpuna je bila Njegova predaja? On je dao celog Sebe; Hristos je dao Sebe, ispraznio se Sebe. Francuski prevod glasi: „On se uništio.“ Odrekao se Sebe i Sebe uneo u nas da bi se Bog umesto nas, i Njegova pravednost umesto naše grešnosti, mogli ispoljiti u nama, u našem grešnom telu. Odgovorimo na to i utonimo u Njega da bi se Bog i dalje mogao ispoljavati u grešnom telu.

Uzeću tvrdnju koja se ponekad u šali koristila da opiše čoveka – ja ću da je koristim sa poštovanjem jer je dobra ilustracija, ispravan primer – a ona glasi: „Ja i moja žena smo jedno, a ja sam jedan.“ Hristos i čovek su jedno, a uvek je pitanje, ko će da bude taj jedan? Hristos se udružio za svakim čovekom na zemlji, ali mnoštvo kaže: „Da, to je u redu, ali ja sam jedan.“ Mnogi to drsko odbijaju, uzvikujući: „Ja sam jedan i to je dovoljno.“ Ali hrišćanin, vernik, koji se pokorio Isusu Hristu, kaže: „Da, hvala Gospodu! On i ja smo jedno, ali On je Jedan.“

Hristos se sa svoje strane udružio sa svakim čovekom; i kad bi svako ljudsko biće u svetu večeras sve odbacilo i reklo: „Da, činjenica je da smo On i ja jedno, a On je Jedan“, svaka bi duša večeras bila spasena i Hristos bi se sutra pojavio u svakoj duši.

Braćo, ima ovde još nešto što se pojavljuje u našem svakidašnjem životu. Hristos se udružio sa svakim ljudskim bićem. Šta onda predstavlja istina kad je rekao: „Kad god ste učinili nešto za jednog od ove moje najmanje braće, za mene ste učinili“? Pretpostavimo da na moja vrata dođe neka skitnica; pretpostavimo da je On loše obučen i možda nije imao prilike da Se opere da bi bio čist kao što treba. Ko je udružen s Njim? Isus. Ko je u tog čoveka uložio sve? Gospod Isus. Na kome se odražava moj postupak prema tom čoveku? Nesumnjivo na Gospodu Isusu.

Treba li da postupam prema tom čoveku tako da cenim što je Hristos uložio ili da postupam prema svom mišljenju, onako kako svet gleda na njega? Pitanje je sad.

Pretpostavimo da je tu čovek koji ne veruje u Isusa – svetovan čovek, čovek koji pije, psuje – i on mi nekako prilazi – možda dolazi na moja vrata da dobije nešto za jelo, ili se susrećemo usput – pretpostavimo da iz poštovanja prema Hristu postupam prema tom čoveku kao osobi koju je Hristos otkupio, kao osobi u koju je Hristos uložio sve; i pretpostavimo da ovaj čovek nikad ne poveruje u Isusa pa umre kao nevernik, i propadne, kako Hristos gleda na ono šta sam učinio za tog čoveka? Na sudu, ako Mu budem stajao sa desne strane, hoće li reći išta o onome što sam učinio? O, On će reći: „Bio sam gladan, a ti si mi dao da jedem; žedan sam bio, a ti si me napojio; bio sam stranac, a ti si me ugostio; go sam bio, a ti si me obukao; bio sam bolestan, a ti si me negovao.“ Gospode, ništa ne znam o tome. Kad sam Te to video gladnog, i nahranio Te? Ili bolesnog, pa Ti

pomogao? Ili golog, pa Te obukao? Ne znam kad je to bilo. O, „kad god ste učinili nešto za jednog od ove moje najmanje braće, za mene ste učinili“.

Ali pretpostavimo da dođe neki čovek i kaže: „Gladan sam; hteo bih nešto za jelo.“ A ja mu kažem: „A šta se skitaš okolo, a tako si telesno sposoban: Zašto ne ideš da radiš?“ „Pa ne mogu da nađem posao.“ „O, pa *ja* imam puno posla; *ja* ga mogu naći; *ja* dosad još nisam bio bez posla. Čini mi se da zapravo ne želiš da radiš. Nemam ništa za takve kako što si ti.“ I ništa mu ne dam, i on odlazi.

Onog dana kad budemo stali pred presto, pa se nađem na levoj strani i kažem: „Gospode, Gospode, zašto? Pa ja verujem u tebe; zar ne znaš da sam verovao u istinu? Verovao sam u vest trećeg anđela; bio sam uz to i propovednik; propovedao sam u Tabernaklu u Batl Kriku. Puno sam učinio za Delo. U tvoje ime učinio sam mnogo prekrasnih stvari.“ Ali odgovor glasi: „Bio sam gladan, a ti mi nisi dao da jedem; žedan sam bio, a nisi me napojio; bio sam stranac, a ti me nisi ugostio; go sam bio, a nisi me obukao; bolestan i u tamnici sam bio, a ti me nisi posetio.“ A ja sa čuđenjem pitam: „Kad sam te to video gladnog ili žednog, ili u potrebi? Mislio sam da si na nebu, slavljen, a da su sve tvoje nevolje prošlost; i hteo sam da dođem ovde da te vidim. Nisam mislio da si na zemlji gde bih te video gladnog ili žednog.“ A On odgovara: „Došao sam jednog jutra na tvoja vrata i molio nešto za jelo posle cele noći provedene bez zaklona.“ A ja odgovaram: „Ti? Nikad te nisam video.“ On može da kaže kako je u to i to vreme neki čovek došao na moja vrata u takvom i takvom stanju. A ja kažem: „O, misliš na onog čoveka? Pa to nisi bio ti.“ On na kraju odgovara: „Istinu ti kažem: kad god nisi nešto učinio za jednog od ovih najmanjih, nisi učinio ni za mene. Odlazi od mene; nikad te nisam znao.“

Bilo da neki čovek oda priznanje Hristu za ono što je uložio u njega ili ne, kao onaj ko veruje u Isusa, moram da Hristu odam priznanje za ono što je On uložio u tog čoveka. Nije pitanje hoće li taj čovek odati priznanje za ono što je On uložio u njega; pitanje je hoće li Mu odati priznanje oni koji tvrde da veruju u Njegovo ime. Upravo se tu mnogo puta vidi veliki nedostatak kod onih koji tvrde da su hrišćani, kao i kod onih koji Ga se odriču, koji se ne pretvaraju da prizivaju Njegovo ime. Ne čudi da čovek koji uopšte ne veruje u Hrista ne oda priznanje Hristu za ono što je uložio u njega; ali ovde sam ja koji tvrdim da verujem u Isusa. Začuđujuće je što Hristu ne odajem priznanje za ono što je uložio za tog čoveka.

U pedeset osmoj glavi Isajijine knjige nalazimo opis posta kojeg je On izabrao. Post je „da se ne kriješ od svog tela“. Ko je naše telo? – Isus Hristos; kad se udružio sa onim čovekom, On je moje telo. Pazi „da se ne kriješ od svog tela“. Ovo je post koji je Gospod izabrao: nahrani gladne, izbavljaj potlačenog, daj pravicu siroti, brani udovicu i svuda širi lepotu Njegovog imena i ljubav Njegove dobrote. On se udružio s ljudskim telom; i kad ovo činimo takvima, mi to činimo Njemu. To je hrišćanstvo.

Poruka trećeg anđela – Br. 16.

Starešina A. T. Jones

Otvorimo pedeset osmu glavu Knjige proroka Isaije. Čitajmo deo te glave da večeras započnemo sa ovim tekstom i napravili vezu sa završetkom sinoćnog predavanja:

„Viči iz grla, ne usteži se, podigni glas svoj kao truba, i objavi narodu mom bezakonja njegova i domu Jakovljevom grehe njihove, premda me svaki dan traže i radi su znati puteve moje, kao narod koji tvori pravdu i ne ostavlja sud Boga svog.“

Kao da su stvarno živeli po Gospodnjim uredbama.

„Ištu od mene sudove pravedne, žele približiti se k Bogu. Zašto postismo, vele, a ti ne pogleda, mučismo duše svoje, a ti ne hte znati? Gle, kad postite, činite svoju volju i izgonite sve šta vam je ko dužan. Eto postite da se prete i svađate i da bijete pesnicom bezbožno. Nemojte postiti tako kao danas, da bi se čuo gore glas vaš. Takav li je post koji izabrah?“

U tekstu nalazimo pitanje: Takav li je post ... da čovek muči dušu svoju jedan dan?“ Neko odluči da će postiti, možda od doručka do večere – i taj dan muči glađu svoju dušu, i to naziva postom. Mučio je svoju dušu jedan dan.

„Takav li je post koji izabrah da čovek muči dušu svoju jedan dan? Da savija glavu svoju kao sita i da stere poda se kostret i pepeo (Da savija glavu svoju kao trska i da prostire poda se kostret i pepeo – *Glas crkve*)? To li ćeš zvati post i dan ugodan Gospodu?“

Evo posta koji je Gospod odredio:

„A nije li ovo post što izabrah: da razvežeš sveze bezbožnosti, da razrešiš remenje od bremena, da otpustiš potlačene, i da izlomite svaki jaram? Nije li da prelamaš hleb svoj gladnome, i siromahe prognane da uvedeš u kuću? Kad vidiš golog, da ga odeneš, i da se ne kriješ od svog tela?“

S ovim smo sinoć završili predavanje. To je post kojeg je Gospod izabrao za svoj narod; to je post ugodan Gospodu. Ali ovakav post neće nikad biti prihvaćen dok oni koji ga sprovode ne dođu do tačke kad će videti Isusa Hrista povezanog sa svakom dušom na ovoj zemlji, i kad s Njim budu postupali u skladu sa vezom koju je Hristos uspostavio s njima. Kad dođemo do te tačke – a dosežemo je u Isusu Hristu, jer On je tu – onda ćemo postiti kako treba.

Imam ovde jednu rečenicu koju treba da vam pročitam. Našao sam je neki dan u „Svedočanstvima“:

„Pretražite nebo i zemlju, ali nećete naći da se ijedna istina otkrila tako silno kao istina objavljena delima milosrđa prema onima kojima je potrebno saosećanje i pomoć. To je istina kakva je u Isusu.“

Prema tome, kad pokažemo milosrđe prema onima kojima je potrebno sažaljenje, kad pomognemo u lomljenju jarma i oslobađamo potlačene – *tada* živimo istinu, poslušni smo istini i

iznosimo istinu kakva je u Isusu. To je jasno. Zar nas to ne dovodi upravo tamo gde se Isus nalazi? Zar to nije sam Isus? Upravo ovo šta proučavamo pokazuje da je Hristos povezan sa svakom dušom na zemlji; On se povezao sa svakim ljudskim bićem, sa svakim ko je u grešnom telu; a mi ne treba da se krijemo od svoga tela. I kad mi koji ispovedamo Hristovo ime, u Njemu budemo poštovali svakog čoveka sa kojim se On povezao, onda će, gde god ima adventista sedmog dana postojati jedno veliko Udruženje hrišćanske pomoći. Onda će Udruženje hrišćanske pomoći delovati na svakome mestu i u svako vreme, jer to je zapravo hrišćanstvo.

Nemam ni reči da kažem protiv organizacije Udruženja hrišćanske pomoći; ali je šteta što se u njemu nalazi tako malo adventista sedmog dana. To je problem. Zašto je samo deo crkve spreman da se uključi u Udruženje hrišćanske pomoći ili da bude u njemu učlanjeno? Šta je naše veroispovedanje u svetu? Mi ispovedamo Hristovo ime, koje po svojoj prirodi zahteva da poštujemo ono što je On uložio u svaku ljudsku dušu i da služimo svima koji su u potrebi.

S druge strane, organizacija Udruženja hrišćanske pomoći ili bilo kojeg drugog udruženja, koja pomaže samo zato što joj je to dužnost, koja nas poziva da pomognemo i da se na to obavežemo, a da u tome ne vidimo Isusa Hrista, i bez povezanosti sa Hristom i iz ljubavi prema Njemu koja vidi Njegovo zanimanje za sva ljudska bića, i služi Njemu koji je povezan sa svim ljudima – biće takođe promašaj. Druge vrste hrišćanskog delovanja ići će uz to, ali ovo je najvažnije. „Pretražite nebo i zemlju, ali nećete naći da se ijedna istina otkrila tako silno kao istina objavljena“ u hrišćanskom radu i poučavanju istine kakva je u Isusu. Ni na nebu ni na zemlji ne postoji nešto tako.

Baš u ovim vremenima, kad je takav post svuda potreban, a posebno među nama, kako je veliki blagoslov što nas Gospod dovodi do ove istine i otkriva nam ceo predmet, daje nam Duha i otkriva tajnu da sve treba da se obavi u Hristovo ime, Njega radi, s Njegovim Duhom, za svakog čoveka, jer Hristos je otkupio svaku dušu. Gde god susrećemo neko ljudsko biće, Hristos je povezan s njim. Ko god on bio, Gospod je zainteresovan za njega; On je u tog čoveka uložio sve.

Ova istina nas vodi to tačke kada ćemo uvek činiti sve što je moguće da istaknemo Hristovu privlačnost, Hristove vrline i Hristovu dobrotu pred onima koji ga ne poznaju, ali u koje je uložio sve da bi ih privukao tako da i oni cene Hristovu dobrotu i ono što je On uložio u njih.

Ako to činite radi čoveka ili zato da to pripisete sebi, naravno, može se dogoditi da budete prevareni. Ali ako to činite kao Hristu i radi Hristovog interesa za tog čoveka, praktično je nemoguće da budete „prevareni“; jer Hristos uvek živi i ne zaboravlja. „Daj onome koji od tebe traži, i ne okreći se od onoga koji hoće od tebe da pozajmi“ (Čarnić).

Ovo je princip: Ono što činimo činimo Hristu. I kao što smo kazali u prošlom predavanju, iako taj čovek može da prezire Hrista i nikad ne poveruje u Njega dokle god svet traje, i na kraju može da propadne, Hristos to neće zaboraviti onog slavnog dana kad budem stao zdesna Njemu. I u sećanju na to On će reći: „Kad god ste učinili nešto za jednog od ove moje najmanje braće, za mene ste učinili.“

Sećate se mesta gde kaže: „I ko samo čašom hladne vode napoji jednog od ovih malih zato što je moj učenik, istinu vam kažem: neće izgubiti svoju nagradu“ (Mat. 10,42). Pošto će tako biti kad je nešto učinjeno u ime učeničko, koliko će više biti kad je uvek učinjeno u ime samoga Gospoda! „Jer, Bog nije nepravedan, pa da zaboravi vaše delo i ljubav koju ste pokazali prema njegovom imenu tako što ste služili i služite svetima“ (Jevr. 6,10). Da li služite blišnjima? Pitanje je sad.

To je prava zajednica, pravo bratstvo. Danas se mnogo govori o „očinstvu Boga i bratstvu ljudi“. Osnivaju se razne vrste organizacija koje šire ideju o „očinstvu Boga i bratstvu ljudi“. Ali radi se samo o bratstvu onih koji im se sviđaju. Ako pripadaš našem redu, onda je to bratstvo; ako ne

pripadaš, nemamo ništa s tobom. Čak i crkve postupaju na isti način: Ako pripadaš našoj crkvi, onda je to bratstvo; ali ako ne pripadaš našoj crkvi, nismo posebno zainteresovani za tebe; zato što, iskreno rečeno, nije naš posao da se brinemo za one koji su izvan naše crkve. To je bratstvo među ljudima.

Ali to uopšte nije bratstvo svih ljudi. Pravo očinstvo Boga i bratstvo ljudi je bratstvo čoveka u Isusu Hristu. To znači videti Isusa Hrista povezanog sa svakim čovekom, koji je u svakoga uložio sve što ima. On je srušio zid razdvajanja. U telu, a to je bilo naše telo, razrušio je pregradni zid koji nas je razdvajao, da bi od te dvojice načinio u sebi jednog novog čoveka, tako stvarajući mir. U Njemu nema Grka ni Jevrejina, crnoga ni beloga, Skita, roba, slobodnjaka; nikoga takvog. Nego je sve i u svima Isus Hristos. A Bog ne gleda ko je ko.

Samo je u Hristu očinstvo Boga i bratstvo ljudi; i u Isusu Hristu nalazimo bratstvo ljudi samo ako vidimo Hrista kao Brata svakog čoveka.

Pisano je: „Zbog toga se ne stidi da ih naziva svojom braćom“ (Čarnić). Ne stidi se da ih naziva braćom? Ko god je od krvi i mesa, Hristos se ne stidi da ga naziva bratom. Ne stidi se da priđe i uzme ga za ruku, iako njegov dah smrdi na alkohol, i kaže: „Dođi sa mnom pa da krenemo boljim putem.“ To je bratstvo ljudi.

Uvek je bio Sotonin posao da navede ljude na misao da je Bog vrlo daleko, što je moguće dalje. Ali Gospod se stalno trudi da navede ljude da otkriju kako je On vrlo blizu svakoga, što je moguće bliže. Zato je pisano: On nije daleko ni od jednoga od nas.

Velika nevolja sa paganstvom bila je što se mislilo kako je Bog tako daleko – ne samo daleko, nego i pun gneva prema ljudima; da samo čeka priliku da ih zgrabi i divljački potrese i gurne u propast. Pošto su Ga smatrali takvim, prinosili su Mu žrtve da bi Ga udobrovoljili, da Ga zadrže da ih ne povredi. Ali On sve vreme nije bio daleko ni od jednoga njih. „Nije daleko.“ Znači da je blizu – tako blizu da je sve što je trebalo bilo „opipati“ ga. Iako su bili slepi i u mraku, bilo je dovoljno da ga opipaju i „nađu“ (Dela 17,21-28).

Onda se pojavilo papstvo, čisto utelovljenje neprijateljstva između čoveka i Boga. Ovo utelovljenje zla pojavilo se pod imenom hrišćanstva; i opet stavilo Boga i Hrista tako daleko da im se niko nije mogao približiti. Sve drugo je važnije od Boga.

A uz sve to, On je tako daleko da Marija, i njena majka i njen otac – a onda i svi ostali katolički sveti, sve do Jovane Orleanke, a uskoro verovatno i Hristofera Kolumba – svi oni treba da dođu između Boga i ljudi, kako bi uspostavili takvu vezu da bi svi bili sigurni da ih je On primetio.

Ali sve je to Sotonina izmišljotina. Hristos nije tako daleko. Nije toliko daleko da ne bi uspostavio vezu između Sebe i mene, ili između Sebe i vas. A Bog želi da Ga upravo tako vidimo – toliko blizu da se niko i ništa ne može naći između nas. Ali do koliko ljudi je došao tako blizu? On nije daleko ni od jednoga od nas, čak ni od neznabošca.

Utelovljenje tog neprijateljstva protiv Boga i to razdvajanje između čoveka i Boga – papstvo – je sve to stvorilo; i evo iste one misli koju smo malopre spomenuli, lažne ideje da je On tako svet da je jednostavno nezgodno da nam se približi i preuzme prirodu kakvu mi imamo – grešnu, izopačenu, palu ljudsku prirodu. Zato Marija mora da se rodi nevina, savršena, bezgrešna i viša od heruvima i serafima; a onda Hristos mora da se rodi od nje da bi od nje preuzeo svoju potpuno bezgrešnu ljudsku prirodu. Ali to Ga udaljuje od nas još više nego što smo udaljeni od heruvima i serafima, i s bezgrešnom prirodom.

Ali ako nam ne dolazi bliže nego što je u bezgrešnoj prirodi, to je još jako daleko; jer meni je potreban neko ko će mi biti bliže od toga. Potreban mi je neko ko će mi pomoći i ko zna nešto o

grešnoj prirodi, jer to je priroda koju imam; a takvu je Gospod uzeo na Sebe. On je postao jedan od nas. Kao što vidite, ovo je sadašnja istina u punom smislu, pošto papstvo sada zaposeda ceo svet, a njegova ikona ide pogrešnim putem, zaboravljajući da je Bog u Isusu Hristu, i da je Hristos u svetu – ono ima obličje pobožnosti, ali bez stvarnosti, bez sile. Nije li upravo danas potrebno svetu da Bog još jednom objavi stvarne zasluge Isusa Hrista i Njegovu svetost?

Istina je da je On svet; On je sav svet. Ali Njegova svetost nije takva da Ga čini uplašenim da bude u društvu ljudi koji nisu sveti, bojeći se da bi to naškodilo Njegovoj svetosti. Svakome ko ima takvu vrstu svetosti da se – u ime Isusa Hrista – ne može družiti s ljudima koji su pali, izgubljeni, uniženi, zato da mu ne bi naškodilo, bolje bi bilo da je se oslobodi što je brže moguće i stekne onu pravu vrstu svetosti; onu prvu ne vredi imati, ona je već pokvarena.

[Pitanje: Šta je sa ugledom? Hrišćanin nema reputaciju; on ima karakter. Hrišćanin ne postavlja pitanja o ugledu. Karakter, karakter je sve do čega je hrišćaninu stalo, i to Božji karakter, otkriven u Isusu Hristu.]

Ali u naše vreme ima puno upravo takve vrste svetosti među onima koji se smatraju hrišćani – u stvari, nisam siguran da se baš svi nalaze izvan Crkve adventista sedmog dana. To je ona vrsta „svetosti“ koja mnoge navodi da uzviknu, ako neki brat ili sestra – a posebno sestra – odu među pale, nesrećne, i počnu raditi za njih i saosećati s njima i pomažući im da se podignu: „O, ako se družiš s takvima, više ne mogu da se družim s tobom. Uostalom, nisam siguran da više želim pripadati toj crkvi ako odlaziš da radiš za takve ljude i dovodiš ih u crkvu.“

Odgovor na sve takve izjave glasi: Vrlo dobro; ako ne želiš da pripadaš crkvi s takvim ljudima, bolje da što brže napustiš tu crkvu; crkva Isusa Hrista će uskoro imati upravo takve ljude u svom krilu. „Zaista vam kažem da će carinici i bludnice pre vas ući u carstvo Božje.“

Crkva Isusa Hrista, uskoro će, milošću Isusa Hrista biti tako oblikovana i tako ispunjena Njegovim svetim karakterom, da se njeni vernici neće bojati da se spuste, kao što je to On činio, u najveću dubinu da podignu pale. Imaće takvu meru svetosti Isusa Hrista da se, *spuštajući u Njegovo ime* do najnižeg, neće bojati da će se oskrnaviti.

A ona vrsta svetosti koja kaže: „Odlazi, ne dohvataj me se, jer sam svetiji od tebe“ – ostani po strani da ne oskrnaviš moju svetu odeću – o, takva je svetost od đavola. Sklonite je!

Istina, Božja svetost je čista; takva je da greh ne može podneti njenu prisutnost. To je svetost takve natprirodne čistoće i sile da je oganj koji spaljuje greh. Njegova sila proždire greh zato što je čudesno čista i zbog te čudesne čistoće i snage te čudesne čistoće Božje svetosti u Isusu Hristu, On čezne da dođe u dodir sa onima koji su pretovareni gresima, koji su skroz na skroz prožeti grehom, da bi ova svetost, kad nađe ulaz, spalila greh i spasila dušu. To je Hristova svetost.

Ovo je jedna od najblagoslovenijih istina u Bibliji, da je naš Bog, zbog Svoje svetosti, oganj koji spaljuje. U Isusu Hristu susrećemo Onog čija svetost je oganj koji spaljuje greh; a to je jemstvo našeg spasenja u savršenstvu od svake mrlje greha. Sjaj, slava, čistota te svetosti koja sve spaljuje, ukloniće svaki trag greha i grešnosti u čoveku koji doživi susret s Bogom u Isusu Hristu.

Tako je u Svojoj istinskoj svetosti, Hristos mogao da dođe, i došao je, grešnim ljudima u grešnom telu, tamo gde žive grešni ljudi. Zato se u Hristu, i samo u Njemu, nalazi bratstvo ljudi. Svi su jedno u Hristu Isusu Gospodu našem.

Neki su našli, a to mogu naći svi, u „Svedočanstvima“ izjavu da Hristos nije posedovao „iste *strasti*“ kao mi.

Ako se držite onoga što je rečeno, i ne idete preko toga, niti umećete nešto što nije rečeno, bilo da je reč o Crkvi i Državi, odvajanju od sveta ili ovoj temi o Hristu u našem telu, neće biti teškoća ni

u jednom od ovih predavanju od početka do kraja. Striktno se držite onoga što je rečeno; nemojte da izvlačite neprikladne zaključke. Neki su pre nekog vremena zaključili – i vi možete da vidite kako je to strašan zaključak – da je „Hristos postao mi; on je naše telo. Zbog toga, *ja sam Hristos*.“ Kažu da je Hristos opraštao grehe, *ja* mogu takođe da opraštam grehe; On je činio čuda; i *ja* moram da činim čuda. To je zastrašujuće razmišljanje; u to ne može biti sumnje.

Hristos je postao mi, umesto nas¹, slab kao mi, i u svemu kao što smo mi, u nameri da to zauvek ostane; ali nikad da mi budemo On. Ne; Bog je taj koji uvek treba da se proslavi, a ne mi. Da bi to mogao da bude, Hristos se lišio sebe², i postao mi, da bi Bog mogao doći k nama, da se otkrije u nama i kroz nas, u svemu. Uvek je to Bog, nikad mi. Ono šta nas je na samom početku upropastilo je isticanje sebe i uzdizanje sebe iznad Boga. Da bi se mogli osloboditi tog našeg zlog „ja“, Hristos se lišio svoje pravednosti, i stao na mesto našeg zlog „ja“, razapeo ga, uvek ga stavljajući pod noge, da bi Bog mogao da bude sve u svemu. U kojoj meri? – Potpunoj. Za koliko njih? – Za sve. To je učinjeno da bi Bog mogao da bude sve u meni, i sve u vama, i sve u Hristu. Nema sumnje da je to učinjeno sa ovim ciljem. Mi ne treba da uzvisujemo sebe. Hristos treba da raste, a ja da se umanjujem. On treba da živi, a ja da umrem. On treba da bude uzvisivan, a ja lišen sebe.

¹ In our place – na našem mestu – bukvalni prevod – *prim. izdavač*

² Christ *emptied* Himself – Hristos se *ispraznio* sebe – bukvalni prevod – *prim. izdavač*

Poruka trećeg anđela – Br. 17.

Starešina A. T. Jones

Što se tiče Hrista koji nije imao „iste strasti“ kao mi: u celom Svetom pismu On je kao i mu i s nama po telu. On je po telu seme Davidovo. Došao je u obličju grešnog tela (tela grehovnoga – *Karadžić*) – Rim. 8,3. Ne idimo predaleko. Došao je u obličju grešnog tela, ali ne u obličju grešnog uma. Ne uvlačite u to Njegov um. Njegovo telo je bilo naše telo, ali um je bio „um Isusa Hrista“. Zato je pisano: „Imajte u sebi isti um koji Hristos Isus ima“ (*KJV*). Ako je uzeo naš um, kako smo mogli da budemo pozvani: „Imajte u sebi isti um koji Hristos Isus ima“? On bi već bio takav. Ali kakav je naš um? On je izopačen grehom. Pogledajmo sebe u drugoj glavi Poslanice Efescima. Počnimo od prvog stiha i čitajmo do trećeg; ali u trećem stihu nalazimo ovu posebnu tačku:

Skrećem vam takođe pažnju na 191. stranu BILTENA, na predavanje koju smo proučavali o uništenju tog neprijateljstva. Sećate se da smo tamo proučavali odakle je došlo to neprijateljstvo – kako se pojavilo u ovom svetu – i tamo je izneseno ono što sam upravo pročitao. Adam je u vrtu imao um Isusa Hrista; imao je božanski um – božansko i ljudsko bili su sjedinjeni, bezgrešni. Pojavio se Sotona i počeo delovati preko apetita, preko tela. Adam i Eva su napustili um Isusa Hrista, Božji um koji je bio u njima, i prihvatili predloge i ponude ovog drugog uma. Tako su postali njegovi robovi, kao i svi mi. Onda Isus Hristos dolazi na svet, uzima naše telo i svojim stradanjem i iskušenjima u pustinji vodi borbu s apetitom.

Tamo gde su Adam i Eva pali, i gde je ušao greh, On se iznova borio i pobedio; tako je ušla pravednost. Postio je četrdeset dana i četrdeset noći – savršeno bespomoćan, čovek kao mi, gladan kao mi – a onda je došlo kušanje: „Ako si Sin Božji, reci da kamenje ovo hlebovi postanu“ (*Karadžić*). On je odgovorio: „A On odgovori i reče: Pisano je: Ne živi čovek o samom hlebu, no o svakoj reči koja izlazi iz usta Božjih.“

Onda je Sotona promenio taktiku. Tvrdio je: Ti se uzdaš u Božju reč. U redu; evo šta ona kaže: „On će anđelima svojim zapovediti za tebe, i uzeće te na ruke, da gde ne zapneš za kamen nogom svojom.“ Pošto se uzdaš u Božju reč, skoči odavde, jer je „napisano da će anđelima svojim narediti za tebe“ (*Čarnić*). Isus je opet odgovorio: „Ali i to stoji napisano: Nemoj kušati Gospoda Boga svog.“

Onda ga povede đavo na vrlo visoku goru, i pokaza mu sva svetska carstva i njihovu slavu – slavu, čast, dostojanstvo – sve mu je to pokazao. U tom trenutku potaknuo je sve ambicije koje su se ikad pojavile u Napoleonu ili Cezaru ili Aleksandru, ili kod svih njih zajedno. Ali Isus je ponovno odgovorio: „Stoji napisano: Gospodu Bogu svom poklanjaj se i Njemu jedino služi.“

Tada ga ostavi đavo za neko vreme, a anđeli su prišli i služili Mu. Tu je po pitanju apetita u čoveku poražena Sotonina sila, upravo tamo gde je zavladała čovekom. Čovek je isprva imao Božji um; odrekao ga se a onda je uzeo Sotonin. U Isusu Hristu Božji um je ponovo vraćen sinovima ljudskim, a Sotona je poražen. Zato je slavna istina, kako to nalazimo u prevodu dr. Junga (Young), nemačkom prevodu, kao i na grčkome: „Ali znamo da je Sin Božiji došao i dao nam razum“ (1. Jov. 5,20 – *Čarnić*).

Pročitajmo poslednje reči u 1. Korinćanima 2,16: „A mi imamo um Hristov“ (*Čarnić*). Povežite ove dve stvari. Nemački, danski i grčki prevod su isti. Povežite oba teksta: „Ali znamo da je Sin Božiji došao i dao nam razum“ i „A mi imamo um Hristov.“ Hvala ti, Gospode!

Pročitajmo sada tekst u Rimljanima. Čitaću ga sa grčkog, počevši od dvadeset četvrtog stiha u sedmoj glavi. Sećate se da je od desetog do dvadeset četvrtog stiha reč o borbi: ne činim dobro koje želim, nego činim zlo, koje mrzim. Nalazim, dakle zakon, kad hoću dobro da činim, da me na zlo

nagoni. Vidim jedan drugi zakon u svojim udovima, koji vojuje protiv zakona moga uma i zarobljava me zakonom greha, koji je u mojim udovima. Telo ima kontrolu i povlači za sobom um, ispunjavajući volju tela i uma. A sada:

„Bedan sam ja čovek; ko će me izbaviti od tela smrti ove? Bogu hvala kroz Isusa Hrista, Gospoda našega. Tako, dakle, ja sam umom služim Božjem zakonu, a telom – zakonu greha. Stoga sad nema osude za one koji su u Hristu Isusu i ne hode po telu, nego po Duhu. Jer te je zakon Duha života u Hristu Isusu oslobodio od zakona greha i smrti. Jer što zakon nije mogao, zato što je zbog tela bio slab, učinio je Bog na taj način što je poslao svoga Sina u obličju grešnog tela, i za greh, i osudio greh u telu, da bi se pravednost, koju zakon zahteva, ispunila na nama – koji ne živimo po telu nego po duhu. Jer, oni koji žive po telu, misle na ono što je telesno; a oni koji žive po Duhu, na ono što je duhovno. Jer telesni um je smrt; um Duha [naravno, duhovni um; jedno je telesni um, a drugo je duhovni um] život je i mir. Jer telesni um neprijateljstvo je prema Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božjem niti može. A koji su u telu ne mogu Bogu ugoditi [tako je, ne mogu biti Bogu ugodni]. A vi niste u telu nego u duhu; jer Duh Božji u vama živi. A ako ko nema Duh Hristov, on nije Njegov. A ako je Hristos u vama, onda je vaše telo mrtvo zbog greha, ali Duh je život zbog pravednosti.“ (kombinacija prevoda Čarnić-Karadžić-KJV).

„I vas koji ste bili mrtvi zbog svojih prestupa i grehova, u kojima ste nekada živeli po duhu ovoga sveta, po vladaru vazdušnih sila, po duhu koji sada dejstvuje u sinovima nepokornosti (Čarnić). I svi mi smo nekada živeli među njima [naš način življenja], udovoljavajući požudama svoga tela i sledeći telesne želje i nagone.“

Naš um je pristao uz greh. Mi smo osetili mamljenje tela i naš um je popustio, pristao i vršio volju i želje tela, ispunjavajući želje tela i uma. Telo je vodilo, a naš um je sledio pa smo telom služili zakonu greha. Kad um može da vodi, onda se služi Božjem zakonu. Pošto se naš um predao, popustio grehu, čovek je postao grešan i slab, pa ga je vodila sila greha u telu.

Sada je telo Isusa Hrista postalo naše telo i u njemu je sve što je u našem telu – sve sklonosti ka grehu u našem telu bile su u Njegovom telu, zahtevajući od Njega da pristane na greh. Pretpostavimo da je svojim umom pristao na greh. Šta bi onda bilo? Njegov um bi se izopačio i onda bi On u strastima postao istovetan nama. Ali u tom slučaju On bi bio grešnik; bio bi potpuno zarobljen, a svi mi bili bismo izgubljeni – sve bi propalo.

Čitaću upravo o tome iz primerka nove tek izašle knjige „Hristov život“ (Life of Christ):

„Istina je da je Hristos o sebi jednom rekao: 'Jer ide knez ovog sveta, i u meni nema ništa' (Jovan 14,30). Sotona u ljudskim srcima nalazi tačku koja mu može poslužiti kao uporište; neguje se poneka grešna želja u kojoj njegova iskušenja pokazuju svoju moć.“

Gde počinje sa kušanjem? U telu. Sotona dopire do uma preko tela; Bog dopire do tela preko uma. Sotona kontroliše um preko tela. Preko ovih sredstava – preko požude tela, požude očiju, ponosa života i preko težnje za svetom, časti i poštovanja ljudi – kroz to nas Sotona mami, deluje na naš um kako bismo popustili; naš um reaguje i ta nam stvar omili. Na ovaj način njegova iskušenja pokazuju svoju moć. Onda sagrešimo. Ali dok nam to privlačenje našeg tela ne omili, nema greha. Radi se o iskušavanju, ali ne o grehu. Svakoga kuša njegova slast, koja ga vuče i mami. Kad slast zatrudni, kad tu želju gajimo, ona rađa greh; a greh učinjen rađa smrt.

Čitamo dalje:

„Neguje se poneka grešna želja [kod nas] u kojoj njegova iskušenja pokazuje svoju moć. Ali na Božjem Sinu nije mogao naći ništa što bi mu omogućilo da izbori pobjedu. Isus nije pristao uz greh. On nije pristao na greh. Čak ni u mislima nije popuštao kušanju.“

Tako vidite da je crta gde dolazi pobjeda, gde je bojno polje, upravo između tela i uma. Borba protiv tela, kažem, vodi se u potpunosti u području misli, gde se i pobjeda ostvaruje. Zato je Isus Hristos došao u telo baš kao što je naše, ali sa umom koji je ostao čvrst u svakom kušanju, u svakom podsticanju na greh – umom koji nikad nije pristao na greh – nikad, i u najmanjoj pomisli.

Na ovaj način je božanskog um doneo svakome na zemlji. Zato svaki čovek može da izabere i može da svojom odlukom ima božanski um koji pobjeđuje greh u telu. Prevod dr. Junga 1. Jovanove 5,20 glasi: „Ali znamo da je Sin Božiji došao i dao nam razum“ (*Čarnić*). Nemački prevod kaže isto što i grčki – „dao nam razum“. Budimo sigurni da je tako, jer zato je i došao. Mi smo imali telesni um, razum koji je sledio Sotonu i pokoravao se telu. Šta je to zarobilo Evin um? O, ona je videla da je rod na drvetu dobar za jelo. A uopšte nije bio dobar. Zaveli su je apetit, požuda tela, želje tela. Uzela je od roda i jela. Apetit je vodio i zarobio razum – odnosno telesni um, a to je neprijateljstvo prema Bogu i dolazi od Sotone. U Isusu Hristu on je uništen božanskim umom kojeg je uneo u telo. Ovim božanskim umom položio je neprijateljstvo pod noge i tamo ga zadržao. Na taj način je osudio greh u telu. Prema tome tako pobjeđujemo; naša pobjeda je u Njemu i cela suština je u tome da imamo um kakav je bio u Njemu.

Sve je to rečeno na početku. Pojavilo se neprijateljstvo i Sotona je zarobio čoveka i njegov um. Bog kaže: „I još mećem neprijateljstvo između tebe i žene i između semena tvog i semena njenog.“ Ko je bio njeno seme? Hristos. „Ono [njeno seme] će ti na glavu stajati a ti ćeš ga u“ *glavu* ujedati? Ne, ne, nikako ne. „A ti ćeš ga u petu ujedati.“ Jedino što je Sotona mogao da učini sa Hristom bilo je da mami telo, da kuša telo. On nije mogao da utiče na Hristov um. Ali Hristos doseže Sotonin um gde se neprijateljstvo nalazi i postoji, i tu uništava to zlo. Tako je rečeno u Postanju, u Prvoj knjizi Mojsijevoj.

Blagoslov je u tome što se Sotona može baviti samo telom. On može podstaknuti želje tela, ali tamo se nalazi Hristov um koji kaže: Ne, ne; treba poštovati Božji Zakon, a telo mora da potpadne tome.

Ovu misao moraćemo bolje razraditi. Ali već dosad u njoj je blagoslov, radost i *spasenje* za svaku dušu. Zato, „neka u vama bude isti um koji je u Hristu Isusu“ (*KJV*). On pobjeđuje greh u grešnom telu. Zahvaljujući Njegovom obećanju mi smo postali učesnici u božanskoj prirodi. Božanstvo i čovečanstvo ponovo su sjedinjeni kada božanski um Isusa Hrista Njegovom božanskom verom prebiva u ljudskom telu. Neka se ujedine u vama; i budite srećni i uživajte u tome zauvek.

Kako vidite naš um je telesan; njega kontroliše telo. A od koga je potekao? Od Sotone. Zato je neprijateljstvo prema Bogu. A taj Sotonin um je um našeg „ja“, uvek „ja“, umesto Boga. A Hristos je došao da nam donese drugi um. Dok imamo Sotonin um, i dok telo vlada, mi služimo zakonu greha. Bog nam može otkriti svoj zakon i mi možemo potvrditi da je dobar, i želeći da ga izvršavamo i izjaviti da ćemo to činiti, i potpisati pogodbu i čak ugovor, „ali u svojim udovima (u svom telu) vidim jedan drugi zakon, koji vodi rat protiv zakona moga uma (protiv te čežnje, te želje mog uma koja uživa u zakonu Božjem) i zarobljava me zakonom greha, koji je u mojim udovima. Jadan li sam ja čovek!“ Ali dolazi Hristos i daje nam drugi um – um Duha. Daje nam poseban um i zahvaljujući Svetome Duhu sad imamo Njegov um. A sa tim umom – umom Duha, Hristovim umom kojeg nam je dao – mi vršimo Božji zakon. Hvala Gospodu!

Primetimo razliku. U sedmoj glavi Poslanice Rimljanima opisan je čovek kojim vlada telo koje vodi um pogrešnim putem, čak i protiv njegove volje. U devetoj glavi Prve poslanice Korinćanima, stihovi 26. i 27. opisuju čoveka koji je pod kontrolom uma. On je hrišćanin; um kontroliše telo, a telo je podvlašćeno i on ga drži u tom stanju. Zato na drugome mestu piše (Rim. 12,2):

„Ne prilagođavajte se ovom svetu, nego se preobražavajte obnavljanjem svoga uma“
(kombinovani prevod Čarnić-KJV).

U grčkom imamo istu reč u tekstu: „Prema tome, ako je ko u Hristu – *novo je stvorenje*.“ (Čarnić); on je novo stvorenje – ne stari čovek koji je promenjen, već potpuno novo stvoren. To nije stari um koji je popravljen već je novostvoreni um; to je Hristov um stvoren u nama Božjim Duhom; tako imamo Hristov um koji predstavlja potpuno novi um u nama i za nas.

Ovo je pokazano u Poslanici Rimljanima, u osmoj glavi: „Jer, oni koji žive po telu, misle na ono što je telesno“, jer vrše dela tela, a um sledi greh na taj način. „A oni koji žive po Duhu (umu), na ono što je duhovno.“ „Ko pak nema Duha Hristova, taj njemu ne pripada“ (Čarnić). Onaj koji nam donosi um Isusa Hrista je Sveti Duh. Zaista, Božji Duh nam donosi samoga Isusa Hrista. Zahvaljujući Svetom Duhu Hristos je s nama i prebiva u nama. Može li nam On doneti Hrista a da nam ne donese i Hristov um? Svakako ne. Prema tome, iz toga proizlazi da je upravo Hristov um ono zbog čega je On došao na svet da bi nam ga dao.

Pogledajmo sada što tome sledi i koliko je koštalo da to učini i kako je to učinio. Telesni um vodi računa samo o sebi. On je u neprijateljstvu prema Bogu i njime upravlja telo. Isus Hrist je došao u tom telu – Proslavljeni – koji je stvorio svetove, Reč Božja – koja je postala telo, postao je naše telo. On, božanski On, koji je bio na nebu, bio je u našem grešnom telu. Ali ovaj božanski On, dok je bio u grešnom telu, nikad ni delić svog božanskog „ja“ nije koristio da se odupre kušanijama koje su bile u tom telu, već se lišio¹ sebe.

Ovde proučavamo isti predmet koji smo proučavali ove tri ili četiri godine; ali Bog nas vodi dalje u tom proučavanju i ja se zbog toga radujem. Mi smo tri ili četiri godine proučavali: „Neka u vama bude isti um koji je u Hristu Isusu“ (KJV), koji se lišio sebe. Ovaj um treba da bude u nama da bismo se i mi lišili sebe, jer mi to ne možemo da učinimo sami. Niko osim božanstva to ne može; to je nešto bezgranično veliko. Može li se Sotonin um lišiti sebe? Ne može. Može li se um koji je u nama, koji misli samo na sebe, lišiti sam sebe? Ne može; to „ja“ ne može učiniti. Isus Hristos, božansko Biće, Beskonačni, došao je kao božanska ličnost u istom telu kao što je naše, ali nikad nije dozvolio da se Njegova božanska sila, Njegovo „ja“, pokaže u odupiranju iskušenjima i mamljenjima i podsticajima tela.

Šta je onda pobedilo greh i sačuvalo Ga da ne sagreši? Održala Ga je sila Boga Oca. Kakve to veze ima s nama? Ove: mi se ne možemo lišiti sebe, ali u nas ulazi Njegov božanski um i mi možemo tom božanskom silom da se lišimo svog zlog „ja“; a onda tom božanskom silom dolazi um Isusa Hrista, Boga i Oca, i čuva nas od sile kušanja. Tako nam Hristos, lišavanjem svog božanskog „ja“, svojeg pravednog sebe, donosi silu kojom se mi lišavamo svog zlog „ja“. Tako On u svom telu ukida neprijateljstvo i omogućuje da se u vama i meni uništi neprijateljstvo.

Da li je to jasno? Znam da je za to potrebno naporno razmišljanje; takođe znam, da kada o tome razmišljate i to jasno shvatite, um ne može ići dalje. Tada se suočavamo sa tajnom samoga Boga pa

¹ But *emptied Himself* – već se *ispraznio* sebe – bukvalni prevod – *prim. izdavač*

ljudski ograničeni um mora da stane i kaže: To je sveto mesto, to nadilazi mene, ne mogu dalje. Predajem se Bogu.

[Pitanje: Nije li se Hristos oslanjao na Boga da ga održi? Odgovor: Da, upravo to kažem. To je važno.]

Hristos se sve vreme oslanjao na Oca. Hristos, koji je stvorio svetove, sve vreme je bio u mojem i vašem grešnom telu koje je uzeo na Sebe. On koji je stvorio svetove sve vreme bio je ovde božanski prisutan; ali nikad nije dopustio da se božansko pojavi, niti da ima išta s onim što je učinjeno. Ono je zadržano; kad se suočio sa iskušenjima, mogao ih je svojom reči sve uništiti – u pravednosti svog božanskog „ja“. Ali da je to učinio, to bi nas *upropastilo*. Da se Njegovo božansko „ja“ ispoljilo, da je dopustio da se pojavi u pravednosti, to bi nas *upropastilo*, jer mi koji smo zli, nikad ne bismo pred sobom imali ništa osim ispoljavanja sebe. Kada bi pred ljudima koji su samo zli, pokazao Sebe u božanskoj pravednosti, kao primer koji treba slediti, to bi ljude još više utvrdilo u sebičnosti i njenoj zloći. Zato, da bi nas zle mogao izbaviti od našeg zlog „ja“, Božansko Biće, Svetac, potisnuo je, odrekao se, lišio svih ispoljavanja svog pravednog „ja“. Tako je ostvario plan. Ostvario ga je ostajući sve vreme u pozadini i prepuštajući sve potpuno Ocu, da ga On održi protiv ovih iskušenja. Bio je Pobjednik posredstvom Očeve milosti i sile, koje je primio zahvaljujući svom pouzdanju i lišavanju samog sebe.

Vi i ja smo tu sada. Tu se radi o vama i meni. Mi smo kušani, na probi, i uvek postoji mogućnost da se dokažemo i preduzmemo da se stvari kreću. Pojaviće se primedbe da su takve i takve stvari „preteške čak i za hrišćanina da ih podnosi“ i da „hrišćanska poniznost ne treba da ide tako daleko“. Neko vas udari po obrazu ili vam polomi kola ili alatke, ili baca kamenje na vaš šator ili molitveni dom. Sotona odmah predlaže: „Sredi ove ljude; tuži ih vlastima. Hrišćani ne treba da podnose takve stvari u svetu; to nije pošteno.“ A vi mu odgovarate: „Tako je. Nema koristi od poštenja. Naučićemo ih pameti.“

Da, možda tako postupite. Ali šta je to? To je *samo*-odbrana, *samo*-odgovaranje. Ne; savladajte to zlo „ja“; prepustite rešenje Bogu: „Moja je osveta ja ću vratiti, govori Gospod.“ Tako je Hristos postupao. Pljuvali su ga, rugali mu se, udarali ga po obrazu, čupali za kosu, na glavu Mu stavili trnov venac i onda su se, rugajući, klanjali pred Njim i govorili: „Zdravo, care judejski!“ Pokrili su ga pa ga udarali po licu i pitali govoreći: „Proreci ko te udari?“ Sve to je pretrpeo. A sve to trpeo je u svojoj ljudskoj prirodi, jer je božansko „ja“ ostalo potisnuto.

Zar nije bilo nekog saveta, pretpostavljate, da rastera ovu buntovnu rulju? Da ispolji svoju božansku prirodu, da jednostavno zbrise svu tu zlu družinu? Sotona je svakako bio tu sa takvim savetom. A šta je On učinio? Stajao je bespomoćno kao Božje Jagnje. Ničim nije potvrđivao svoje božansko poreklo, nigde znaka o tome – tu je stajao samo čovek koji je prepuštao Bogu da čini što Mu je ugodno. Pilatu je rekao: „Ne bi imao vlasti nikakve nada mnom kada ti ne bi bilo dano odozgo.“ To je Isusova vera. I to je ono što proroštvo znači kad kaže: „Ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu.“ Mi treba da imamo božansku veru Isusa Hrista koju primamo kao dar uma kojeg On daje. Taj um, kojeg mi daje, podstaći će u meni istu veru koju je podstakao u Njemu. Zato treba da držimo veru Isusovu.

Tako je bio ovde, svojim predanjem potiskujući svoje pravedno „ja“ i odbijajući da se ono pojavi uprkos najtežim iskušenjima – a Duh proroštva kaže da je u noći, kad je bio izdan, bio izložen upravo onome što ljudska priroda najteže podnosi – čemu se ljudska priroda najteže pokorava; ali On je, potiskujući Očevom silom svoje božansko „ja“, *prisilio ljudsku prirodu da se pokori* i sačuva ga da ne sagraši. Na taj način nas dovodi tom istom božanskom umu, istoj božanskoj sili, koji će,

kad nam se budu rugali, kad nas budu udarali po licu, kad nas budu pljuvali, kad nas budu progonili kao što su Njega – kao što će uskoro i biti – taj božanski um koji je bio u Njemu, pošto smo ga mi dobili, zadržati naše prirodno „ja“, naše grešno „ja“; i mi ćemo sve prepustiti Bogu. Tada će nas Otac držati u Njemu, kao što nas je onda držao u Njemu. To je naša pobjeda i to je način na koji je umesto nas uništio neprijateljstvo. A u Njemu je ono uništeno i u nama. Hvala Gospodu!

Pročitacu deo iz „Duha proroštva“ (Spirit of Prophecy), koji će nam pomoći da razumemo ovaj predmet.

Prvo iz članka objavljenog u *Review and Heraldu* od 5. jula 1887. Dobro je da pročitam nekoliko odlomaka da sa ovom lekcijom uđu u BILTEN, tako da ih svi mogu imati i da budu sigurni da su koraci koje smo učinili u ovom proučavanju stvarno tačni:

„Apostol želi da odvрати našu pažnju od nas na Načelnika naše spasenja. On nam prikazuje Njegove dve prirode, ljudsku i božansku. Evo opisa božanske prirode: 'Koji budući u obličju Božjem, nije smatrao za otimanje to što je jednak sa Bogom.' On je bio 'sjaj slave i obličje bića Njegovoga'.

A sada opis ljudske prirode: On je 'postao istovetan ljudima, i izgledom se nađe kao čovek; unizio je sebe i bio poslušan do smrti'. Dobrovoljno je uzeo ljudsku prirodu. To je On učinio, dao je svoj pristanak. Zaogrnuo je svoje božanstvo ljudskoću. Sve vreme je bio Bog, ali nije izgledao kao Bog. On je pokrio prikaz Božanstva koje je primalo poštovanje i izazivalo divljenje Božjeg svemira. Dok je bio na zemlji bio je Bog, ali se lišio Božjeg obličja i umesto toga uzeo obličje čoveka. Hodao je zemljom kao čovek. Radi nas je osiromašio, da se mi njegovim siromaštvom obogatimo. Odložio je svoju slavu i veličanstvo. Bio je Bog, ali odložio je za neko vreme slavu Božjeg obličja. Premda je kao siromah živio među ljudima, deleći svoje blagoslove gde god se kretao, na Njegovu reč legije anđela okružile bi svog Otkupitelja i izrazile mu poštovanje.“

Kad se Petar, u vreme Hristove izdaje, odupro vojnicima i izvukao mač, podigao ga i odsekao uvo sluzi prvosveštenika, Isus je rekao: Vрати nož svoj na mesto njegovo. Zar ne znaš da mogu pozvati dvanaest legiona anđela?

„Ali On je prolazio zemljom neprepoznat, nepriznat od svojih stvorenja, osim nekoliko izuzetaka. Atmosfera je bila zagađena grehom i prokletstvom umesto himnama hvale. Njegova je sudbina bila siromaštvo i poniženje. Dok je hodao tamo-amo u svojoj misiji milosrđa, lečio bolesne i podizao potlačene, jedva da ga je koji usamljeni glas nazvao blagoslovenim, a najveći u zemlji prolazili su pored Njega sa omalovažavanjem.

Uporedite to sa bogatstvom slave, obiljem hvale koje je tekla iz besmrtnih usta, milionima silnih glasova koji su u Božjoj vasioni pevali himne obožavanja. Ali On se ponizio i uzeo na sebe smrtnost. Kao član ljudske porodice bio je smrtan, ali kao Bog bio je izvor života ovome svetu. Svojom božanskom prirodom mogao je zauvek da se odupire napredovanju smrti i odbiti da joj se pokori; ali On je dobrovoljno položio svoj život da bi na taj način mogao dati život i na svetlo izneti besmrtnost. Poneo je grehe sveta i pretrpeo kaznu koja se kao planina sručila na Njegovu božansku dušu. Položio je svoj život kao žrtvu da čovek ne bi morao da umre večnom smrću. Umro je, ne zato što je bio primoran na to, već svojom slobodnom voljom.“

To je *samopožrtvovnost*; to je lišavanje *sebe*.

„To je bila poniznost. Sve blago neba izliveno je u ovom jednom daru da spasi palog čoveka. On je u Svoju ljudsku prirodu uneo sve životodavne energije koje će biti potrebne ljudskim bićima i koje mora da imaju.“

I On danas u moju ljudsku prirodu, vašu ljudsku prirodu, ako to odlučimo, Duhom Božjim unosi Njegovu božansku prisutnost, i lišavajući nas sebe samih, čini da se umesto „ja“ pojavljuje Bog.

„Čudesne li kombinacije čoveka i Boga! Mogao je svojoj ljudskoj prirodi pomoći da zaustavi provalu bolesti tako da u čoveka iz svoje božanske prirode ulije vitalnost i neraspadljivu živost. Ali On se ponizio do ljudske prirode. Učinio je to da se ispuni Pismo. Božji Sin je prihvatio ovaj plan, svestan svih koraka svog poniženja kojima se mora spustiti da okaje grehe za osuđeni, jadni svet. Kakva je to bila poniznost! Anđeli su joj se divili. Jezik nikad ne može da je opiše; mašta nikad da je shvati.

Ali mi možemo da prihvatimo ovu blagoslovenu činjenicu i svu večnost uživamo koristi od nje, a Bog će nam dati večnost u kojoj ćemo moći da prihvatimo ostalo.

„Večna reč pristala je da bude učinjena telom. Bog je postao čovek.“ On je postao čovek; a šta sam ja? Čovek. Šta si ti? Čovek. On je postao mi, i Bog s Njim je sa nama Bog.

„Ali On se spustio još niže.“ Šta, niže od toga? Da.

„Ovaj čovek“ – to je Hristos – „mora da se ponizi kao čovek.“ Pošto mi treba da se ponizimo, On se ne samo ponizio kao Bog, već se, kad je postao čovek, ponizio kao čovek, tako da bismo se mi mogli poniziti pred Bogom. On se lišio sebe kao Bog i postao čovek; a onda se kao čovek ponizio da bismo se mi mogli poniziti. I sve to zato da bismo mi mogli biti spaseni! U tome je spasenje. Zar ga nećemo prihvatiti i u Njemu uživati dan i noć, i zauvek biti zahvalni kao hrišćani?

„Ali On se spustio još niže. Ovaj čovek mora da se ponizi kao čovek da bi podneo uvredu, prekor, sramotne optužbe i zlostavljanje. Činilo se da za Njega nema sigurnog mesta na Njegovoj vlastitoj teritoriji. Morao je da beži sa mesta na mesto da bi sačuvao život. Izdao ga je jedan od Njegovih učenika; jedan od Njegovih najrevnijih sledbenika ga se odrekao. Rugali su mu se; krunisali ga trnovom krunom. Bičevali ga. Prisili su ga da nosi breme krsta. On nije bio neosetljiv na prezir i sramoćenje. Pokorio se, ali osećao je gorčinu kao što je nijedno drugo biće nije moglo da oseća. Bio je čist, svet i neukaljan, a optužen kao zločinac. Otkupitelj dostojan divljenja spustio se sa visokog mesta. Korak po korak ponizio se do same smrti, i to kakve smrti! Bila je to najsrमतnija, najokrutnija smrt na krstu, kao da je bio zločinac. U očima sveta nije umro kao heroj, sa počastima, kao što umiru ljudi u ratu. Umro je kao osuđeni zločinac, da visi između nema i zemlje; umro je sporom sramotnom smrću, izložen pogrdama i porugama od pokvarenog, zločinima opterećenog i neobuzdanog mnoštva. 'Koji me vide, svi mi se rugaju, razvaljuju usta, mašu glavom' (Psalam 22,7). Bio je ubrojan među zločince i njegovi srodnici po telu su Ga se odrekli. Njegova majka posmatrala je Njegovo poniženje, a On je bio prisiljen da gleda kako joj mač probada srce. On je pretrpeo krst, prezreo je sramotu. Sve je to bilo malo prema rezultatima koje je ostvario ne samo za stanovnike ove trunke od sveta, već za celu vasionu – svaki svet kojeg je Bog stvorio.

Hristos je trebalo da umre kao čovekova zamena. Čovek je bio zločinac osuđen na smrtnu kaznu zbog prestupa Božjeg zakona kao izdajica; buntovnik; zato zamena za čoveka mora da umre kao zločinac jer je On zauzeo mesto izdajica, zajedno sa svim njihovim omiljenim gresima koji su opterećivali Njegovu božansku dušu. Nije bilo dovoljno da Isus umre da bi se zadovoljili zahtevi

prekršenog zakona; On je umro sramotnom smrću. Prorok objavljuje svetu Njegove reči: 'Ne zaklonih lice svoje od ruga ni od zapljivanja.'

S obzirom na sve to, mogu li ljudi imati i delić samouzvisivanja? Kad razmišljaju o Hristovom životu, poniženju i patnjama, mogu li da podignu svoje ohole glave kao da oni ne treba da podnesu sramotu, suđenja i poniženje? Govorim Hristovim sledbenicima: Pogledajte na Golgotu i stidite se zbog svojih vlastitih važnih ideja. Sve ovo ponižavanje nebeskog Veličanstva bilo je za krivoga, osuđenog čoveka. On je u svom poniženju tonuo sve dublje i dublje, dok više nije bilo većih dubina koje bi mogao da dosegne, da bi podigao čoveka iz njegove moralne ukaljanosti.“

Koliko smo duboko onda mi bili, kada se, da bi nas podigao iz moralne okaljanosti, morao spuštati korak po korak sve niže i niže, dok više nije mogao doseći veće dubine? Razmislite o tome i shvatite koliko smo duboko bili. I sve to bilo je za vas koji se borite za nadmoćnost, koji težite za ljudskom hvalom, za ljudskim uzvisivanjem – vas koji se bojite da nećete dobiti svu tu hvalu, sve to poštovanje ljudskih umova za koje mislite da vam pripada. Da li je to slično Hristu?

„Imajte u sebi isti um koji Hristos Isus ima. Umro je da učini pomirenje i da bude uzor svakome ko želi da bude Njegov učenik. Treba li vam u srce doći sebičnost? Trebaju li oni, pred čijim očima nije postavljen uzor, Isus, hvaliti vaše zasluge? Vi ih nemate, osim ako dolaze kroz Isusa Hrista. Hoćete li da negujete oholost nakon što ste videli kako se Božanstvo ponizilo, i onda kao čovek se spustilo još niže, dok se kao čovek nije našao u najvećoj dubini do koje se mogao spustiti? Čudite se, o vi nebesa, divite se, o vi stanovnici zemaljski da se tako uzvraća vašem Gospodu!

Kakav prezir, kakva zloća, kakva formalnost, kakva oholost, kakvi napori da se čovek uzdigne i slavi sebe, kad se Gospod slave zbog nas ponizio, mučio i umro sramotnom smrću na krstu.

Ko se od uzora uči krotosti i poniznosti? Ko se ozbiljno trudi da zagospodari sobom? Ko uzima svoj krst i sledi Isusa? Ko se rva protiv svoje uobraženosti? Ko se ozbiljno i svom snagom bori da nadvlada sotonsku zavist, ljubomoru, zloslutnost, požudnost, čisteći hram duše od svake nečistote i otvarajući vrata srca Isusu da uđe? O da bi ove reči mogle biti utisnute u um svih koji ih čitaju, da gaje duh vrline poniznosti, samoodricanja, spremniji da cene druge više od sebe, da Hristovim umom i duhom nose bremena jedan drugoga. O, da bi duboko upisali u svoja srca, dok razmišljamo o velikoj poniznosti i dubini do koje se Sin Božji spustio, da bi mogli biti učesnici božanske prirode.“

Pročitajmo nekoliko redova sa stranica nove knjige „Hristov život“ (Life of Christ).

„Da bi mogao da ostvari veliko delo spasenja, Otkupitelj mora da zauzme mesto palog čoveka. Opterećen gresima sveta, mora proći tamo gde se Adam spotaknuo. Mora da preuzme posao tamo gde je Adam zakazao i položi isti takav ispit, ali mnogo teži od onoga na kojem je pao. Čoveku je nemoguće da potpuno shvati Sotonina kušanja kojima je bio izložen naš Spasitelj. Sva mamljenja zla, kojima se ljudi tako teško odupiru, obrušila su se na Božjeg Sina u daleko većoj meri, pošto je Njegov karakter bio puno bolji od karaktera palog čoveka.

Kad je kušać napao Adama, na njemu se nisu videle posledice greha. On je stajao u snazi savršene muževnosti, savršeno krepkog uma i tela. Bio je okružen edenskom slavom i u svakodnevnoj zajednici sa nebeskim bićima. Kakvu razliku je drugi Adam predstavljao prema ovom savršenom biću, kad se u pustinji suočio sa Sotonom. Tokom četiri hiljade godina ljudski rod je opadao u svojoj telesnoj snazi, umnoj moći i moralnoj vrednosti. Da bi podigao palog čoveka, Hristos ga je morao dosegnuti tamo gde se on nalazio. Uzeo je na sebe ljudsku prirodu, zajedno sa slabostima i izrođenostima ljudskog roda. Ponizio se do najveće dubine ljudske patnje da bi mogao da saoseća sa čovekom i spasi ga od poniženja u koje ga je greh bacio.

'Da bi mnoge sinove doveo u slavu, dolikovalo je Onome za koga i kroz koga sve postoji da Začetnika njihovog spasenja učini savršenim kroz stradanje' (Jevr. 2,10). 'A kad je postigao savršenstvo (I pokazavši se savršen – *Karadžić*), postao je izvor večnog spasenja svima koji su mu poslušni' (Jevr. 5,9). 'Zato beše dužan u svemu da bude kao braća, da bude milostiv i veran poglavar sveštenečki pred Bogom, da očisti grehe narodne (*Karadžić*). Jer, pošto je i sam trpeo dok je bio iskušavan, može da pomogne iskušavanima' (Jevr. 2,17.18). 'Jer, mi nemamo prvosveštenika koji ne može da saoseća s našim slabostima, nego takvog koji je u svemu bio iskušavan kao i mi, samo nije zgrešio' (Jevr. 4,15).

Tačno je da je Hristos jednom prilikom rekao za sebe: 'Dolazi knez ovoga sveta, i u meni nema ništa' (Jovan 14,30 – *Karadžić*). Sotona u ljudskim srcima nalazi tačku koja može da mu posluži kao uporište; neguje se neka grešna želja u kojoj njegovo iskušavanje pokazuje svoju moć. Na Božjem Sinu Sotona nije mogao da nađe ništa što bi mu omogućilo da izbori pobjedu. Isus nije pristao na greh. Nikad ni jednom misli nije mogao pasti pod Sotoninim kušanjima. Mnogi smatraju da Sotonina iskušanja nisu mogla oslabiti niti savladati Hrista zbog Njegove prirode. U tom slučaju Hristos ne bi mogao doći u Adamov položaj, proći tamo gde se Adam spotaknuo i pao, i ne bi mogao da pobjedi tamo gde je Adam doživio poraz. Da nije došao u položaj težak kao što je bio Adamov, ne bi mogao da ispravi Adamov pad. Ako bi se bilo koji čovek našao u težem sukobu nego što ga je Hrist morao pretrpeti, onda mu Hristos ne bi mogao priteći u pomoć. Hristos je uzeo na sebe ljudsku prirodu sa svim njenim sklonostima. Uzeo je prirodu čoveka sa mogućnošću da popusti iskušenju i oslonio se na božansku pomoć da Ga podrži.

Sjedinjenje božanskog s ljudskim koje se pokazalo u Hristu jedna je od najtajanstvenijih, kao i najdragocenijih istina u planu spasenja. O njemu Pavle govori kad kaže: 'I zaista velika je tajna pobožnosti: Bog se javi u telu' (1. Tim. 3,16 – *Karadžić*). Iako je nemoguće da ograničeni umovi potpuno shvate ovu veliku istinu ili shvate njeno značenje, mi od nje možemo da naučimo veoma važne lekcije za našu borbu protiv iskušenja. Hristos je došao na svet da čovečanstvu donese božansku silu, da čoveka učini učesnikom božanske prirode.“

Kao što vidite, mi smo sve vreme na čvrstom tlu, tako da kada je rečeno da je na Sebe uzeo naše telo, ali i dalje nije bio učesnik u našim strastima, to je sasvim jasno; to je tačno, jer Njegov um nikad nije pristao na greh. A ovaj um *mi* dobijamo besplatno Svetim Duhom.

„Ali znamo da je Sin Božji došao i dao nam razum“, „a mi um Hristov imamo“. „Imajte u sebi isti um koji Hristos Isus ima.“

Poruka trećeg anđela – Br. 18.

Starešina A. T. Jones

Večerašnje proučavanje počecemo sa tekstom u Rimljanima 7,25: „Tako, dakle, ja svojim umom služim Božijem zakonu.“ Ponavljam ono šta sam rekao u prošlom predavanju – da se pobeđuje u području misli, gde čovek služi Božjem zakonu, gde se vodi borba protiv greha.

Požuda tela, požuda očiju i ponos života – ove sklonosti grehu koje su prisutne u telu, mame nas – i to je iskušenje. Ali iskušenje nije greh. Tek kad negujemo želju, tu je greh. A čim negujemo želju, čim pristanemo na nju i prihvatimo je umom i tu zadržimo, onda je tu greh. A pretvorila se želja u izvršen greh ili ne, on je počinjen. U stvari, mi smo već u umu uživali u toj želji. Pristajući na nju već smo počinili delo što se uma tiče. Sve to može da dođe nakon onoga je jednostavno čulni deo, osećanje uživanja u zadovoljavanju tela.

To se vidi u Spasiteljevim rečima u Mateju 5,27.28:

„Čuli ste da je rečeno: 'Ne čini preljubu!' A ja vam kažem: ko god požudno pogleda ženu, već je u svom srcu s njom učinio preljubu.“

Prema tome, jedino mesto gde Gospod može da nam pruži pomoć i izbavljenje, upravo je tamo gde su naše misli, gde je koren greha, tamo gde se greh začinje i gde počinje. Zato, kada je bio kušan – kada su ga pljuvali i udarali po obrazu i glavi na suđenju u Jerusalimu, i za vreme cele Njegove javne službe, kada su fariseji, sadukeji, književnici i sveštenici u svom bezakonju i licemerstvu, kojega je *On bio svestan*, činili sve kako bi ga izazvali i rasrdili – kad je stalno bio izložen tom kušanju, nikad nije podigao ruku da bi uzvratio udarac. Nikad nije trebao da zakoči takav pokret, jer nikad nije ni *pobudi* dopustio da ga učini. Pa ipak je imao našu ljudsku prirodu u kojoj su takve pobude bile i te kako prirodne. Zašto se onda ovi pobude, koji se pokazuju u našoj ljudskoj prirodi, nisu pojavili kod Njega?

Zato što je bio toliko predan Očevoj volji, da je Božja sila kroz Svetog Duha tako delovala protiv tela i vodila borbu u području misli, da nikad, ni u najtananim obliku nije dopuštena misao koja bi mogla tako nešto da začne. Zato je uprkos svih ovih uvreda i strašnih kušnji bio tako miran, i naša ljudska priroda u Njemu bila je tako mirna, kao kad je Sveti Duh u obliku goluba sišao na Njega na obali Jordana.

„*Imajte u sebi isti um.*“ Nije dobro da se hrišćanin toliko uzbudi da kaže više zajedljivih reči ili podigne ruku u ljutnji, a onda sebi kaže: „O, ja sam hrišćanin; ne smem tako da govorim ili to činim.“ Ne. Mi treba da smo tako pokoreni Božjoj sili i uticaju Božjeg Duha, da naše misli budu tako potpuno pod kontrolom da pobeda bude već izvojevana, a da čak ni pobudi nismo dopustili da se pojavi. Onda ćemo na svakom mestu da budemo hrišćani, i sve vreme, u svim okolnostima i uprkos svim uticajima. Ali dokle god to ne postignemo, nećemo biti sigurni da ćemo u svim okolnostima, u svakom trenutku i uprkos svim uvredama pokazati hrišćanski duh.

Kako smo rekli u prošlom predavanju, ono čime su obasuli Hrista i što je podneo, bilo je upravo ono što ljudska priroda najteže podnosi. I pre nego što završimo sa Delom u koje smo uključeni, moraćemo da se suočimo upravo sa onim što ljudska priroda najteže podnosi; ako pobeda već nije izvojevana, a mi smo hrišćani, nisam siguran da ćemo pokazati hrišćanski duh u trenucima kada je to najpotrebnije. U stvari vreme kade je najpotrebnije da pokažemo hrišćanski duh je sve vreme.

U Isusu nam je Gospod doneo silu koja će nas predati u Božju ruku i pomoći nam da se tako pokorimo Njemu da će On potpuno kontrolisati svaku misao, da ćemo sve vreme i na svakom mestu biti hrišćani, jer „zarobljavamo svaku misao – za poslušnost Hristu“ (Čarnić).

„Carstvo Božije unutra je u vama.“ Hristos prebiva u nama, a On je Car. Božji zakon je zapisan u srce, a on je zakon tog carstva. Tamo gde se nalaze taj Car i zakon carstva, tamo je i carstvo. U najskrivenijim odajama, u tajnosti srca, u samom korenu, u izvoru misli – Hristos postavlja svoj presto; tu je Božji Zakon zapisan Duhom; tu Hristos vrši svoju vlast i sprovodi načela svoje vladavine, a odanost njima je hrišćanstvo. Tako u samom utvrđenju duše, u tvrđavi misli, upravo na tom mestu i samo tu gde greh može da uđe – Bog postavlja svoj presto; tu uspostavlja svoje carstvo; tu stavlja svoj Zakon i silu da se može prepoznati autoritet Zakona i da se principi tog Zakona sprovode u životu; a rezultat je trajan mir. Upravo je to Hristos doneo nama i to dobijamo u Hristovom umu.

Razmotrimo to malo bliže. Kad je Hristos imao našu ljudsku prirodu, bio je ovde u svom božanskom „ja“, ali ništa od njega nije ispoljeno na tom mestu. Šta je sa svojim božanskim „ja“ u našem telu učinio kad je postao mi? Njegovo božansko „ja“ je uvek ostalo zadržano – lišeno¹ – da bi naše zlo, sotonsko „ja“, takođe moglo da bude zadržano – lišeno. Dok je bio u telu, On sâm po sebi nije ništa učinio. On kaže: „Ja ne mogu ništa činiti sam od sebe.“ Sve vreme bio je prisutan. Njegovo božansko „ja“, koje je stvorilo nebesa, bilo je sve vreme prisutno. Ali od početka do kraja On sâm nije ništa učinio; Njegovo „ja“ je bilo zadržano, lišio ga se. Ko je onda činio ono što je urađeno preko Njega? „Otac, koji živi u meni, čini svoja dela, On govori reči“ (KJV). Ko se onda protivio sili kušanja u Njemu dok je bio u našem telu? Otac. Otac ga je sačuvao od greha. On je bio „silom Božjom čuvan“; tako i mi treba da budemo „silom Božjom čuvani“ (1. Pet. 1,5).

On je bio naše grešno „ja“ u telu, i tu su u Njegovom telu podsticane sve sklonosti prema grehu, ne bi li ga navele da pristane na greh. Ali On sâm se nije sačuvao da ne greši. Da je to uradio, On bi se postavio protiv Sotonine sile i to bi upropastilo plan spasenja, čak i da nije sagrešio. I premda su kod krsta izgovorene s porugom, ove reči su bile doslovno istinite: „Druge je spasao, sebe ne može da spase“ (Čarnić). On je Sebe držao potpuno po strani, lišio se Sebe; time je Ocu dao mogućnost da uđe u Njega i deluje protiv grešnog tela i spasi Njega i nas u Njemu.

Grešnici su odvojeni od Boga, a Bog želi da se vrati na isto mesto iz kojeg je greh isterao Njega u dok je bio ljudskom telu. On nije mogao da dođe k nama, u nas, jer ne bi mogli da podnesemo Njegovu prisutnost. Zato je Hristos došao u našem telu, a Otac je prebivao u Njemu. On je mogao da podnese Božju prisutnost u njenoj punini, i zato je Bog mogao da prebiva u Njemu u svojoj punini i to je moglo da donese puninu Boga nama u našem telu.

Hristos je došao u tom grešnom telu, ali ništa nije sâm učinio protiv kušanja i sile greha u telu. On se lišio sebe i Otac je delovao u ljudskom telu protiv sile greha i sačuvao Ga da ne greši.

O hrišćaninu je zapisano: Vas „sila Božija čuva verom“. To se događa u Hristu. Mi se pokoravamo Hristu; On prebiva u nama i daje nam Svoj um. Hristov um čini da naše zlo „ja“ bude potisnuto u pozadinu. Hristov um – „Imajte u sebi isti um koji Hristos Isus ima“ – pokorava naše zlo „ja“, zadržava ga u pozadini i ne dopušta mu da se ispoljava; jer svako ispoljavanje našeg „ja“ samo je po sebi greh. Kad nas pokori Hristov um, to daje Ocu priliku da deluje u nama i sačuva nas da ne grešimo. Tako Bog „čini u vama da želite i da delate – da mu budete po volji“ (Čarnić). Uvek su u tome Otac, Hristos i mi. Otac se u nama ispoljava preko Hrista i u Hristu. Hristov um nas lišava našeg grešnog „ja“ i čuva da ne ističemo sebe, kako bi Bog Otac mogao da nam se pridruži i deluje

¹ *Emptied* – ispražnjeno – bukvalni prevod – prim. izdavač

protiv sile greha i sačuva nas da ne grešimo. Tako je Hristos „naš mir, koji oboje [Boga i nas] sastavi u jedno, on je razrušio zid koji nas je razdvajao; i u svome telu ukinuo neprijateljstvo; ... da od te dvojice načini u sebi jednog novog čoveka, tako uspostavivši mir.“ Zato se uvek radi o Ocu i Hristu i nama; mi grešnici, Bog bezgrešan, Hristos povezuje Bezgrešnog sa grešnikom, i u sebi ukida neprijateljstvo, lišava sebe u nama, da bi Bog i mi mogli da budemo jedno; i na taj način čini jednog novog čoveka, i tako stvara mir. A mir Božiji, koji prevazilazi svaki um, sačuvaće vaša srca i vaše misli kroz Hrista Isusa, odnosno u Njemu.

Nije li najblagoslovenije što je Gospod Isus učinio za nas, to što se nastanio u nama i tako rešio problem da više nema sumnje da će nas Otac sačuvati da ne grešimo, pošto je već Njega sačuvaio da ne sagraši? Više nema sumnje; kada je ovde, Hristos ima za cilj da nas liši greha u nama. A kad nestane naše „ja“, hoće li biti jako teško da se sâm Otac ispolji? Kad se naše „ja“ više ne ističe, onda neće biti teško da se Bog ističe u našem telu. To je Božja tajna: „Hristos u vama, nada slave“, Bog se javio u telu. Nije samo da se Hristos javio u telu; Bog se ispoljio u telu. Naime, kad je Isus došao na svet, to se nije Hristos ispoljio u telu, već se sâm Bog objavio u telu, jer „ko je video mene, video je Oca“.

Hristos se lišio sebe da bi se Bog mogao objaviti u telu, u grešnome telu; a kad On dođe k nama i prebiva u nama, ako smo tako izabrali, donoseći svoj božanski um koji uklanja „ja“ gde god da dođe, gde god može da uđe, gde god može da nađe neko mesto za delovanje, Hristov um znači uklanjanje tog „ja“, njegovo napuštanje, razaranje i uništavanje. Prema tome, ako svojom odlukom primimo božanski um, naše „ja“ biće svakako uklonjeno pošto taj um prebiva u nama. Čim se to dogodi, sâm Bog se ispoljava i silno deluje u grešnom telu iako je takvo. To je pobjeda. To je trijumf.

Takvim umom onda izvršavamo Božji Zakon. Zakon se ispoljio, ispunio, njegova načela svetle u životu, pošto je takav život Božji karakter ispoljen u ljudskom, grešnom telu, kroz Isusa Hrista. Čini mi se da bi svakog od nas ova misao trebala da uzdigne iznad sve Sotonine sile i greha. Ona će to svakako učiniti ako se budemo pokorili ovom božanskom umu i pustili ga da prebiva u nama kao što je prebivao u Njemu. Sigurno je da će to učiniti.

Svakako su nama sve vreme upućene reči: „Ustani, svetli se!“ Ali to ne možemo da učinimo sami; to čini istina i Božja sila. Nije li ovde upravo ona istina koja podiže čoveka? Da, ona će ga podići iz mrtvih, kao što će to biti jasno pre nego što završimo ovo proučavanje. Ali ovu misao morali smo obraditi da bi videli kako je pobjeda potpuna i sigurna, kada se pokorimo Hristu i prihvatimo um koji je bio u Njemu. Uvek treba da imamo na umu da se borba protiv greha vodi u području misli, a da je Pobjednik, Ratnik, koji je tamo vodio bitku i pobedio u svakom mogućem sukobu – isti Blagosloveni koji dolazi i postavlja svoj presto u tvrđavi samih misli, u samom korenu misli srca grešnika koji veruje. On tamo postavlja svoj presto i u tamo usađuje principe svog zakona, i tamo vlada. Da bi, kao što carova greh u smrti, tako i blagodat carovala. Da li je greh carovao? Svakako. Je li carovao silom? Bez sumnje, carovao je, vladao je. Kao što je on carovao, tako će carovati blagodat. Hoće li blagodat carovati tako uverljivo, tako moćno kao što je carovao greh? Mnogo više, mnogo potpunije, mnogo obilnije, mnogo slavnije. Isto tako sigurno kao što je u nama carovao greh, tako će sigurno, kada smo u Isusu Hristu, Božja blagodat carovati mnogo izobilnije, „da bi, kao što je greh vladao pomoću smrti, tako i milost vladala pomoću pravednosti koja vodi u večni život kroz Isusa Hrista, našeg Gospoda.“ Pošto je to tako, mi možemo da napredujemo u pobjedi do savršenstva.

Sa te visine – ispravno je da je nazovemo visinom – na koju nas ova istina diže, mi možemo nastaviti da uživamo, da čitamo sa zahvalnošću, ono što imamo u Njemu, i da to prihvatimo u

ispunjenosti duše. Ali ako nemamo Gospoda da nas na tu visinu podigne i tamo posadi, i stavi tamo gde je zaposeo utvrđenje tako da budemo sigurni gde se On nalazi, i u ono gde smo mi bili, sve drugo je nesigurno, neodređeno i nama nedostižno – premda je ponekad gotovo na dohvat ruke, i čeznemo da dođemo tamo gde to stvarno možemo da dohvatimo i znamo da je to stvarnost. Ali sada je uvek malo izvan našeg domašaja i zato smo nezadovoljni. Ali kad se potpuno predamo, celi, bez zadržke, i odrekemo celog sveta i svega što je u njemu, onda Duhom Božjim primamo Njegov božanski um koji Mu predaje ovo utvrđenje, da nas podigne na visinu na kojoj je sve to drugo ne samo na *dohvat ruke*; ne, to je *u srcu* i predstavlja radost u životu. Onda to imamo *u Njemu*, i mi to znamo i radujemo se kao što je Petar rekao, „radošću neiskazanom i proslavljenom“.

Budući da nas je Gospod podigao na ovu visinu, i tu će nas držati, krenimo dalje i čitajmo, i prihvatimo kada čitamo o onome što imamo u Njemu. Počnite s Rimljanima 6,6. Ovaj biblijski tekst direktno je povezan sa ovom naročitom misli koju smo večeras dosad proučavali. „Ovo znamo“, – šta? „Ovo znamo: naš stari čovek je raspet sa Hristom.“ Dobro! Nije li u Isusu Hristu, u Njegovom telu, razapeta ljudska priroda, grešno telo? Čije? Ko je bio On? Bio je čovek; bio je mi. Čije je onda grešno telo, čija ljudska priroda bila razapeta na krstu Isusa Hrista? – Moje. Zato, isto tako jasno kao što je u mom srcu i umu našla mesto blagoslovena istina da je Isus Hristos bio čovek, sa ljudskom, grešnom prirodom, i da je bio ja u telu – iz toga isto tako sledi, kao što je On bio raspet na krstu, tako sam i ja. Moja ljudska priroda, ja sâm, bio sam tamo raspet. Zato mogu istinski, sa sigurnošću i pouzdanom verom reći: „Ja sam sa Hristom raspet na krstu“ (*Čarnić*). I to je istina.

Često čujemo kako ljudi kažu: „Voleo bih da razapnem svoje 'ja'.“ Trebalo bi da im otvorimo tekst i čitamo: „Ovo znamo: naš stari čovek je raspet sa Hristom.“ A oni bi odgovorili: „Želeo bih da bude tako.“ Otvorimo im sledeći tekst i čitajmo: „Ja sam sa Hristom raspet na krstu.“ Tu čitamo „Ja sam“. Ko? Vi? Možda i opet kažu: „Ne vidim da sam to ja. Voleo bih da je tako, ali ne vidim kako sam raspet, i ne vidim kako će to što ovde čitam i što kažem da je tako, učiniti da bude tako.“ Ali tako kaže Božja reč, a to je tako jer ona to kaže, i to bi bilo istina i večno delotvorno čak i ako bi postojalo samo to. Ali u ovom slučaju to je tako *zato što je tako*. Bog to ne kaže zato da bi se to ostvarilo u nama; On to kaže zato što je to tako u nama, u Hristu.

Sećate se da smo za to uzeli primer iz prve glave Poslanice Jevrejima. Bog Hrista nije nazvao Bogom da bi ga načinio Bogom. Ne, On ga je nazvao Bogom *zato što je bio Bog*. Da to nije bio, onda bi Bog rečju „Bog“ kad Mu se obratio, On zaista postao Bog, jer u Božjoj reči je sila. Ali nije to u pitanju; to bi bilo tako da se radilo samo o tome; ali postoji i druge strana. On je bio Bog i kad ga je Bog nazvao Bogom, učinio je to zato jer je bio Bog. To je u dvostrukom smislu zauvek tako. Tako je na osnovu „dveju nepromenljivih činjenica“ (*Čarnić*).

Isto se događa ovde. Naš stari čovek je razapet; a kad Bog kaže da je to tako, mi to prihvatamo i tome se pokoravamo; tako se događa sa svakim ko tu reč prihvata, jer ona ima božansku silu u sebi koja čini da to bude tako. I u tom smislu tako bi bilo zauvek, čak ako bi sve bilo u tome. Ali nije sve u tome, jer ljudska priroda Isusa Hrista razapeta je na krstu, stvarno, doslovce; a to je moja ljudska priroda, to sam *ja* u Njemu koji sam tamo razapet. I zato Bog u izveštaj svakoga ko je u Hristu upisuje: „On je raspet.“ Tako je to na osnovu „dveju nepromenljivih činjenica“. Zato sa potpunom slobodom možemo da kažemo – to nije hvalisanje, nije nikakva pretpostavka; jednostavno je priznanje vere u Isusa Hrista – „Ja sam sa Hristom raspet.“ Nije li On raspet? Nisam li onda, pošto sam s Njim, i ja raspet sa Njim? Božja reč tako kaže. Ona kaže „naš stari čovek je raspet sa Hristom“. Odlično! Zahvalimo Gospodu da je to tako.

Kakva je onda korist od naših pokušaja i težnji *da razapnemo sebe*, da bismo poverovali da nas je Bog primio? To je već učinjeno, hvala Gospodu! Učinjeno je u Njemu. Jednako sigurno kao što duša verom ulazi svojim „ja“ u Isusa Hrista, a to čini božanskom silom koju nam je doneo da bismo to mogli ostvariti, tako sigurno je to učinjeno kao božansko delo. I samo je iskrenim iskazivanjem vere moguće priznati božansku činjenicu „Ja sam sa Hristom raspet“. Isus je svojim božanskim „ja“ uronio u našu ljudsku prirodu i skupa sa njom je raspet. Kad mi svoje „ja“ uronimo u Njega, isto je tako, jer to je učinjeno u Njemu. Sve je *u Njemu*. Usmeravamo vašu pažnju na misao koju smo izneli u proučavanju pre nekoliko večeri, da to nije u Njemu u smislu da je On posuda kojoj možemo prići, to uzeti i primeniti na sebe. Ne, sve je to u Njemu u smislu da je sve ovde i kad smo mi u Njemu, kad uđemo u tu posudu, kad utonemo u Njega, mi u Njemu imamo sve pošto smo u Njemu.

Zato, neka svaka duša sada da kaže verom Isusa Hrista: „Ovo znamo: naš stari čovek je raspet sa Hristom.“ „Ja sam sa Hristom raspet na krstu. Tako ne živim više ja, nego Hristos živi u meni“ (Čarnić). On je živ i pošto On živi, i mi živimo. „A živim – *ne više ja*, nego živi u meni Hristos; a što sad živim u telu, živim verom ...“ – verom *u Sina Božjeg?* – „*verom Sina Božjega ...*“ – , božanskom verom koju je uneo u ljudsku prirodu i koju daje vama i meni. Mi živimo „verom Sina Božjega, koji me je zavoleo i predao sebe za mene“ (Gal. 2,20 – KJV). O, On me je zavoleo! Kad je dao Sebe u svojoj slavi i sve svoje dostojanstvo radi mene koji sam bio ništa, zar je mnogo ako se Njemu predam?

Ali u ovom tekstu ima još više. Još uvek Rimljanima 6,6: „Znajući da se stari naš čovek razape s njime, da bi se uništilo telo greha, da više ne budemo robovi greha“ (Bakotić). Odlično! U Njemu imamo pobjedu, pobjedu od robovanja grehu. Postoji pobjeda nad robovanjem grehu i to u saznanju da smo raspeti s Njim.

Moram reći da nas ova blagoslovena činjenica, koju nalazimo u Njemu, uzdiže pravo do tog mesta; u stvari drži nas na tom mestu. To je tako; u njoj je sila. To je činjenica; imaćemo priliku da to vidimo izloženo još bolje.

Šta je sledilo kada je razapet? Kada su Ga prikovali na krst, šta je došlo seldeće? Umro je. Čitajmo u istoj glavi osmi stih: „Ako smo umrli s Hristom“ – a šta bi drugo i moglo da bude. Jasno je, ako sam sa Njim razapet, onda ću i umreti sa Njim. Budući da smo sa Njim raspeti, bićemo i mrtvi sa Njim.

Mrtvi sa Njim? Jesmo li svesni toga? Pogledajmo četvrti stih. Šta je sledilo nakon što je bio raspet i umro? Bio je pogreben – sahranjen kako se sahranjuju mrtvi. A šta je sa nama? „Tako se s njim pogrebosmo“ (Karadžić). Sahranjeni sa Njim! Da li smo sa Njim raspeti? Da li smo umrli sa Njim? Jesu li Otac i Hristos uspeli da u ljudskoj prirodi izazovu smrt grešnog „ja“? – Da. Čijeg? – Mojeg.

Onda, zar ne vidite da je sve to *dar vere* koji treba uzeti sa svim drugim što Bog daje zahvaljujući veri? Smrt starog čoveka je u Hristu; u Njemu je i mi imamo i hvala Bogu za nju. Stari čovek je raspet sa Njim; sa Njim je stari čovek i umro; a kad je On bio sahranjen, bio je sahranjen i stari čovek. Moje ljudsko, staro, grešno „ja“, bilo je raspeto, umrlo i sahranjeno sa Njim. I sa Njim je sahranjeno sada *kad sam ja u Njemu*. Izvan Njega ja to nemam, naravno. Ko god je izvan Njega nema ništa od toga. To je u Njemu – u Njemu. A mi to sve primamo verom u Njega.

Mi jednostavno proučavamo ono što imamo u Njemu, ono što nam je dano u Njemu i što treba da prihvatimo verom. To je sve verom.

Zahvaljujemo Gospodu da je sve to stvarna činjenica – da je naš stari čovek raspet, mrtav i sahranjen *sa Njim*, i da u Njemu imamo taj dar. U Njemu imamo taj dar, i činjenicu, da je stari

čovjek mrtav – umrla je ljudska, grešna priroda i sahranjena je. I kad je stara priroda raspeta, mrtva i sahranjena, onda se prema sledećem, sedmom stihu, ostvaruje: „Jer ko umre oslobodi se od greha“ (*Karadžić*).

Prema tome, znajući da je „naš stari čovek je raspet sa Hristom“, više ne treba da služimo grehu; oslobodili smo se robovanja grehu. Braćo, radujem se što imamo priliku da iz dana u dan zahvaljujemo Bogu da smo oslobođeni služenja grehu, kao što možemo da dišemo. Ponoviću to. Imamo isto tako priliku ili prednost i pravo da ovaj dar usvojimo *u Hristu* – i samo u Njemu i kad verujemo u Njega – i da zahvalimo Bogu za slobodu od robovanja grehu, kao što je prednost da udišemo vazduh kad ujutro ustanemo.

Kako mogu uopšte da imam blagoslov i korist koji su u tome, ako ne *uzmem* taj dar? Ako uvek oklevam i ako se bojim da nisam oslobođen od robovanja grehu, koliko će vremena trebati da se oslobodim od robovanja grehu? Upravo to oklevanje, taj strah potiče od sumnje, od neverstva i samo po sebi je greh. Ali u Njemu, kada je Bog za nas izvojevao oslobođenje od robovanja grehu, imamo pravo da za to zahvalimo Bogu. I ako to prihvatimo i za to Mu zahvalimo, mi ćemo to i uživati. „Jer ko umre oslobodi se od greha“ (Na margini: „opravdan je od greha“ – *KJV, Stvarnost*). I to je u Njemu; a mi to imamo pošto smo verom u Njemu.

Pročitajmo prvi stih šeste glave Rimljanima poslanice:

„Šta ćemo, dakle, reći? Da ostanemo i dalje u grehu – da bi se blagodat umnožila? Daleko od toga. Kako ćemo mi, koji smo umrli grehu, i dalje u njemu živeti?“ (*Čarnić*).

Može li čovek živeti ako je umro? Ne može. Prema tome, kad čovek umre grehu, može li i dalje da živi u grehu? Može li da živi sa grehom? Neko umre od dilerium tremensa ili tifusa. Može li i dalje da žive sa dilerium tremensom ili tifusom, čak i ako se dogodi da nekako oživi pa živi dovoljno dugo da shvati u kakvom je stanju? Sama pomisao na to za njega bi predstavljala smrt, jer ga je jednom već ubila. Tako je sa čovekom koji umre grehu. Sama pojava greha, sa kojom bi se ponovno sreo, predstavljala bi za njega smrt. Kad bi bio toliko svestan i toliko živ da bi shvatio kako on postoji, ponovo bi umro. Čovek ne može da živi od onoga od čega je umro.

Ali velika nevolja sa mnogima je u tome što se od greha ne razbole dovoljno ozbiljno da umru. To je problem. Oni se razbole od nekog *određenog* greha i žele da sa njim prekinu i „da umru“ za njega pa misle da su time rešili problem. Onda se razbole od nekog drugog određenog greha za koji misle da im ne dolikuje – ne mogu da uživaju naklonost i poštovanje ljudi ako se on ispoljava pa nastoje da ga odstrane. Međutim, oni se ne razbole od samog greha – greha u sebi, greha u shvatanju, apstraktnog greha, bio on ovakav ili onakav. Oni se ne razbole dovoljno ozbiljno da umru grehu. Kada se čovek ozbiljno razboli – ne od grehova, nego od *greha*, samog predlaganja greha i grešne pomisli – zašto mu ne možete omogućiti da u njemu živi malo duže? Zato što u njemu više ne može da živi; on bi ga odmah ubio. Čovek ne može da živi od onoga od čega je umro.

Mi imamo stalno priliku da grešimo. Takve nam se prilike uvek nude. Prilike da sagrešimo i da živimo u grehu, nude nam se iz dana u dan. Ali ostaje zapisano: „Kud god idemo svagda nosimo Hristovo umiranje na svom telu.“ „Ja umirem svaki dan“ (*Čarnić*). Pošto sam umro grehu, predlozi greha za mene su smrt. One su za mene smrt *u Njemu*.

Zato se ovo nalazi u obliku iznenađujućeg, zapanjujućeg pitanja: „Kako ćemo mi, koji smo umrli grehu, i dalje u njemu živeti? Ili ne znate da smo svi mi, koji smo kršteni u Hrista Isusa, u njegovu smrt kršteni?“ (*Čarnić*). Krštenje predstavlja krštenje u Njegovu smrt.

„Tako smo mi krštenjem u smrt zajedno s njim sahranjeni, da bismo, kao što je Hristos vaskrsnut iz mrtvih očovom slavom, i mi na isti način živeli novim životom“ (Čarnić).

Otvorimo poslanicu Kološanima. Tu nalazimo reči koje je, sećate se, neki dan izneo brat Durland u svojem predavanju. Kološanima 2,20:

„Ako ste se smrću sa Hristom oslobodili svetskih stihija (Čarnić) [elemenata sveta, svetovnosti, stvari koje vodi ka svetu – neprijateljstvo], zašto se, kao da još živite u svetu, pokoravate njegovim propisima?“

Ovde je reč o našem oslobođenju od robovanja grehu. Jednostavno je drugim rečima kazano ono što je rečeno u Rimljanima 6,6: „Znajući da se stari naš čovek razape s njime, da bi se uništilo telo greha, da više ne budemo robovi greha.“ Zar, kao da živimo izvan Njega, još uvek činimo iste stare stvari? Ne. Rimljanima 6,14: „Jer, greh neće imati vlast nad vama.“ Onaj ko je oslobođen od vlasti greha, oslobođen je od robovanja grehu. To je i činjenica u Isusu Hristu. Zato čitajmo dalje iz Rimljanima 6,6-14:

„Znajući ovo da se stari naš čovek razape s Njime, da bi se telo grešno pokvarilo (da bi se uništilo telo greha – Bakotić), da više ne bismo služili grehu. Jer ko umre oslobodi se od greha. A ako umremo s Hristom, verujemo da ćemo i živeti s Njim.“

Da li je On živ? Jeste. Hvala Gospodu! Ko je umro? Isus je umro, i mi smo umrli s Njim. On je živ, i mi koji verujemo u Njega živi smo sa Njim. Međutim, o tome ćemo više posle.

„Znajući da Hristos, vaskrsnut iz mrtvih, više ne umire – smrt više nema vlast nad njim. Smrću kojom je umro, umro je grehu jednom zauvek, a životom kojim živi, živi Bogu.“

Držimo se toga. Zahvalimo Bogu ovog trenutka i odsad, iz dana u dan, svakom mišlju; „Ja sam sa Hristom raspet.“ Kao što je On raspet i ja sam raspet; kao što je On mrtav, i ja sam mrtav s Njim; kao što je On sahranjen i ja sam sahranjen s Njim; Kao što je On vaskrsao, i ja sam vaskrsao s Njim; odsad neću da robujem grehu. U Njemu smo slobodni od vlasti greha i od robovanja grehu. Hvala Bogu na Njegovom neiskazanom daru!

Poruka trećeg anđela – Br. 19.

Starešina A. T. Jones

Počecemo sa upoređivanjem tekstova Jevrejima 2,14 i 15 sa Rimljanima 6,11-14. Prvo čitamo u Jevrejima poslanici:

„Pošto su deca od krvi i mesa, i on je uzeo udela u krvi i mesu, da smrću uništi onoga koji ima vlast nad smrću, to jest đavola, i da oslobodi one koji su, bojeći se smrti, celog života bili u ropstvu.“

Ovo je Hristos učinio da bi nas izbavio. Čitajmo sada iz Rimljanima poslanice:

„Tako i vi sebe smatrajte mrtvima grehu, a živima Bogu u Hristu Isusu. Neka, dakle, greh ne vlada u vašem smrtnom telu pa da se pokoravate njegovim požudama. Ne dajte svoje udove grehu za oruđe nepravednosti; nego, dajte sebe Bogu kao oživeni iz mrtvih i svoje udove dajte Bogu za oruđe pravednosti. Jer, greh neće imati vlast nad vama.“

Kao što je On to učinio da bi nas izbavio, tako i mi treba da se predamo da bi nas mogao izbaviti. I kada to učinimo, mi smo izbavljeni. On je to učinio da bi izbavio nas koji smo celog života bili robovi; kada mi to učinimo, slobodni smo od ropstva i greh više nama ne ovladava. Tako je tekst u Rimljanima 6,11-14 odgovor vere pojedinca na ono šta je Hristos učinio prema opisu u Jevrejima 2,14.15.

Ali Gospod je učinio za Njega više nego da Ga vaskrsne iz mrtvih; On je učinio i za nas u Njemu više nego da nas vaskrsne iz mrtvih. On je umro; On je ustao iz mrtvih. Mi smo umrli sa Njim i šta onda? Jesmo li ustali s Njim? Jesmo li vaskrsli s Njim? Imamo li život zašto smo umrli u Njemu? S Njim smo raspeti, s Njim smo umrli, s Njim smo sahranjeni, a *On je ustao iz mrtvih*. A šta je onda s nama? – Mi smo s Njim vaskrsli. Ali Bog je za Njega učinio više nego da Ga vaskrsne iz mrtvih. Bog je za Njega učinio više nego da Ga vaskrsne iz mrtvih. Vaskrsao ga je i postavio sebi s desne strane na nebesima. A šta je sa nama? Da li smo uskraćeni? Ne. Zar nismo u Njemu? Kao što smo bili u Njemu dok je živeo na zemlji, kao što smo bili u Njemu na krstu, kao što smo bili u Njemu u smrti, kao što smo bili u Njemu u vaskrsenju, tako smo s Njim u vaznesenju i tako smo s Njim s desna Bogu.

Sve ovo bi i onako proizašlo iz onoga šta smo sinoć čitali; ali pročitajmo to sada u Svetom pismu i vidimo da je to stvarno tako. Pošto smo dosad pratili Božje delovanje u Njemu, zar da Ga ne pratimo i dalje? Sinoć i u prethodnom predavanju bilo nam je drago što smo mogli da Ga pratimo kroz kušanje i postizanje pobede. Sa zadovoljstvom smo Ga sinoć pratili dok je išao na krst, i ustanovili da smo i sami tamo raspeti, pa u istinskoj veri možemo reći: „Ja sam sa Hristom raspet“ (Čarnić). Bilo nam je drago da smo mogli s Njim poći u grob, u smrt s Njim, tako da se može smatrati istinskom verom da računamo kako smo i mi mrtvi. Drago nam je zbog svega toga. Budimo srećni što smo s Njim izašli iz groba, da bi mogli da živimo novim životom kao On. I kad smo s Njim ustali iz mrtvih – jer „ako li umresmo sa Hristom, verujemo da ćemo i živeti sa njime“ – ustanimo s Njim kao što je On ustao – ne samo iz mrtvih već pođimo i tamo gde je On sada. Ako Bog tako kaže, ako namerava da nas tamo prenese, i da nas tako daleko prenese, hoćemo li ići? Svakako da hoćemo. Ne smatrajmo neobičnim ako On to učini; sledimo ga tamo isto tako slobodno kao što smo ga sledili u kušanju, na krst i u smrt.

Zato uzmimo drugu glavu Poslanice Efescima i poćnimo od ćetvrtog stiha:

„Ali Bog, koji je bogat u milosti, zbog svoje velike ljubavi kojom nas je zavoleo, oŹiveo je (sa – Karadžić) Hristom i nas koji smo bili mrtvi u svojim prestupima“ (Ćarnić).

On nas je oŹiveo zajedno sa Hristom. Sledeći stih:

„Te nas zajedno s njim uskrse“ (*Stvarnost*). Zajedno sa kim? – Sa Hristom. „I zajedno postavi“ (*KJV*). Sa kime? – Sa Hristom. Gde? – „I s Njim zajedno vaskrse i zajedno postavi na nebesima u Hristu Isusu“ (*KJV*). Frazu „na nebesima“ nalazimo i u Efescima 1,2 i 20.

Dolazi od grćke reći *epouraniois*, a oznaćava „nebesko mesto“. Bog nam je dao Źivot zajedno s Njim: Bog nas je zajedno vaskrsao i postavio zajedno s Njim *tamo gde On sedi*. A gde On to sedi? – On „bi uzet na nebo i sede s desne strane Boga“ (Ćarnić). Kad je „izvršio oćišćenje od greha seo je s desne strane velićanstva na visinama“ (Jevr. 1,3 – *kombinacija prevoda Ćarnić-KJV*). Bog nas „s Njim zajedno vaskrse i zajedno postavi na nebesima u Hristu Isusu“, gde On sedi.

Nemaćki je jasniji od našeg autorizovanog prevoda¹ i ćak jasniji od tog prevoda sa grćkog:

„*Da wir tot waren in den Sünden, hat er uns samt Christo ...*“ [reć 'samt' znaći 'zajedno sa'. Tako je doslovno na grćkom. Grćka reć znaći „zajedno sa“, „zajedno“ i „istovremeno“; a tako glasi nemaćki prevod] – „... *hat er uns samt Christo lebendig gemacht ...*“ [oŹiveo nas zajedno s njim], „... *und hat uns samt ihm auferwecket ...*“ [zajedno s njim *probudio*; i ne samo probudio kao ćoveka koji spava pa otvara oći, ali i dalje leŹi, već se tako probudio da ustaje. Tako smo s Njim dobili Źivot vaskrsnuvši iz mrtvih, i On nas je probudio tako da ustajemo i s Njim vaskrsavamo.] „... *und samt ihm in das himmlische Wesen gesetzt, in Christo Jesu.*“

Ovde sam uzeo definiciju reći *Wesen*; ona oznaćava suštinu, postojanje, naćin Źivljenja, prirodu, karakter, uređenje, vazduh, vladanje, ponašanje, sredstva za Źivljenje, imetak, posed, privredu, postojeći sporazum, sistem, brigu.

Prema tome On nas je postavio na nebesima sa Hristom; u nebeskom Źivljenju, u nebeskoj suštini; ućinio je da sednemo zajedno s Njim u nebeskom postojanju, u nebeskom naćinu Źivljenja, u nebeskoj prirodi, u nebeskom karakteru, u nebeskom uređenju, u nebeskom vazduhu, u nebeskom vladanju, u nebeskom ponašanju; On nas je postavio da sedimo zajedno sa Njim u nebeskom naćinu postojanja – jer naš „je Źivot sakriven sa Hristom u Bogu“; naša sredstva za Źivljenje su na nebu – „Hleb naš nasušni daj nam danas“ – nebeska sredstva za Źivljenje, nebeski imetak, posed, privreda, postojeći sporazum, postojeći poredak. Mi pripadamo potpuno nebu, nebeskom sistemu.

Tu nas je Bog postavio u Hristu. Prema tome, pošto smo zajedno s Njim, u nebeskom Źivljenju, suštini, vazduhu, raspoloŹenju i svemu, *postavljeni da sedimo u Hristu Isusu*, hoćemo li tamo sestiti sa Njim?

Drugim rećima, hoćemo li ustati? Kako glasi tekst? – Ustani, svetli se! Prvo ustani, pa onda svetli. Mi ne moŹemo da svetlimo dok ne ustanemo. Ali kako će ova istina da deluje na nas? Zar neće da nas podigne? Koliko visoko? Zar ne vidite da nas ona uzima iz ovoga sveta i stavlja zajedno sa Isusom Hristom u nebesko carstvo? Zar nije onda jasno da je Isus Hristos doneo nebo na zemlju onome ko veruje? Zato je pisano da „On nas je izbavio iz vlasti tame i premestio nas u Carstvo svog

¹ Misli na KJV, uobićajeni prevod Biblije u ono doba.

ljubljenog Sina“. Carstvo nebesko je upoređeno sa tim i tim; ono je to i to; carstvo nebesko je kao to i to; približilo se carstvo nebesko. U čemu se sastoji to carstvo nebesko? On nas prenosi u njega; preneo nas je u njega. Hoćemo li živeti u njemu, uživati u njegovoj blagoslovenoj atmosferi, uživati u tamošnjem uređenju, vazduhu, celom sistemu i načinu življenja koji nam tamo pripadaju?

Jasno je da ne možemo sebe uzdići na tu visinu; moramo da se pokorimo istini i ona će nas podići. Pogledajmo to još jednom. U prvoj glavi Poslanice Efescima, počnimo od petnaestog stiha:

„Zato i ja, otkad sam čuo za vašu veru u Gospodu Isusu i za vašu ljubav prema svima svetima, ne prestajem da zahvaljujem za vas i da vas pominjem u svojim molitvama [i ovo je molitva]. Molim se da vam Bog našega Gospoda Isusa Hrista, Otac slave, da Duha mudrosti i otkrivenja, da ga upoznate.“

Za koga to govori? Za koliko njih je ova molitva napisana? Hoćete li onda večeras ovu molitvu da primenite na sebe? I prihvatite ono za šta se molio za vas? Uostalom, čija je to reč? Da li je to samo ljudska molitva? Nije li to Božja reč? Nisu li to reči Isusa Hrista kojima preko svog Duha iskazuje svoju volju i želju za nas, šta zapravo želi da imamo? Prihvatimo ih onda. To je Njegova volja. Nastavimo sa čitanjem:

„Da vam prosvetli oči srca, da saznate kakva je nada na koju vas je pozvao, koliko je bogatstvo njegovog slavnog nasledstva među svetima i kolika je njegova neuporedivo velika sila za nas [prema nama] koji verujemo.“

On želi da znamo šta je neizmerna veličina sile Njegove na nama koji verujemo. A grčka reč za silu ovde je reč iz koje dolazi naša reč „dinamit“.

„I kolika je njegova neuporedivo velika sila (neizmerna veličina sile njegove – Karadžić) za nas koji verujemo. Ta sila je srazmerna delovanju njegove silne snage, koju je na delu pokazao na Hristu kada ga je vaskrsao iz mrtvih i poseo sebi zdesna na nebesima.“

Ova Božja sila vaskrsla je Isusa Hrista i postavila Ga sa Njegove desne strane na nebesima. To treba da kaže svaka duša među nama. Ali On želi da vi i ja znamo da upoznamo dejstvo ove sile u sebi koja je podigla Hrista i postavila Ga na nebesima. Šta će za nas učiniti poznavanje dejstva ove sile koja je podigla Hrista i postavila ga na nebesima? Ona će da nas vaskrsne i postavi na nebesima.

U drugoj glavi Poslanice Kološanima nalazimo istu misao; počinjemo od dvanaestog stiha:

„Kad ste u krštenju s njim sahranjeni; u njemu ste zajedno s njim vaskrsnuti verom u delotvornu silu Boga koji ga je vaskrsao iz mrtvih. I vas, koji ste bili mrtvi zbog prestupa i neobrezanja vašeg tela, oživeo je zajedno s njim, oprostivši nam sve prestupe na taj način što je izbrisao obveznicu koja je svojim odredbama bila protiv nas i uklonio je – prikovavši je na krst“ (kombinacija prevoda Čarnić-KJV).

A sada prvi stih u trećoj glavi:

„Ako ste, dakle, vaskrsnuli sa Hristom, tražite ono što je gore – gde Hristos sedi s desne strane Božije“ (Čarnić).

Prema tome svako ko je vaskrsao sa Hristom traži ono što je gore. Gde gore? Koliko visoko gore? – Sve do mesta gde Hristos sedi. A kako mogu da tražim stvari gde Hristos sedi, ako nisam dovoljno blizu da se mogu osvrnuti i tražiti te stvari i o njima razmišljati? O tome se radi.

„Ako ste, dakle, vaskrsnuli sa Hristom, tražite ono što je gore – gde Hristos sedi s desne strane Božje. ... Vi ste, naime, umrli i vaš život je sa Hristom u Bogu sakriven“ (Čarnić).

Hoćemo li to da prihvatimo tačno onako kako nam to Gospod daje, bez sumnjanja? Znam da je predivno, znam da je predobro da bi izgledalo da je istina, ali ništa šta Bog čini nije predobro da bi bilo istina, jer to čini Bog. Kad bi to rekao bilo ko drugi, bilo bi predobro da bi se moglo verovati, jer oni to ne mogu učiniti; ali kad Bog nešto kaže, to nije predobro da bi se moglo verovati, to je dovoljno dobro da se može verovati, jer to On čini. Zato, braćo, ustanimo; to će nas odvojiti od sveta i staviti tamo gde je proroku odavno rečeno da pogled upravi nešto više, da vidi one koji su na pravom putu. O, ne bi li trebalo da odbacimo sve, i umremo sa Njim, i uzmemo smrt koju imamo u Njemu i dopustimo da smrt koja je delovala u Njemu deluje u nama? A onda će život koji se pojavio u Njemu, sila koja je delovala u Njemu, učiniti za nas ono što je učinila za Njega. To će nas izvesti iz Vavilona; sa nama neće biti nikakvog vavilonskog materijala. Bićemo tako daleko od Vavilona i vavilonske odeće da ćemo biti postavljeni sa desne strane Bogu, odeveni u nebesku odeću, a to je jedina odeća koja sada dolikuje narodu; uskoro treba da uđemo na svadbenu večeru, a belo, čisto platno u koje su obučeni nevesta i gosti je pravednost svetih. Ali to sve On daje. Sve to imamo u Njemu.

Pogledajmo to iz drugog ugla. Nisam sklon da se večeras odvojim od te misli i ona je toliko dobra da se njome valja pozabaviti sve vreme koje imamo ove večeri. Pogledajmo to sada sa druge strane. Već smo u nekoliko predavanja proučavali činjenicu da je On u ljudskoj prirodi bio mi; i On u nama i mi u Njemu suočili smo se sa iskušenjem i Sotoninom silom, i pobedili sve to u ovom svetu jer je Bog bio s Njim; Bog je delovao preko Njega, Bog ga je držao i čuvao. On je sve predao i Bog ga je čuvao; u Njemu smo mi predali sve, i Bog čuva nas. A Gospodnje postupanje s Njim je Gospodnje postupanje s nama; i to je dovelo do raspeća. To je istina – raspeća Njegovog pravednog, božanskog „ja“; a to nas vodi do raspeća našeg zlog „ja“, koje nas odvaja od Boga. U Njemu je uništeno neprijateljstvo. Bog je išao s Njim dok je bio u ljudskoj prirodi, sve vreme u ovom svetu, ali Bog nije završio s Njegovom ljudskom prirodom u ovom svetu.

Otac nije prestao da se bavi sa Hristom u Njegovoj ljudskoj prirodi niti sa ljudskom prirodom u Hristu kad je Sin bio prikovan na krst. On je sa ljudskom prirodom imao još nešto da učini osim da je ponese na krst; on je poneo i u smrt, ali sa ljudskom prirodom ni tu nije stao. Poneo je na krst i u smrt, ali ni tu nije stao; nije je ostavio tamo; On je ljudsku prirodu izveo iz groba, učinivši je besmrtnom. Sve to je učinio, ali još uvek nije završio sa ljudskom prirodom, jer je uzeo ljudsku prirodu, koja je podignuta iz mrtvih, učinjena besmrtnom, i vazneo je i posadio sebi sa desne strane, proslavljenju puninom svetlosti slave Božje – u samo nebo. I zato se Božji plan u vezi sa ljudskom prirodom, u vezi s vama i sa mnom, nikad neće ostvariti, nikad ispuniti, dok ne budemo pored Njega sa desne strane, proslavljeni.

U ovoj blaženoj istini postoji oživljujuća sila. Otac je u Isusu Hristu postavio pred vasionu ono što je zamislio za čovečanstvo. O, koliko mnogo, koliko daleko u svom životu promašuje svaki cilj, svaku ideju čovek koji se zadovoljava sa bilo čime što je manje vredno od onoga što je Bog pripremio za njega. Braćo, zar ne vidite da smo se zadovoljili time da ostanemo suviše nisko? Da smo se zadovoljili da nam misli budu predaleko od onoga što Bog ima za nas? To je činjenica. Ali

sada, kad On dolazi i kad nas poziva, pođimo tamo gde On želi da nas vodi. To čini vera; to nije predrasuda već jedino ispravno što treba da učinimo. Ko god to ne učini, biće ostavljen tako daleko pozadi da će ubrzo propasti. Ovde nas vodi nebeski Pastir; On nas vodi na zelene pašnjake i na tihe vode, na tihe vode koje teku iz Božjeg prestola – vode života. Pijmo celim bićem i živimo!

Sad možemo sve to još bolje razmotriti. Ponoviću da je Gospod, da bi pokazao čovečanstvu šta nam je pripremio, i šta je Njegov cilj sa svakim čovekom, dao primer tako da svako u svetu može da vidi cilj koji Bog ima s njim, i kako je ceo ostvaren. Božji cilj za nas u ovom svetu je da nas sačuva da ne grešimo uprkos svoj sili greha i Sotone. Njegov cilj za Sebe i nas u ovom svetu je da se Bog ispoljava u grešnom telu. Odnosno, umesto nas On će svojom silom da objavi samog Sebe. Zato naše zlo „ja“ treba da se razapne, da umre i bude sahranjeno i da vaskrsnemo – da više ne budemo mrtvi u gresima i u neobrezanju tela – u novi život u Isusu Hristu i Bogu i da budemo postavljeni s Njegove desne strane, proslavljeni. To je Gospodnji cilj za vas i mene. Pročitajmo sada Rimljanima 8,28:

„A mi znamo da Bog u svemu radi za dobro onih koji ga vole.“

Po čemu to znamo? – Ne samo što to On kaže, On je to već ostvario pred našim očima; dao nam je živi prikaz toga. Zato nas kroz sve to sada vodi. „A mi znamo da Bog u svemu radi za dobro onih koji ga vole, onih koji su po njegovom naumu (nameri – *Karadžić*) pozvani.“ Kakvoj nameri? – Njegovoj večnoj nameri za sva stvorenja, za čoveka sa ostalima, koju je imao u Hristu Isusu našem Gospodu. Ova namera je od večnosti postojala u Isusu Hristu i kad smo mi u Hristu Isusu, ova namera obuhvata i nas. Kad se predamo Hristu, kad utonemo u Njega, tada postajemo deo ove večne namere; a pošto Božja namera mora da uspe, sa nama će sve biti u redu jer smo deo Njegove namere. I kao što Sotona ne može ništa da učini protiv Božje namere, tako isto ne može ništa da učini protiv nas, jer smo mi u toj nameri. I onda, kao što je sigurno da sve što Sotona čini i sve što čine neprijatelji Božje istine, delujući protiv Boga i Njegove namere, a na posletku svim time i protiv nas – kao što je sigurno da sve to ne može da porazi ili onemogući ovu večnu nameru, isto tako je sigurno da to ni nas ne može da porazi ili onesposobi, jer smo u Hristu čvrsti deo te namere. O, sve je u Njemu, i Bog nas je ponovo stvorio u Njemu.

Čitamo dalje! Bog nam kaže kako možemo da znamo da sve doprinosi dobru onih koji su pozvani po Božjoj nameri. „Jer“ – šta to znači? – To ovde znači isto što i „zato što“, odnosno mi to znamo zato što je Bog ovde učinio nešto da to prikaže kako bismo to znali. Po čemu onda mi to znamo? Znamo *zato što* „One koje je unapred znao, Bog je i predodredio da budu saobraženi slici njegovog Sina (da budu jednaki obličju Sina njegovog – *Karadžić*)“. Šta je onda Božje predodređenje? Šta je plan koji je unapred odredio, unapred pripremio za svakog čoveka u svetu? On je sve unapred poznao; sve je pozvao. „Pogledajte u mene, i spašćete se svi krajevi zemaljski“ (Isaija 45,22).

Kakvu je sudbinu unapred pripremio za svakog čoveka? – O, da budemo jednaki obličju Sina Njegovog. Gde? – Dok smo u ovom svetu da budemo jednaki obličju Njegovog Sina, kao što je Njegov Sin bio u ovome svetu. Ali On nije završio sa svojim Sinom u ovom svetu; uzeo Ga je sa ovog sveta. I kao što je Njegova večna namera bila da prenese Hrista sa ovog sveta, ova unapred određena namera tiče se *nas* na ovom svetu, s tim da nas prenese sa ovog sveta. I kao što je Njegova unapred određena namera da postanemo jednaki obličju Isusa Hrista u ovom svetu, kao što je On bio u njemu, tako i mi treba da postanemo jednaki obličju Isusa Hrista u tom drugom svetu, da budemo kao On u tom drugom svetu.

Božja večna namera unapred pripremljena za svakog od nas, za vas, za mene, je da večeras budemo kao Isus Hristos, proslavljeni, sa desne strane Bogu. On je to prikazao u Hristu. U Hristu, od rođenja do nebeskog prestola Bog je pokazao šta je Njegova namera sa svakim čovekom. Time je pred vasionom prikazao koliko je to velika Njegova namera za ljudska bića.

Božji ideal za čoveka nije da čovek bude ono što je danas u svetu. Uzmite najboljeg čoveka koji je ikada živio u ovom svetu – najvišeg, najskladnijeg, najobrazovanijeg – najboljeg u svakom smislu, najpotpunijeg, celovitog čoveka – je li to Božji ideal za čoveka? – Ne. Sećate se da smo u jednom od naših ranijih predavanja ustanovili da je Božji ideal za čoveka da se *Bog* i *čovek* udruže u novog čoveka koji je stvoren u Isusu Hristu uništenjem neprijateljstva. [BILTEN, str. 193, 194, 216, 217]. Taj novi čovek, načinjen sjedinjenjem Boga i čoveka je čovek prema Božjem idealu.

Ali uzmite tog čoveka kakav je u ovom svetu, u savršenoj simetriji ljudskog savršenstva, i sjedinite Boga s njim tako da se samo Bog može ispoljavati u njemu, to ipak nije potpuni Božji ideal za čoveka, jer je taj čovek još uvek u ovom svetu. Božji ideal za tog čoveka se neće ostvariti dokle god on ne bude stao proslavljen sa desne strane Bogu na nebesima. O, On je velike stvari pripemio za nas i ja predlažem da u njima uživamo! Da, predlažem da otvorim sebe i pustim da ova čudesna sila deluje i da u njoj uživam dok živim.

Nastavimo sa čitanjem. „One koje je unapred znao, Bog je i predodredio da budu jednaki obličju Sina njegovog, da on bude prvorođeni među mnogom braćom“ (*kombinacija prevoda Karadžić-Savremeni srpski prevod*). O, „Zato se on ne stidi da ih zove braćom“. „Jer i onaj koji posvećuje, i oni koji se posvećuju, svi su od jednoga“ (*Bakotić*). „A koje unapred odredi, one i pozva [to su oni kod kojih ovaj poziv ostvaruje svoju nameru, kod kojih je delotvoran. On poziva svaku dušu, to je sa Njegove strane činjenica; ali poziv ne ostvaruje uvek nameru; samo kod onih koji odgovaraju i ostvaruju nameru tog poziva, u kojima poziv nailazi na odjek], a koje pozva one i pravda, a koje opravda [zapazite, ne one koji se sami opravdaju, već oni koje je On opravdao], one i proslavi“ (*Bakotić*).

Zar onda ne vidite da se Božja namera za čoveka nije ostvarila sve dok čovek ne bude proslavljen? Zato je Isus došao na svet kao što mi dolazimo; uzeo je našu ljudsku prirodu kao što je mi uzimamo rođenjem; prošao je ovim svetom u ljudskoj prirodi – kao Bog sa ljudskom prirodom; otišao je na krst i umro – kao Bog sa ljudskom prirodom na krstu i u grobu, i Bog koji Ga vaskrsava i postavlja sa desne strane Bogu, proslavljenog – to je Njegova večna namera. To je Božje večno predodređenje, plan koji je pripremio i ostvario za vas. Hoćete li mu dopustiti da sprovede ovaj plan? Mi to ne možemo da učinimo. On mora. A On je pokazao da je sposoban da to učini; niko to ne može osporiti. On je dokazao da je sposoban da nas uzme i ispuni svoju nameru u odnosu na ljudsku prirodu, u odnosu na grešno telo kakvo je u ovom svetu. I ja sam srećan zbog toga.

Ali pogledajte: „Koje pozva one i pravda, a koje opravda, ...“ – Šta je zatim učinio? „... one i proslavi.“ Evo pitanja: One koje opravda, one i proslavi; ne može da ih proslavi dok ih nije opravdao. Šta onda znači ova naročita vest o opravdanju koju je Bog slao svih ovih godina crkvi i svetu? Ona znači da se Bog sprema da proslavi svoj narod. Ali mi ćemo biti proslavljeni tek kad Gospod dođe. Zato ova vest o opravdanju koju nam Bog šalje treba da nas pripremi za proslavljanje prilikom Gospodnjeg dolaska. Preko nje, Bog nam daje najsnažniji mogući znak koji On može dati, da je sledeći događaj Gospodnji dolazak.

On će nas pripremiti; mi se ne možemo sami pripremiti. Dugo smo pokušavali da opravdamo sebe, da budemo kako treba i da se tako pripreмимо za Gospodnji dolazak. Ozbiljno smo se trudili da se dokažemo, da budemo zadovoljni i kažemo: „Sad mogu sresti Gospoda.“ Ali nikad nismo bili

zadovoljni. Ne. Tako se to ne radi. Koje opravda, one i proslavi. Pošto Bog opravdava, onda je to Njegov posao; i kad On bude spreman za nas da se susretnemo sa Gospodom, onda će sve biti u redu, jer nas On sâm priprema za taj susret. Zato se uzdamo u Njega, zato mu se pokoravamo i prihvatamo Njegovo opravdanje; i samo zahvaljujući tome bićemo spremni da sretnemo Gospoda Isusa kad Bog odluči da Ga pošalje.

On nas sada priprema da nas proslavi. Ponavljam, činjenica je da se zadovoljavamo da živimo daleko ispod predivnih prednosti koje je Bog pripremio za nas. Neka nas dragocena istina podigne na visinu na kojoj On želi da budemo.

Nijedan majstor ne gleda na komad nečega što obrađuje dok je upola dovršen pa ga kritikuje i traži mu greške. Grešaka može biti, ali posao još nije dovršen. I dok radi na njemu da ukloni sve mane, on i dalje u njemu gleda kakav će izgledati kad bude ostvaren cilj prema izvornom planu koji ima u mislima.

Bilo bi strašno kad bi nas čudesni Majstor gledao dok smo upola dovršeni i rekao: Od ovoga nema ništa. Ne, On to ne čini. On gleda nas kakvi jesmo prema Njegovom večnom cilju u Hristu i nastavlja svojim čudesnim poslom. Vi i ja možemo to gledati i reći: „Ne vidim kako će Gospod uspeti da od mene načini hrišćanina i da me osposobi za nebo ili za bilo šta drugo.“ To može da bude tako i mi to vidimo. I kad bi On gledao na nas onako kako *mi gledamo na sebe*, i kad bi bio tako loš majstor kao mi, to bi bilo jedno; nikad ne bismo bili ni od kakve koristi. Ali On nije takav majstor kao mi i zbog toga ne gleda na nas *kao što mi vidimo sebe*. Ne, On nas vidi onakve kakvi ćemo biti kad ostvarimo Njegov cilj. Premda sada može izgledati da smo grubi, nagrđeni i oštećeni, takvi kakvi smo ovde i kako izgledamo sebi, On nas vidi onakve kakvi ćemo *jednom* biti u Hristu.

On je Majstor. Ako u Njega imamo poverenja, pustićemo da ga nastavi sa radom; i dok On bude nastavio sa radom, gledaćemo onako kako On to vidi. Nije li nam dao primer svoje veštine? Bog nam je u Hristu pokazao svoju veliku sposobnost delovanja u grešnom telu. U Hristu Ga je dovršio i postavio Ga sa desne strane sebi. Sada nam kaže: „Pogledajte! To sam u stanju da uradim sa grešnim telom. Ako se budete pouzdali u mene i pustili me da radim, pratite i gledajte šta ću da uradim. Pouzdajte se u moju veštinu. Pustite me da se brinem za Delo i uzdajte se u mene, a ja ću nastaviti da vodim Delo.“ Gospod je taj koji sve čini. To uopšte nije naš zadatak.

Možete sada da izađete iz Tabernakla i pogledate ovaj prozor [govori o prozoru iza propovedaonice]; izgleda kao zbrka rastopljenog stakla, nabacanog bez reda, crnog i neuglednog. Ali ako uđete i pogledate iznutra, videćete prekrasno majstorsko delo i jasno napisane tekstove: „A opravdavaju se darom, blagodaću njegovom, kroz iskupljenje koje je u Hristu Isusu“, zajedno sa napisanim celim Božjim Zakonom i rečima: „Ovde su oni koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu.“

Tako vi i ja možemo pogledati sebe, kako to često činimo, izvana, i sve izgleda nakrivo, mračno i ružno; izgleda kao da se radi o zbrkanoj masi. Bog na to gleda iznutra, onako kako je to u Isusu. I kad smo u Isusu i pogledamo kroz svetlo koje nam je Bog dao; kad pogledamo *iznutra* kakvi smo u Isusu Hristu, i mi ćemo jasno videti tekstove napisane Svetim Duhom: „Opravdajući se, dakle, verom, imamo mir u Bogu kroz Gospoda našeg Isusa Hrista.“ Videćemo napisan u srcu ceo Božji Zakon kako svetli u životu i reči: „Ovde su oni koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu.“ Sve to videćemo u Božjoj svetlosti, onako kako se odražava i svetli u Isusu Hristu.

Želim da znate da je to potpuno istina. Tamo u BILTENU – pri dnu 182. stranice – imamo rečenicu: „Htela bih da svaka duša koja vidi dokaze istine ...“ Vidite li ih, braćo? Zar ovde nema dovoljno dokaza da nas spasi? „Htela bih da svaka duša koja vidi dokaze istine prihvati Isusa Hrista

kao svog liĉnog Spasitelja.“ Prihvatate li Ga sada kao svog liĉnog Spasitelja u punini u kojoj je otkrio gde se nalazi, i nas tamo u Njemu? Prihvatate li ga? Onda proĉitajte ovo:

„Na one koji tako prihvate Hrista Bog ne gleda onakve kakvi su u Adamu, već kakvi su u *Isusu Hristu*, kao sinove i kćeri BoŹje.“

On nas gleda onakve kakvi smo u Hristu jer u Njemu je usavršio svoj plan za nas. Da li vam je drago što je to tako? Prihvatimo ga, braćo! O, iz dana u dan to ĉini dobro duši mojoj dok Gospod otkriva ove stvari. Za mene je to dobro, a Źelim da to i vama bude; zato prihvatimo ga puninom samoodriĉuće vere koju nam je Hristos doneo. Prihvatimo Ga i zahvaljujmo za njega Bogu svakog dana. Neka Njegova sila deluje u nama, neka nas podigne iz mrtvih i postavi na nebesima sa desne strane Bogu u Isusu Hristu, gde On sedi. Zašto ne bismo imali skup zahvaljivanja za ono što je Bog uĉinio za nas? Subota je. Ne bi li trebalo da joj se radujemo? Šta Źelite da kaŹete?

Poruka trećeg anđela – Br. 20.

Starešina A. T. Jones

U Jovanu 17,4 prva rečenica u tom stihu su Hristove reči u toj molitvi za sve nas: „Ja sam tebe proslavio na zemlji.“ U prošlom predavanju razmotrili smo Božji cilj sa čovekom, čak i Njegovu večnu nameru, i njeno ispunjenje pred celom vasionom u Isusu Hristu dok je bio u ljudskom telu. Svrha čovekovog postojanja je da proslavi Boga i to je pred celom vasionom pokazano u Isusu Hristu; jer Božja večna namera za čoveka ostvarila se u Hristu i On ju je sproveo za svakog čoveka nakon što je čovek sagrešio. On kaže: „Ja sam tebe proslavio na zemlji.“ To pokazuje da je Božja namera pri stvaranju čoveka bila da ga čovek proslavi. Večeras ćemo da proučavamo kako treba da proslavimo Boga, kako se Bog proslavlja u čoveku i šta znači proslaviti Boga.

Kad proučavamo Hrista, i vidimo šta je On učinio i šta je Bog učinio u Njemu, znaćemo šta znači proslaviti Boga. U Njemu vidimo šta je svrha našeg stvaranja, svrha našeg postojanja i, u stvari, šta je cilj stvaranja i postojanja svakog razumnog stvorenja u vasioni.

U prethodnim predavanjima videli smo da se sâm Bog objavio u Hristu u svetu. Sâm Hristos se nije objavio, držao se u pozadini; lišio se Sebe i postao mi sa ljudske strane. A onda se Bog, sâm Bog, objavio u Njemu. Šta onda znači proslaviti Boga? To znači biti na mestu na kojem će se Bog, sâm Bog, objaviti u pojedincu. I to je svrha stvaranja i postojanja svakog anđela i čoveka.

Da bi se Bog proslavio potrebno je da svako bude u stanju, i položaju, u kome se niko osim Boga ne može objaviti, jer to je bio položaj Isusa Hrista. Zato je rekao: „Reči koje vam govorim ne govorim sam od sebe“ (Jovan 14,10). „Jer, nisam sišao sa neba da izvršavam svoju volju, nego volju Onoga koji me je poslao“ (Jovan 6,38). „Otac, koji živi u meni, čini svoja dela“ (Jovan 14,10). „Ja sam od sebe ne mogu ništa da učinim“ (Jovan 5,30). „Niko ne može da dođe k meni ako ga ne privuče Otac koji me je poslao“ (Jovan 6,44). „Ko je video mene, video je Oca. Kako možeš da kažeš: 'Pokaži nam Oca?'“ (Jovan 14,9). „Ko govori sam od sebe, za sebe traži slavu. A ko traži slavu za onoga koji ga je poslao, taj je istinit i u njemu nema nepravde“ (Jovan 7,18).

Zato je rekao: „Reči koje vam govorim ne govorim sam od sebe“, jer, kako kaže sledeći stih, onaj ko govori o sebi, odnosno od sebe, traži vlastitu slavu; Ali Hristos nije tražio vlastitu slavu. Tražio je slavu Onoga koji Ga je poslao. Zato je kazao: „Reči koje vam govorim ne govorim sam od sebe.“ Na ovaj način je tražio slavu Onoga koji Ga je poslao; zato u izveštaju piše da je veran „i da nema u Njemu nepravde“. On se toliko potpuno lišio¹ sebe, i toliko daleko je bio od toga da se na bilo koji način ispolji, da se od Njega nije širio nikakav uticaj osim Očevog. A to je išlo dotle da niko nije mogao da dođe k Njemu osim ako ga nije privukao Otac. Ovo pokazuje koliko se potpuno sâm držao u pozadini, koliko se potpuno lišio sebe. To je učinjeno tako temeljno da niko nije mogao da dođe k Njemu – niko nije mogao da oseća nikakav uticaj od Njega ili da bude privučen k Njemu, osim uticaja Oca. Ispoljavanje Oca – jedino je to moglo da privuče čoveka Hristu.

Ovo jednostavno prikazuje veličanstvenu činjenicu koju upravo sada proučavamo – šta znači proslaviti Boga. To znači toliko se lišiti sebe da se ne ispoljava ništa osim Boga i da od pojedinca ne dolazi nikakav drugi uticaj osim Božjeg – tako lišen sebe da sve, svaka reč – sve što se ispoljava – bude samo o Bogu i govori samo o Ocu.

„Ja sam tebe proslavio na zemlji.“ Kada je bio na zemlji, bio je u našem ljudskom, grešnom telu; a kad se lišio Sebe i Sebe držao u pozadini, Otac je tako prebivao u Njemu i u Njemu se ispoljavao,

¹ Emptied – ispraznio – bukvalni prevod – *prim. izdavač*

da su sva dela tela bila ugušena; a zasenjujuća slava Božija, karakter Božji, Božja dobrota, ispoljavali su se umesto bilo čega ljudskog.

Ovo je isto ono što smo imali u prethodnom predavanju, da Bog objavljen u telu, Bog prikazan u grešnom telu – tajna je Božja – ne Bog prikazan u bezgrešnom već u grešnom telu. To znači da će Bog danas tako prebivati u našem grešnom telu, da se, iako je to telo *grešno*, njegova grešnost neće osećati niti prikazivati, niti će vršiti bilo kakav uticaj na druge; da će Bog tako prebivati u grešnom telu da će se uprkos sve grešnosti tog tela, Njegov uticaj, Njegova slava, Njegova pravednost, Njegov karakter, ispoljavati kuda god ta osoba pošla.

Upravo je to bio slučaj sa Isusom u telu. Tako je Bog pokazao svima nama kako treba da proslavljamo Boga. On je celoj vasioni pokazao kako vasiona treba da proslavlja Boga – odnosno da se Bog, i jedino On, treba ispoljavati u svakom razumnom biću u vasioni. To je bila Božja namera od početka; to je bio Njegov cilj, Njegov večni cilj koji je nameravao da ostvari u Hristu Isusu Gospodu našem.

Možemo to sada da pročitamo. Imaćemo kasnije priliku da se na to pozovemo. Pročitaćemo tekst koji sve to kaže u jednoj reči. Efescima 1,9.10: „... kad nam je obznanio tajnu svoje volje – po svojoj blagonaklonosti – koju je unapred odredio u njemu“ (*Čarnić*). Kakva je to volja koju je unapred odredio u Njemu? On, pošto je večni Bog, odredio je svoju nameru u Njemu, da ona postane Njegova vlastita namera – to je isto ono o čemu se govori na drugome mestu o Njegovoj „večnoj nameri“. Šta je Božja večna namera koju je odredio u Gospodu Hristu Isusu? Evo je: „...kad se ispuni vreme, da u Hristu ponovo sastavi u jedno sve što je na nebesima i na zemlji“ (*kombinovani prevod Čarnić-KJV*).

Pogledajmo to bliže i razmislimo kako Bog „u Hristu ponovo sastavi u jedno sve“. Ko je taj u kome Bog želi da sastavi sve u Hristu? Reč je o Bogu. Ko je bio u Hristu? „Bog je bio u Hristu.“ Niko drugi nije se ispoljavao osim Boga. Bog je prebivao u Hristu. Sada u Hristu okuplja da „sastavi u jedno sve“, „što je na nebesima i na zemlji“. Prema tome Njegova namera koju je nameravao sprovesti kad se ispuni vreme, bila je da u sebi sastavi sve u Hristu. Preko Hrista, po Hristu i u Hristu sve što je na nebesima i na zemlji sastavljeno je u jednome Bogu. Tako će se samo Bog ispoljavati u čitavoj vasioni, i kad se ispuni vreme, Božja večna namera stajaće ostvarena pred vasionom; gde god pogledali, na koga god pogledali, videćete odraz Boga, videćete odsjaj Božjeg obličja. I Bog biće „sve u svemu“. To vidimo u Isusu Hristu. 2. Korinćanima 4,6:

„Jer Bog koji reče da iz tame zasvetli svetlost, zasvetli u srcima našima – da bi zablistalo poznanje slave Božije u licu Isusa Hrista“ (*Bakotić*).

Mi gledamo u lice Isusa Hrista. Šta vidimo? – Vidimo Boga, vidimo Oca. Ne vidimo Hrista koji bi se odražavao u licu Isusa Hrista. On se lišio sebe da bi se Bog mogao odražavati, da bi Bog mogao da zasvetli čoveku koji ne bi mogao da podnese Njegovu prisutnost u svom ljudskom telu. Isus Hristos je uzeo na sebe ljudsko telo, koje je kao veo tako preinačilo zrake Božje slave da ga možemo gledati i ostati živi. Mi ne možemo da gledamo u nepokriveno Božje lice, kao što ni sinovi Izrailjevi nisu mogli da gledaju u Mojsijevo lice. Zato Isus u Sebi sastavlja ljudsko telo i pokriva sjajnu, proždiruću Očevu slavu, tako da mi, gledajući u Njegovo lice, možemo da vidimo odraz Boga, i možemo da Ga vidimo i volimo onakvog kakav je, i tako imamo život koji je u Njemu.

Ovu misao nalazimo u 2. Korinćanima 3,18. Zasad ću se samo dotaknuti ovog stiha. Biće prilike da ga ponovno spomenemo pre nego što završimo ovo predavanje. „Mi pak svi, koji otkrivena lica kao u nekom ogledalu gledamo slavu Gospodnju“ (*Bakotić*). – Gde gledamo Gospodnju slavu? – „U

licu Isusa Hrista.“ Ali ovde kaže da je gledamo kao u ogledalu. Čemu služi ogledalo? Ogledalo samo po sebi ne svetli. Ono odražava svetlo koje ga obasjava. Mi svi, otkrivena lica, gledamo u licu Isusa Hrista, kao u ogledalu, slavu Gospodnju. Prema tome Hristos je Onaj preko kojeg se Otac odražava celoj vasioni.

Jedino je On mogao da održava Oca u Njegovoj punini, jer su Njegovi izlasci od večnih vremena; a u osmoj glavi Priča piše: „Tada ja bejah kod njega, odrasla sa njim“ (KJV). On je bio Bog, jednak sa Bogom; i Njegova priroda je priroda Božja. Zato, velika potreba što je sam došao da spasi svet i čoveka, postojala je zato što je Otac hteo da ljudskim sinovima potpuno otkrije sebe; a niko u vasioni nije mogao da pokaže Oca u Njegovoj punini osim Njegovog jednorodnog Sina, koji je u obličju Očevom. To je mogao samo Onaj čiji su izlasci od večnih vremena; i On je došao, a Otac je prebivao u Njemu. – U kojoj meri? U Njemu se odražava „sva punina Božanstva telesno“. I to ne samo ljudima na zemlji, već da, kada se ispune vremena, ponovo sastavi u Hristu u jedno sve što je na nebesima i na zemlji. U Hristu, Bog se pokazao anđelima i odrazio ljudima u svetu na način bez kojeg inače ne bi mogli da vide Boga.

Prema tome, dosta je toga što pokazuje šta znači proslaviti Boga i kako se to radi. Čovek treba da se toliko liši samoga sebe da se samo Bog može ispoljavati u svojoj pravednosti – svom karakteru – koji je Njegova slava. U Hristu je pokazana Očeva namera sa nama. Sve što je bilo učinjeno u Hristu trebalo je da pokaže šta će biti učinjeno u nama; jer On je bio mi. Zato treba da stalno imamo na umu veliku misao da treba da proslavimo Boga na zemlji.

U Njemu i po Njemu, nalazimo taj božanski um koji se u Hristu lišio svog pravednog „ja“. Zahvaljujući tom božanskom umu mi se lišavamo svoje nepravednosti, da bi se Bog mogao proslaviti u nama i da se i kod nas može obistiniti: „Ja sam te proslavio na zemlji.“

Pročitajmo sada radi sebe ova dva stiha u Korinćanima poslanici. Pre nekog vremena pročitali smo ih s Njegove strane: „Jer Bog koji reče da iz tame zasvetli svetlost, zasvetli u srcima našima – da bi zablistalo poznanje slave Božije u licu Isusa Hrista“ (2. Kor. 4,6 – *Bakotić*). Pogledajmo sada sebe. Šta je Bog prvo uradio? Zasvetlio je u našim srcima. Zašto? – „Da bi zablistalo poznanje slave Božije u licu Isusa Hrista.“ Zar ne vidite da se Bog ispoljava u Isusu Hristu, pokazujući na Hristovom licu svoju slavu, koja, odsjajući u nama, svetli i drugima? Zato: „Vi ste svetlost svetu.“ MI smo svetlost svetu, pošto svetlost Božje slave, koja od Isusa Hrista svetli u naša srca, odsjajuje od nas na druge, da bi ljudi, kad vide nas, kad vide naša dobra dela, mogli da proslave Boga „na dan pohoda““. Da „proslave Oca vašega koji je na nebesima“.

Proučavajmo ovaj proces. Tu je Otac koji prebiva u svetlosti kojoj se ne može pristupiti, koga niko od ljudi nije video, niti može videti; u takvoj uzvišenoj slavi, u takvoj sveobuhvatnoj svetlosti svetosti, da ga niko ne može pogledati i ostati živ. Ali Otac želi da Ga gledamo i živimo; zato se jednorodni od Oca dragovoljno predao kao dar i postao mi, u ljudskom telu, da bi Otac u Njemu mogao tako da zastre svoju proždiruću slavu i zrake svoje svetlosti, da možemo gledati i ostati živi. I kad tamo gledamo i živimo, ta sjajna, bleštava slava sa lica Isusa Hrista sija u naša srca, da bi odsjajivala svetu.

Ponovo čitamo poslednji stih u trećoj glavi: „Mi pak svi, koji otkrivena lica kao u nekom ogledalu gledamo slavu Gospodnju, preobražavamo se u tu istu sliku (obličje – *Karadžić*).“ (*kombinovani prevod Bakotić-KJV*). – U čiju sliku (obličje)? – U sliku (obličje) Isusa Hrista. Mi se „preobražavamo u tu istu sliku iz slave u slavu, kao od Duha Gospodnjeg“. Isus je odražavao Božji lik; mi, promenjeni u tu istu sliku, treba da odražavamo Božji lik.

U nemačkom prevodu imamo tekst koji bolje naglašava ovu misao: „U nama se svima odražava Gospodnja slava.“ Vidite li to? – „U nama se svima odražava Gospodnja slava.“ Ideja u našem engleskom prevodu i ova ideja u nemačkom su obe ispravne. Mi u Hristovom licu gledamo slavu pa se menjamo u to isto obličje iz slave u slavu, a onda se u nama odražava Gospodnja slava.

Pročitacu ostatak stiha u nemačkom: „U nama se svima odražava Gospodnja slava s otkrivenim licem, i mi se preobražavamo u tu istu sliku iz slave u slavu kao od Gospoda koji je Duh.“ Gospod koji je Duh; raniji stih kaže da je Gospod taj Duh.

Prema tome, vidite da je smisao svega u tome da Bog treba da se proslavi u nama; da ćemo biti osvetljeni tom slavom; da bi ona odsajivala svim ljudima svuda, da bi poverovali i slavili Boga.

Pogledajmo sada ponovno sedamnaestu glavu Jevanđelja po Jovanu. On to isto kaže na ovome mestu, u Jovanu 17,22. Čitacu ponovno četvrti i peti stih:

„Ja sam tebe proslavio na zemlji dovršivši delo koje si mi dao da ga izvršim. Sada ti proslavi mene kod sebe, Oče, istom onom slavom koju sam imao kod tebe pre nego što je svet postao.“

A sada dvadeset drugi stih: „Dao sam im slavu, koju si ti dao meni“ (Čarnić). Dao ju je nama. Zato pripada nama. Ova slava pripada onome ko veruje u Isusa. I kada se Njemu pokorimo, On nam daje božanski um koji se lišava tog našeg „ja“, a onda Bog u Isusu Hristu svetli u naša srca iz kojih se odražava Njegova slava, Njegov božanski lik. To će se tako savršeno ostvariti da kad On dođe, u svakom verniku koga pogleda videće sebe. „Sešće kao Onaj koji lije i čisti srebro.“ On vidi odraz sebe u svom narodu, tako da svi odražavaju Božji lik i slavu.

Da bismo to, ako je moguće, malo jasnije videli, uzmimo primer iz prirode. Na nebu sija sunce. Vi i ja voleli bismo da gledamo u sunce, da vidimo kako stvarno izgleda. Ali čak i letimični pogled nas zaslepljuje tako da je potreban koji trenutak da povratimo prirodnu snagu očiju. Zato ne možemo da gledamo u sunce da bismo videli njegov sjaj. Sunce ima sjaj i lepotu dok svetli sa neba. Ako uzmete prizmu – trostran, trouglast komad stakla – i držite je prema suncu tako da kroz nju prolaze sunčevi zraci, pri čemu odraz pada na zid ili tlo ili bilo gde, – u tom odrazu videćete sunce kakvo je u suštini. Šta zapravo vidite? Kako se to zove? – Duga. Ima li šta lepše od duge? Nema čudesnije mešavine boja nego što postoje u dugi. Ali ta duga je zapravo sunce; njegovo svetlo je raspršeno tako da možemo gledati u njega i videti koliko je lepo. Pogledajmo šta je iza toga. Tu je celokupna svetlost, ali ne možemo da je vidimo. Ne možemo da je vidimo gledajući u sunce. Sunce je suviše svetlo; naše oči nisu naviknute na to svetlo, ne možemo da ga prihvatimo. Zato prizma preuzima to svetlo i čini da svetli u zracima koje možemo da posmatramo. To nam omogućuje da sunce vidimo onakvim kakvim ga inače ne bismo mogli videti. Kada posmatramo dugu, mi zapravo samo gledamo sunce. Pri posmatranju duge vidimo sjaj koji je u suncu dok svetli na nebu. Gledajući otvorenim očima u sunce ne možemo da vidimo kakvo je ono. Ali ako gledamo u odsjaj, vidimo sjaj sunca tako da uživamo u njegovom posmatranju.

Jasno je da je Bog mnogo svetliji od sunca. Kad nas sunce zaslepljuje ako ga samo letimice pogledamo, šta bi tek uzvišena Gospodnja slava učinila našim smrtnim, grešnim očima? Spalila bi nas. Zato Ga ne možemo gledati u Njegovoj nepokrivenoj, neizmenjenoj slavi; naša priroda nije u stanju da to podnese. Ali On želi da vidimo Njegovu slavu. On želi da cela vasiona vidi Njegovu slavu. Zato se Isus Hristos stavlja između Oca i nas, a Otac čini da se u Njemu ispoljava sva Njegova slava; i kad sija sa Njegovog lica, slava se tako raspršuje, tako menja, da je možemo gledati; ona je tako lepa da u njoj uživamo. Tako smo u stanju da vidimo Boga kakav je On stvarno. U Isusu Hristu ne vidimo ništa što ne bi bilo od Boga u punom svetlu Njegove nepokrivene slave.

Sunce sija iz dana u dan na prirodnom nebu, i sav taj sjaj On objavljuje sinovima ljudskim i prikazuje ljudskoj deci. Sve što suncu treba da na ovaj predivan način drži svoj sjaj pred nama je prizma – sredstvo kroz kojega lomi svetlo svog sjaja, i nešto na što ovi zraci mogu da padnu radi odraza, nakon što su prošli kroz prizmu. Ako imate prizmu i nešto na šta će prelamani zraci da padnu, možete svakog dana u godini da imate dugu.

Isto tako, svakog dana u godini možete da imate ispoljavanje Božje slave, ako pred svojom očima držite Isusa Hrista kao blagoslovenu prizmu koja prelama svetle zrake Božje slave, i vaše sopstveno „ja“ da predate Bogu onako kako bi On to hteo, da ovi prelamani zraci mogu da padnu radi odsjajivanja. Onda će i drugi ljudi, ne samo vi, stalno videti Božju slavu. Sve što Bog želi, sve što mu je potrebno da bi čovek mogao da vidi i upozna Njegovu slavu, je prizma kroz koju želi da svetli. Ona je u potpunosti pripremljena u Isusu Hristu. Njemu je zatim potrebno nešto na što mogu da padnu ti prelomljeni zraci i od čega se mogu odraziti da ih ljudi vide. Jeste li spremni da stanete, otvoreni za prelamane zrake Božje slave dok svetle kroz tu blagoslovenu prizmu, Isusa Hrista? Neka ovi zraci Božje slave padnu na vas da bi ljudi, gledajući vas, videli odsjaj Božje slave. To je ono što je potrebno.

Još jedna misao. Uzmite prizmu i držite je prema suncu. Pustite da prelomljeni zraci svetla padaju na zid kuće i uživajte u odrazu prekrasne duge. Ali zid je samo od zemlje. Može li taj zemljani zid odražavati sunčevu svetlost? Može li se sunce proslaviti blatom? Sigurno da može. Može li taj zemljani zid odsjajivati sjajne sunčeve zrake da budu prekrasni? Kako to on može postići? O, svetlost nije u zemlji već u sunčevom sjaju. Vi možete da držite prizmu prema suncu i pustiti da prelamani zraci padaju na zemlju. Možete da je tako držite i ta zemlja može da pokaže sunčev sjaj, ne zato što sama zemlja ima svetlo, već zato što ga ima sunce.

Nije li, stoga, previše za nas da mislimo da ovo grešno telo, kao što smo mi, bezvredan prah i pepeo, kakvi smo mi – nije li previše za nas da mislimo da takvi kakvi smo mi mogu odsjajivati Gospodnju slavu koja se prelama kroz Isusa Hrista – Gospodnju slavu koja svetli sa lica Isusa Hrista? Može biti da ste glina; može biti da ste najniže stvorenje na zemlji; može biti da ste grešni kao bilo ko; ali stanite jednostavno tamo i pustite da vas obasja slava kako bi to Bog hteo i vi ćete proslavljati Boga. O, kako često čujemo obeshrabrujuće pitanje: „Kako čovek kakav sam ja može da proslavi Boga?“ Zašto, dragi brate i sestro? Pa ne radi se o tebi. Radi se o slavi. Nije u vama snaga da svetlite kao što je nema ni u zemlji da pokaže dugu. Naše je da osiguramo mesto gde bi ta slava pala, da ona može zasjati u prekrasnim prelamanim zracima Božje slave. Delovanje nije u nama, ono je u slavi. To znači proslaviti Boga.

To zahteva da se lišimo sebe, da bi Bog u Hristu mogao da se proslavi. To čini Hristov um, a onda se Bog slavi. Premda smo celog svog života bili grešni i naše telo je grešno, Bog se proslavlja, ne našom zaslugom, nego zaslugom koja je u slavi. I to je svrha s kojom je Bog stvorio sva bića u vasioni: da svako odražava i objavljuje sjajnost slave Božjeg karaktera kako je otkriven u Isusu Hristu.

U prošlosti je postojao jedan koji je, zahvaljujući Gospodnjoj slavi, bio tako sjajan i slavan da je za to počeo sam sebi pripisivati zaslugu, pa je odlučio da sam svetli; odlučio je da proslavi sebe, da zrači svojim svetlom. Ali otad više nije zasvetlio pravim svetlom. Otad je zavladao mrak. To je poreklo tame u vasioni. A rezultat toga, od prvog pa do poslednjeg rezultata koji će se pojaviti, jednostavno su rezultati tog njegovog nastojanja da ispolji sebe, da pusti sebe da svetli, da sebe proslavi. A kraj svemu tome je da sve propada i postaje ništavno.

Proslaviti sebe znači propasti, prestati postojati. Proslaviti Boga znači nastaviti večno živeti. On stvara ljude sa ciljem da ga proslave. Onaj ko ga proslavlja svakako će da postoji svu večnost. Bog

želi da u vasioni ima takva bića. Pitanje koje se postavlja pred svakog čoveka glasi: „Biti ili ne biti, pitanje je sada.“ Hoćemo li da odlučimo biti, biti sredstvo proslavljanja Boga za svu večnost? Ili ćemo odlučiti da proslavimo sebe za neko vreme, a i to samo u mraku, pa da zatim odemo van u večnu tamu? O, s obzirom na ono šta je Bog učinio, nije teško šta da odlučimo, zar ne? Nije teško odlučiti. Ne bi li onda naša odluka sada i zauvek trebala da bude da biramo samo Božji put; da odlučimo proslaviti Njega, i samo Njega?

Još nekoliko reči o tome šta je zato potrebno. Evo teksta u Jovanu 12,23:

„Došao je čas da se Sin čovečiji proslavi“, reče im Isus.“

Zatim dvadeset sedmi stih:

„Duša mi je sada uznemirena, i šta da kažem? Oče, spasi me od ovog časa? Ne, jer zato sam i došao do ovog časa.“

Šta je zatim rekao? „Oče, proslavi svoje ime!“ On se nalazio u senci Getsimanije. Znao je da dolazi taj čas i znao je šta on znači. Njegova božanska duša bila je uznemirena i iz nje su došle reči: „I šta da kažem? Oče, spasi me od ovog časa? Ne, jer zato sam i došao do ovog časa.“ Jedino što se moglo reći kad je došao taj čas, jedino što je mogao da kaže, bilo je: „Oče, proslavi svoje ime!“ Posle toga došli su Getsimanija, krst i smrt. Ali u ovom predanju: „Oče, proslavi svoje ime“, učinio je korak koji Mu je osigurao pobjedu u Getsimaniji, i na krstu i nad smrću.

U tome je bila Njegova pobjeda, a vi i ja doći ćemo mnogo puta u tu situaciju. Mi smo već bili u toj situaciji – kad dolazi trenutak da se to od mene možda bude tražilo. Kroz to iskustvo moraćemo proći i gledajući kako sada stvari stoje, i kako ih vidimo, doći ćemo u iskušenje da kažemo: „O, da li je potrebno da to podnesem? Nije li to čak i više od onoga šta Bog zahteva da čovek podnese?“ „Duša mi je sada uznemirena, i šta da kažem? Oče, spasi me od ovog časa.“ Ko te je doveo do ovog časa? Ko te je doveo da se lice u lice suočiš sa tom teškoćom? Kako si tu dospeo? Otac radi s nama; On nas je doveo do toga. Dakle, onda kad pod Njegovom rukom dođemo u situaciju, kad se čini da ćemo pod teretom izdahnuti, šta ćemo onda reći? Oče, spasi me od časa ovoga? Zašto, pa zato sam i došao do ovog časa. On me tu doveo s namerom. Možda ne znam šta On ima za mene posle toga; možda ne znam kakva je Njegova božanska namera u ovom iskušenju, ali jedno znam: odlučio sam da proslavim Boga. Odlučio sam da Bog, umesto mene, bude proslavljen u meni; da se u meni ostvari Njegova, a ne moja volja. Zato ne možemo da kažemo: „Oče, spasi me od časa ovoga.“ Jedino šta treba da učinimo je da pokorno savijemo glavu; jedino šta treba da kažemo je: „Oče, proslavi svoje ime!“ Možda iza toga odmah sledi Getsimanija; krst će sigurno da sledi, ali pobjeda je u toj Getsimaniji. To je pobjeda na tom krstu i nad svime šta može da dođe.

Ovo je svakako istina, jer nas Bog ne ostavlja bez poruke. Čitajmo je sada.

„Šta da kažem? Oče, izbavi me od ovoga časa; ne, zbog ovoga sam došao do ovoga časa. Oče, proslavi svoje ime. Tada dođe glas sa neba: proslavio sam i opet ću proslaviti“ (*Čarnić*).

Ove su reči upućene vama i meni u svakoj nevolji, jer „slavu koju si mi dao ja sam dao njima“. Ona pripada nama. On će voditi računa da se ona odrazi na nama i preko nas, da ljudi saznaju da se Bog još uvek ispoljava u telu. Šta ćemo onda odlučiti? Rešimo to jednom zauvek. To je, biti ili ne biti. Šta ćemo da izaberemo? Biti? Ali biti znači proslaviti Boga. Jedina svrha postojanja u vasioni je

proslaviti Boga. Zato je odluka za Biti, odluka da se Bog proslavi, a odluka da se Bog proslavi je odluka da se svoje „ja“ isprazni i nestane, a da se pojavi i vidi samo Bog.

A onda, kad je sve učinjeno, petnaesta glava Prve Korinćanima daje veličanstveni kraj. Od dvadeset četvrtog do dvadeset osmog stiha:

„Potom dolazi kraj, kad on preda Carstvo Bogu Ocu pošto uništi svako poglavarstvo, svaku vlast i silu. On, naime, treba da vlada sve dok sve neprijatelje ne podloži pod svoje noge. A poslednji neprijatelj koji će biti uništen je smrt. Jer, 'sve je potčinio pod njegove noge'. A kad kaže: 'sve je potčinio', jasno je da je potčinjeno sve osim Onoga koji mu je sve potčinio. A kad mu sve bude potčinjeno, onda će se i sam Sin potčiniti Onome koji mu je sve potčinio, da Bog bude sve u svemu.“

Sve u koliko njih? – On će biti sve u meni, sve u tebi, sve u svakome, kroz Isusa Hrista. Tu vidimo ostvaren plan. A plan je da cela vasiona i sve u njoj odsjajuje Boga.

To je povlastica koju je Bog stavio pred svako ljudsko biće. Povlastica koju je stavio pred svako stvorenje u vasioni. Lucifer i mnoštvo koje je pošlo za njim, odbili su je. Odbili su je i ljudi. Šta ćemo vi i ja da učinimo? Hoćemo li da je prihvatimo?

Pokušajmo da vidimo možemo li da zamislimo veličinu ove povlastice? Koliko je plaćeno da vi i ja dobijemo tu povlasticu? Kolika je bila cena? Plaćena je beskonačno visoka cena Božjeg Sina.

Evo pitanja: Da li je to bio dar koji je trajao samo trideset i tri godine? Drugim rečima, pošto je postojao u večnosti dok nije došao na ovaj svet, da li je Isus došao na ovaj svet samo za te trideset i tri godine, da bi se zatim vratio kakav je bio ranije, da u svemu bude ono što će biti kroz čitavu večnost? Da li je ta žrtva bila samo za trideset i tri godine? Da li je Njegova žrtva trajala samo trideset i tri godine? Ili je to bila večna žrtva? Kad je Isus Hristos napustio nebo, On se lišio Sebe i utonuo u nas – za koje je to vreme bilo? Pitanje je sada. A odgovor glasi: za svu večnost. Otac je dao svog Sina nama i Hristos je Sebe dao za nas, za svu večnost. Nikad više On neće u svemu biti ono što je bio pre. On je Sebe dao nama.

Ne pokušavam da to definišem. Jednostavno čitaću o tome iz „Duha proroštva“ (Spirit of Prophecy) da biste znali da je to činjenica, da biste znali da stojimo na sigurnom tlu; i onda to prihvatimo kao blaženu istinu, a objašnjenje prepustimo Bogu i večnosti. Evo ovih reči:

„Jer Bogu tako omile svet da je i Sina svojega jedinorodnog dao' (Jovan 3,16 – Karadžić). On Ga nije dao da samo živi među ljudima, da nosi njihove grehe i umre kao žrtva za njih. On Ga je *poklonio* grešnom rodu. Hrist je morao da se poistoveti sa interesima i potrebama čovečanstva. On, koji je bio jedno s Bogom, vezao se sa sinovima ljudskim vezama koje se nikada ne smeju prekinuti.“

U čemu se On vezao sa nama? – U našem telu, našoj prirodi. Na koliko dugo se vezao sa nama? – „Vezama koje se nikada ne smeju prekinuti.“ Hvala Gospodu! Onda je potopio Božju prirodu koju je imao sa Bogom pre postanka sveta, i uzeo našu prirodu; otad zauvek nosi našu prirodu. To je žrtva koja privlači ljudska srca. Ako bi se smatralo, kao što to mnogi misle, da je Hristova žrtva bila samo za trideset i tri godine, a onda je umro smrću na krstu i vratio se u večnost sasvim kakav je bio pre, ljudi bi mogli da tvrde, s obzirom na večnost pre i večnost posle, da trideset i tri godine i nisu neka beskonačno velika žrtva. Ali kad uzmemo u obzir da je svoju prirodu za svu večnost spustio u našu prirodu – *to jeste žrtva*. To je Božja ljubav. I nema srca koje može da kaže nešto protiv toga.

Nema na ovom svetu srca koje može da se usprotivi ovoj činjenici. Prihvatilo je srce ili ne, verovao čovek u nju ili ne, u njoj je pokoravajuća sila i srce mora da čuti pred ovom strahopoštovanja dostojnom činjenicom.

To je žrtva koju je prineo. Nastavljam sa čitanjem:

„On, koji je bio jedno s Bogom, vezao se sa sinovima ljudskim vezama koje se nikada ne smeju prekinuti. Isus 'se ne stidi nazvati ih braćom'; On je naša Žrtva, naš Zastupnik, naš Brat, koji i pred Očevim prestolom *nosi naše ljudsko obličje* i koji će *tokom beskrajne večnosti* ostati sjedinjen sa rodnom koji je otkupio – i biti Sin čovečji.“

To je bila cena: Večna žrtva Onoga koji je bio jedno sa Bogom. To je bila cena po koju su ljudi dobili povlasticu da proslave Boga.

Još jedno pitanje: Da li je ova povlastica vredna žrtve? Ili je cena plaćena da se dobije povlastica? Molim vas, dobro razmislite. U čemu se sastoji povlastica? Ustanovili smo da je povlastica ponuđena svakoj duši – prednost da proslavi Boga. Koliko je koštalo da dobijemo tu povlasticu? – Koštala je beskonačno velike žrtve Sina Božjeg. I opet, da li se On žrtvovao da bi stvorio povlasticu ili je povlastica postojala i bila vredna žrtve?

Vidim da je ovo za mnoge od vas nova misao, ali nemojte je se plašiti. Sve je u redu. Razmotrite pažljivo i razmislite. Ništa drugo nije potrebno. Ponoviću, dva ili tri puta ako je potrebno, jer stvarno je toga vredno. Otkad sam shvatio ovu blagoslovenu činjenicu da je žrtva Božjeg Sina večna žrtva, i *čitava za mene*, gotovo svakog sata u mislima su mi reči: „Tiho ću hoditi pred Gospodom sve dane svoje.“

Pitanje je: Da li je On povlasticu stvorio prinošenjem žrtve? Ili je povlastica već postojala, a mi smo je izgubili, pa je bila vredna žrtve koju je On prineo da bi nam je vratio?

Ko onda može da proceni povlasticu koju nam Bog daje u blaženoj mogućnosti da Ga proslavimo? Nema uma koji to može shvatiti. Biti dostojan žrtve koja je plaćena za nju – večne žrtve – o, nije li David dobro rekao kad je sve to razmotrio: „O Gospode, ... Čudno je za me znanje Tvoje, visoko, ne mogu da ga dokučim“ i „u svim mislima mojega srca tvoje utehe mi dušu vesele“.

„I zaista velika je tajna pobožnosti: Bog se javi u telu“ (1. Tim. 3,16 – *Karadžić*). Sin Čovečji primljen je u slavu, to znači da smo i mi primljeni. I u tome On nam je doneo beskonačno veliku prednost da proslavimo Boga. To je vredelo cene koju je platio. Mi ne bismo mogli ni da sanjamo da je ova povlastica bila tako velika. Ali Bog je pogledao prednost, Isus Hristos je pogledao prednost šta znači proslaviti Boga. I kada su pogledali i videli gde smo otišli, rekli su: Vredi cene. Hristos je rekao: „Ja ću platiti tu cenu.“ „Jer Bogu tako omile svet da je i Sina svojega jedinorodnog dao“ i time nam osigurao povlasticu da proslavimo Boga.

Poruka trećeg anđela – Br. 21.

Starešina A. T. Jones

Još uvek proučavamo šta imamo u Hristu. Ne smemo da zaboravimo da nas je Gospod vaskrsnuo i posadio u Hristu s Njim na nebesima. Zahvalimo Gospodu da se tamo nalazimo, u Njegovom slavom carstvu. Još uvek proučavamo što imamo u Njemu tamo gde se nalazi i kakve nam prednosti i bogatstva pripadaju u Njemu.

Ovo proučavanje otpočecemo večeras sa tekstom u Efescima 2,11.12.19:

„Zato imajte na umu da ste nekada vi, pagani po rođenju, koje su zvali 'neobrezanje' oni koji sebe zovu 'obrezanje' – izvršeno rukom na telu – bili bez Hrista, otuđeni od izraelske zajednice i stranci u odnosu na saveze obećanja, bez nade i bez Boga u svetlu. Stoga, dakle, više niste stranci i došljaci, nego sugrađani svetih i ukućani Božiji.“

Ja sam radostan zbog toga. Naše mesto se potpuno promenilo; naše stanje se promenilo. I sve je to ostvareno u Hristu; ova promena izvršena je u nama (koji smo) u Njemu; jer „On je mir naš.“

„A sada ste se, u Hristu Isusu, vi koji ste nekad bili daleko, približili Hristovom krvlju (blizu postadoste krvlju Hristovom – *Karadžić*). Jer, on je naš mir. On je od dvoga načinio jedno [Bog i nas, u jedno] i u svom telu razorio neprijateljstvo, taj pregradni zid razdvajanja... da u sebi, od dvojice, stvori jednog novog čoveka – tako uspostavivši mir... Kroz njega i jedni i drugi [oni koji su daleko i oni koji su blizu], u jednom Duhu, imamo pristup Ocu. Stoga, dakle [iz tog razloga, što u Njemu imamo pristup Ocu – s tim razlogom], više niste stranci i došljaci, nego sugrađani svetih i ukućani Božiji.“

Nemački prevod daje još jedan smisao rečima u devetnaestom stihu: „Tako dakle više niste gosti i došljaci, nego građani.“ Koliko je to snažno rečeno videćemo jasnije ako kažem da u 3. Mojsijevoj, gde u našoj Bibliji čitamo „došljaci i ukućani kod mene“, u nemačkom prevodu piše: „Gost i došljak kod mene“. Prema tome, u Hristu više nismo stranci i došljaci; nismo čak ni stranci; bliži smo od svega toga.

Čitamo ponovno Efescima 2,19:

„Tako dakle više niste gosti i došljaci, nego građani i *pripadate Božjem domaćinstvu*“ (KJV).

Gost ne pripada domaćinstvu; on je dobrodošao, ali samo dolazi i odlazi. Međutim, onaj koji pripada domaćinstvu dolazi i ostaje. Nemačka reč koju nalazimo umesto naše reči „domaćinstvo“, pomaže da shvatimo posebno značenje pravog odnosa. Reč je *Hausgenossen* i potiče iz korena glagola *essen*, koji znači „jesti“. *Hausgenossen* je onaj koji jede u kući i tu živi. On je kod kuće; kad dođe u kuću on ne dolazi kao gost već zato što tu pripada.

Ovaj tekst ističe suprotnosti između onoga što smo bili i što jesmo. Ali postoje i drugi tekstovi koji nas još više približavaju od navedenog teksta. Otvorimo četvrtu glavu u Galatima; počinjemo od prvog stiha da vidimo potpuni kontrast:

„Hoću da kažem: sve dok je naslednik maloletan, nimalo se ne razlikuje od roba. Iako je gospodar svega, pod starateljima je i upraviteljima do roka koji je odredio njegov otac. Tako smo i

mi, dok smo bili maloletni, robovali stihijama ovoga sveta; a kad je došla punina vremena, Bog je poslao svoga Sina, rođenog od žene, rođenog pod Zakonom, da otkupi one koji su pod Zakonom, da postanemo sinovi. A pošto ste sinovi, Bog je u vaša srca poslao Duha svoga Sina, koji viče: 'Aba, Oče'. Tako više nisi rob.“

Mi nismo u kući kao rob – više nismo rob. Mi smo Gospodnje sluge, to je istina; i mi služimo Gospodu. Ali ono što sada proučavamo je naš odnos prema Gospodu, kao i mesto koje nam On daje u porodici.

To pokazuje da nam Gospod omogućava da imamo prisniji odnos s Njim nego što je odnos prema sluzi u domaćinstvu. Mi u nebeskoj porodici nismo sluge već deca.

„Tako već nisi rob, nego sin; a ako si sin, i naslednik si Božji kroz Isusa Hrista“ (*Karadžić*).

Ovde nas prikazuje kao dete koje može da bude jedinac; sav imetak roditelja pripašće njemu kao nasledniku; ali on je još dete i podvrgnut je tutorima i vaspitačima; oni ga uče i vode onako kako to otac želi, dok ne odraste pa će ga otac još više upoznati s porodičnim i poslovnim stvarima i svime što je vezano uz posed. Dok je još dete, nema pojma o poslovima koji se tiču imetka. On mora nešto da nauči pre nego što će da se ostvari još prisnija veza, čak i s ocem. Ali kad bude vaspitan kako to njegov otac želi, i kad bude dostigao potrebnu dob, otac će ga još prisnije povezati sa sobom. On će mu reći sve o svojim poslovima. Može čak da ga učini partnerom u poslovanju, i da mu poveri nadzor kakav i sam ima.

Otvorimo sada Jovan 15,13-15: Ovde govori Hristos. „Nema veće ljubavi nego svoj život položiti za prijatelje. Vi ste moji prijatelji ako činite ono što vam zapovedam. Više vas ne zovem slugama.“ „Rob [sluga] ne ostaje u kući zauvek, a sin ostaje.“ Postoji dobar razlog što nas Isus više ne naziva slugama. Mi treba da zauvek ostanemo u kući. Mi tu pripadamo; tu je naš dom. „Više vas ne zovem slugama“; nazivam vas sinovima, jer sin ostaje u kući zauvek. Pre smo bili tuđinci i došljaci; On nas je doveo čak bliže od gosta, da ne spominjemo stranca. On nas je doveo bliže od sluge koji misli da će živeti u kući dokle gospodar živi. Doveo nas je bliže od deteta koje još nije dostiglo muževno doba. On nas dovodi dalje od toga, u odnos prijatelja i sinova naslednika, da prisustvujemo savetima Njega koji je glava i vlasnik svega imetka.

Pročitajmo ostatak ovog stiha: „Više vas ne zovem slugama jer sluga ne zna šta čini njegov gospodar. Nazvao sam vas prijateljima.“ On nas ne naziva slugama jer sluga ne zna šta njegov gospodar radi. On nas naziva prijateljima, jer nam ništa neće zatajiti. Isus kaže: „Više vas ne zovem slugama jer sluga ne zna šta čini njegov gospodar.“ Uzimam vas bliže od toga; nazivam vas prijateljima. Zašto? – „Nazvao sam vas prijateljima jer sam vam obznanio sve što sam čuo od svoga Oca.“

Kao što vidite On namerava da nas uključi u svoj kućni savet. On nema tajni koje bi krio od nas. On ne namerava da išta zadrži za sebe. To ne znači da će nam sve reći u jednom danu. On to ne čini zato što nismo dovoljno odrasli da bismo sve shvatili, kada bi to i pokušao. Ali činjenica je da nam govori: „Jer sam vam obznanio sve što sam čuo od svoga Oca.“ Želim da to znate. Ali On nam daje vremena da shvatimo Njegovu istinu. Koliko vremena nam daje? – Večni život – večnost. Zato kažemo: „Gospode, nastavi, ne žuri se. Kaži! Kaži nam svoju volju. Mi čekamo da je saznamo.“

Vratimo se u Poslasticu Efescima. Tu nalazimo reč, uzetu iz nemačkog, koja ovo još potpunije ilustruje. Efescima 1,3-7:

„Blagosloven Bog i Otac našeg Gospoda Isusa Hrista, koji nas je na nebesima blagoslovio svakim duhovnim blagoslovom u Hristu [na nemačkom: „nebeskim posedom“ – nebeskim dobrima]. U njemu nas je izabrao pre postanka sveta da pred njim budemo sveti i bez mane. U ljubavi nas je predodredio da nas svojom blagonaklonošću i voljom kroz Isusa Hrista usvoji kao sinove [evo nas kod iste misli koju smo obradili malopre], na hvalu njegove slavne milosti, koju nam je darovao u Voljenome. U njemu imamo otkupljenje njegovom krvlju, oproštenje prestupa po bogatstvu njegove milosti, koju je na nas obilno izlio zajedno sa svom mudrošću i razumevanjem. Svojom blagonaklonošću nam je obznanio tajnu svoje volje, koju je unapred odredio u Hristu.“

„Pokazavši nam tajnu volje svoje“ (*Karadžić*). Nemačka reč za tajnu je *geheimnis*. Naravno, ova reč ima isto značenje kao naša, „tajna“. Ali mi treba da se vratimo korenu te reči; onda ćemo da vidimo tajnu o kojoj je ovde reč. Istina je da *geheimnis* znači tajnu stvar, ili nešto što je misteriozno, sakriveno ili pokriveno. Na nemačkom „tajno“ je *heimlich*. Josif iz Arimateje bio je Gospodnji učenik, ali potajni (*heimlich*) – kradom od straha jevrejskog, dakle potajno od straha pred Jevrejima. Ali šta znači reč *heimlich*. *Heim* je dom. *Geheimnis* je privatna kućna stvar, ili doslovnije, domaća tajna. Ovakve tajne pripadaju samo porodici. Stranac ih ne može saznati. Gost može doći i otići, ali nema pravo da upozna nijednu od ovih porodičnih tajni. One mu se ne otkrivaju. Dakle ova reč „tajna“ – sveta tajnost porodičnih poslova, između muža, žene i dece – stvari koje se tiču samo porodice, poslovi u domu i tajna savetovanja porodice – to je ideja koja stoji iza nemačke reči za „tajnu“. Prema tome, Isus nas uzima u svoj dom i upoznaje nas sa *geheimnis* svoje volje – domaćim tajnama nebeske porodice. Gospod uspostavlja takav prislan odnos sa nama, da ono što su tajne stvari u porodici – same domaće porodične tajne – ne skriva od nas. Tako On kaže.

Ima još jedan stih koji možemo da pročitamo. Primetite: u ovoj božanskoj porodici ima stvari, u toj porodici postoje tajne koje datiraju iz davne prošlosti, davno pre nego što smo došli u porodicu. Bili smo stranci za tu porodicu. Nismo imali nikakve veze s njom. Ali Gospod je zvao i mi smo došli. Sada nas je usvojio u ovu porodicu i dovodi nas u prisnu zajednicu sa Sobom, u kojoj želi da nas upozna sa svim porodičnim tajnama. Da bi to učinio, kao što smo to već ustanovili, treba da provedemo puno vremena u njoj, a i Njemu je potrebno dugo vremena da to ostvari, jer naš kapacitet je takao malen u poređenju s velikim obiljem toga, da će mu biti potrebno puno vremena da to ostvari.

Štaviše, potreban je neko ko će vam to reći, a ko od početka dobro poznaje sve šta se događa u porodici. Da li u toj porodici postoji neko ko od početka zna sve što se događalo u njoj i ko će da nas povede da bi nam pokazao i objavio šta treba da znamo? Otvorimo Priče 8. glavu, od 22. stiha:

Gospod me je imao u početku puta svog, pre dela svojih, pre svakog vremena. Pre vekova postavljena sam, pre početka, pre postanja zemlje. Kad još ne beše bezdana, rodila sam se, kad još ne beše izvora obilatih vodom. Pre nego se gore osnovaše, pre humova ja sam se rodila; još ne beše načinio zemlje ni polja ni početka prahu vasiljenskom; kad je uređivao nebesa, onde bejah; kad je razmeravao krug nad bezdanom. Kad je utvrđivao oblake gore i krepio izvore bezdanu; kad je postavljao moru među i vodama da ne prestupaju zapovesti Njegove, kad je postavljao temelje zemlji; tada bejah kod Njega hranjenica.

To je Onaj koji je tebi i meni rekao: Više vas ne nazivam slugama; jer sluga ne zna šta radi gospodar njegov; nego vas nazivam prijateljima; jer sam vam kazao sve što sam čuo od Oca svog. To je Onaj koji je othranjen sa Njim; od večnih vremena je bio tamo. A sada kaže: Nazivam vas

prijateljima, jer sve što mi je Otac rekao, ja kažem vama. On ne samo da nam daje vreme u kojemu će nam to reći, već je kvalifikovan da nam to i kaže, jer je tamo bio od početka. On zna sve i kaže da vam ništa ne namerava zatajiti. Braćo, to pokazuje da ima veliko poverenje u nas. Pročitaću vam reči koje su došle poslednjom poštom iz Australije; prepoznacete glas:

„Žrtvom pomirenja čoveku ne samo da je oprosteno, već je verom prihvaćen u Ljubljenome. Pošto se vratio odanosti Bogu čiji je Zakon prestupio, on nije samo tolerisan, već je počašćen da bude Božji sin, član nebeske porodice. On je naslednik Božji i sunaslednik sa Isusom Hristom.“

Ali prirodno je da pomislimo kako nas toleriše samo ako verujemo u Isusa; da pomislimo kako se na to prisiljava da bi mogao malo duže da podnosi naše puteve, dok na neki način ne postanemo dovoljno dobri da nas može zavoleti toliko da u nas može imati poverenja. Kažem da je prirodno da se stavljamo u taj položaj. A Sotona je spreman da nam to govori i da nas navede da prihvatimo ovaj položaj.

Ali Gospod ne želi da i dalje oklevamo i sumnjamo vezi sa našim položajem pred Njim. Nikako. On kaže: „Kad si poverovao u mene, kad si me prihvatio, onda si prihvaćen u meni. Ja ne nameravam da te tolerišem samo zato da bih se pokušao složiti s tobom. Nameravam da ti verujem kao prijatelju i da te uvedem u savete moje volje i da ti omogućim da učestvuješ u poslovima nasledstva. Ne postoji ništa što ti nameravam sakriti.“ To je poverenje.

Čuo sam kako ljudi govore da su zahvalni što imaju poverenje u Boga. Nemam primedbe na to, ali smatram da to nije neko veliko dostignuće niti je vredno neke posebne pohvale da imamo poverenje u Biće kao što je Gospod, s obzirom ko sam ja, a ko je On. Ne verujem da je to neki veliki zahtev da imam poverenje u Gospoda. Ali začuđujuće je da On ima poverenja u mene. To je čudo. Kada vidim ko je On, a ko sam bio ja, a On bi me podigao i jasno mi rekao šta namerava učiniti sa mnom, i koliko me blizu uzima k Sebi, i kako se uzda u mene – to je čudesno. Bez obzira kako na to gledao, kažem, ono šta me stalno iznenađuje i navodi na zahvalnost, jeste da Bog u mene ima poverenja. Iznenađuje što uopšte može da ima bilo kakvo poverenje u nas, ali je činjenica da Njegovom poverenju u nas nema granica.

Iz tekstova koje smo upravo pročitali možete da vidite da Njegovom poverenju u nas nema granica. Imali li granice nečijem poverenju u prijatelja kojega uzima u svoju kuću, kojega proglašava članom porodice i kome poverava svoje porodične i kućne tajne? Vi znate da je to najviši nivo koji ljudsko biće može dostići što se tiče poverenja i prijateljstva među ljudskim bićima, da mu se otkrivaju porodične tajne i da je dobrodošao da ih zna. Kad neko upoznaje drugog čoveka sa svojim kućnim poslovima i tajnama svoje porodice, to pokazuje da taj čovek ima neograničeno poverenje u drugoga. A upravo to je način na koji Gospod postupa prema onome ko veruje u Isusa.

Taj drugi čovek može da izda sveto poverenje koje mu je ukazano, ali to ne menja činjenicu da mu je to poverenje bilo dato. Prema tome, mi možemo prestati da cenimo poverenje koje nam je Bog ukazao, i ljudi mogu izdati to sveto poverenje; ali ostaje činjenica da Bog ne pita da li ćemo to učiniti ili ne. On nam ne prilazi sa sumnjom niti nas samo toleriše. On kaže: „Dođi k meni.“ Ti si prihvaćen u Ljubljenome. Verujem ti. Dođi, budimo prijatelji. Dođi u kuću, tu pripadaš; sedni za sto i jedi. Odsad si član ove porodice, jednak sa onima koji su tu uvek bili. On neće prema tebi postupati kao sa slugom već će prema tebi da postupa kao prema kralju i otkriće ti sve što treba da znaš.

Braćo, zar to ne bi trebalo da izazove našu zahvalnost i ljubav prema Gospodu? Zar ne bi trebalo da postupamo prema Njemu kao što On postupa prema nama? Zar ne bi trebalo da dopustimo da nas to poverenje privuče i podstakne da Mu se pokorimo i dokažemo da smo dostojni

tog poverenja? Činjenica je da ništa tako ne deluje na čovekovo čojstvo¹ kao kada mu ukažete poverenje. Sumnjičavost mu nikad neće pomoći.

„Vi ste moji prijatelji ako činite ono što vam zapovedam. Više vas ne zovem slugama jer sluga ne zna šta čini njegov gospodar. Nazvao sam vas prijateljima jer sam vam obznanio sve što sam čuo od svoga Oca.“

Pogledajte šesnaestu glavu, dvanaesti stih: „Još bih mnogo toga imao da vam kažem.“ Kome to govori? Nemojmo misliti da to govori samo učenicima. On to govori vama i meni, sada. Zar nas nije vaskrsao iz mrtvih? Zar nam nije nam dao život sa Isusom Hristom? I zar nas nije „zajedno s njim“ vaskrsao i postavio „s njim“ sa desne strane sebi na nebesima? „Još bih mnogo toga imao da vam kažem.“ Ko to kaže? – Isus. „Ali to sada ne biste mogli da podnesete.“ Odlično. Večnost će mi osigurati prostor da rastem u saznanju i razumevanju, tako da to mogu nositi. Ne moramo se žuriti.

„A kad on dođe, Duh istine, uputiće vas u svu istinu; jer [odnosno: zato što] neće govoriti sam od sebe.“ Tako je, neće govoriti sam od Sebe. Ne kaže da neće govoriti o Sebi; to nije ta misao. Istina je da neće govoriti o Sebi; ali ovde kaže da neće govoriti od Sebe. On ne ističe Sebe sa namerom da kaže nešto o Sebi, već kaže da neće od Sebe govoriti, kao onda kada je došao na svet pa nije govorio od Sebe. Rekao je: „Reči koje vam ja govorim ne govorim od sebe.“ „Nego mi je sam Otac, koji me je poslao, zapovedio šta da kažem i šta da govorim“ (Jovan 12,49). I kao što Isus nije odlučio reći nešto od Sebe već ono što je čuo od Oca, tako Sveti Duh ne govori od Sebe, već govori ono što čuje.

„Jer neće govoriti sam od sebe, nego će govoriti ono što čuje i najaviće vam ono što dolazi.“

Jako dobro. Ovde smo mi koji pripadamo nebeskoj porodici. Isus je od početka bio u toj porodici i mi smo Njemu povereni; On je taj koji će nam sve reći. A pisano je, to znate, da „oni idu za Jagnjetom kud god ono pođe“. Dobro! On ima nešto da nam kaže, ima nešto da nam pokaže; i On daje Svetoga Duha kao Svog ličnog predstavnika, donoseći nam Njegovo lično prisustvo, da bi mogao da nam otkrije ove stvari, da nam preko Njega može reći ono što treba.

„Najaviće vam što će doći. On će me proslaviti, jer će uzeti od mojega i javiti vam“ (Čarnić).

Prema tome, u čemu se sastoji služba Svetog Duha? – Da primi što čuje u nebeskoj porodici i javi nama. Sledeći stih:

„Sve što ima Otac moje je; zato rekoh da će od mog uzeti, i javiti vam“ (Karadžić).

Zašto je Isus rekao da će Sveti Duh „od mog uzeti, i javiti vam“? Zato što „sve što ima Otac moje je; zato rekoh da će od mog uzeti, i javiti vam.“ Koliko ima toga što Sveti Duh treba da nam javi? Sve. Sve od koga? Sve što ima Otac. Nema ništa što bi sakrio.

Otvorimo sada 1. Korinćanima 2,9-12:

„Nego, kao što je zapisano: 'Ono što oko ne vide, i uho ne ču, i u ljudsko srce ne uđe, to je Bog pripremio za one koji ga vole'.“

¹ Manliness – čojstvo, muževnost, odvažnost – *prim. izdavač*

Mi smo Božji naslednici, a sunaslednici Isusa Hrista; a Bog ga je postavio „naslednikom svemu“. „Svemu“, prema tome, sve što vasiona sadrži On je pripremio za one koji ga ljube. Sve što ima, Otac je pripremio za one koji ga ljube. Već to bi bilo dovoljno da nas podstakne da Ga ljubimo. Šta oko ne vide, i uho ne ču, i u ljudsko srce ne uđe, ove velike stvari, kako ih onda možemo saznati? „A nama je Bog Duhom svojim otkrio; jer Duh sve ispituje, pa i dubine Božije“ (*Bakotić*).

Zašto Duh ispituje dubine Božje? – Da bi ih javio nama. One su suviše duboke za nas; ako nam ih Gospod ne otkrije i kaže: Uđi i otkrij sve što možeš, mi ih nećemo otkriti. Suviše su duboke. Ali On nas ne ostavlja na tome; On želi da nam ih otkrije. Zato je sve stavio u ruke Isusa koji je u domaćinstvu s Njim, i koji je jedan od nas; a Isus Hristos ih otkriva nama preko Svojega Duha.

„Jer, ko od ljudi zna šta je u čoveku, osim čovekovog duha, koji je u njemu? Tako isto niko, osim Božijeg Duha, ne zna šta je u Bogu. A mi nismo primili duha ovoga sveta, nego Duha koji je od Boga“ (1. Kor. 2,11.12).

Šta kaže? Mi *smo* primili Duha. Zahvalimo Mu da smo Ga primili. Nedavno sam video jedan tekst iz Isusova svedočanstva prema kome neki čekaju buduće vreme *kada* će se izliti Sveti Duh. Tamo piše da je vreme „*sada*“ i da sada treba da Ga tražimo i primimo.

„Silazak Svetoga Duha na Crkvu očekuje se kao stvar budućnosti, ali prednost Crkve je u tome da Ga može imati već sada. Tražite Ga, molite se za Njega, vjerujte da ćete Ga primiti. Moramo Ga imati i Nebo čeka da nam Ga daruje.“

On kaže: „Primiti Duh Sveti.“ „Kao što Otac posla mene, i ja šaljem vas.“ „A mi primismo ... Duha koji je od Boga.“ Nismo li se pokorili Njemu? Zar Mu se nismo potpuno predali? Zar nismo otvorili svoje srce da primimo razum Isusa Hrista, da poznamo Boga Istinitog, i da budemo u istinitom Sinu Njegovom Isusu Hristu? Ovo je Istiniti Bog i Život večni. Pošto je to tako, onda „budući da ste sinovi, posla Bog Duha Sina svog u srca vaša“ (*Karadžić*). On Ga posla, tako kaže. Zahvalite Mu za to, i „primiti Duh Sveti“. Primimo Ga sa zahvalnošću i dopustimo da nas Duh upotrebi, umesto da čekamo i čeznemo da primimo neku predivnu spoljašnju demonstraciju koja će u nama da izazove očekivano osećanje: „Sada imam Duha Božjeg. O, sada mogu da činim velike stvari.“ On vam se nikad neće javiti na takav način. Kad bi se noćas Sveti Duh izlio na nas kao na Pedesetnicu, čovek koji tako razmišlja ne bi Ga primio.

Kažem, mi moramo da revolucionišemo svoje misli u vezi s tim i da se oslobodimo očekivanja bilo kakve spoljašnje demonstracije koju može da vidimo svojim očima ili koja će nam dati opipljivo osećanje po kojem ćemo znati da imamo Božjeg Duha, i da ćemo biti u stanju činiti velika dela.

Bog je rekao; On je dao obećanje. On nas je podigao iz mrtvih i u Isusu Hristu postavio Sebi s desne strane na nebesima. On sada kaže: Sve ti je otvoreno, i Duh je ovde da ti sve pokaže i kaže sve što možeš da znaš. Šta bi još trebalo da tražimo? Šta još više da tražimo od Njega, da bi nam pokazao šta smeru i svoju spremnost da imamo Duha Božjeg?

Nebo čeka da nam Ga da. Šta je potrebno da bismo Ga primili? Tražite Ga, molite za njega, verujte. Ako to učinimo ništa Ga ne može zadržati. Kada to učinimo, sve što On očekuje da učinimo je „Primiti Duh Sveti.“ On nam kaže kako da Ga primimo; treba da tražimo, da se molimo za Njega i da verujemo. Onaj ko je poverovao, primio je. Ako molimo po volji Njegovoj, On nas sluša. I kad znamo da nas sluša šta god molimo, znamo da će nam dati šta tražimo od Njega.

Duh BoŹji nas vodi; Gospod nas je uveo u ovu istinu; On nas je podigao svojom istinom u visine koje nikad pre nismo poznavali. Sa kojim ciljem nas je podigao? Pokazao nam je Źta je suŹtinsko: da se odreknemo sveta i svega osim Boga, za svu veĉnost. Predajte sve svoje planove, sve mogućnosti, sve Źto vam je ikada bilo na umu; odbacite svoje „ja“ i svet i sve, i primite Boga, poveŹite se samo s Bogom. Onda smo u Isusu Hristu s desna Bogu i pred nama je otvorena cela vasiona za svu veĉnost. A Duha BoŹjeg dobili smo da nas uĉi svemu tome i da BoŹje tajne otkrije svima koji veruju.

„A mi nismo primili duha ovoga sveta, nego Duha koji je od Boga, da znamo Źta nam je Bog darovao.“

Zato uzmimo svi sledeći tekst kao tekst naŹe zahvalnosti, molitvu na koju ćemo reći: Amin. Efescima 3,14-21.

„Radi toga savijam svoja kolena pred Ocem (Gospoda naŹeg Isusa Hrista – *KaradŹić*) [Źta kaŹete na to?], od koga dolazi ime cele njegove porodice na nebu i na zemlji, ... da se Hristos, kroz veru (verom – *KaradŹić*), nastani u vaŹim srcima; da u ljubavi ukorenjeni i utemeljeni budete u stanju sa svima svetima da shvatite kolika je Źirina i duŹina i visina i dubina.“

ZaŹto je sve to potrebno? Da bismo upoznali ono Źta nam je dao, da bismo shvatili, zadrŹali i zauvek uŹivali u svemu Źto smo besplatno dobili u Hristu.

„Hristove ljubavi, da spoznate da ona prevaziĹazi svako znanje – da se ispunite do sve BoŹije punine. A Onome koji svojom silom, koja u nama deluje, moŹe da uĉini neuporedivo mnogo viŹe nego Źto smo mi u stanju da zamolimo ili da pomislamo, njemu slava u Crkvi i u Hristu Isusu kroz sva pokolenja doveka. Amin.“

I sav narod, za sva vremena, neka kaŹe: Amin! Amin!

Poruka trećeg anđela – Br. 22.

Starešina A. T. Jones

Naše večerašnje predavanje počinjemo s tekstom u Efescima 1,19-21. Još uvek proučavamo šta imamo u Hristu tamo gde se On nalazi. Ovo je deo ove molitve „da biste znali ... kakva je neizmerna veličina sile njegove na nama koji verujemo po dejstvu silne moći njegove, koju učini u Hristu vaskrsavši ga iz mrtvih, i posadi sebi s desne strane na nebesima“ (*KJV*), kako to piše u drugoj glavi u šestom stihu. Istu misao nalazimo u Filibljanima 3,8-10:

„Jer sve držim za štetu prema prevažnom poznanju Hrista Isusa Gospoda svog, kog radi sve ostavih, i držim sve da su trice, samo da Hrista dobijem, I da se nađem u Njemu, ne imajući svoje pravde (nemajući svoje pravednosti – *Čarnić*) koja je od zakona, nego koja je od vere Isusa Hrista, pravdu koja je od Boga u veri (verom – *KJV*); Da poznam Njega i silu vaskrsenja Njegovog“ (*Karadžić*).

To je isto ono šta Gospod želi da upoznamo, kako je zapisano u tekstu: „Da biste znali ... kakva je neizmerna veličina sile njegove na nama koji verujemo po dejstvu silne moći njegove, koju učini u Hristu vaskrsavši ga iz mrtvih.“ Pavle sad kaže: „Da poznam Njega i silu vaskrsenja njegova.“ Ovde se ne radi samo o sili koja vaskrsava Pavla nakon njegove smrti i polaganja u grob. Nije o tome reč; Ovde je reč o tome da poznamo silu Njegova vaskrsenja sada dok živimo, odnosno da poznamo silu koju nam je On doneo, kojom smo razapeti s Njim i umrli s Njim i sahranjeni s Njim, a onda oživljeni s Njim, pa vaskrsnuli s Njim i postavljeni s Njim sa desne strane Boga na nebesima. To je sila o kojoj on govori.

Nastavimo čitati pa ćete videte da je to tako:

„Da poznam njega i silu uskrsenja njegova, i zajednicu njegovih muka (i zajedništvo u njegovim stradanjima – *Savremeni srpski prevod*), postajući nalik na njega u smrti njegovoj, da bih kako, ako mi bude moguće, dostigao u uskrsenje iz mrtvih“ (*Bakotić*).

On želi da pozna silu Hristovog vaskrsenja, da bi tako dostigao vaskrsenje iz mrtvih. Čovek koji u ovom životu nikad nije iskusio silu Hristovog vaskrsenja, neće je nikad upoznati u drugom životu. Istina, on će biti podignut iz mrtvih, ali neće iskusiti *silu* koja podiže iz mrtvih, pa svako ko ne upozna silu Hristovog vaskrsenja pre nego što umre, nikad neće upoznati silu Hristova vaskrsenja od te smrti.

Gospodnja je molitva da upoznam neizmernu veličinu Njegove sile na onome ko veruje, koju je učinio u Hristu vaskrsavši ga iz mrtvih, i postavivši Ga sebi s desne strane. U Njemu upoznajemo silu koja nas vaskrsava od smrti u kojoj smo bili zbog prestupa i grehova zajedno s Njim, i postavlja nas s Njim na nebesima. A sada Efescima 1,20.21:

„I posadio sebi s desne strane na nebesima, iznad svakog poglavarstva, i vlasti, i sile, i gospodstva, i nad svakim imenom koje se naziva ne samo na ovom svetu nego i u budućem“ (*Čarnić*).

Ova BoŹja sila, koja nas je vaskrsla u Hristu iznad svakog poglavarstva, i vlasti, i sile, i gospodstva koja postoje u ovom svetu, predmet je koji veĉeras prouĉavamo. Zato prvo moramo da prouĉimo kakva je priroda ovih poglavarstava i vlasti koje su u ovome svetu. Meĉutim, pre nego Źto to uĉinimo, zapazimo joŹ jednom da postoji ĉinjenica da u Hristu imamo, i poznajemo, koja sila nas vaskrsava u Njemu i sa Njim, iznad svakog poglavarstva, i vlasti, i sile, i gospodstva u ovome svetu. Postoji odvojenost Crkve i drŹave, postoji odvojenost od sveta. To nas stavlja u poloŹaj u kome imamo bolju zaŹtitu nego Źto je pruŹaju sile ovog sveta. Ova je ĉinjenica zasnovana na veri.

Źta se tiĉe prirode ovih sila, ĉitajmo odmah u drugoj glavi da shvatimo vezu:

„I vas koji ste bili mrtvi zbog svojih prestupa i grehova, u kojima ste nekada Źiveli po duhu ovoga sveta, po vladaru vazduŹnih sila, po duhu koji sada deŹstvuje u sinovima nepokornosti“ (Āarniĉ).

Postoji duh koji deluje u ovom svetu u sinovima nepokornosti; on je duh poglavara koji vlada u vazduhu. Na nemaĉkom piŹe: „Po poglavaru koji vlada u vazduhu, naime po duhu koji u ovo vreme radi u sinovima neverstva.“

Ranije, dok smo bili mrtvi u grehu, Źiveli smo „po duhu ovoga sveta, po poglavaru sila ovog sveta“ (KJV).

Od reĉi „poglavar“ dolazi ideja poglavarstva. U monarhijskom obliku vladavine postoje poglavarstva, vojvodstva, kraljevstva i carstva. Poglavarstvo je podruĉje sudske vlasti, teritorije ili vladavine nekog poglavara; vojvodstvo je podruĉje kojim vlada vojvoda; kraljevstvom vlada kralj, a carstvom car. U ovom tekstu Hristos je uzdignut iznad svih poglavarstava i vlasti i ostalih, koja su u ovom svetu, i koja su od ovog sveta. On nas je uzdigao iznad vlasti duha koji vlada u sinovima neposluŹnosti.

Zato moŹemo da budemo sreĉni i zahvalni Gospodu Źto smo u Hristu uzdignuti iznad ovog poglavara i sve njegove vlasti i sile. To je misao u ovom tekstu, jer u Hristu On nas je uzdigao daleko iznad svih poglavarstva, vlasti, sile i gospodstva ovog sveta.

Uzmimo tekst u Źestoj glavi Poslanice Efescima, od desetog stiha:

„A dalje, braĉo moja, jaĉajte u Gospodu, i u sili jaĉine (moĉi – *Bakotiĉ*) njegove. Obucite se u sve oruŹje BoŹje, da biste se mogli odrŹati protiv lukavstva đavolskoga“ (*KaradŹiĉ*).

Protiv koga se hriŹĉanin mora boriti u ovom svetu? S obzirom na poglavarstva, vlasti i carstva ovoga sveta, sa kime se hriŹĉanin mora boriti? – Sa đavolom – „Da biste se mogli odrŹati protiv lukavstva đavolskoga.“

Prema tome, ako se bilo koja vlast podigne protiv nekog hriŹĉanina, sukobljava se s njim i progona ga, bori li se hriŹĉanin s tom vlasti? Bori li se s njom? Ne; on se bori sa đavolom. Upravo na to Źelimo da usmerimo svoje misli. Moramo da shvatimo, kad vlasti, kraljevstva, carstva i vladari progone hriŹĉanina, kad nas progone, mi nemamo niŹta s *njima* kao takvima. Mi ne ratujemo protiv njih. Mi se ne borimo protiv njih. Mi se borimo protiv đavola i ratujemo s *njim*.

Ovo podseĉa na svedoĉanstvo objavljeno proŹlog proleĉa, u kome je reĉeno da propovednici nikad ne smeju zaboraviti da pred narodom svuda i stalno istiu da razdori i komeŹanje, nemiri i sukobi sada prisutni u ovom svetu, jednostavno ne dolaze od ovog sveta i od stvari koje vidimo, veĉ da su samo posledica, vanjsko delovanje duhovnih sila koje ne vidimo, da su svi ovi elementi zla koji deluju, koje vidimo da tako brzo dolaze, jednostavno delovanje ove sile, ovog duha koji stoji iza njih.

A oruđa koja vidimo da u drugim zemljama šire Gospodnju vest i unapređuju Njegovo delo, sa druge strane pokazuju da su ona jednostavno vidljivo delovanje Duha i Božje sile koja radi iza njih. U poruci je rečeno da mi propovednici treba da pažnju naroda usmerimo na činjenicu da su svi ovi nemiri i sukobi i svađe između dobra i zla samo sukobi između Isusa Hrista i Sotone – to je ona velika borba svih vekova. (Vidi Svedočanstvo na početku predavanja 23.)

Tako je lako da svoje misli usmerimo na ljude, vlasti i sile pa mislimo da se s njima sukobljavamo. Ne, mi se ne sukobljavamo sa vlastima. Mi ne treba ništa da činimo protiv vlasti jer je pisano: „Svaka duša da se pokorava vlastima koje vladaju.“ Mi ne trebamo da se borimo protiv vlasti. Svaki hrišćanin će uvek biti u skladu sa bilo kojim dobrim zakonom koji bilo koja vlast može da donese. Zato se on nikad ne pita koji će zakon biti donesen, bio zakon ovakav ili onakav, dokle god vlast donosi zakone unutar svog delokruga. Njega nije briga kakvi se zakoni donose, jer njegov život kao hrišćanina, u Božjem strahu, nikad neće doći u sukob sa bilo kojim dobrim zakonom – bilo kojim zakonom koji Cezar može da donosi u okviru ovlašćenja koja mu je Bog dao.

Kad Cezar izađe iz tog okvira i sa svojim ovlašćenjima pređe u Božje carstvo, onda će hrišćanin doći u sukob sa svakim zakonom kojeg donese; pošto je *on* u pravu, a ona druga stvar je *pogrešna*. Hrišćanin nije promenio svoje držanje, ali promenila ga je ova druga sila. Zato ne treba da razmišljamo o tome jesmo li u sukobu sa vlastima ili ne. Mi nemamo ništa s tim. Mi treba da vodimo računa o činjenici da se, ako vlast izađe iz okvira onog što je ispravno i zauzme stav koji će dovesti do sukoba sa nama, mi ne sukobljavamo s njom – mi se uvek borimo sa đavolom; mi ne ratujemo sa telom i krvi. Vlasti su telo i krv. Ljudi, sudovi, sudije i zakonodaci su telo i krv.

„Jer naša borba nije protiv ljudi od mesa i krvi, nego protiv poglavarstva, protiv vlasti, protiv vladara ovog mračnog sveta, protiv zlih duhova na nebesima“ (Čarnić).

Fraza „na nebesima“ odnosila bi se na nebesko područje u kojem vlada Isus Hristos. Doslovni prevod ove šeste glave, dvanaestog stiha zato glasi: „Mi se ne borimo sa telom i krvi, nego sa poglavarstvima, sa vlastima, sa upraviteljima tame ovog sveta, sa duhovima pakosti u nebeskim prostorima“ (KJV). To su isti nebeski prostori u koje nas je Bog vaskrsao s Njim i s Njim nas postavio na nebesima visoko iznad svih poglavarstava, vlasti, sila i gospodstava na zemlji. Prema tome, gore navedeni tekst tog stiha je ispravan. „Sa duhovima pakosti u nebeskim prostorima.“ A naš prevod glasi: „Protiv zlih duhova na nebesima“ (Čarnić).

Nemački prevod ovde je jednako snažan kao grčki. „Jer se mi ne trebamo boriti s telom i krvlju, nego sa knezovima i silnima, naime sa gospodarima ovog sveta.“ Ko je bog ovog sveta? – Sotona. Prema tome ne ratujemo sa telom i krvi već sa gospodarem ovog sveta, naime sa gospodarem „tame ovog sveta, s duhovima pakosti ispod neba“ (Karadžić).

Ovo je snažno rečeno, ovo je ubedljivo. Jasno nam je o kome se radi – o gospodaru ovog sveta. Protiv njega se borimo – protiv onoga ko vlada u tami ovog sveta – kneza ovog sveta koji vlada u tami.

Poznato nam je, ili bi barem trebalo da nam bude poznato, da neće dugo trebati dok sva vlast nad ovom zemljom ne dođe u ruke gospodara ovog sveta koji vlada u tami; i da će se svi ujediniti, usmereni protiv Božje istine i onih koji je predstavljaju u ovom svetlu. Voleo bih da svi znaju da ćemo se uskoro naći u toj situaciji. Želeo bih da svaki adventist sedmog dana bude svestan činjenice da smo sada došli u situaciju da sva zemaljska carstva i vlasti ustaju protiv Božje istine. Ako ima onih koji to sada ne znaju (a ja ne kažem da ima takvih), za kratko vreme biće prisiljeni da to shvate, s obzirom na ono šta se događalo u poslednje vreme i što se događa *sada*.

Kao što sam ovde jednom ranije spomenuo, Sjedinjene Države svet smatra, i uvek je smatrao, tvrđavom slobode ljudskih prava i slobode savesti. Švajcarska je bila mala zemlja, mala republika u Evropi, gde je isto tako vladala puna sloboda. Ali Švajcarska i Sjedinjene Države sada su dve zemlje na svetu koje najviše ustaju protiv ostatka i semena Crkve koja drži Božje zapovesti i ima svedočanstvo Isusa Hrista. A Engleska im se sada aktivno pridružila. Kad ove zemlje, koje su u svetu bile primer zagovaranja ljudskih prava i slobode savesti, ustaju protiv Boga i Njegove istine – nije li vreme da shvatimo kako je sav svet danas pod vladavinom Sotone, spreman da se okrene protiv Božje istine i sile Isusa Hrista?

Ali uprkos svemu tome kažem da smo u Hristu svi u redu, jer u Njemu deluje sila koja nas sa Njim vaskrse iz mrtvih i postavi s desne strane Bogu na nebesima, visoko iznad svake vlasti i sile i moći i poglavarstava koja su na zemlji i u Sotoninim rukama. I upravo sada, kad smo prisiljeni da uđemo u taj sukob, nije li dobro što Gospod Isus dolazi sa svojom blagoslovenom istinom da svetli ispred nas i da nas podigne tamo gde On sedi, tako da znamo da smo sve vreme iznad svega toga i da ih pobeđujemo?

Proučićemo ove stvari malo kasnije; ovo je dovoljno što se tiče poglavarstva. Ali On kaže da nas je podigao visoko iznad svih poglavarstava i sila.

Ovu reč „sila“ možete da pogledate sami kad god želite na grčkom i videćete da je apsolutno značenje ove reči moć autoriteta koji deluje kao „sila koja se protivi dobru“. To ova reč znači. Doslovni prevod je autoritet. Istina je, osim ovog apsolutnog značenja postoje prilagođene upotrebe ove reči. U prilagođenoj upotrebi karakter sile određuje se odnosom u kojem se ona nalazi. Na primer, kad se ova reč koristi za Hristovu silu i Gospodnji autoritet, onda se, naravno, radi o ispravnom i legitimnom autoritetu, jer je reč o Gospodnjem autoritetu. Ali kad se koristi za sile ovog sveta, ona je u svakom slučaju povezana sa prirodom ovog sveta i duhom koji ovde vlada, pa se onda jasno vraća na apsolutno značenje, a to je autoritet i sila „koja se protivi dobru“.

Gde je u vasioni došlo do prisvajanja neke vlasti ili sile protiv onoga što je dobro? Početak je bio u davnoj Luciferovoj pobuni, u isticanju sebe. On je tu silu uneo u ovaj svet, prevarom ju je nametnuo ovom svetu kad ga je zaposeo. Prema tome ovom reči je ispravno pokazano da, kad nas je Bog u Hristu uzdigao iznad svih poglavarstava i sila ovog sveta, to je onda iznad ove moćne sile koja deluje protiv onoga što je dobro, a to je Sotonina sila koju je doneo na ovaj svet i kojom se služi u njemu.

Ovo jednostavno naglašava malopre izrečenu misao da je naša borba zapravo borba koja se od početka vodi između dveju duhovnih sila, između zakonitih i nezakonitih sila, između sile dobra protiv sile zla, i sile zla protiv sile dobra. Borba se vodi između ovih dveju duhovnih sila. Mi smo bili pod silom zla protiv dobra – silom prisile. Isus Hristos nas je upoznao sa dobrom koje se bori protiv zla – sa silom ljubavi. Mi smo se odrekli vlasti i sile zla koja deluje protiv dobra – sile prisile, i postali odani sili dobra koja se protiv sile zla bori – silom ljubavi. Sada se vodi borba između ovih dveju sila, a tiče se nas. Uvek se vodi borba između ovih duhovnih sila. Koji god se instrumenti koriste u ovom svetu kao vanjsko ispoljavanje ove sile, borba se uvek vodi između dveju duhovnih sila, Isusa Hrista i palog kneza.

Sledimo onda ovo malo dalje i vidimo kako možemo da pobedimo i kako nam je On doneo pobedu protiv ovih nezakonitih sila, odnosno sile zla protiv dobra. Čitajmo u Kološanima drugoj glavi od devetog stiha:

„Jer, u njemu telesno prebiva sva punina božanstva, a vi imate puninu u njemu (i vi ste ispunjeni u Njemu – *Stvarnost*; potpuni u Njemu – *KJV*), koji je Glava svakom poglavarstvu i vlasti.

U njemu ste i obrezani svlačenjem grešne naravi (u skidanju čulnog tela – *Čarnić*; odbacivanjem tela grehovitosti – *Glas crkve*); ne obrezanjem koje je izvršeno rukom, nego Hristovim obrezanjem, pošto ste s njim zajedno sahranjeni u krštenju i s njim zajedno vaskrsli verom u delotvornu silu Boga, koji ga je vaskrsao iz mrtvih. Kada ste bili mrtvi zbog svojih prestupa i neobrezanosti svoga tela, Bog vas je oživeo zajedno s Hristom. Oprostio nam je sve prestupe.“

Oživi vas zajedno sa Njim. Kao što vidite to je ista priča koju smo jedne večeri čitali u drugoj glavi Poslanice Efescima – da nas je oživeo, i s Njim zajedno podigao iz mrtvih i sa Njim postavio na nebesima, tamo gde On sedi. A sada dolazi ključ o tome kako pobeđujemo u Njemu. „On je razoružao poglavarstva i vlasti, javno ih osramotio i pobedio ih na njemu“ (*Čarnić*). Ili, kako to nemački prevod kaže: „trijumfovao nad njima *u sebi*“ (Kol 2,15). Reč „vlasti“ ovde je ista grčka reč koja označava silu zla koja se protivi dobru. Ne treba da vas podsetim na priču koju je Isus ispričao: „Kad se jaki naoruža i čuva svoj dvor, imanje je njegovo na miru. A kada dođe jači od njega i nadvlada ga, uzme sve oružje njegovo u koje se uzdao, i razdeli što je zaplenio od njega.“ Sotona je bio taj od koga je potekla sila zla protiv dobra. On je prevarom postao glava ovog sveta tako što je postao kontrolišuća sila ili glava onoga koji je vladao svetom. Kad je Adama i njegovo područje stavio pod svoju vlast, postao je glava tog područja, glava ovog sveta i glava svim poglavarstvima i silama u svetu i od sveta.

A onda je na svet došao jači. Mi znam da je On jači, jer je bitka vođena i pobeda izvojevana. Došao je drugi Adam, ne onakav kakav je bio prvi Adam, nego onakav kakvi su bili potomci prvog Adama u vreme kad je On došao. Drugi Adam je došao u stanju degeneracije do koje je ljudski rod došao od prvog Adama. Ovaj drugi Adam došao je i osporio vladavinu nad područjem koje je ovaj prisvojio. Do sukoba između njih dvojice je došlo na zemlji. Raspravljalo se o tome treba li plen deliti ili ga treba nedirnutog ostaviti u rukama onoga koji ga je uzeo silom zla koje deluje protiv dobra. Onaj koji je došao u pobunjeno područje, pokazao se jačim od onoga koju ga je prisvojio; porazio ga je na svakom koraku dok je ovde živeo. A onda, da bi vasioni pokazao koliko je moćniji od ovog drugog, Isus je, dok je bio živ, ne samo porazio Sotonu na svakom koraku, već se posle toga predao, mrtav, u ruke sili ovog drugoga kojom je vladao. Ovaj drugi zatvorio ga je u svoju tvrđavu, mrtvog, ali On je čak i onda slomio Sotoninu silu. Tako je Hristos pokazao ne samo da je jači od Sotone dok je živ, nego kako *je i mrtav* jači od njega. Kao mrtav bio je jači od Sotone i zato je izašao iz groba i pred vasionom uskliknuo: „I Živi. Bejah mrtav i evo sam živ na vekove vekova. Ja držim ključeve od smrti i od predela mrtvih“ (*Bakotić*). Odlično! On je sad živ, Gospodu hvala!

Kad je mrtav Hristos jači od sve đavolje sile, šta onda živi Hristos, koji danas sedi sa desne strane Bogu, ne može da učini? Ima li razloga da se obeshrabrimo? Ima li razloga da se plašimo čak i u prisustvu svih poglavarstava, vlasti, sila i snaga koje đavao može da okupi na zemlji? – Ne, nema; jer Onaj koji je sada sa nama živ, bio je i mrtav jači od Sotone sa svom njegovom silom. Isus je sada živ zauvek; mi smo živi u Njemu i Njegova sila angažovana je za nas – njegova *živa* sila. Njegova mrtva sila bila bi dovoljna, zar ne? Ali On se ne zadovoljava time. Reč je o živoj sili. Budimo srećni i radujmo se, i budimo pobednici u njoj.

Isus je došao u to područje i na kraju ušao u samu kulu u tvrđavi, u utvrđenu kulu ove nezakonite sile, onoga koji je vladao ovim svetom silom zla koja se protivi dobru. Ovaj Jedan koji je jači od njega, ušao je i osvojio je, i izašao noseći ključeve koje još uvek drži. Hvala Gospodu! I ako ova nezakonita sila čak uspe da nekoga od nas strpa na isto mesto, u tamnicu, u redu je; ne može nas u njoj zadržati jer naš Prijatelj ima ključeve. Kad On želi da izađemo, okrenuće ključ, otvoriće vrata

široj i mi ćemo izaći. A da pokaže kako zaista ima ključeve, kada je izašao poneo ih je sa sobom i drži ih sada i zauvek. Zato stoji napisano (Efescima 4,7.8):

„A svakom od nas data je milost kako je Hristos kome podario. Zato se kaže: 'Kad se popeo na visinu, za sobom povede sužnje, a ljudima dade darove'.“

On je zarobio poglavarstva i vlasti; kad je izašao poveo je mnoštvo zarobljenika iz tog područja Sotone i smrti. U dvadeset sedmoj glavi Mateja, u stihovima 51-53, govoreći o Hristovom raspeću, napisano je:

„I zemlja se potrese, i kamenje se raspade; I grobovi se otvoriše, i ustadoše mnoga tela svetih koji su pomrli; i izišavši iz grobova po vaskrsenju njegovom ...“ (*Karadžić*).

Grobovi su se otvorili prilikom Njegovog raspeća. Kada su izašli? – Posle Njegovog vaskrsenja. U to nema sumnje. Kada je izašao, tako stoji napisano, podelio je plen. Kada je izašao poveo je mnoštvo zarobljenika i kada se vazneo poveo je u visine svoju povorku zarobljenika koje je oslobodio iz neprijateljeve zemlje. U ovom tekstu spomenuta je ova slika kad kaže da je razoružao poglavarstva i vlasti, i poveo ih u *povorci*, u velikoj paradi, trijumfujući nad njima. Reč „trijumf“ (pobeda) odnosi se na rimsku pobjedničku povorku, priređenu za rimskog generala koji je otišao u neprijateljsku zemlju, pobedio neprijatelja, uzeo plen i zarobljenike i doveo ih kući u svoj grad. Ako je bilo koji rimski građanin bio zarobljenik u toj zemlji, on bi ga doveo kući. Kada je pobjeda izvojevana u potpunosti i kada bi se vratio, senat bi mu pripremio trijumfalnu povorku; njega bi stavili da sedi u velikim, ukrašenim kočijama koju bi vuklo šest ili više najboljih jednobojskih konja, i on bi, zajedno sa celim plenom i zarobljenicima u povorci paradirao ulicama Rima i okolo, svuda – a sav bi narod izašao na taj praznik, odajući mu čast kao pobjedniku.

Isus Hristos, naš Osvajač, pobjednik za nas, došao je u *ovu* neprijateljsku zemlju, borio se u našim bitkama – mi smo bili zarobljenici, uzeti pod vlast ovog bezakonika – naš Prijatelj je došao ovamo, naš General se izborio u našim bitkama; On je otišao u neprijateljevu tvrđavu, raskinuo okove i provalio u kulu tvrđave; On je doneo ključeve; On je uzeo plen; On je izveo zarobljenike i poveo ih u trijumfalnoj povorci u visine u svoj slavni grad. I sada „hvala Bogu koji nam uvek omogućuje da pobjeđujemo (trijumfujemo)“ u Hristu (*KJV*). U Njemu pobjeđujemo ovu nezakonitu silu, onoga čija sila zla deluje protiv dobra. I u ovom trijumfu nad Sotonom pred okupljenom vasionom pokazuje se nadmoć dobra protiv sile zla.

Zapazite: sila dobra se u protivljenju sili zla nikad ne može koristiti nasiljem. Vidite li to? Zar ne vidite da se u tome nalazi duh koji možemo nazvati ne-odupiranjem hrišćana, odnosno Duh Isusa Hrista – a on je duh ne odupiranja? Može li Hristos da koristi nasilje u pokazivanju nadmoći dobra protiv sile zla? – Ne može.

Da bi se sila zla protiv dobra održala, ona se u svakoj prilici služi nasiljem, jer je to jedina stvar koju može koristiti u nameri da pobedi. U tom slučaju ono što je *dobro* dolazi na drugo mesto, ako uopšte dođe u obzir.

Ali sa druge strane sila dobra, u sukobu sa nasiljem, *oslanja se na dobro*, a ne na nasilje. Nasilje samo po sebi smatra da je u pravu. A onaj koji se odlučio za načelo dobra protiv zla, i u kome ono treba da se pokaže, nikad ne može da se posluži bilo kakvom vrstom nasilja. On nikad ne može da koristi bilo kakvo nasilje u obrani sile dobra. On se oslanja na to da će sila *dobra sama po sebi* pobediti i savladati sve sile zla koje se mogu skupiti na nju. U tome je tajna.

Zar onda ne vidite da to objašnjava zašto je Hristos bio kao jagnje u prisustvu ovih sila i tom silom zla koja Ga je napala? On nije koristio bilo kakvo nasilje da bi im se odupro. Kad je Petar potegnuo mač u nameri da Ga brani, Isus je rekao: „Vrati svoj mač na njegovo mesto; jer svi koji se maše za mač – od mača će poginuti“ (Čarnić).

Kada se budemo toga držali, biće nam sve objašnjeno o tome šta treba da činimo ovde, onde ili nekoj drugoj situaciji. Mi smo obećali odanost sili dobra u borbi protiv sile zla – sili ljubavi. I Isus Hristos je umro kao zločinac, zlostavljan, opkoljen, bijen, izrugivan, pljuvan, krunisan trnjem, izložen svakoj zamislivoj podlosti, i *umro je takav* u svom oslanjanju na silu dobra u borbi protiv sile zla. I ta sila dobra, zbog koje je umro u svojoj odanosti prema njoj, otada je pokretala svet i pokrenuće svet i u naše vreme kao nikad dosad. Čim Bog može da navede narod, koji se rečima obavezao da će poštovati ovo načelo, da ga poštuje srcem i da ne misli ni na šta drugo, i koji se nikad neće obavezati ni na šta drugo osim na apsolutni princip dobra i njegove sile, s kojom smo u savezu i kojoj smo se obavezali, tada ćemo videti, a videće i ovaj svet, kako ova sila deluje kao nikad dosad.

Poruka trećeg anđela – Br. 23.

Starešina A. T. Jones

Sinoć sam spomenuo Svedočanstvo vezano za ovaj sukob između duhovnih sila. Pročitacu ga jer ne govori samo o njemu, već i o ovome što smo upravo proučavali, a to je da za pobjedu zavisimo potpuno od sile dobra. Ne trebamo da se uzbuđujemo, niti da se vređamo, ništa od toga, već jednostavno da iznesemo princip, pustimo ga da stoji, uzdajući se da će on sam pobediti.

„U ovo vreme posebnog interesovanja čuvari Božjeg stada treba da uče narod da su duhovne sile u sukobu. Nisu ljudska bića ta koja stvaraju takvo uzbuđenje koje danas vlada u religioznom svetu. Sila iz Sotonine sinagoge utiče na verske elemente u svetu, i podstiče ljude na odlučno delovanje da promovišu prednosti koje je Sotona stekao, tako da povedu religiozni svet u odlučan rat protiv onih koji Božju reč uzimaju za svog vodiča i jedini temelj učenja. Sotona majstorski ulaže napore da prikupi svaki princip i svaku silu koju može da iskoristi da pobije obavezujuće zahteve Jahveovog zakona, posebno četvrte zapovesti koja određuje ko je Stvoritelj neba i zemlje.

Čovek bezakonja nameravao je da promeni vremena i zakone; da li je u tome uspeo? To je veliko pitanje. Rim i sve crkve koje su pile iz čaše njegovog bezakonja, nameravajući da promene vremena i zakone, uzvisili su se iznad Boga i srušili veliki Božji spomenik, subotu sedmog dana. Subota je trebala da stoji predstavljajući Božju silu u Njegovom stvaranju sveta za šest dana i Njegovo počivanje sedmoga. „Zato je blagoslovio Gospod dan od odmora i posvetio ga“, jer je tog dana počinio od svih svojih dela koja je stvorio i načinio. Cilj majstorskog delovanja velikog varalice bio je da nadomesti Boga. U svojim naporima da promeni vremena i zakone trudio se da održava silu koja će se protiviti Bogu i biti iznad Njega.

To je veliko pitanje. Tu su dve sile u sukobu – Knez Božji, Isus Hristos, i knez tame, Sotona. Među njima ovde dolazi do otvorenog sukoba. U svemu postoje samo dve klase i svako ljudsko biće svrstaće se pod jednu od dve zastave – zastavu kneza tame ili zastavu Isusa Hrista.“

Na koju stranu u ovoj borbi stupamo ako se opredelimo da koristimo bilo koju vrstu prisile u prilog dobra? – Istog trenutka svrstali smo se na stranu sile zla protiv onoga što je dobro. A to je pogrešna strana i takva odluka nas stavlja na pogrešnu stranu, bez obzira šta ispovedamo. Ali čvrsto se držati principa dobra u borbi protiv sile zla, dobra koje samo po sebi ima silu koja pobeđuje – to je božanska strana.

„Bog će svoju odanu i vernu decu nadahnuti svojim Duhom. Sveti Duh je Božji predstavnik i On će biti silno delotvorno oruđe u našem svetu da odane i verne sveže u snopove za Gospodnju žitnicu. Sotona se isto tako silno trudi da između pšenice skupi i veže u snopove svoj kukolj.

Učenje svakog pravog Hristovog ambasadora je sada najsvečanija i najozbiljnija stvar. Mi smo uključeni u rat koji se neće završiti dok ne bude donesena konačna odluka za svu večnost. Neka se svaki Isusov učenik podseti da 'naša borba nije protiv ljudi od mesa i krvi, nego protiv poglavarstva, protiv vlasti, protiv vladara ovog mračnog sveta, protiv zlih duhova na nebesima '(Čarnić). O, u ovom sukobu radi se o večnim interesima i zato ne sme da bude površnog rada, nikakvog jeftinog iskustva, da se reši ovaj problem. 'Gospod zna kako da pobožne izbavi od iskušenja, a nepravedne sačuva za kaznu na Dan suda ... dok anđeli, iako su jači i moćniji, ne iznose pogrdne optužbe protiv njih pred Gospodom'.

Ovde je princip, kao što vidite, da nikome ne treba da prebacujemo i nikoga da optužujemo, niti da reagujemo na bilo čije protivljenje. Mi se uzdamo u istinu koju propovedamo. Sila je u njoj, a ne u nama. Ona ne samo da brani samu sebe, već brani i nas. A mi ne treba da je branimo osuđujući druge.

„Gospod želi da svako ljudsko biće u Njegovoj službi obuzda sve oštre optužbe i ograničenja. Rečeno nam je da mudro postupamo prema onima kojima nedostaje mudrost. Prepustite Bogu posao osuđivanja i suđenja.“

Uvek ista priča: istina treba da sama sebe brani; dobro treba da podupire samo sebe, ali *i nas, takođe*.

„Hristos nas poziva: 'Dođite k meni, svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas odmoriti. Uzmite moj jaram na sebe i učite od mene, jer ja sam krotkog i poniznog srca, i naći ćete odmor za svoju dušu.' Svako ko sluša ovaj poziv ujarmiće se sa Hristom. U svakom trenutku i na svakom mestu moramo da pokažemo Hristovu krotost i poniznost. Tada će Gospod stajati kraj svojih glasnika i učiniti ih svojim vesnicima, a onaj ko je vesnik za Boga nikada neće stavljati na usne ljudskih bića reči koje Veličanstvo neba nije izgovorilo kad se prepiralo sa đavolom. Naša jedina sigurnost je da primimo božansko nadahnuće sa neba. Jedino to može da osposobi ljude da budu Hristovi saradnici.“

U našem razmatranju principa proučavaćemo to pitanje malo dublje. Sila zla protiv onoga što je dobro, ustanovili smo u prošlom predavanju, osvojila je ovaj svet varajući i podvrgavajući pod svoju vlast onoga kome je ovaj svet bio predan u posed i na upravljanje. Gospod, nebeski Bog, nije nameravao da upotrebi nikakvu moć zla, nikakvu silu, da ovu vlast otme iz Sotoninih ruku, iako je istina da ju je on nepravедno stekao. Nikakve nepravde ne bi bilo da ju je vratio na taj način. Ali to nije Božji način delovanja; to je ono što proučavamo.

Reći ću ovde sledeće i o tome mogu da razmišljam kroz svu večnost: Božja vasiona počiva na principu samopožrtvovnosti. Podrška, sâm opstanak vasiona zavisi od principa žrtvovanja sebe da bi se pobedilo; odnosno pobediti ne odupirući se – pobediti pomoću čistog principa sile dobra *samog po sebi*. To je ono što održava vasionu. U tome se sastoji. Jednostavno to je jevanđelje. Bilo bi dovoljno jasno da se kaže da jevanđelje održava vasionu. Princip jevanđelja je ono što održava vasionu; ali princip jevanđelja je princip žrtve Isusa Hrista i Boga koji se odrekao Sebe i koji je dao Sebe u Njemu.

Tako Gospod, u vraćanju svog izgubljenog područja, ne koristi nikakvu moć koja nije dobro samo po sebi. Zato je, kad je hteo da povрати ovo područje i sve čovečanstvo, krenuo da to ostvari na takav način da sâm Sotona i sve njegove pristalice nikad ne mogu reći da to nije učinjeno pošteno.

To područje je čovek izgubio i njega je Čovek vratio. To smo imali u drugoj glavi Poslanice Jevrejima kad smo počeli sa ovim proučavanjem:

„Jer Bog nije anđelima potčinio budući svet o kome govorimo. Neko je negde posvedočio, rekavši: 'Šta je čovek da ga se sećaš, ili sin čovečiji da ti je do njega stalo? Učinio si ga tek malo manjim od anđela, ovenčao si ga slavom i čašću, (postavio si ga nad delima ruku tvojih – *Karadžić-KJV*) sve si pod njegove noge potčinio.' A kad mu je sve potčinio, nije ostalo ništa nepotčinjeno. Sada još ne vidimo da mu je sve potčinjeno, *ali vidimo Isusa*.“

Vidimo Isusa na čovekovom mestu i to kao čoveka. Bog nije anđelima pokorio budući svet o kome govorimo, već ga je pokorio čoveku, a Isus Hristos je taj Čovek. Postoji drugi Adam. Zato kažem: po čoveku je bio izgubljen i po Čoveku vraćen. Po Adamu je bio izgubljen, a po Adamu vraćen. Adam koji ga je vratio *nije* to učinio u stanju u kojem se prvi Adam nalazio kad ga je izgubio, već u stanju degeneracije u kom su se prvi Adamovi potomci našli pod uticajem i silom greha u vreme kad je On stupio na bojno polje da ospori Sotonino pravo.

Hoću reći, kad je stupio na bojno polje u otvorenom, telesnom sukobu. U stvari, stupio je na to bojno polje pre stvaranja vasiona, a ponovno je stupio na njega kada je čovek sagrašio; ali u stvarnu borbu nije ušao dok nije uzeo telo i došao na svet u ljudskom telu. Kad se rodio na ovom svetu, Gospod Isus je u sukobu sa Sotonom otvoreno stupio na bojno polje u ljudskom telu, koje je u tom trenutku bilo izopačeno. A onda je, u slabosti ljudske prirode kakva je bila u svetu kada je došao u telu, vodio bitku.

Ljudska priroda nikad neće biti slabija, svet neće nikad biti gori; ljudska priroda neće nikad dostići stanje gore od onog koje je dostigla kad je Isus Hristos došao na ovaj svet. Jedini način na koji ljudska priroda može da bude gora je da u istom stanju bezakonja neko tvrdi da je hrišćanin. Neko može da bude čisto zlo, kakav je bio svet kad se Hristos rodio. Iako ne prihvata hrišćanstvo i principe jevanđelja, Bog može da jevanđeljem dopre do njega u njegovom izgubljenom stanju i da ga tako spasi.

Ali ako takav čovek u svojoj zloći prihvati jevanđelje, a ispovedanje jevanđelja koristi samo kao formu, kao plašt da pokrije svoju zloću, onda Bogu oduzima jedino sredstvo kojim Gospod spasava čoveka, pa ga izopačava da podrži svoju vlastitu zloću. Upravo ga to čini gorim, jer se sam isključio iz spasenja tako što je uzeo Božje sredstvo spasenja i učinio ga plaštom za svoje bezakonje i potporom za svoju zloću. U sebi, u telu, njegova praktična telesna zloća nije ništa veća, jedino što je sada licemer uz to što je i zao. Svet u poslednje dane neće biti *sam po sebi* ništa gori nego što je bio kad se Hristos rodio na ovom svetu. Jedino u čemu će biti gori jeste što će imati obličje pobožnosti, a odriće se njene sile i koristiti ispovedanje hrišćanstva da pokrije svoju bezbožnost i na taj način izopačiće Božje jedino sredstvo spasenja onemogućavajući sebe za svako poboljšanje.

Isus Hristos je došao na svet u tom najslabijem stanju ljudskog tela, i u tom telu, kao čovek, vodio bitku protiv Sotone.

Zato Sotona nikad ne može da nađe neku grešku u načinu spasavanja, u smislu da bi bio nepošten. Sotona je prevario i nadvladao čoveka dok se nalazio u slavi i imao Božje obličje, sa svim blagoslovima i silom i Božjom dobrotom na svojoj strani. Sada, kad ovaj drugi Adam dolazi u ljudskom telu u stanju u koje je Sotona grehom doveo čitav ljudski rod, i onda u takvoj slabosti ulazi u sukob, Sotona nikad ne može reći da to nije pošteno. Nikad ne može da kaže: „Imao si nepoštenu prednost. Došao si ovamo sa suviše jakom bojnom opremom, sa previše osiguranja da bi to bila ravnopravna borba.“ On to ne može reći jer Hristos je tu bio upravo u slabosti tela do koje je sâm Sotona doveo čoveka. Hristos je došao upravo u slabosti do koje je Sotona doveo ljudski rod i u toj slabosti je rekao: „Evo nas spremne za sukob.“ I naš Brat je pobedio. Pobedio je! Hvala Gospodu! I slava Njegovom imenu!

Još jedno gledište, ili faza istog gledišta: sećate se štiva za „Sedmicu molitve“. U jednom od njih bilo je reči o odanosti Bogu, kad je razmatran tekst iz knjige o Jovu u vezi sa sinovima Božjim koji su došli pred Gospoda, a među njih dođe i Sotona.

Izneta je misao da su ovi sinovi Božji bili bića s drugih svetova – iz različitih delova vasiona – po položaju slični Adamu koji se nalazio na čelu ovog sveta kad je stvoren i stavljen pod njegovu vlast,

kad mu je predan na upravljanje. Pismo kaže da je Adam bio sin Božji. Kad je Sotona došao na ovaj svet i preuzeo ga podvrgavajući ga svojoj vlasti, na njemu je zauzeo mesto na kojem je Adam trebalo da bude. Zbog toga, kad su sinovi Božji sa drugih svetova došli da stanu pred Gospodom, među njima je došao Sotona i stao pred Gospoda kao predstavnik ovog sveta koji je pod njegovom vlašću. Ovo sam izneo jednostavno zato da vašu pažnju usmerim na misao za dalje proučavanje.

Otkad je Sotona ovde zavladao, otkad je preuzeo vlast, Bog je iz ovog sveta pozivao ljude k Sebi. Od onog dana kad je Sotona preuzeo kontrolu nad ovim svetom i Bog rekao: „I još mećem neprijateljstvo između tebe i žene i između semena tvog i semena njenog“, Bog je pozivao ljude iz Sotoninih redova k sebi, u svoje carstvo. I mnogi su stalno dolazili. Ali Sotona je sve vreme dizao optužbu da to nije pošteno. Tvrdio je: „Oni su *moj* zakoniti plen, a ti ih odvođiš k sebi. Zašto to radiš i s kojim to pravom možeš da činiš kad sam ja ovde pobedio?“ Uvek je osporavao pravo da Bog tako postupa; uz to je optuživao sve koje je Bog pozvao iz ovog sveta k sebi. Optuživao ih je pred Bogom dan i noć. Tvrdio je: „Oni su moje vlasništvo, oni su moji zakoniti podanici; opterećeni su grehom i sasvim zli. A ti ih pozivaš, opravdavaš i izlažeš pred vasionom, i nameravaš da ih pokazuješ vasioni kao da su sve vreme bili dobri. To nije pošteno. Oni su grešnici; zli su; oni su baš kao i svi ostali od nas ovde.“ Zato je on tužitelj braće koji dan i noć pred Bogom optužuje svakoga ko je prešao od njegove vlasti pod Božju vlast.

Onda je Isus došao na svet da pokaže da je imao pravo da sve to radi i da je to bilo pošteno. Došao je u stanju slabosti, što smo malo pre razmotrili, i ušao u sukob sa Sotonom da s pravom vrati vlast nad svojim izgubljenim carstvom. Zapazite: Sotona nije od prvog Adama, kome je zakonito pripadala, dobio vlast nad ovim carstvom kao da na njega *ima pravo*, već *silom* koja se protivi onome što je dobro. Dolazi drugi Adam, *ne silom* koja se protivi onome što je dobro, nego *dobrom* protiv sile, i vraća vlast nad ovim svetom i celim njegovim carstvom. Zato, kada je ustao iz mrtvih, On je uzdignut kao glava svim poglavarstvima, vlastima, silama i gospodstvima, ne samo nad ovim svetom već i onim u budućnosti.

Podimo sada u dvanaestu glavu Otkrivenja; tu nalazim odlomak iz kojeg smo izveli sve ovo što sam govorio. Kad je Hristos trebalo da se rodi na ovom svetu, tako počinje viđenje, Sotona je stajao spreman da ga proždre čim se rodi. Sedmi stih:

„I nastala rat na nebu; Mihailo sa svojim anđelima zarati na aždaju. I aždaja i njeni anđeli zaratiše“ (Čarnić).

A sada deveti stih:

„I zbačena bi aždaha velika, stara zmija, koja se zove đavo i sotona, koja vara sav vasioni svet, i zbačena bi na zemlju, i anđeli njeni zbačeni biše s njom. I čuh glas veliki na nebu koji govori: Sad posta spasenje i sila i carstvo Boga našeg, i oblast Hrista Njegovog; jer se zbaci opadač braće naše, koji ih opadaše pred Bogom našim dan i noć“ (Karadžić).

Reč „opadač“ ima posebno značenje na grčkom: „onaj ko tuži drugoga na sudu“ – što bi u našoj zemlji odgovaralo javnom tužiocu. Nemački prevod daje potpuno istu ideju. Naša reč „opadač“ ne pokazuje to tako jasno, jer prema njoj neko može da lažno optužuje drugoga, da govori laži o njemu i kleveće kao što to čine hiljade ljudi. Naravno, ovde se sledi Sotonino načelo; ali u ovom tekstu nema ove misli. Ovde ovaj tužitelj (a tako tekst ispravno glasi u Čarnićevom prevodu – *prim. prevodilac*) dolazi kao javni tužilac na sud. Pogledajte situaciju: Sotona je onaj koji ima svoje carstvo,

a Bog je pozivao i primao one koji se odvrćaju od Sotonine vlasti k Njemu, ali je Sotona tvrdio da ima pravo na sve ove podanike. On bi došao na Božji sud i tamo, kao javni tužilac, tužio sve svoje podanike, kao što su u Sjedinjenim Državama postupali robovlasnici pod zakonom za odbeglog roba. On bi ih sve tužio na tom sudu i zahtevao da se odmah predaju pod njegovu vlast, i da nije protivno pravdi ili pravu da mu se na taj način vrate.

Tu je takođe bila prilika da iznese svoj argument prividnog prava; jer sukob još nije sproveden, još nije bila vođena borba i tako potpuno izvojevana pobjeda da se poništi njegov argument i pravo kao javnog tužioca. Istina je da je obećanje bilo čvrsto i pobjeda sigurna, i Božje obećanje tvrdo, ali ono još nije bilo ispitano u otvorenom sukobu u telu. Pa kad je Hristos došao u telu, bio je podvrgnut takvom iskušenju od strane Sotonine sile, kao da nikad nije postojalo obećanje o otkupljenju. Trebamo li još nešto reći? Treba li da kažemo da kad je Hristos došao u telu, morao je da se suoči sa toliko iskušenja, a ta iskušenja su bila stvarna, kao da nikad nije dato obećanje o otkupljenju? – Svakako. Da nije bilo tako, onda bio On bio sačuvan od iskušenja i sukob ne bi bio stvaran već više imaginaran.

On je došao na svet da pokaže nepravednost argumenta koji je Sotona iznosio na Božjem sudu, kao javni tužilac sa ove zemlje. To je prava misao; sve vreme to je zakonito. Isus je došao ovde na Sotoninu teritoriju i uzeo na sebe ljudsku prirodu u stanju u koje ju je Sotona doveo. U svojoj ljudskoj prirodi sukobio se sa Sotonom na njegovom vlastitom terenu i uprkos svih njegovih sila porazio ga u protivljenju zlu silom pouzdanja u ono što je dobro samo po sebi. On se nije koristio ni senkom svog prava da bilo šta učini sam, da se zaštiti ili pomogne Sebi. Potpuno se pouzdao u božansku silu dobra protiv zla i u sve što ona može da donese. I pobjedio je i na taj način s pravom ponovo došao na čelo svog carstva i svih onih koje će iz njega izbaviti, i spasiti i samo carstvo.

Tako i ona reč na grčkom, koja kaže da je tužilac naše braće „zbačen“, sadrži misao o javnom tužiocu koji dolazi na sud, ali više nema slučaja; njegova je tužba odbačena i više nema pravo na iznošenje dokaza. Zašto? – Jer sada na sudu imamo Advokata, Isusa Hrista pravednika. Da, hvala Gospodu!

Pre nego što je Isus Hristos došao u telu, na sudu je tužilac braće bio javni tužilac, tvrdeći da ima zakonsko pravo nad podanicima svog carstva, iako su napuštali njegovo carstvo i prelazili u drugo. Ovaj argument mogao je da iznosi kao da je u pravu, jer njegovo carstvo, njegova vlast još nije bila ozbiljno osporena. Ali onda je došao Hristos, koji ju je na svakom koraku pravno i pošteno osporio, tako da Sotona nije mogao da podigne optužbu za nepošten postupak. Pošto je pobjedio, Hristos sada zauzima mesto na sudu, ne kao javni tužilac već kao advokat. Kad sa pravom dolazi na sud kao advokat, onom drugom, tužitelju, sud odbija tužbu; on je ućutkan; on ne može da se parniči s onima koje bi hteo da tuži. To je dobro, jako dobro.

„Ovo vam pišem da ne grešite. A ako neko sagraši ...“, očigledno da još uvek postoji tužilac; on može da podnese svoju tužbu kao javni tužilac, ali sada „imamo Zastupnika kod Oca – Isusa Hrista, pravednika“. Svojom prisutnošću na sudu odbija tužbu javnog tužioca, isključuje je i poništava. To je cela priča i meni je drago što je tako. U tome je vrednost što imamo svog Advokata na sudu. On isključuje tužioca, oduzima mu pravo na tužbu tako da mu uopšte nema mesta na sudu. Hvala Gospodu!

Sada dolazimo do još jedne tačke. To je odgovor na pitanje koje se pojavilo u mislima nekih u vezi s onim što je rečeno pre neko veče, da Gospod Isus na nebu nikad neće *u svemu* biti ono što je bio pre toga. Pitanje glasi: U Pismu piše – to smo čitali te večeri – čitali smo tekst o tome: „Sada ti proslavi mene kod sebe, Oče, istom onom slavom koju sam imao kod tebe pre nego što je svet

postao.“ To će se ostvariti. Slava koju je imao pre nego što je svet postao, sada pripada Njemu i biće Njegova za svu večnost. Pogledajte u BILTEN, str. 331 i 332 i videćete Svedočanstvo koje sam čitao o Hristovom poniženju. On, koji je rođen u obličju Božjem, uzeo je na sebe obličje čoveka. „U telu je sve vreme bio kao Bog, ali nije se ispoljio kao Bog.“ „On se lišio Božjeg obličja i umesto njega uzeo obličje čoveka.“ „Za neko vreme odrekao se slave Božjeg obličja.“

Zapazite razliku: *Za neko vreme* odrekao se *slave* Božjeg obličja, ali samog Božjeg *obličja* odrekao se za svu večnost. To je kontrast koji nalazimo u Pismu i on ovde dolazi do izražaja. Budući da je bio u obličju Božjem, uzeo je obličje čoveka. A onda, na 382. strani BILTENA ponovno čitamo iz Svedočanstva sledeće reči: On „pred Očevim prestolom nosi *naše ljudsko obličje* i koji će *tokom beskrajne večnosti* ostati ...“ Vidite li? Razlika nije u *slavi* već u *obličju* na kojem počiva slava i kroz koje se ona ispoljava i kroz koje odsjaja.

Postoji još nešto što dolazi zajedno sa ovom misli. On je bio u obličju Božjem – ostavio ga je, lišio se sebe¹; francuski prevod glasi: „On se uništio“ i to uopšte nije suviše snažno rečeno, jer što se tiče *obličja* koje je imao, On ga je sam uništio i u tom obličju se nikad više neće pojaviti. On „pred Očevim prestolom nosi *naše ljudsko obličje* i koji će tokom *beskrajne večnosti* ostati ...“ A slavu Božjeg obličja koju je imao dok je bio u obličju Božjem – tu slavu On donosi u naše ljudsko obličje. „I slavu koju si mi dao ja sam dao njima.“ On je Božju slavu za svu večnost dao nama, ljudskom obličju, ljudskom telu.

Dok je Hristos ponižen, mi smo uzvišeni. Dok je Božanstvo poniženo ili umanjeno, ljudski rod je uzvišen i proslavljen. Dokle je On za svu večnost spušten *tu gde smo mi*, mi smo za svu večnost uzdignuti tamo gde je On. Dok je On lišen svoje slave i stavljen tu gde smo mi, bez slave, On je odložio ovu slavu za neko vreme, postao mi i zauvek uzeo naše obličje, da bi On bio u tom obličju i mi u Njemu, uzvišeni u slavu koju je imao pre postanka sveta.

Ima u ovome još nešto više. U kojem obličju je sprovedena borba sa Sotonom? U našem ljudskom obličju, u mom obličju, u mojoj prirodi, u vašoj prirodi. Koliko Božje vasionne je učestvovalo u ovoj borbi? Koliko je vasionne bilo uključeno u nju? – Cela vasiona. Onda se u ovom svetu i u našem telu i obličju odvijao sukob, bila je vođena bitka i izvojevana pobeda koja uključuje celu vasionu. U ovom sukobu učestvovala je cela vasiona na ovaj ili onaj način, bez obzira kako bi se borba završila.

Da bi sproveo Božju večnu nameru, On je morao da dođe na ovaj svet i uzme naše obličje i prirodu, jer je ova namera napadana u našem obličju i prirodi i tu je sve bilo usredsređeno. On, koji je bio jedno s Bogom, lišio se svoga „ja“, uzeo naše obličje i prirodu i u tom obličju i prirodi vodio bitku; pobedio je u ovom obličju i prirodi. Kojem obličju i prirodi pripada pobeda? – Našem obličju i prirodi. Po prirodi stvari pobeda pripada našem obličju i prirodi u Isusu Hristu, i udruženoj sa Isusom Hristom. Kao što vidite, ovaj sukob, ova pobeda, ne samo što nas prenosi u vasionu tamo gde je Adam bio, ne samo tamo gde je On bio, nego tamo gde je Isus Hristos po božanskom pravu. Kako je to divno! Stvarno jeste. A najlepše u svemu tome je što je *to istina*.

Mi suviše često gubimo iz vida slavu toga gledajući samo na nesreću koju je donela pojava greha. Istina, bila je to nesreća kada je greh ušao u vasionu uopšte. I što je greh pogodio ovaj svet bila je nesreća u tom smislu, što se borba za vasionu morala voditi u ovom svetu. Ali greh je pogodio ovaj svet i uključio ga, uključio vas i mene, tako da se ovde, u našoj prirodi, morala voditi borba za vasionu. Mi možemo da zahvalimo Bogu što je pobeda izvojevana i što učestvujemo u ovoj pobedi za vasionu. Prema tome, kao što vidite nije baš sve nesreća, pošto je Bog u stanju da naše najveće

¹ He emptied Himself – On se ispraznio sebe – bukvalni prevod – *prim. izdavač*

nesreće pretvori u najveće pobeđe. Za nas bi bila najveća nesreća *da nije bilo izbavljenja*. Ali kad se Božja ruka angažuje oko nečega, On pretvara naše najveće nesreće u najveličanstvenije pobeđe. I ovu najveću nesreću u vasioni Bog pretvara u najveličanstveniju pobeđu za vasionu. O, On je pretvara u potpunu i večnu pobeđu za vasionu.

Hristos se lišio Božjeg obličja i uzeo naše ljudsko obličje. On se lišio Božje prirode i uzeo našu ljudsku prirodu. Time je čovečanstvu doneo Božanstvo. Tako je omogućio da ljudska priroda pobeđi Sotonu i greh. U borbi protiv sve Sotonine sile Hristos je pobeđio u našoj ljudskoj prirodi i zato ne kaže samo: „Sada ti proslavi *mene* kod sebe, Oče, istom onom slavom koju sam imao kod tebe pre nego što je svet postao“; On tome dodaje: „I slavu koju si mi dao *ja sam dao njima*.“ Dok je za svu večnost doveden tu gde smo mi bili, On nas za svu večnost uzima nas tamo gde je On.

„A hvala Bogu na njegovom neiskazanom daru.“ Mi imamo Advokata na nebeskom sudu koji sa svakim zamislivim pravom, tamo stoji kao naš Branitelj i isključuje javnog tužioca koji nas optužuje pred Bogom dan i noć. On dobija naše parnice jer ih je On *dobio*. I sada, u Božjem obličju, lišio se samog Sebe i uzeo obličje sluge. „Izgledom se nađe kao čovek; Unizio je sebe i bio poslušan do smrti, i to do smrti na krstu. Zato i Njega Bog visoko uzdiže [*i nas je uzdigao u Njemu*], i darova mu Ime koje je iznad svakoga imena. Da se u Ime Isusovo pokloni svako koleno što je na nebesima i na zemlji i pod zemljom; i da svaki jezik prizna da je Isus Hristos Gospod na slavu Boga Oca“ (KJV).

Mi sada sa radošću priklanjamo svoja kolena pred Njim. Ali bez obzira učinio to neko ili ne, onoga dana kad Isus Hristos bude krunisan krunom svoje pobeđe pred vasionom i za vasionu, svako će se koleno, od Lucifera do poslednjeg čoveka koji je odbacio Isusa, takođe saviti i priznaće da je Isus Hristos Gospod. I to će učiniti na slavu Boga Oca. Tog dana svaki jezik u vasioni priznaće božanstvenost istine i večnu pravednost principa dobra koje se protivi *sili zla*.

Poruka trećeg anđela – Br. 24.

Starešina A. T. Jones

Tekst za večeras nalazimo u Delima 10,28: „I reče im: vi znate kako je zabranjeno čoveku Judejcu družiti se ili dolaziti čoveku iz drugog naroda“ (*kombinacija prevoda Karadžić-KJV*).

Interlinearni grčki, kojeg ovde imam, pokazuje da je ovo izgovoreno sa većom snagom nego što to kaže naš prevod. „On im reče: vi znate kako je protivzakonito da se čovek, Jevrejin, združi ili dođe blizu nekome iz druge rase.“ Ne samo „vi znate kako je zabranjeno“, već „vi znate kako je protivzakonito“ to činiti.

Šta je sad protivzakonito? Da li je bilo protivzakonito da se Jevrejin druži s nekim druge rase? Jevreji su smatrali da je to protivzakonito; a da li je to bilo protivzakonito? Jevreji su bili Božji narod. Tvrdili su da će zauvek biti Njegov narod. Do tog vremena trebalo je da nauče da je zakonito ono što Bog kaže, *i ništa drugo*; i da ništa što bi neko drugi rekao ne bi imalo snagu zakona; zbog toga se nikad ne bi s pravom moglo reći da je to zakonito, pa prema tome svaki prekršaj toga nikad se nije mogao proglasiti nezakonitim. Trebalo je da to nauče, ali umesto da to nauče, oni su naučili suprotno tome, a to je bilo toliko suprotno da se ono što su ljudi rekli smatralo obaveznijim od onoga šta je sâm Bog rekao. Ljudske zapovesti, ljudski običaji i ljudski načini postupanja učinili su nevažecom reč samoga Boga, kako je to Isus rekao: „I ukinuste Božiju reč zbog vašega predanja (običaja – *Karadžić*)“ (*Čarnić*).

U svom radu kojeg je obavio u ovom svetu i kojeg je obavio u Sebi za sve koji su u Njemu, Hristos je postupao upravo suprotno. On je stvar postavio tako da ljudi uvide da se ono što čovek ili bilo koja grupa ljudi može da kaže, ne može smatrati zakonitim i da u hrišćanskoj kategoriji nema mesta da tako nešto bude zakonito ili da bude zanemareno kao nezakonito. Zakonito je jedino ono što sâm Bog kaže, a kad On kaže da nešto ne treba činiti, samo je to nezakonito.

Ovo je princip kojeg ćemo razmotriti u jednom ili dva proučavanja – možda i više – i to je princip kojeg treba sada da razmotrimo, jer smo došli do granica vremena, a uskoro ćemo se naći u vremenu kad će ceo svet biti obavezan da poštuje ljudske zapovesti i ljudske običaje i predrasude koje obezvređuju Božji Zakon, kao oni ljudi u vreme kad je Hristos došao na zemlju. Zbog toga, kao što treba da budemo potpuno odani Njemu, isto tako treba da se čvrsto držimo onoga šta Bog kaže, da jedino to upravlja našim životom i ponašanjem; samo će to biti naš vodič, i to u Hristu, onako kako se u Njemu živi i u Njemu pokazuje.

I kad to bude tako, sa svetom vezanim uz forme, ceremonije i tradicije kojima čine ništavnim Božji Zakon, oni će sa onima, koji se prema njihovim tradicijama odnose isto kao što se Hristos odnosio prema njima u svoje vreme, postupati kao što su u ono vreme postupali sa Njim. Zato nije nikad bila Božja namera da se smatra nezakonitim družiti s ljudima iz drugih naroda. I da su Jevreji ostali verni Bogu, nikad bilo ko od njih ne bi rekao da je nezakonito da se druže ili da imaju posla s nekim iz drugih naroda. Do tog zaključka došli su namerno zatvarajući oči i okrećući leđa Gospodnjem postupanju i onome što ih je Bog od početka i sve vreme učio.

Pogledajte za trenutak stav Jevreja koji je izneo Petar u tekstu kojim je izrazio ideju celog jevrejskog naroda. Prema njihovoj proceni Bog je odbacio sve narode i zato nisu mogli da imaju ništa s Njim. A sve to vreme Gospod im je stalno pokazivao da to uopšte nije tako.

U vreme Jone i slavnog asirskog carstva, pre nego što se u istoriji pojavio Vavilon – Bog je pozvao jednog iz svog naroda – Jonu – da ode k tom neznabožačkom narodu i da im objavi sudbinu koja se nadvila nad njima i uništenje koje će doći, ne bi li se zbog ovog upozorenja možda pokajali i

tako izbegli propast. A on je rekao Gospodu: Ne vredi da to radim jer ti si Bog milostiv i kaješ se zbog zla; ako odem tamo i ako im kažem šta si rekao da im objavim, i ako se pokaju zbog zla i odvrate od svoje zloće, ti nećeš uništiti grad. Kakva je onda korist od toga da odem na taj put da im kažem kako će grad doživeti razorenje? Ti ih nećeš uništiti ako se odvrate od svojih zlih puteva.

Gospod je ipak zahtevao da ode u Nineviju, ali on, držeći se i dalje svog mišljenja, krenuo je u Jopu da bi otišao u Tarsis. Gospod ga je vratio i sada je bio osvedočen da je bolje da ide u Nineviju. Otišao je u Nineviju i ušao u grad – tri dana hoda – propovedajući: „Još četrdeset dana, pa će Ninevija propasti.“ Ta reč je došla do ninevijskog cara koji je zapovedio svem narodu da se odvrati od svojih zlih puteva, da se obuku u kostret i pospu pepelom, čak i da životinje poste i da jako prizivaju Boga. Bog je čuo njihove molitve, prihvatio njihovo pokajanje i sačuvao grad. Jona je izišao iz grada i seo na uzvisinu pred gradom da vidi hoće li ga Bog uništiti; a kad ga nije uništio, to mu se uopšte nije svidelo. Eto, upravo to sam rekao pre nego što sam krenuo na put. Rekao sam ti, ako dođem ovde i kažem ono što si mi zapovedio, oni će se pokajati od zla i ti ćeš im oprostiti i nećeš uništiti grad. Eto, tako je i bilo; bilo bi bolje da sam ostao kod kuće.

„I Bog vide dela njihova, gde se vratiše sa zlog puta svog; i raskaja se Bog oda zla koje reče da im učini, i ne učini. A Joni bi vrlo nedrago, i rasrdi se. I pomoli se Gospodu i reče: Gospode! Ne rekoh li to kad još bejah u svojoj zemlji? Zato htedoh pre pobeći u Tarsis;

Jer znah da si Ti Bog milostiv i žalostiv, spor na gnev i obilan milosrđem i kaješ se oda zla. Sada Gospode, uzmi dušu moju od mene, jer mi je bolje umreti nego živeti. A Gospod reče: Je li dobro što se srdiš?“ (Jona 3,10; 4,1-4).

Izveštaj kaže da je Jona izišao iz grada i seo sa istoku gradu; tu je načinio senicu i seo da vidi šta će biti od grada. A Gospod je pripremio da izraste tikva, a kad se osušila, Jona se jako rasrdio i opet molio da umre.

„A Bog reče Joni: Je li dobro što se srdiš tikve radi? A on reče: Dobro je što se srdim do smrti. A Gospod mu reče: Tebi je žao tikve, oko koje se nisi trudio, i koje nisi odgajio, nego jednu noć uzraste a drugu noć propade. A meni da ne bude žao Ninevije, velikog grada, u kome ima više od sto i dvadeset hiljada ljudi koji još *ne znaju* šta je desno šta li levo, i mnogo stoke?“

Pretpostavljamo da je Jona konačno naučio lekciju. Osim toga sve to je zapisano i sačuvano kao jedna od svetih knjiga u rukama tog naroda, iz kojih su bili poučavani. Trebalo je da i oni nauče lekciju da Gospod brine za druge narode kao i da želi da Njegov narod brine za druge narode.

Jona je znao i rekao da zna „da si Ti Bog milostiv i žalostiv, spor na gnev i obilan milosrđem i kaješ se oda zla“. Pošto je to znao, trebalo je da bude još spremniji da ode tom narodu i da mu iznese Gospodnju vest da bi se mogao pokajati i izbaviti. Ali uprkos toj knjizi koju su imali, uprkos te lekcije koja je to izričito učila, od tog dana nadalje krenuli su potpuno suprotno od nje. Naučavali su da Bog ne mari za neznabošce, osim ako ne postanu kao Jevreji; a Spasitelj je onima koji su to naučavali rekao da su prozelita¹, zbog kojeg su prohodili „more i kopno“, učinili „sinom pakla dvostruko većim od sebe“. Tako je i bilo.

Nakon toga nastavili su svojim izopačenim putem, daleko od prave zamisli Boga koji poštuje njih i okolne narode; postali su toliko zaokupljeni sobom, tako zatvoreni u sebe i tako zli, da su bili gori od neznabožaca oko sebe. Onda ih je Bog raspršio po svim okolnim narodima pa su bili

¹ Prozelita – obraćenika, neznabošca koji je primio jevrejsku veru – *prim. izdavač*

prisiljeni družiti se s drugim ljudima; morali su. A ipak Petar kaže: „Vi znate kako je zabranjeno čoveku Judejcu družiti se ili dolaziti čoveku iz drugog naroda“, – s neobrezanima. U jedanaestoj glavi braća u Jerusalamu su ga optužila: „Ušao si neobrezanim ljudima i jeo si s njima.“

Danilo i njegova tri brata godinama su dan za danom jela za stolom neznabožačkog cara s neznabošcima i Bog je bio s njima sve vreme i učinio Danila jednim od velikih proroka a onu trojicu izbavio iz užarene peći. Zbog čega je to bilo zapisano i stavljeno u njihove ruke kao jedna od knjiga koju je trebalo da stalno proučavaju? Kao što vidite to je trebalo da ih uči upravo suprotno onome šta su govorili i činili.

Evo još više toga: otvorimo knjigu proroka Danila , četvrtu glavu:

„Car Navuhodonosor svim narodima, plemenima i jezicima što su po svoj zemlji, mir da vam se umnoži. Svide mi se da objavim znake i čudesa što mi učini Bog Višnji. Znaci Njegovi kako su veliki! I čudesa Njegova kako su silna! Carstvo je Njegovo carstvo večno, i vlast Njegova od kolena do kolena.“

Ovde Navuhodonosor objavljuje svim narodima, plemenima i jezicima istinu o pravom Bogu i kako je dobar i kako su velika Njegova čudesa. Imali su to u svojim rukama. Imali su u svojim vlastitim zapisima da je Bog Navuhodonosoru dao san, a Danilu njegovo tumačenje za cara, i da je na taj način Bog doveo Navuhodonozora dotle da je objavio proglas svim narodima i jezicima, u kojem je rekao kako je pravi Bog dobar, kako je velik i kako je dobro uzdati se u Njega. Pogledajte poslednji stih u ovoj glavi. Navuhodonosor je ispričao šta je doživeo, kako se podigao protiv Boga i kako je bio isteran, ali ga je Gospod u svoje vreme opet vratio:

„U to vreme um moj vrati mi se, i na slavi carstva mog vrati mi se veličanstvo moje i svetlost moja; i dvorani moji i knezovi moji potražiše me, i utvrdih se u carstvu svom, i doda mi se više veličanstva. Sada ja Navuhodonosor hvalim, uzvišujem i slavim cara nebeskog, čija su sva dela istina i čiji su putevi pravedni i koji može oboriti one koji hode ponosito.“

Prema tome, pred njima je neprestano bila lekcija s kojom je Gospod pokušavao da ih pouči kako su se sve te njihove ideje protivile istini. Učio ih je da je bio spreman dosegnuti neznabošce i da je to želeo; i da je Izrailj odvojio iz ostalih naroda da bi Ga bolje upoznali i to mogli preneti svim narodima. I da su živeli tako kako je Bog od samog početka želeo da žive, takav zadatak nikad ne bi dopao nekom neznabožačkom caru, jer Božji narod bi sam proglasio Njegovu slavu svim narodima. Ali kad su se zatvorili od Boga, a time se zatvorili i od naroda, onda je Bog morao da upotrebi ove glave neznabožačkih naroda da svim narodima donesu poznanje o Njemu.

Pogledajte i šestu glavu. Tu nalazimo slučaj Darija, Danilovo progonstvo i izbavljenje. Čitajmo u dvadeset petom stihu Darijev proglas:

„Tada car Darije pisa svim narodima i plemenima i jezicima što življahu u svoj zemlji: Mir da vam se umnoži. Od mene je zapovest da se u svoj državi carstva mog svak boji i straši Boga Danilovog, jer je On Bog živi, koji ostaje dovek, i carstvo se Njegovo neće rasuti, i vlast će Njegova biti do kraja; On izbavlja i spasava, i čini znake i čudesa na nebu i na zemlji, On je izbavio Danila od sile lavovske.“

I ovde je poznanje pravog Boga objavljeno svim narodima i plemenima i jezicima rečima onoga koji je za Jevreje bio izopštenik, potpuno zaboravljen i odbačen od Boga. Ali tu je jasno pisalo na

njihovom jeziku, i bilo u njihovim rukama, godinu za godinom, i uvek ih je učilo stvarima suprotnim od onoga šta su oni učili i činili.

Čitaćemo još jedan događaj, opisan u prvoj glavi Jezdrine knjige, u vezi sa poslednja dva stiha u poslednjoj glavi Druge dnevnika:

„Ali prve godine Kira, cara persijskog, da bi se ispunila reč Gospodnja koju reče na usta Jeremijina, podiže Gospod duh Kira cara persijskog, te oglasi po svemu carstvu svom i raspisa govoreći: Ovako veli Kir, car persijski: Sva carstva zemaljska dao mi je Gospod Bog nebeski, i On mi je zapovedio da mu sazidam dom u Jerusalimu u Judeji. Ko je između vas od svega naroda Njegovog? Gospod Bog njegov neka bude s njim, pa nek ide.“

Sada pročitajmo prva tri stiha u Jezdri 1:

„Prve godine Kira, cara persijskog, da bi se ispunila reč Gospodnja, koju reče na usta Jeremijina, podiže Gospod duh Kira, cara persijskog, te oglasi po svemu carstvu svom i raspisa govoreći: Ovako veli Kir, car persijski: Sva carstva zemaljska dao mi je Gospod Bog nebeski, i On mi je zapovedio da Mu sazidam dom u Jerusalimu u Judeji. Ko je između vas od svega naroda Njegovog? Bog nebeski neka bude s njim, pa nek ide u Jerusalim u Judeji, i neka zida dom Gospoda Boga Izrailjevog, Boga koji je u Jerusalimu.“ (Jezdra 1,1-3).

Ovo je dovoljno. Ima još mnogo slučajeva u Pismima koja pokazuju kako su Jevreji imali potpuno zatvorene oči i kako su okrenuli leđa Gospodu, da bi došli u situaciju u kojoj su se nalazili kad je Hristos došao na svet, i u kojoj ih je našao.

Istina je, kad je Gospod izveo sinove Izrailjeve iz Egipta, u Mojsijevim knjigama i u drugim Pismima, rekao je da trebaju biti odvojeni od svih naroda. To je istina. Takođe im je bilo rečeno kako da ostvare to odvajanje. U trideset trećoj glavi Druge Mojsijeve, u stihovima 14-16 rečeno je sledeće:

„Moje će lice ići napred, i daću ti odmor. A Mojsije mu reče: Ako neće ići napred lice Tvoje, nemoj nas kretati odavde. Jer po čemu će se poznati da smo našli milost pred Tobom, ja i narod Tvoj? Zar ne po tome što Ti ideš s nama? Tako ćemo se razlikovati ja i narod Tvoj od svakog naroda na zemlji.“

Tako treba da budemo odvojeni. Po čemu će se „to“ videti? – *Ti ideš s nama*. Tako ih je učio na koji način treba da budu odvojeni od svih naroda.

Da im je bilo stalo do privilegije Njegovog prisustva i da su imali Njegovo prisustvo sa njima, svakako bi bili srcem i životom odvojeni od svih naroda. Ali bi se družili sa svim narodima na zemlji. Otišli bi svim ljudima i narodima i jezicima, i govorili im o Božjoj slavi i Njegovoj dobroti i sili, kao što su to učinili Navuhodonosor, Darije i Kir.

Ali umesto toga njima nije bilo stalo do privilegije Njegovog prisustva i da uvek sa sobom imaju Njegovo prisustvo da bi ih posvećivao – jer odvojen od sveta Gospodu znači biti posvećen. Da su imali Gospodnju prisutnost da ih posvećuje, mogli su da idu bilo gde na zemlji, a i dalje bi bili odvojeni od svih naroda.

Ali pošto nisu imali ono što bi ih odvajalo, i što ih je jedino moglo odvojiti, šta je onda trebalo da učine da budu odvojeni od sveta? Kako su to jedino mogli da učine? Znamo da nisu imali Njega čija prisutnost je to jedino mogla da učini. Prema tome jedini način na koji su mogli da to uopšte

učine bio je da to učine sami, u skladu sa svojim idejama o tome šta je Bog mislio kad je rekao da budu odvojeni. Ali ljudske ideje o onome šta Bog misli – znamo koliko su one blizu istini, jer On kaže: „Jer misli moje nisu vaše misli, niti su vaši putevi moji putevi, veli Gospod; nego koliko su nebesa više od zemlje, toliko su putevi moji viši od vaših puteva, i misli moje od vaših misli“ (Isaija 55,8.9). Prema tome one su isto tako daleko od istine koliko i ljudski putevi od Božjih.

Budući da nisu imali Božje prisustvo koji će to da učini za njih i u njima, odlučili su da to učine sami; i morali su da to učine sami da bi se uopšte mogli odvojiti.

Ali pošto s njima nije bilo Božje prisustvo koje je to jedino moglo da učini, do čega su onda svi njihovi pokušaji mogli da dovedu? Kako je, razmislite, to na kraju jedino moglo da se završi? Nije moglo da se završi nikako drugačije nego da dođe do izgradnje, povećanja, jačanja i silnog narastanja tog njihovog „ja“. Tog *samo*-pouzdanja, *samo*-ponositosti (oholosti), *samo*-uzvisivanja, *samo*-pravednosti, – sve moguće sebičnosti – sve jačeg isticanja sebe i svih uzaludnih napora da sami ispune ono što Pismo traži kad je Gospod rekao da se trebaju odvojiti od drugih naroda.

I kad su pomoću svega toga došli u stanje u kojem su bili gori od neznabožaca oko njih, Gospod ih je izagnao iz njihove zemlje i rasejao među okolne narode. A kad su tako bili rasejani, odvojili su se od drugih naroda više nego ikad od dana kad su ušli u svoju zemlju. Kad su bili rasejani među narodima, tražili su Gospoda kako to nisu činili u svojoj zemlji, uzdali su se u Njega kako se nisu uzdali u svojoj vlastitoj zemlji. I našli su ga, dok ga u svojoj zemlji nisu cenili. Njegova prisutnost sa njima odvojila ih je od neznabožaca kada su bili rasejani *među* neznabošce.

Na sve ove načine Bog je pokušao da ih pouči da ne postupaju na pravi način; učio ih je pravom načinu na koji se to jedino moglo ostvariti. Ali uprkos svemu oni su prihvatili pogrešan način da to ostvare. Štaviše: Pošto nisu imali Božje prisustvo, koje bi dalo smisao svemu što je On rekao i svemu što je odredio da vrše u svojim službama i bogosluženjima, ovaj samovoljan način postupanja naveo ih je da izopače forme bogoslužjenja koje je Gospod odredio. Navelo ih je da ih pretvore u sredstvo spasenja. I kad su ih obavljali, smatrali su da ih one čine pravednima; pošto ih ostali narodi nisu imali, oni nisu mogli da budu pravedni. Smatrali su da je Bog ove obrede dao s tom namerom, a da ih nije propisao za druge narode; zbog toga je Bog držao do njih više nego do ikoga drugoga.

Time su ne samo sebe stavili na Božje mesto, već su izopacili sve službe koje je On odredio za drugu svrhu; tako su se potpuno okrenuli služenju samopravednosti, samouzvisivanja i samoisključivosti.

Da je bio prisutan među njima, kako je to naumio, svi ovi obredi koje je odredio, imali bi za njih božansko značenje i božanski život u svakoj pojedinosti službe koju je Bog odredio. Onda bi našli Isusa Hrista i Njegovu živu prisutnost i preobražavajuću silu; to bi dalo živu snagu svakom obredu koji je bio određen i svim simbolima koji su bili pred njima. Onda bi sve to u njima izazvalo živo zanimanje i oni bi predstavljali samo prisutnog Hrista – Hrista prisutnog u njima.

Tako je nedostatak Hristove prisutnosti u životu obraćenog srca doveo do isticanja sebe umesto Boga, a sve božanske obrede koje je Bog odredio, pretvorio *samo* u forme i spoljašnje ceremonije od kojih su očekivali da dobiju život. To je dovelo do toga da sve ovo stave na Hristovo mesto kao način za spasenje.

Mislim da imamo upravo toliko vremena da na ovom času pročitamo neke odlomke koji pokazuju šta su od svega toga učinili u Hristovo vreme. Molim vas da o tome ozbiljno razmišljate.

Imam ovde neke glave iz još neobjavljene knjige „Hristov život“ (Life of Christ) gđe. E. G. White, u kojima je mnogo rečeno o predmetu koji smo večeras dosad proučavali. Smatrao sam da bi

bilo posebno korisno za naše propovednike i radnike, a i ceo narod, kad bi se ove izjave prikupile tako da ih u BILTENU imamo pred sobom, da ih možemo koristiti u vremenu koje je pred nama.

Zato sam to doneo ovamo i pročitacu večeras nekoliko odlomaka, bez određenih komentara, ali u sledećem predavanju videćemo posledice toga, a sve ove tačke potrebne su za naše dalje proučavanje. Naravno, pošto knjiga „Hristov život“ još nije štampana, još uvek je u rukopisu, ne mogu da navedem stranice.

„Jevrejske starešine ustezale su se od druženja sa drugim klasama ljudi osim vlastitom. Držali su se na odstojanju ne samo od neznabožaca već i od većine iz vlastitog naroda, ne želeći da im budu od koristi niti da zadobiju njihovo prijateljstvo. Njihovo učenje navelo je Jevreje iz svih staleža da se odvoje od ostatka sveta na način koji ih je naveo da postanu samopravedni, sebični i netolerantni. Ovo rigorozno odvajanje i licemerstvo umanjilo je uticaj fariseja i stvorilo predrasudu koju je Spasitelj želeo da ukloni, da bi uticaj Njegove misije mogli da osete svi. To je bio razlog zbog kojeg je Isus došao na ovu svadbu, da počne uklanjati isključivost koja je postojala kod jevrejskih vođa, i da otvori put za njihovo slobodnije mešanje s običnim narodom.

Jevreji su tako otpali od drevnih Jahvinih učenja da su smatrali kako će biti pravedni u Božjim očima i doživeti ispunjenje Njegovih obećanja, ako se budu strogo držali slova zakona kojeg im je Mojsije dao. Revnost kojom su sledili učenja starih dalo im je oreol velike svetosti. Pošto nisu bili zadovoljni obredima koje im je Bog dao preko Mojsija, stalno su tragali za još krućim i težim dužnostima. Svoju svetost merili su brojem i mnoštvom svojih obreda, dok su im srca bila ispunjena licemerstvom, ponosom i pohlepom. Dok su tvrdili da su jedini pravedni narod na zemlji, zbog njihovog bezakonja nad njima je bilo Božje prokletstvo.

Oni su prihvatili neposvećena i zbunjujuća tumačenja zakona kojeg su dobili preko Mojsija, dodali su tradiciju na tradiciju; ograničili su slobodu misli i dela, dok se Božje zapovesti, uredbe i službe nisu izgubile u beskrajnom ponavljanju beznačajnih obreda i ceremonija. Njihova religija je bila jaram ropstva. Živeli su u stalnom strahu da bi se mogli obesvetiti. Zbog stalnog bavljenja tim stvarima, njihovi su umovi zakrčljali, a područje delovanja se suzilo.“

Evo i pitanja: Šta je bilo koren svega toga? – „Ja“, „ja“, sebičnost sve vreme.

„Isus je započeo delo reformacije svojim prisnim saosećanjem sa ljudskim rodом. On je bio Jevrejin i odlučio je da ostavio savršen primer čoveka koji je Jevrejin iznutra. Dok je pokazivao najveće poštovanje prema Božjem zakonu, i učio poslušnosti njegovim propisima, ukoravao je fariseje zbog njihove licemerne pobožnosti i pokušavao da oslobodi narod od besmislenih zahteva kojima su bili vezani.

Isus je ukoravao neumerenost, popuštanje samome sebi i glupost, ali je po svojoj prirodi bio društven. Prihvatao je pozive da jede sa učenicima i ljudima plemićkog roda, ali i sa siromašnima i napaćenima. U tim prilikama su Njegove reči uzdizale i poučavale. On nije odobravao prizore rasipništva i razuzdanosti, ali mu je bezazlena radost bila ugodna. Jevrejska svadba je bila svečan i dirljiv događaj pa njene radosti nisu izazivale nezadovoljstvo Sina čovečjeg. Čudo učinjeno na svadbi direktno je ukazivalo na rušenje predrasuda kod Jevreja. Isusovi učenici naučili su iz nje lekciju saosećanja i poniznosti.“

U jednoj drugoj glavi o Nikodimu i njegovoj poseti Hristu, nalazimo ovo:

„U to vreme su Izrailjci došli do zaključka da žrtveni obredi sami po sebi imaju sposobnost da okaju greh, tako da su iz vida izgubili Hrista na kojeg su oni ukazivali. Bog je želeo da ih nauči kako

su sve njihove službe same po sebi bile beskorisne, kao zmija od bronze, ali su kao ona, trebale da njihove misli vode Hristu, velikoj žrtvi za greh.“

O ženi Samarjanki na izvoru:

„Premda je bila grešnica, ova žena je bila u povoljnijem stanju da postane podanik Hristovog carstva od Jevreja koji su se hvalili svojoj pobožnošću, ali su se za svoje spasenje uzdali u vršenje spoljašnjih obreda i ceremonija. Nisu osećali potrebu ni za Spasiteljem ni za učiteljem, dok je ova jadna žena čeznula da se oslobodi od tereta greha...“

Iako je bio Jevrejin, Isus se slobodno družio sa Samarjanima, zanemarujući običaje i netrpeljivost svog naroda. Već je počeo da ruši zid koji je razdvajao Jevreje od neznabožaca, i da propoveda spasenje svetu. Na samom početku svoje službe otvoreno je ukorio površnu moralnost i razmetljivu pobožnost Jevreja...

U jerusalimskom hramu nizak zid odvajao je predvorje od zgrade samog hrama. Neznabošcima je bilo dozvoljno da uđu u predvorje, ali samo je Jevrejima bilo dozvoljno da uđu u unutrašnje dvorište. Da je neki Samarjanin prešao ovu granicu, hram bi bio oskrnavljen i on bi to morao da plati svojim životom. Ali Isus, osnivač i temelj hrama, privlačio je neznabošce k sebi vezama ljudskog saosećanja i druženja, dok im je njegova božanska milost donela spasenje koje su Jevreji odbili da prihvate.

Isusov boravak u Samariji nije samo doneo svetlost dušama koje su željno slušale ono što je govorio. Taj boravak je bio i pouka za Njegove učenike. Iako su bili iskreno privrženi Hristu, još uvek su bili pod uticajem svog ranijeg učenja – jevrejske netrpeljivosti i uskogrudnosti. Da bi pokazali odanost svom narodu, smatrali su se obaveznima da gaje neprijateljstvo prema Samarjanima.“

Vidite li vezu između ovog i ranijeg citata? Razgovarajući sa Samarjankom, Isus je počeo da ruši zid razdvajanja između Jevreja i drugih naroda, a učenici su smatrali da su obavezni negovati „neprijateljstvo“. Vidite li da je Isus u nameri da sruši zid razdvajanja, ukinuo neprijateljstvo?

„Čudili su se Isusovom ponašanju kad je rušio zid razdvajanja između Jevreja i Samarjana, i otvoreno odbacio učenja književnika i fariseja.

Učenici nisu mogli a da ne slede primer svog Učitelja, ali njihova osećanja protivila su se na svakom koraku. Nagli Petar, pa čak i ljubljani Jovan, teško su mogli da se pokore novom poretku stvari. Nisu mogli da podnesu pomisao da treba da rade s takvim ljudima kao što su Samarjani.

U ova dva dana u kojima su učestvovali u Gospodnjoj službi u Samariji, vernost prema Hristu obuzdavala je njihove predrasude. Oni ne bi propustili da pokažu koliko Ga poštuju, ali u srcu se sa time nisu mogli pomiriti. Međutim to je bila suštinska lekcija koju je trebalo da nauče. Kao Hristovi učenici i ambasadori, njihova stara osećanja ponosa, prezira i mržnje mora da ustuknu pred ljubavlju, sažaljenjem i saosećanjem. Njihova srca moraju da se otvore svima kojima su, kao i njima, potrebni ljubav i ljubazno, strpljivo poučavanje...

Isus nije došao na ovaj svet da umanjí dostojanstvo Zakona, već da ga uzvisi. Svojim predrasudama i zabludama Jevreji su ga izopačili. Njihovi besmisleni zahtevi i uslovi postali su poslovični među stanovnicima drugih zemalja. Posebno su subotu ogradili svim mogućim besmislenim zabranama. Ona se nije mogla nazvati milinom, posvećenom Gospodu, časnom; književnici i fariseji su njeno svetkovanje pretvorili u težak jaram. Jevrejin nije smeo da zapali vatru subotom niti da upali sveću tog dana. Shvatanja naroda bila su tako uskogrudna da su postali robovi svojih vlastitih beskorisnih propisa. Zbog toga su zavisili od neznabožaca za mnoge poslove koje su svojim pravilima zabranjivali da sami obave.

Nisu shvatali da, ako su ovi potrebni poslovi u životu bili grešni, onda su oni koji su zapošljavali druge da ih obave bili jednako krivi kao da su ih sami obavili. Mislili su da je spasenje ograničeno na Jevreje i s obzirom da je stanje svih drugih bilo beznadežno, nije moglo da se poboljša niti pogorša. Ali Bog nije dao ni jednu zapovest koju ne bi svi mogli dosledno da drže. Njegovi zakoni ne odobravaju nerazumnu upotrebu kao ni sebična ograničenja...

Jednostavnost Njegovog učenja privlačila je mnoštvo koje nije bilo zainteresovano za duge beživotne govore rabina. Pošto su sami bili skeptični i ljubitelji sveta, ovi učitelji govorili su sa oklevanjem kad bi pokušali da objasne Božju reč, kao da njeno učenje može da bude protumačeno na jedan način ili potpuno suprotno... Svojim rečima i delima milosrđa i dobrote On je lomio okove ugnjetavačke sile starih tradicija i po ljudima načinjenih zapovesti, i umesto njih prikazivao je Božju ljubav u njenoj neiscrpnj punini...

Umesto da bude blagoslov, kako je to bilo namenjeno, subota je postala prokletstvo zbog dodatnih zahteva Jevreja. Isus je želeo da je oslobodi od ovih opterećenja...

Pismo Starog zaveta, u koje su, tvrdili su, verovali, jasno je iznelo svaki detalj Hristove službe... Ali umovi Jevreja su postali zakržljani i suženi zbog njihovih nepravednih predrasuda i nerazumne netrpeljivosti...

Jevrejske vođe su bile ispunjene duhovnim ponosom. Njihova želja za ličnim proslavljanjem pokazala se čak i u službi u Svetinji. Voleli su pozdrave na trgovima i bili su zadovoljni kad bi sa usana ljudi čuli zvuk svojih titula. Dok je istinska pobožnost opadala, oni su postali još ljubomorniji na svoje tradicije i obrede.“

Uzećemo još jedan citat:

„Ova su upozorenja delovala, i kad su ih od strane njihovih neznabožačkih neprijatelja snašle nesreće i progono, Jevreji su se vratiti strogom držanju svih spoljašnjih formi povezanih sa svetim Zakonom. Ali ni sa time se nisu zadovoljili pa su ovim obredima dodali opterećujuće zahteve. Njihova oholost i licemerstvo doveli su do uskogrudnog tumačenja Božjih zahteva. Kako je vreme prolazilo, postupno su sebe ogradili tradicijama i običajima svojih predaka, dok nisu zaključili da zahtevi koji su potekli od njih imaju svu svetost izvornog Zakona. Ovo poverenje u sebe i svoje vlastite propise, popraćeno predrasudama prema svim drugim narodima, dovelo je do toga da su se oduprli Božjem Duhu koji bi ispravio njihove zablude, i tako su se još više odvojili od njih.

U Isusovo vreme ovi zahtevi i uslovi postali su takav teret da je Isus izjavio: 'Nego vezuju bremena teška i nezgodna za nošenje i tovare na pleća ljudska' (*Karadžić*). Njihovo lažno merilo dužnosti, njihovo površno ispitivanje pobožnosti i svetosti, zamračili su stvarne i pozitivne Božje zahteve. U krutom obavljanju spoljašnjih ceremonija, zanemarena je služba srca.“

Poruka trećeg anđela – Br. 25.

Starešina A. T. Jones

Da bismo ovaj predmet, ili bar posebnu tačku iz njega, imali jasno pred sobom, ponoviću nekoliko izraza iz odlomka kojim smo sinoć završili predavanje:

Na svadbi u Kani Isus je počeo da ruši isključivost koja je postojala među Jevrejima.

Njihova religija je bila jaram ropstva.

Čudo na svadbenoj svečanosti direktno je bilo usmereno na rušenje predrasuda kod Jevreja.

Iako je bio Jevrejin, Isus se slobodno družio sa Samarjanima, zanemarujući običaje i netrpeljivost svog naroda. Već je počeo da ruši zid koji je razdvajao Jevreje od neznabožaca, i da propoveda spasenje svetu.

O učenicima u Samariji piše:

Da bi pokazali odanost svom narodu, smatrali su se obaveznima da gaje neprijateljstvo prema Samarjanima. Čudili su se Isusovom ponašanju kad je rušio zid razdvajanja između Jevreja i Samarjana, i otvoreno odbacio učenja književnika i fariseja... U ova dva dana u kojima su učestvovali u Gospodnjoj službi u Samariji, vernost prema Hristu obuzdavala je njihove predrasude. Oni ne bi propustili da pokažu koliko Ga poštuju, ali u srcu se sa time nisu mogli pomiriti. Međutim to je bila suštinska lekciju koju je trebalo da nauče... Isus nije došao na ovaj svet da umanjí dostojanstvo Zakona, već da ga uzvisi. Svojim predrasudama i zabludama Jevreji su ga izopačili. Njihovi besmisleni zahtevi i uslovi postali su poslovični među stanovnicima drugih zemalja. Posebno su subotu ogradili svim mogućim besmislenim zabranama. Ona se nije mogla nazvati milinom, posvećenom Gospodu, časnom; književnici i fariseji su njeno svetkovanje pretvorili u težak jaram. Jevrejin nije smeo da zapali vatru subotom niti da upali sveću tog dana. Shvatanja naroda bila su tako uskogrudna da su postali robovi svojih vlastitih beskorisnih propisa...

Umesto da bude blagoslov, kako je to bilo namenjeno, subota je postala prokletstvo zbog dodatnih zahteva Jevreja.

Jevrejske vođe su bile ispunjene duhovnim ponosom. Njihova želja za ličnim proslavljanjem pokazala se čak i u službi u Svetinji...

... kad su ih od strane njihovih neznabožaćkih neprijatelja snašle nesreće i progonstvo, Jevreji su se vratiti strogom držanju svih spoljašnjih formi povezanih sa svetim Zakonom. Ali ni sa time se nisu zadovoljili pa su ovim obredima dodali opterećujuće zahteve. Njihova oholost i licemerstvo doveli su do uskogrudnog tumačenja Božjih zahteva. Kako je vreme prolazilo, postupno su sebe ogradili tradicijama i običajima svojih predaka, dok nisu zaključili da zahtevi koji su potekli od njih imaju svu svetost izvornog Zakona. Ovo poverenje u sebe i svoje vlastite propise, popraćeno predrasudama prema svim drugim narodima, dovelo je do toga da su se oduprli Božjem Duhu ...“

Evo još nekoliko kratkih citata:

„U svim svojim poukama Isus je ljudima ukazivao na bezvrednost poslušnosti isključivo obredima... Jevreji su postali tako telesni da nisu mogli prepoznati šta je duhovno. Pa kad je Hristos pred njih izneo istine koje su bile duša svekolike njihove službe, oni su ga, gledajući samo na ono što je spolja, optužili da je želi ukinuti... On je znao da će oni ova dela milosrđa upotrebiti kao snažan dokaz kojim će uticati na umove mnoštva, koje je celog svog života bilo vezano

jevrejskim ograničenjima i zahtevima. Međutim, ovo saznanje ga nije sprečilo da ruši besmisleni zid praznoverja kojim je subota bila zabarikadirana.

Njegova dela milosrđa proslavila su taj dan, dok su upravo oni koji su se žalili na Njega, svojim mnogi beskorisnim obredima i ceremonijama sramotili subotu.

Jevreji su optužili Hrista da gazi subotu, dok je On samo pokušavao da joj vrati njen izvorni karakter. Tumačenja koja su rabini dali Zakonu, svi njihovi detaljni i mučni zahtevi, odvrćali su subotu od njenog pravog cilja i davali svetu pogrešno razumevanje božanskog Zakona i Božjeg karaktera. Prema njihovom učenju Bog je dao zakone koji su za Jevreje bili nemogući za vršenje, a još manje za druge narode. Tako su u svojoj telesnosti, odvojeni od Boga u duhu i tvrdeći da Mu služe, obavljali upravo ono delo koje je Sotona želeo da čine – da zauzmu stav kojim su optuživali Božji karakter i navodili narod da Ga smatra tiraninom; da zakluče kako je svetkovanje subote, kako je to Bog zahtevao, učinilo čoveka tvrda srca, bezosećajnog i okrutnog.

Hristos nije došao da odbaci ono što su govorili patrijarsi i proroci, jer On je sâm govorio preko ovih predstavnika ljudi. On je Sâm bio izvor sve istine. Svaki dragulj istine potekao je od Hrista. Ali ovi skupoceni dragulji stavljeni su u pogrešan okvir. Njihovo dragoceno svetlo koristili su tako da služi zabludi. Ljudi su ih uzeli da njima ukrase tradiciju i sujeverje. Isus je došao da ih uzme iz lažnog okvira zablude i stavi u okvir istine.“

Šta je moglo da potpunije izrazi misao o „obličju pobožnosti, bez njene sile“ nego što su ljudi i njihove službe činile u ono vreme? Možete li to da zamislite? Svaka od ovih izjava jednostavno je još jedan od načina da se kaže kako su imali „obličje pobožnosti, ali su se odrekli njene sile“. Mi se sada nalazimo u vremenu svetske istorije kad ista stvar – „obličje pobožnosti, bez njene sile“ – predstavlja prokletstvo za svet. I iste istine koje su u Pismu napisane protiv tih stvari *u ono vreme*, svetlost su i istina Isusa Hrista koje se protive tim stvarima *u naše vreme*. Ono što je u ono vreme spasavalo narod od obličja pobožnosti bez sile – isto ono što je spasavalo narod od besmislenog ređanja forme i ceremonija, od ceremonijalizma i obrednog zakona, koji nije ništa drugo do ceremonijalizam – isto to što je u njihovo vreme spasavalo narod od toga, spasiće narod od toga u naše vreme.

Šta je od toga spasavalo narod u ono vreme? „Jer on je naš mir, koji oboje sastavi u jedno, on je razrušio zid koji nas je razdvajao; i u svome telu ukinuo neprijateljstvo, obesnažio zakon s njegovim zapovestima i odredbama [ceremonijama, formama bez sile], da od te dvojice načini u sebi jednog novog čoveka, tako uspostavivši mir“ (KJV). Radilo se o potpunom predanju Isusu Hristu svega u vasioni, i kad je u Njemu uništeno neprijateljstvo, to je u ono vreme omogućilo spasavanje naroda od ceremonijalizma; a ništa manje od toga neće danas narod spasiti od ceremonijalizma. Ništa manje od toga neće spasiti adventiste sedmog dana od ceremonijalizma i od sleđenja istog puta starog obrednog zakona.

[Profesor Prescott: – „Voleo bih da znam jesmo li jasno shvatili ovu misao, jer mi se čini da ona ovde zauzima centralno mesto. Treba li da razumemo kako Isus Hristos u ono vreme stvarno nije ukinuo samo taj obredni zakon, već je učinio mnogo više; ukinuo je obredni zakon svuda i zauvek, bez obzira kako bio formulisan.“]

Da, upravo to.

Doći ćemo do toga na jedan drugi način. Šta je bio uzrok svemu tome? Šta je bio uzrok razdvajanja Jevreja od neznabožaca? Šta je bilo uzrok da su imali obličje pobožnosti, ali bez sile? Šta je bilo problem kod učenika sa Isusom u Samariji? – „Neprijateljstvo“ – neprijateljstvo, greh, „ja“. Neprijateljstvo, greh, „ja“ *sve je to „ja“*. Bilo je to stavljanje sebe na Božje mesto, što je ne samo izopačilo od Boga postavljene službe i forme službe, nego je dovelo do toga da su dodali čitavo brdo vlastitih ceremonija i dodataka, kako smo to čitali. Šta je bila svrha svega toga? Zbog čega su sve to

radili? – Da se spasu, da budu pravedni. Ali nikakva forma ili obred, koje je čak i Sâm Bog postavio, ne mogu da spasu čoveka. To nisu shvatili. To hiljade ljudi nije shvatilo. I to je ono „obličje pobožnosti, ali bez njene sile“; to je ceremonijalizam; i ako hoćete, to je obredni zakon koji je ukinut ukidanjem neprijateljstva u Njegovom telu, čime je srušen zid koji je razdvajao.

Upravo je nedostatak prisutnosti Isusa Hrista u srcu živom verom doveo do toga da svoje pouzdanje za spasenje usmere na druge stvari. Pošto za spasenje nisu imali Hrista, oni su činili sve ovo drugo da bi bili pravedni. I tako su uzeli sredstva koja je Bog namenio za druge ciljeve – uzeli su Deset zapovesti, uzeli su obrezanje, uzeli su žrtve i prinose i žrtve paljenice i žrtve za greh. Uzeli su sve ovo što je Bog dao s drugim ciljem i koristili da pomoću toga steknu spasenje; upotrebili su to da njihovim vršenjem steknu pravednost.

Ali vršenjem tih stvari nisu mogli da nađu pravednost; nisu mogli da nađu mir; nisu mogli da nađu zadovoljstvo srca; jer ga u tome nije bilo – sve što su radili bilo je njihovo „ja“. Zato su, da bi bili sigurni, morali da iz ovih stvari koje je Bog dao, i onoga što je rekao, izvuku deset hiljada cepidlačenih i kazuističkih¹ pojedinosti, da bi mogli da budu potpuno sigurni da su na pravom putu za sticanje pravednosti za kojom su težili. Ali sve to ih nije zadovoljilo; nisu mogli da nađu mir srcu; i zbog toga su morali da dodaju mnoštvo stvari koje su izmislili; a sve to je i onako bila njihova izmišljotina. Od početka do kraja to je bio ceremonijalizam; a sve su to činili da bi pomoću tih stvari postali pravedni.

Ali ništa osim vere u Isusa Hrista ne može da učini čoveka pravednim; i ništa osim toga ne može da ga takvim održi. Ali oni je nisu imali; oni nisu imali Njega da živom verom prebiva u njihovom srcu, da bi Njegova sila mogla da zasvetli u životu preko ovih stvari koje je Bog odredio, koje je Sâm Hristos odredio u tu svrhu. I zato, kad su pokušali da preko svih ovih stvari – što je bilo samo izraz delovanja njihovog „ja“ – steknu pravednost, propustili su naći pravu pravednost; tako da je to „ja“ u njima stvorilo ono što svedočanstvo tako često naziva „zidom razdvajanja“, „besmislenih zahtevima“ i „ograđivanjem“ – neprekidno koristeći ove izraze na svaki zamisliv način.

Šta je dovelo do podizanja ovog zida? Da li ga je Bog podigao? – Ne. Ko ga je onda podigao? – Oni sami. I šta je to u njima bilo temelj celoj stvari? – Njihovo „ja“. A to „ja“, kako smo često proučavali, neprijateljstvo je Bogu; ono se ne pokorava Božjem zakonu niti može. A mi smo čitali da su se učenici, „da bi pokazali odanost svom narodu, smatrali (su se) obavezima da gaje neprijateljstvo prema Samarjanima“. – Da ga stvore? Ne, da ga gaje, da ga se čvrsto drže.

Pošto je to neprijateljstvo, koje je jednostavno izraz sebičnosti, dovelo do podizanja ovog zida, kada je Isus Hristos želeo da ga sruši i razori – uništi zauvek – koji je jedini način bio da to delotvorno obavi? Da bi se srušio neki zid ili zgrada, treba li započeti sa rušenjem od vrha, skidati sloj kamena tu pa tamo ili početi u sredini i izvući neki kamen ovde i neki tamo? – Ne; ako želite da srušite sve, maknućete temelj i stvar je sređena; zid je razoren, zgrada je srušena.

Isus Hristos je želeo da ukloni celu tu stvar; želeo je da ovaj zid potpuno sruši i da ga ostavi u ruševinama; zato je udario u njegov temelj. I kad je izvor, taj temelj, celog tog besmislenog zida koji je bio neprijateljstvo, Isus srušio tako što je „svojim telom razrušio pregradni zid koji ih je rastavljao, neprijateljstvo“, zajedno s njim je „obesnažio zakon s njegovim zapovestima i odredbama“.

[*Gospodin Gilbert*: – Sama reč „pravednost“ izopačena je tako da sada znači da je „pravedan“ čovek koji daje milostinju, čovek koji daje određenu svotu milostinje da stekne pravednost.]

¹ Kazuista – pristalica učenja da sve o svetu postaje i biva slučajno – *prim. izdavač*

Brat Gilbert, koji je rođeni Hebrej, i Jevrej i sada, kaže da ova ideja još uvek preovlađuje među Jevrejima; da je reč „pravednost“, i sama ideja pravednosti, izopačena tako da sada znači da je oni primaju kao posledicu onoga što su činili, davanja milostinje, ili šta god to može biti, u smislu činjenja onog što je ispravno. Sve je to pravednost delima, pravednost po postupcima, *bez Isusa Hrista*. Sve je to ceremonijalizam. I to je isto tako loše za adventiste sedmog dana kao za bilo kojeg fariseja u Judeji pre hiljadu osam stotina godina. To imaju svi koji ispovedaju hrišćanstvo bez Hrista, koji imaju obličje pobožnosti ali bez sile; to je samo plod neprijateljstva, i ništa drugo.

Kad god i gde god imate neprijateljstvo, imaćete ceremonijalizam. Ne možete ga se osloboditi bez oslobađanja neprijateljstva; i kad god je neprijateljstvo ovde, ono će se pokazati. U nekim mestima se pokazuje u onome šta se naziva bojom kože; u drugima se pokazuje u nacionalnosti – nemačkoj, skandinavskoj i tako dalje, i tako dalje – pa kad se ono potpuno razvije, onda će u Vesti trećeg anđela² biti isto tako mnogo nacionalnosti i boja kao na zemlji. Ali u Isusu Hristu tako nešto nikad ne može da bude. A ako nismo u Isusu Hristu, onda nismo u Vesti trećeg anđela.

U Isusu Hristu je neprijateljstvo ukinuto i prema tome u Njemu nema ni boje kože; nema skandinavskog porekla, nema nemačkog porekla, neka nikakvog drugog porekla. Nema ni belih ni crnih; nema Nemaca ni Francuza, ni Skandinavaca ni Engleza, ni bilo čega drugo, osim što se Isus Hristos ispoljava nad svima i kroz sve i u svima vama. Ali mi to nikad nećemo doživeti – čak ni adventisti sedmog dana to neće uspeti da dožive – dok se to neprijateljstvo ne ukine živom verom u Isusa Hrista, koja pokorava volju Njemu, da bi primili to živo, božansko obličje, o kojem smo večeras slušali u predavanju brata Prescottta. Eto tu smo; i to je danas sadašnja istina za adventiste sedmog dana kao i za druge ljude. Još uvek odzvanja isti poziv: „Iziđite iz nje, narode moj, da ne saučestvujete u gresima njenim, i da vas ne snađu zla njena. Jer gresi njeni dostigoše do neba, i Bog se seti nepravde njezine“ (KJV).

Evo još nekoliko reči o tome. One pokazuju celu priču sa obe strane:

„U to vreme su Izrailjci došli do zaključka da žrtveni obredi sami po sebi imaju sposobnost da okaju greh, tako da su iz vida izgubili Hrista na kojeg su oni ukazivali. Bog je želeo da ih nauči kako su sve njihove službe same po sebi bile beskorisne, kao zmija od bronzne, ali su kao ona, trebale da njihove misli vode Hristu, velikoj žrtvi za greh. Bilo za izlečenje svojih rana ili za oprostjenje greha, oni nisu mogli ništa sami da učine osim da pokažu svoju veru u lek koji je Bog osigurao. Trebalo je da gledaju i žive.“

Sada pogledajte *sadašnju* istinu:

„Postoje hiljade u ovo hrišćansko doba koji su pali u zabludu sličnu onoj kod jevrejskog naroda. Oni misle da od njihove poslušnosti Božjem Zakonu zavisi hoće li steći Njegovu naklonost.“

Ko je pao u zabludu sličnu onoj kod Jevreja? – Oni koji osećaju da se moraju oslanjati na svoju poslušnosti Božjem Zakonu da bi ih ona preporučila Njegovoj naklonosti. Da li ste to vi? Jeste li u toku svog života videli nekog takvog? Hvala Bogu što je srušio zid koji je razdvajao.

„Izgubljena je iz vida priroda i važnost vere i zato je za mnoge tako teško da poveruju u Hrista kao svog ličnog Spasitelja.“

² Misli na Crkvu – *prim. prev.*

Upravo ta ista snažna privlačnost tog neprijateljstva neće popustiti dok ne bude razapeta, mrtva i sahranjena sa Isusom Hristom – to je ono što privlači i privlači – „O, moram da učinim nešto; nisam dovoljno dobar da me Bog voli; On nije dovoljno dobar da bi se brinuo za nekoga ko je loš kao ja. Moram da učinim nešto kako bih prokrčio put; moram da učinim nešto da srušim prepreke između Njega i sebe, i da učinim sebe dovoljno dobrim tako da me On može primetiti sa naklonošću. Zato moram i želim da držim Njegove zapovesti. Potpisaću ugovor i obavezaću se da ga ispunim.“ A onda se trudite da to postignete koliko god možete.

Evo odlomka iz Farrarove knjige „Pavlov život“, str. 40. Čitaću:

„Jevrejski sveštenici su zamislili i onda naložili, ako neki čovek nije sklon da učini ovo ili ono, treba da se prisili direktnim zavetom da to učini.“

Upravo tako. I zato, ako vam i nije u srcu da to učinite, treba da to svakako učinite, jer je ispravno, a vi želite da činite što je ispravno; i zato ćemo potpisati obećanje, zavetovati se: „Dobro, sada sam potpisao zavet, i naravno, moram da ga održim. Ne uživam u tome; to je mrski jaram; ali sam potpisao zavet, i svakako, moram da održim što sam obećao.“ To je ceremonijalizam. A on izvire iz neprijateljstva koje je „ja“.

„Postoje hiljade u ovo hrišćansko doba koji su pali u zabludu sličnu onoj kod jevrejskog naroda. Oni misle da od njihove poslušnosti Božjem Zakonu zavisi hoće li steći Njegovu naklonost. Izgubljena je iz vida priroda i važnost vere i zato je za mnoge tako teško da poveruju u Hrista kao svog ličnog Spasitelja.“

Kad verujete u Hrista kao svog ličnog Spasitelja, kad prava vera živi i vlada u vašem srcu, onda vam nije potrebna nikakva snaga zaveta da biste učinili ovo ili ono. Nije potrebna; ali srce će uvek radosno uskliknuti: „Hoću činiti volju Tvoju, Bože moj, i zakon je Tvoj meni u srcu.“

Isus Hristos je srušio zid koji je razdvajao. On je u svom telu ukinuo neprijateljstvo koje bi se borilo protiv vere, držeći čoveka podalje od Boga. On je ukinuo neprijateljstvo koje bi držalo čoveka podalje od Hrista, koje bi na Hristovo mesto stavilo nešto drugo, bilo šta, koje bi to činilo da bi se ljudi za spasenje oslanjanjali na bilo šta i svašta pod suncem – sve osim Isusa Hrista – premda ništa, ništa pod suncem, na nebu ili zemlji, niti bilo gde drugde, ne može da spasi, osim jedino Isusa Hrista i vera u Njega. To je jedino što spasava. Ako iko očekuje da bude spasen nečim što naziva verom u Hrista *i nešto drugo*, to je još uvek stari ceremonijalizam; još uvek je delovanje neprijateljstva. Ljudi se ne mogu spasiti verom u Hrista *i nešto drugo*.

Neki misle da je to preoštro rečeno pa je možda bolje da pročitam ostatak ove rečenice:

„Kad su pozvani da verom gledaju na Isusa i poveruju da ih bez ikakvih njihovih ličnih dobrih dela On spasava, isključivo zaslugama svoje žrtve pomirnice, mnogi su spremni da u to posumnjaju. Oni uzvikuju sa Nikodimom: 'Kako to može biti?'

Ali u Pismu ne nalazimo ništa jasnije od toga. Osim Hrista 'nema drugoga Imena pod nebom danoga ljudima kojim bismo se mogli spasti' (Dela 4,12 – *Karadžić*). Čovek nema ništa šta bi mogao da donese kao žrtvu za iskupljenje, ništa da uzvratu božanskoj pravdi, na koju zakon nema zahteve. I kad bi od tog trenutka nadalje mogao da bude savršeno poslušan Zakonu, time ne bi mogao da iskupi prestepe iz prošlosti.

Zakon zahteva da čovek bude poslušan celog svog života. Zato ne može svojom budućom poslušnošću da iskupi ni jedan jedini greh. A bez Hristove milosti koja obnavlja srce, ne može da bude poslušan Božjem Zakonu. Naša srca su po prirodi zla, i kako onda iz njih može da izađe ono što je dobro? 'Ko će čisto izvaditi iz nečista? Niko' (Jov 14,4). Sve šta čovek može da učini bez Hrista zagađeno je sebičnošću i grehom. Zato onaj koji pokušava da dostigne nebo svojim vlastitim delima vršenja Zakona, pokušava nemoguće. Istina je, čovek ne može da bude spašen u neposlušnost, ali njegova dela ne treba da potiču od njega. Hristos mora da deluje u njemu da hoće i čini da Mu bude po volji. Kad bi čovek mogao da se spasi svojim delima, mogao bi da ima nešto čemu bi se radovao. Ali silu da učinimo pravedno delo možemo da dobijemo samo Hristovom milošću.

Mnogi se varaju jer misle da pokajanje ima takvu vrednost da može iskupiti za greh, ali to nije istina. Pokajanje ni u kojem smislu ne može da bude prihvaćeno kao iskupljenje. Osim toga, čak ni pokajanje ne može da se dogodi bez uticaja Božjeg Duha. Čovek mora da dobije milost, mora da bude primenjena žrtva za iskupljenje, pre nego što može da se pokaje.

Apostol Petar je rekao za Hrista: „Njega je Bog svojom desnicom uzvisio kao Kneza i Spasitelja da Izraelu podari pokajanje i oprostjenje greha“ (Dela 5,31). Pokajanje dolazi od Hrista isto tako kao što dolazi i oprostjenje. Bez Hristove pomoći grešnik ne može da učini prvi korak u pokajanju. One kojima oprašta, Bog prvo čini pokajnicima.“

Ništa, ništa, ništa osim vere u Isusa Hrista, i samo u Njega – ništa *osim toga* ne spasava dušu, i ništa osim toga ne održava dušu spasenom.

Najveća muka sa Jevrejima od početka do kraja bila je u tome što su Gospoda imali tako daleko da su i ono što im je Bog dao da označi svoju savršenu *blizinu*, uzeli i koristili kao znak da je *tako daleko*. Žrtve, prinosi, šator od sastanka, hram i njegove službe – sve to su jevrejski učitelji i veliko mnoštvo naroda koristili na takav način da su sve te službe, koje su trebale da ukazuju na Hrista, ukazivale na nešto drugo. Razumeli su da je sve to ukazivalo na Mesiju, ali je Mesija bio daleko. A oni moraju da sebe učine dobrim kako bi Ga približili sebi; a na sve to gledali su kao da to u sebi ima vrednost, kao da će im to dati pravednost.

Nisam siguran da li su adventisti sedmog dana nadišli ideju da su sve te stvari u prošlosti ukazivale da je Hristos daleko. Ne kažem da adventisti sedmog danas misle da je Hristos sada daleko. Ali se bojim da se nisu oslobodili ove ideje kad gledaju u Svetinju i službe u njoj, u žrtve i prinose, da je to trebalo da ih uči kako je Hristos negde daleko. Rekli smo da je sve to ukazivalo na Hrista. Sve je to ukazivalo na Hrista, to je istina. Ali na Hrista koji je blizu a ne daleko. Božja namera je bila da sve to ukazuje na Hrista koji živi u njihovom srcu, ne hiljadu osam stotina godina daleko, niti tako daleko kao što je nebo udaljeno od zemlje; već da ukazuje na Hrista u njihovom živom iskustvu iz dana u dan. Kad čvrsto prihvatimo ovu ideju, pa onda proučavamo Svetinju, žrtve i prinose – ukratko, jevanđelje kakvo je u Levitskom zakonu (3. Mojsijevoj) – onda ćemo videti da im je to ukazivalo na Hrista kao živog Spasitelja prisutnog iz dana u dan, a videćemo takođe da je On to danas i za nas.

U Levitikumu, u Deuteronomu, u Postanju i Izlasku, u celoj Bibliji nalazi se Jevanđelje, hrišćansko iskustvo za nas danas. Ali kad čitamo ove delove i kažemo da su sve ove žrtve i prinosi ukazivali na Hrista udaljenog od Jevreja, i očekujemo da su Jevreji u tim službama trebali da vide udaljenog Hrista kako će jednog dana doći – kad čitamo ove tekstove i tako ih posmatramo, kad ove tekstove čitamo upravo onako kako su ih čitali Jevreji, onda se nalazimo upravo tamo gde su se i oni nalazili u ono vreme u tim tekstovima.

To neće nikad koristiti. Ne. Ne treba da mislimo da je Svetinja sa svojim nameštajem i svim dodacima kako ju je Bog postavio, uz Božju prisutnost u njoj, trebalo da im govori kako Bog boravi

samo u Svetinji na nebesima. Ako tako gledamo, bićemo spremni da mislimo da je to nekako jednako blizu kao što je On nama, jer je to isto tako blizu koliko se On približio njima. Ako na to ovako gledamo s njihove strane, kako bismo onda, da smo bili na njihovom mjestu, sami na to gledali? – Na isti način. A to pokazuje da bismo, da smo bili tamo, bili upravo takvi kakvi su oni bili.

Čak i mi smo skloni da čitamo o Svetinji i njenim službama, i Božjem nastavanju u Svetinji, i tekst: „I neka mi načine svetinju, da među njima nastavam“, i kažemo: Da, Bog je nastavao među njima u Svetinji, a to je ukazivalo na Svetinju na nebesima; a dolazi vreme kad će Bog ponovno nastavati sa svojim narodom, jer za novu zemlju kaže: „Evo Šatora Božjeg među ljudima, i On će stanovati s njima, i oni će biti narod njegov“ – pa kad dođe nova zemlja, Bog će ponovno stanovati sa svojim narodom. *Ali gde je sada Bog?* To bismo želeli da znamo. Šta znači za mene ako je On nastavao sa Jevrejima u Jerusalmu pred dve ili tri hiljade godina? Šta znači za mene ako će On da stanuje sa svojim narodom na novoj zemlji? Šta sve to znači ako on *sada* ne stanuje sa mnom? Jer ako ne može sada stanovati sa mnom, sigurno je da nikad neće stanovati sa mnom na novoj zemlji niti igde drugde, jer nema prilike. Ono što želim da znam, i što svaka duša treba da zna, je: Stanuje li On *sada* sa mnom? Ako Ga stavimo tamo unazad u doba Jevreja, a onda Ga stavimo tamo u novu zemlju, šta to nama danas znači? Kako Ga to sada daje ljudima? Na koji način, kako je On sada sa nama? To je predmet koji stalno treba da proučavamo.

Sada možete da vidite da postoji mnogo više u tom ceremonijalnom sistemu, osim male prolazne stvari koja je za kratko uznemirivala Jevreje i onda nestala. Naime ljudska priroda je još uvek i stalno uznemiravana ovim isto tako sigurno kao što đavo živi, isto tako sigurno kao što se u ljudskom srcu nalazi to neprijateljstvo. Um koji se ne pokorava Božjem zakonu niti može – isto tako sigurno kao što je on na svetu i tako dugo dok je na svetu, isto tako dugo i svet će biti pod prokletstvom ceremonijalizma. I dokle god bilo šta od tog uma bude u mom srcu, biću u opasnosti da budem pod prokletstvom ceremonijalizma.

Ono šta treba da učinimo je da u Isusu Hristu nađemo takvo izbavljenje, takvu potpunu pobeđu i uzvisivanje pod desnu ruku Božju na nebesima u *Njemu*, da to neprijateljstvo bude potpuno uništeno u nama (koji smo) u *Njemu*. Onda ćemo biti slobodni od ceremonijalizma; bićemo slobodni od tradicija i ljudskih zapovesti i onih koji nam se nameću kao savest. (Vidi predavanje brata Durlanda, BILTEN, str. 167). Ljudi kažu: „Moraš da učiniš ovo ili ono; u protivnom ne možeš biti spasen.“ Ne, ne. Veruj u Isusa Hrista, u protivnom ne možeš biti spasen. Imaj pravu veru u Isusa Hrista i bićeš spasen.

Ista je to borba koja se vodila u Pavlovo vreme i u njegovom radu. On je za spasenje propovedao samo Isusa Hrista. Ali neki fariseji „koji su poverovali“, sledili su ga i govorili: „Da, u redu je da veruješ u Isusa Hrista, ali postoji i nešto drugo. Moraš da se obrežeš i držiš Mojsijev zakon, inače ne možeš da budeš spasen.“ Ovaj sukob je trajao godinama i Pavle se sve vreme borio protiv toga; on ni po kojoj tački ni za dlaku nije pristajao na kompromis: „Ako se obrežete, Hristos vam neće biti ni od kakve koristi.“ „Odvojili ste se od Hrista, vi koji hoćete da se opravdate Zakonom; otpali ste od milosti“ (Gal. 5,2-4). Ništa, ništa drugo osim Hrista i vere u Njega! Konačno su to izneli saboru i tu je Duh Božji odlučio da je Hristos, a ne ceremonijalizam, put spasenja. To je cela priča. Jedno je bilo pokušaj da se ceremonijalizam pridoda hrišćanstvu ili bolje rečeno zameni mesto sa hrišćanstvom; drugo je bilo živi princip Isusa Hrista koji živom verom podstiče život i srce onih koji veruju u Njega.

Postoji velika razlika između ceremonijalizma i principa. Isus Hristos želi da ga nađemo tako potpuno i tako lično da živi principi Božje istine, kakvi su u Isusu Hristu, budu naš vodič, i da ti živi

principi, rasvetljajući čovekov život slavom Isusa Hrista, budu naš vodič u svakoj tački, pa ćemo znati šta da učinimo u određenom trenutku. Onda nam neće biti potrebne nikakve rezolucije ili zaveti da nas prisile da učinimo ovo ili ono. To je razlika između ceremonijalizma i principa živog prisustva Hrista u srcu. Jedno je čisti formalizam i spoljnja služba, bez Hrista; a drugo je sve u Hristu, i Hristos sve u svemu.

Pogledajmo ponovo ono što su Jevreji činili u svoje doba, te službe u hramu, žrtve i prinose, da biste to videli malo potpunije. Znam, a i vi znate, da je Svetinja, hram, bio prikaz Svetinje na nebu, da su žrtve prikazivale žrtvu Isusa Hrista i da su sveštenstvo i njihova služba bile prikaz Hristovog sveštenstva. U svemu tome Bog ih je učio, a i nas, o Sebi kako je otkriven u Hristu. Isprva je postojala Svetinja, a onda je umesto Svetinje sagrađen hram. Taj Hram je stajao na brdu Sionu u Jerusalimu. Time ih je Bog učio da postoji pravi hram na gori Sion u nebeskom Jerusalimu. Bog je stanovao u ovom hramu na brdu Sion u Jerusalimu, u Palestini; time im je pokazao da stanuje u nebeskom hramu na gori Sion u nebeskom Jerusalimu.

Takođe je rekao – a to je važno za oba mesta i obe strane: „Jer ovako govori Visoki i uzvišeni, koji živi u večnosti, kome je ime Sveti: Na visini i u svetinji stanujem.“ I još negde? – „I s onim ko je skrušenog srca i smernog duha.“ Kada? Vraćamo se u prošlost. Kada je On stanovao „s onim ko je skrušenog srca i smernog duha“, kao i „na visini i u svetinji“? Da li je to bilo sedamsto godina pre Hrista, kad je to Isaija rekao? – Da. Da li je Gospod počeo samo *onda* da nastava sa onim ko je skrušenog srca i smernog duha kao i na visini i u svetinji na brdu Sion? – Ne.

Hiljadu godina pre Hrista, kad je David govorio, da li je On to onda činio? – Da. Ali da li je to tek onda počeo? – Ne. Hiljadu četiristo godina pre Hrista, kad je Mojsije pisao i učio narod, da li je Bog onda nastavao sa onim ko je skrušenog srca i smernog duha? – Da. A da li je to počeo tek onda? – Ne. On uvek, večno stanuje na oba mesta – sa onim ko je skrušenog srca i smernog duha, kao i na visini.

Nije li ih onda Bog, u tom zemaljskom hramu, učio ne samo da boravi na nebu, nego i da boravi u hramu srca? – Bez sumnje. Tu je pred njihovim očima bila zemaljska gora Sion; predstavljala je nebeski Sion koji je Bog želeo da imaju pred svojim očima vere. Tu na gori Sion, na visokom i uzvišenom mestu zemaljskog Jerusalima, nalazio se hram, i Bog je nastavao u njemu. Time je Bog pokazao da ne nastava samo u njemu, nego i u hramu srca, u svetinji duše onoga ko je skrušenog srca i smernog duha. I stavljanjem svog hrama među grešne ljude, i Sâm boraveći u njemu, On je takođe pokazivao kako će Sâm stanovati u hramu Hristovog tela, među grešnim ljudima i u grešnom telu.

Osim toga tu je bilo i sveštenstvo u zemaljskom hramu na gori Sion u Jerusalimu. Tu je bilo sveštenstvo u Svetinji u Silomu, u pustinji. Tačno je da je ono predstavljalo Hristovo sveštenstvo, ali da li je ono predstavljalo Hristovo sveštenstvo pre prve godine naše ere? Treba li da kažemo kako je ono predstavljalo Hristovo sveštenstvo u dalekoj budućnosti? – Ne. To sveštenstvo u Jerusalimu, u Svetinji u pustinji, predstavljalo je sveštenstvo koje je već postojalo po redu Melhisedekovu. „Ti ćeš biti doveka sveštenik po redu Melhisedekovu“ – Ne, ne. „Ti si doveka sveštenik po redu Melhisedekovu“ (KJV). Zar Melhisedek nije bio sveštenik u Avramovo doba? Nije li Hristos sveštenik doveka po redu Melhisedekovu?

Zar onda ne vidite da je ceo ovaj sistem službi datih Izrailju bio da ih uči o Hristovoj prisutnosti za spasenje njihovih duša u ono vreme i tamo, a ne za spasenje njihovih duša hiljadu osamsto ili dve hiljade ili četiri hiljade godina kasnije? – Da, sigurno je tako bilo.

O, uvek je bila Sotonina prevara i uvek je delovao svojom silom da navede ljude, sve ljude, da misle kako je Hristos tako daleko koliko je god moguće da bude udaljen. Što ljudi dalje smeštaju Hrista, čak i oni koji tvrde da veruju u Njega, to je đavo zadovoljniji; a onda će podstaći neprijateljstvo u prirodnom srcu i latiti se posla da izgradi ceremonijalizam i da ga stavi na Hristovo mesto.

Postojalo je i obrezanje. Je li ono bilo znak nečega što će doći u budućnosti? Ne. Ono je bilo znak Božje pravednosti koju su sticali verom i koja je bila prisutna u onima koji su verovali i kad su verovali. Tako je bilo za Avrama i Bog je nameravao da tako bude za svakog čoveka. Ali umesto toga, oni su ga uzeli i pretvorili u znak pravednosti, svojim obrezanjem, svojim delima. Tako su izostavili Hrista i na Njegovo mesto stavili obrezanje. Ono je bilo znak pravednosti, znak vere. Oni nisu imali veru i zbog toga su preduzeli korake da ga učine znakom pravednosti koja se stiće na neke druge načine; a time je ono postalo samo znak sebičnosti.

Bog im je dao svoj Zakon – Deset zapovesti. Zar ih je dao zato da bi pomoću njih stekli pravednost? – Ne, već da bi one mogle da svedoče o pravednosti koju su stekli verom u Isusa Hrista koji trajno stanuje u srcu. To je bio razlog za postojanje Deset zapovesti, upravo kao što je danas.

Nisu li prinesene žrtve bile slika Hrista? – Jesu. Ali one su bile slike Hrista prisutnog verom. Nije li Hristos bio na licu mesta? Nije li Hristos Jagnje bio zaklan od postanka sveta? Nije li Hristos bio dar od Bog pre nego što je svet nastao? Onda kad je pozivao ljude od Adama nadalje – dokle god su žrtve prinošene na taj način – kad ih je učio da prinose te žrtve, šta je to bilo nego da ih uči da je to znak njihove zahvalnosti za veliku žrtvu koju je Bog već učinio za njih i zahvaljujući kojoj su uživali koristi tako što su taj dar imali u srcu, a to je bio Isus Hristos?

Ne moramo ići dalje. Ovo je dovoljno za ilustraciju. Nije li onda jasno da je sve što im je Bog dao u ono vreme, bilo namenjeno da ih pouči o ličnom, živom Spasitelju, lično prisutnog sa njima, samo ako su Ga primili? I sve šta je trebalo da urade da bi primili Hrista bilo je da veruju u Njega. Njima je propovedano Jevanđelje. Jevrejima 4,2: „Ali im ne pomože reč koju su čuli, zato što nije bila spojena sa verom kod onih koji su je čuli.“ „Bojmo se, dakle, da se ko od vas, dok je još ostavljeno obećanje da se uđe u njegov mir, ne pokaže da je zakasnio“ (Čarnić). Kako su mogli da zakasne? Kako? – Tako što u onome što su radili nisu videli prikazanog Hrista razapeta.

Kad čitamo ovo i proučavamo te stvari, Svetinju, na primer, ako vidimo samo mnoštvo dasaka, mnogo stopica i mnogo zavesa, i sve to predstavlja nešto gore na nebu, i samo to, a ne vidimo ili ne prepoznavamo Hrista u tome u svom vlastitom ličnom iskustvu, po čemu se onda razlikujemo od njih? Ne kažem da je to način na koji se radi, ali kažem, ako neko na to sada gleda na ovaj način, gde je onda razlika između njega i starih Jevreja? – Nema je. Da li je Hristos još uvek odsutan? – Ne. Onda „On nije daleko ni od jednoga od nas“. Šta znači „nije daleko“? Ne kaže: On nije *tako* daleko. Ne. Kaže: „On *nije daleko*.“ I ako potražite definiciju izraza „nije daleko“, naćićete reč „blizu“. On je blizu svakoga od nas; i uvek je bio. Bio je i blizu njih, uvek je bio blizu. Ali zbog neverstva nisu mogli da vide da je blizu. A sada, u svim tim službama koje im je dao, kao i onima koje je dao nama, On želi da vidimo blizinu živoga Hrista koji stanuje u srcu i svetli u svakodnevnom životu. To je ono što On želi da svi vidimo. On želi da to svi vidimo. To je način na koji On želi da gledamo.

Još nešto: Šta je bilo uzrok svemu tome? Šta je bilo to što je prouzrokovalo da Hrista postave daleko, i svete, žive službe Bogu promene u ceremonijalizam? Bilo je to „neprijateljstvo“. Uzrok svemu tome bilo je „ja“, neprijateljstvo tog „ja“. To se „ja“ iskazivalo u neverstvu jer se nije pokoravalo Božjem Zakonu niti može. To je stavilo pokrivalo na njihovo lice tako da nisu mogli da vide svršetak onoga što im je bilo pred očima.

Oni nisu mogli „gledati svršetak onoga što prestaje“ (2. Kor. 3,13 – *Čarnić*). Taj svršetak nije bio tako daleko da ga nisu mogli videti s mesta gde su se nalazili, i to jasno do samog njegovog svršetka. Ne radi se o tome uopšte. Jednostavno nisu mogli da vide njegovu svrhu. U to vreme nisu mogli da vide koja je njegova svrha u odnosu na njih. Mi smo jako skloni da u ovoj rečenici vidimo misao da se ovde radilo o nečemu što je ukazivalo na nešto drugo daleko i da sa svog mesta nisu mogli jasno da vide svršetak tome. Ali to je pogrešno. Ne, stvari koje su im bile pred očima ukazivale su im na nešto što im je bilo sasvim blizu, a to je bio Hristos koji se u to vreme među njima nalazio lično prisutan i u njihovim srcima. To je bio svršetak toga, to je bio predmet, cilj, svrha toga.

Zbog toga, kroz neprijateljstvo, ovo neverstvo koje je izazvalo formalnost, oslepilo im je oči i stavilo pokrivalo na lice, tako da nisu mogli videti značenje, cilj onoga što je bilo ukinuto. To je prirodno; dokle god je to neprijateljstvo i danas u čoveku, ono stvara neverstvo i stavlja pokrivalo preko *njegovog* lica, pa ne može da vidi svršetak tih stvari koje su ukinute. On ne može da vidi da je cilj svega toga bio svakodnevna živa prisutnost Hrista u hramu srca, dok se obavljala služba. Sve to ukazuje na Hrista koji nije daleko; cilj, svršetak svih tih stvari je sasvim blizu, ali oni to ne mogu da vide. Zašto? – Pročitajmo sada odlomak u trećoj glavi Druge Korinćanima, počevši od prvog stiha:

„Počinjemo li opet sebe preporučivati? Ili su nam potrebne kao nekima preporučene poslanice za vas ili preporuke od vas? Vi ste naša poslanica napisana u srcima našim koju znaju i čitaju svi ljudi, pokazujući se da ste poslanica Hristova, kroz naše služenje napisana, ne mastilom, nego Duhom Boga živoga, ne na kamenim pločama, nego na telesnim pločama srca. A takvo pouzdanje imamo u Boga kroz Hrista, ne da smo sposobni sami od sebe šta pomisliti, nego je naša sposobnost od Boga, koji nas i učini sposobnim da budemo služitelji Novoga zaveta, ne slova ...“ (KJV).

Slova čega? – „Novog zaveta.“ Imali su njegova slova, zar ne? Imali su slova starog i novog zaveta, ali sve što su imali bila su slova i nalazilo se u slovima.

„Koji nas i učini sposobnim da budemo služitelji ... ne slova nego duha: jer slovo ubija.“

Koje slovo ubija? Slovo čega ubija? – Slovo Novog zaveta, kao i svako drugo slovo. Evo knjige: u njoj se nalaze neka slova. Ona su jednostavno oblici koji izražavaju ideje. Ova slova nisu ideje, ona su oblici koji sadržavaju ideje i te ideje prenose nama. One stvari u prošlosti bile su slova, oblici koji su sadržavali ideje, duh i Božju milost. To je istina; ali oni su u svemu tome videli samo slova. Jesu li dobili tu ideju, tu milost, tog duha? – Ne; oni su imali samo formu, slova, kao što to čitamo u Rimljanima 2,20: „...koji u Zakonu ima oličenje (sliku – *D. Stefanović*; formu – *KJV*) znanja i istine.“ Ovde je Božji Zakon. Uzmimo ga onakvim kako ga neki čovek vidi u slovima, u oličenju – svakako savršenom oličenju – znanja i istine. Uzmimo Zakon takav kakav je u Isusu Hristu i već imamo samu stvar, njegovu potpunu ideju i svu njegovu milost i duha.

Da biste to mogli videti, pročitacu jedan od najboljih komentara koje sam video o ovom predmetu: „Pravednost Zakona predstavljena je svetlu u Hristovom karakteru.“ U slovima zakona imamo njegovu formu. Kad ga čovek pogleda pa vidi da je na kamenim pločama ili na nekom listu, on vidi formu znanja i istine. Ali u Hristu imamo njegovu savršenu suštinu i ideju. U slovima imamo savršen uzorak, savršen oblik znanja i istine, ali to je samo forma. U Hristu dobijamo samu srž i ideju znanja i istine izraženu rečima, slovima, koja je forma koja sadrži istinu. Prema tome, dok slovo ubija, „duh oživljuje“. Hvala Gospodu!

„Ako je služba smrti, slovima uklesana u kamenje, bila toliko slavna da Izraelci nisu bili u stanju da gledaju u Mojsijevo lice zbog prolazne slave njegovog lica, zar neće još slavija biti služba Duha? ... a ne kao Mojsije, koji je stavljao veo na lice.“

Zašto je bilo potrebno da stavlja pokrivalo na lice? Da li je to trebalo da ih sprečiti da ga vide? Da li ih je trebalo sprečiti da vide njegov svršetak? – Ne, već zato što „zaslepiše pomisli njihove“. Kad je Mojsije sišao sa gore, lice mu je sijalo Božjom slavom. Ali njihova grešnost, koja je bila posledica njihovog neverstva, koja je bila posledica neprijateljstva, prouzrokovala je da su se uplašili od jasne, sjajne Božje slave, pa su pobjegli. Kad je Mojsije shvatio zašto mu se nisu približavali, stavio je veo preko lica. A taj veo nosio je na licu jednostavno *zato što je na njihovim srcima bio veo*, zbog neverstva. Da li je to jasno?

Oni nisu mogli da gledaju u slavu na Mojsijevu licu. Zašto? – Jer im je um bio oslepljen. No jesu li im umovi bili oslepljeni samo tom prilikom i u to vreme? – Ne, „jer do današnjeg dana to isto pokrivalo u čitanju Staroga zaveta ostaje neotkriveno“. Gde? Kada? – „U čitanju Staroga zaveta“ veo je još uvek ovde.

Ali kad bi se srce obratilo „Gospodu, veo se uklanja“ jer Hristos je ukinuo neprijateljstvo koje je stvorilo neverstvo.

„Ali, misli su im okorele jer sve do dana današnjeg isti veo ostaje pri čitanju starog saveza (Staroga zaveta – *Karadžić*) i ne podiže se, pošto nestaje samo u Hristu. I tako do dana današnjeg, kad god se čita Mojsije, veo im zastire srce. Ali, kad god se neko obrati Gospodu, veo se uklanja.“

Na koliko mnogo srca se onda nalazi pokrivalo? – Na svakom telesnom srcu, jer um telesnog srca je neprijateljstvo protiv Boga, pošto se ne pokorava zakonu Božjem, niti pak može. „Gospod je Duh, a gde je Gospodnji Duh, onde je sloboda.“ Gde? – O, u Njemu u kome nalazimo ukidanje tog neprijateljstva, u kome nalazimo rušenje tog formalizma, u kome nalazimo uništenje ceremonijalizma, u kome nalazimo život, svetlo, jasnu, sjajnu slavu Isusa Hrista – u Njemu je sloboda. Dakle u Starom zavetu, u službama koje je On odredio, u obredima i formama koje je On dao, videćemo Hrista. A u vršenju svega što je određeno videćemo samo izraz Hristove ljubavi koja se verom već nalazi u srcu.

„Mi pak svi, koji otkrivena lica kao u nekom ogledalu gledamo slavu Gospodnju, preobražavamo se u tom istom licu iz slave u slavu, kao od Duha Gospodnjega“ (*Bakotić*).

Drago mi je što je Isus ukinuo formalnost. On je raščistio, srušio i ostavio u ruševinama zid koji je razdvajao ljude, uklonio ga, prikovavši ga na svoj krst. Kad se u Njemu i sa Njim razapnemo na krst, onda ćemo ustanoviti da je neprijateljstvo ukinuto, zid srušen i da smo svi mi jedan u Isusu Hristu; Hristos je sve u svemu; i sve to zato da bi Bog mogao da bude sve u svemu.

Poruka trećeg anđela – Br. 26.

Starešina A. T. Jones

Ovo predavanje počecemo tamo gde smo prošlo završili – sa 2. Korinćanima 3,13. Na samom početku želim se osvrnuti na posebnu misao koju sam istaknuo u tvrdnji da Jevreji „nisu mogli videti *svršetak (cilj)* onoga što je bilo ukinuto“ i da ideja o svršetku nije bila kraj tog cilja već predmet – njegova svrha. Grčka reč *telos* označava „ispunjenje ili dovršenje nečega, odnosno njegov *završetak, predmet, rezultat*, a NE njegov prestanak ili *kraj ili ekstremnost*. U strogom smislu reči *telos* nije *kraj nekog prošlog stanja već dolazak potpunog i savršenog*.“

Tako vidite da je sama ideja u tekstu, taj *predmet* – cilj – ovih simbola, ceremonija i uredbi koje je Bog dao, bio sakriven od njihovih očiju tako da nisu mogli da ga vide. A razlog zašto im je bio sakriven bilo je neverstvo i tvrdoća njihovih srca.

Zbog neverstva, na njihovim srcima se nalazilo pokrivalo; zato je Mojsije velom pokrio lice skrivajući slavu svog lica, i tako prikazao pokrivalo koje je bilo na njihovim srcima zbog kojeg, od straha, nisu mogli gledati sjajnost slave. Otvorimo 2. Korinćanima 3. Čitaću sa nemačkog od početka trećeg stiha:

„... koji ste se pokazali da ste poslanica Hristova, koju smo mi služeći napisali ne mastilom nego Duhom Boga života, ne na kamenim pločama, nego na mesnim pločama srca. To poverenje mi preko Hrista kod Boga imamo. To ne znači da smo mi sposobni zamisliti nešto, kao da to od nas samih dolazi, nego je naša sposobnost od Boga (to znači da naša sposobnost potiče od Boga), koji nas učini sposobnima da služimo – Novom zavetu – ne po slovu, nego po Duhu; jer slovo ubija, a Duh oživljava.“ (*kombinacija prevoda Bakotić-KJV-Luther*).

A sada sedmi stih:

„Pošto je služba koja slovima ubija i koja je bila u kamenu (doslovno) urezana, bila tako slavna da sinovi Izrailjevi nisu moglo da gledaju u Mojsijevo lice od slave njegova lica, koja ipak prolazi, kako li neće biti još slavnija služba Duha!“ (*kombinacija prevoda Bakotić-KJV-Luther*).

S obzirom da je ono što prolazi imalo slavu, koliko će slavnije biti ono što ostaje. Ako je ono što je bilo slavno ubijalo preko slova, koliko će samo slavnije biti ono što po Duhu daje život.

„Ako je služba koja je propovedala osuđenje bila slavna, mnogo više nju nadmašuje služba propovedanja pravde u slavi; jer se ni ono što je pre bilo slavno nije smatralo (ili računalo) slavnim u poređenju sa slavom koja ga nadvisuje; jer ako je slavno bilo ono što beše prolazno, mnogo je slavnije ono što je trajno.“ (*kombinacija prevoda Bakotić-KJV-Luther*).

Za trenutak proučavaćemo šta je bila ta služba smrti. Naš prevod (misli na engleski prevod *KJV*) glasi: „Služba smrti napisana i urezana u kamenu bila je slavna.“ Na nemačkom: služba koja slovima ubija – služba slovima koja je donosila smrt, bila bi, doslovno, u skladu s našim prevodom. Služba slovima, koja je donosila smrt, bila je slavna. Sada, ako znamo šta je bila služba smrti, onda možemo da nastavimo sa ostatkom teksta i pročitati celu priču. Da bismo bolje razumeli šta znači služba smrti, pročitacu ponovno nekoliko redova iz Isusovog Svedočanstva.

„Jevrejske voĊe bile su ispunjene duhovnim ponosom. Njihova Źelja za lićnim proslavljanjem pokazala se ćak i u sluŹbi u Svetinji.“

Šta je, prema ovome, bila njihova sluŹba u Svetinji? Kakva je to bila sluŹba? Bila je to sluŹba svome „ja“, zar ne? A šta je to „ja“? – Ono je neprijateljstvo; ono je greh. Šta je njegov kraj? – Smrt. Šta je onda bila sluŹba smrti? Šta je bila sluŹba slovima bez razumevanja šta ona znaći? – Bila je samo smrt, u njoj nije bilo spasenja. To ćemo potpunije videti u nastavku.

„Tako su u svojoj telesnosti, odvojeni od Boga u duhu i tvrdeći da Mu sluŹe, obavljali upravo ono delo koje je Sotona Źeleo da ćine – da zauzmu stav kojim su optuŹivali BoŹji karakter i navodili narod da Ga smatra tiraninom.“

Odvojeni od Boga u duhu, kome su u Svetinji sluŹili? – Sotoni. Šta je onda bila njihova sluŹba? – Nije mogla da bude ništa drugo osim sluŹbe smrti.

„... obavljali [su] upravo ono delo koje je Sotona Źeleo da ćine – da zauzmu stav kojim su optuŹivali BoŹji karakter i navodili narod da ga smatra tiraninom.“

U svojoj sluŹbi, u obavljanju svoje sluŹbe, postavljali su se tako da su narodu davali utisak da je Bog tiranin. A takva sluŹba je jedino mogla da bude sluŹba smrti – osuĊivanje, sluŹba osuĊivanja. Evo i strašne rećenice:

„U prinošenju Źrtvenih darova ponašali su se kao glumci na sceni.“

Sve to je iz „Duha proroštva“ (Spirit of Prophecy). Šta je onda bilo bogosluŹenje? Šta je bila sluŹba?

„Rabini, sveštenici i vladari prestali su da iza tog (simbola) traŹe istinu koja je bila naznaćena njihovim spoljašnjim obredima.“

Oni su vršili samo spoljnje obrede i pritom se ponašali kao glumci u pozorišnom komadu. Obavljali su to na takav naćin da je to navodilo narod da Boga vidi kao tiranina. Zato je sve to bila sluŹba – osuĊenja smrti.

„Hristovo jevanĊelje bilo je unapred jasno prikazano u prinesenim Źrtvama i levitskoj sluŹbi.“

Zato je ono bilo slavno; zar ne vidite? Sama po sebi ona je bila slavna, ali oni su tu slavu sakrili pokrivalom koje je bilo na njihovim srcima. Nisu je videli ili nisu dozvolili da se pojavi. ćak je i sluŹba smrt bila slavna, jer u svemu što su ćinili prikazivali su slavu Hristovog jevanĊelja – samo da su dopustili da im se pokrivalo skine s oćiju da bi mogli da je vide, tako da se mogla pokazati sluŹba Duha, a prema tome i Źivota. SluŹba smrti je bila slavna zahvaljujući istini koja je u njoj bila sakrivena – nije bila slavna zahvaljujući naćinu na koji su je obavljali. To što su izostavili Hrista koji je bio prikazan u svemu tome, dovelo je do toga da je to bila sluŹba smrti za njih. Pa ipak, sama po sebi, bila je slavna zahvaljujući istini koja je bila sakrivena u njoj, a kojoj nisu dozvolili da se pojavi.

„Hristovo jevanđelje bilo je unapred jasno prikazano u prinesenim žrtvama i levitskoj službi. Proroci su imali visoka, sveta i uzvišena shvatanja i nadali su se da će videti duhovnost doktrina među narodom svog vremena. Ali prolazio je vek za vekom i proroci su umirali a da nisu videli ostvarenje svojih očekivanja. Moralna istina koju su iznosili i koja je bila tako značajna za jevrejski narod, u velikoj meri izgubila je u njihovim očima svoju svetost. Pošto su iz vida izgubili duhovne doktrine, umnožili su svoje obrede. Nisu pokazali duhovno bogoslužje u čistoti, u dobroti, u ljubavi prema Bogu i blišnjima. Nisu držali prve četiri ili ostalih šest zapovesti, ali su povećali njihove spoljne zahteve.“

Kako je danas rekao brat Gilbert, bio je „samo četvrtoj zapovesti dodan četiristo i jedan zahtev“.

„Nisu poznavali Onoga koji je bio među njima a koji je unapred jasno prikazan u službi u hramu. Nisu mogli da raspoznaju Put, Istinu i Život.“

Nisu mogli da vide svršetak – nisu mogli da vide cilj i svrhu – onoga što je bilo ukinuto.

„Prešli su na idolopoklonstvo i bogoslužili spoljašnjim oblicima. Stalno su dodavali mučne sisteme dela u koje su se uzdali za spasenje.“

Meni je bilo drago što je brat Gilbert mogao danas da govori, jer sam u tome vidio ono što je bila najbolja priprema za večerašnje predavanje. Oni koji su bili ovde, mogli su da iz nekoliko ilustracija koje je izneo videti da i danas postoje duboke duhovne istine u formama koje Jevreji koriste u naše vreme. U svim ovim formama, u njihovoj srži, nalazi se istina i pravednost i život Isusa Hrista. Međutim, sve to je potpuno izgubljeno iz vida i ništa se ne vidi osim spoljašnje forme u koje se uzdaju za spasenje.

Neprijateljstvo koje se nalazi u telesnom srcu čini da im umovi budu toliko zaslepljeni za ono šta je bilo ukinuto i što bi, kad bi im se srca obratila Gospodu, jasno videli da je ukinuto. Ali mi, kojima su se srca obratila Gospodu, moramo sada da vidimo te stvari, inače ćemo upasti u sličan sistem formi i ceremonija, iako budemo vršili ono što je Hristos odredio.

Kad nam je brat Gilbert danas govorio o ovim stvarima, činilo mi se da je to savršena priprema za ovo proučavanje, da bismo mogli videti stvarnu istinu u trećoj glavi Druge Korinćanima o pojmu službe smrti. Ova služba je bila slavna s obzirom na istine koje je sadržavala, iako su one bile sakrivene; ali ona nije imala slavu u poređenju sa slavom koja dolazi živom verom u Hrista koji je srušio zid, ukinuo neprijateljstvo i oslobodio svoj narod da otkrivena lica kao u nekom ogledalu gleda slavu Gospodnju da bi bili preobraženi u istu sliku iz slave u slavu – kao od Duha Gospodnjega. Neprijateljstvo telesnog uma je temelj celog tog zida, zida razdvajanja, ceremonijalizma, koji je podignut i koji je ustvari bio obredni zakon kakav je bio u vreme kad je Hristos došao. Ukidanjem neprijateljstva srušio je, uništio i drži zauvek uništenim ovaj zid za sve koji su u Njemu, jer to je učinjeno samo u Njemu.

Još nešto. Uvek je postojao *pravi obredni zakon*, odvojen od Božjeg Zakona i od ceremonijalizma izrailjskog naroda kome je srce oslepeklo. Bog je odredio upravo ove službe, koje su oni izopačili u forme, sa ciljem da narod preko njih može jasnije videti otkrivenog Hrista; da bi mogli videti da je Bog iz dana u dan lično prisutan; i da zato bolje cene slavno spasenje od greha – kršenja Božjeg Zakona. Ali ne samo što su u svim pojedinostima izopačili ove obrede koje je Bog dao s ovim blagoslovenim ciljem, nego su ceo Božji Zakon pretvorili u isti sistem ceremonijalizma,

tako da je sve govorilo o pravednosti i spasenju pomoću *Zakona*; *zavetima*, delima, vršenjem *obreda*. A kada sve to što je Gospod odredio, a oni izopačili, nije moglo da zadovolji srce, morali su na to gomilati brda svojih izmišljotina da bi, ako je moguće, nadomestili nedostatak i bili sigurni u spasenje; ali sve to bilo je samo smrt. I u tome se obistinilo da im je „zapovest data za život“ u stvari bila „na smrt“.

Zato kažem da je sve vreme postojao pravi obredni zakon i da su sve vreme mogli da imaju pravi obredni zakon da su bili verni Bogu. A da su bili verni, ovaj pravi obredni zakon učinio bi da vide Hrista tako prisutnog svuda i tako savršeno povezanog s njima, da živi u njima, pa kad je došao, ceo narod bi ga radosno dočekao jer bi Ga videli kako se odražava u njima kao što će to biti kad dođe po drugi put. Prema tome, postojao je pravi obredni zakon koji je Bog odredio sa tim ciljem, da bi preko njega mogli da vide duhovnost Božjeg Zakona koji odražava Hristov karakter i Njegovu pravednost, a koja postoji samo u Njemu. Ove stvari trebalo je da im pomognu da razumeju Hrista, da bi Ga mogli videti kao ispunjenje i slavu i stvaran prikaz samih Deset zapovesti; i da bi u Njemu videli svršetak, predmet i cilj svega toga – Deset zapovesti sa ostalim zajedno. Ali kad su im se srca odvrtila i umovi oslepeli za te stvari, oni su sve to pretvorili u formu, kao što će to uvek biti učinjeno tamo gde je neprijateljstvo.

Isto ovo zlo prožima sve. Ali hvala Gospodu, tu su i blagoslovene reči da *kad se srce obrati Gospodu*, pokrivalo će se skinuti, a onda će otvorenim licem gledati slavu Gospodnju. Nije li to onda direktni nalog od Boga da pođemo jevrejskom narodu sa blagoslovenom istinom i Hristovom silom? Da im pokažemo da je spasenje u Hristu svršetak, predmet i cilj svih tih stvari? O, objavimo svim ljudima da će, ako se srce obrati Gospodu, pokrivalo biti skinuto, da svi otvorenim licem mogu da vide slavu Gospodnju.

Ali nikad nećemo moći da krenemo s ovim nalogom dok pokrivalo ne bude skinuto sa naših vlastitih srca – dok taj ceremonijalizam ne bude uklonjen iz našeg života. Šta bi koristilo da neko ko je ogrezao u ceremonijalizam pođe onima koji su isto tako ogrezli u njemu, s namerom da bi ih spasao od njega? Zato nam je Bog u ovo vreme uputio ovu poruku; On je „u svom telu ukinuo neprijateljstvo, zakon zapovesti sa propisima njegovim“ (*Bakotić-KJV*), sadržanim u obredima, da u samome Sebi sazda jednog novog čoveka, tako stvarajući mir. Sada i Jevreji i mi imamo pristup Ocu u jednom istom Duhu.

Ne znam treba li da ovu stranu ovog predmeta i dalje razmatramo; jer ga možemo ilustrovati s ove strane krsta. To je danas gotovo usavršeno u tajni bezakonja, protiv koje, odsad pa nadalje, treba da se kao nikad ranije suprotstavimo u našem radu.

Zapazimo: Kad je Hristos uklonio sve ove forme i obrede, čak i one koje je Sam uspostavio, kad ih je ostvario u Sebi – On je bio njihov svršetak, predmet i cilj – ostavio je druge s ove strane krsta. Uspostavio je Gospodnju večeru; uspostavio je krštenje; i ceo Božji Zakon ostaje *kakav je u Njemu*; ne kao slova, jer neprijateljstvo koje se nalazi u ljudskom srcu pretvoriće ga u službu smrti i danas, kao što je to uvek činilo. Čovek koji pokušava da dobije život držanjem Deset zapovesti, i poučava druge da od njihovog držanja očekuju život, i danas vrši službu smrti. Ovo je univerzalna istina koju je Pavle izrekao dok je bio farisej, ceremonijalist: „Nađe se da mi zapovest data za život bi na smrt.“

Sa ove strane krsta Isus je uspostavio Gospodnju večeru, krštenje, druge stvari i subotu uz ostalo. I u *Njemu* sve to ima duboko i božansko značenje. Ali šta je bilo uzrok da narod u ono vreme nije mogao da u tim stvarima vidi Hrista, pa ih je koristio sa samouzvisivanje i samoproslavljanje? – To neprijateljstvo koje se ne pokorava Božjem Zakonu niti može; želja da se „ja“ proslavi i veliča. Da li je s ove strane krsta bilo prorečeno uzvisivanje sebe, veličanje, proslavljanje sebe? – Nesumnjivo

jeste. Trebalo je da dođe „čovjek bezakonja, sin propasti, koji se protivi i *uzvisuje sebe*“ (2. Sol. 2,3.4 – KJV). Poznato nam je da je to „ja“ – neprijateljstvo – sa one strane krsta izopačilo Božje propise u ceremonijalizam. Šta će to „ja“ – neprijateljstvo – učiniti s ove strane krsta? – Učiniće to isto; uvek i svuda učiniće istu stvar.

Neprijateljstvo sa ove strane krsta ispoljiće se u onima čija srca se nisu okrenula Gospodu, u onima koji se nisu obratili. Misao u tekstu, „kad se obraćaju ka Gospodu“ (*Bakotić*), označava obraćenje. Ne radi se samo o okretanju; ova misao, na nemačkom i grčkom, znači okrenuti se Gospodu *u obraćenju*. Oni čija srca nisu obraćena, a tvrde da su hrišćani, imaju obličje pobožnosti, ali bez sile; njihova je tvrdnja prazna. Sa ove strane krsta došli su ljudi koji imaju obličje hrišćanstva bez sile, veroispovedanje, ime, ali bez ičega. Ovde su bili propisi koje je Gospod odredio i koje je trebalo slediti u Njemu. Ali ovi formalisti, pošto živom verom nemaju u sebi spasenje Isusa Hrista i nisu u Njemu, očekuju spasenje *u formama* koje vrše. Zbog toga, kao kod papstva, do duhovnog rođenja dolazi *krštenjem*. A kad do obnove dolazi krštenjem umesto Hristom, krštenje postaje suština spasenja. Papstvo ga je stavilo na Hristovo mesto, kao što su to Jevreji učinili sa obrezanjem. Zbog toga sveštenici moraju što brže da dođu do kreveta čak i umirućeg dojenčeta da na njemu naprave znak krsta i da ga poškrope vodom, da bi dete doživelo duhovno rođenje i bilo spaseno.

Učiniti duhovno rođenje spasenjem putem krštenja, bilo da je obavljeno na ovaj ili onaj način, je neprijateljstvo, je ceremonijalizam. Zapravo je to sa ove strane krsta tajna bezakonja.

Za Gospodnju večeru je rečeno: „...smrt Gospodnju objavljujete, dokle ne dođe...“ „Ovo činite za moj spomen.“ Ali papstvo ju je pretvorilo u samog Hrista. Oni su od nje načinili samog Hrista, i kad uzimaju Večeru Gospodnju, oni očekuju da uzimaju *Njega*, a ne da je uzimaju *za* „spomen“ na Njega. I kad to čine, očekuju da budu spaseni.

Hristos je učio da će On biti i dalje sa svojim narodom. „I evo, ja sam s vama svakog dana, sve do kraja sveta.“ To ostvaruje putem Svetog Duha; a Svetog Duha primamo *verom*. Ali papstvo, pošto nema vere, a zbog toga ni Svetog Duha, i zato nema ni Hristove prisutnosti, preokreće Gospodnju večeru, od uspomene na Njega, na Njega samoga; i kad uzmu i progutaju vodu (*sic*), onda je Gospod u njima.

To je papski sistem u vezi s tim obredima. A što se zapovesti tiče, pošto nemaju život Gospoda Isusa, koji je u Njemu izraz svih zapovesti, moraju se pretovarivati mnoštvom vlastitih, svakovrskih pravila i cepidlačćih propisa. Baš kao što je bilo i u farisejstvu pre Hrista – upravo tako.

Evo rečenice koju je napisao Farrar u svojoj knjizi „Pavlov život“, na strani 26, o farisejskom sistemu dok je Pavle bio tamo, a Hristos došao na svet. Ovo je doslovan opis papstva u svakoj njegovoj fazi:

„Kad govorimo o farisejstvu, mislimo na poslušnost okamenjenu u formalizmu, na religiju koja je svedena na ritual, na moralnost rastakanu kazuistikom;¹ mislimo na trijumf i ovekovečenje svih najgorih i najslabijih elemenata u religijskom stranačkom duhu.“

U sistemu „moralnosti“ nalazi se prava tvrđava kazuistike. I tu se prava moralnost rastače kazuistikom u elemente same smrti.

¹ Kazuistika – način istraživanja, izlaganja ili proučavanja koji se ograničava na pojedinačne slučajeve neke materije i ne uzima u obzir njenu celovitost. Ova metoda se naročito primenjivala u srednjevekovnom pravu, a i danas se primenjuje, posebno u anglo-saksonskom pravu, medicini, psihologiji, itd. U kontekstu navedenog citata – dokazivanje lažnih teza sofizmima ili doskočicama.

Ovo je priča o delovanju neprijatelja – priča o formalizmu i ceremonijalizmu – sa ove strane Hristovog krsta. Zašto, onda, sa one druge strane krsta nije bilo papstva kao na ovoj? Evo zašto: na drugoj strani krsta Hristos se još nije bio pojavio u svojoj punini kakav jeste i kakav se pojavio u svetu. Bile su date ceremonije – forme – sa ciljem da narod poučavaju o Njemu, a oni su te forme izopačili. A onda, kad se navršilo vreme, došao je Sâm Hristos, a papstvo izopačuje Hrista u formalizam.

Ponoviću to. Pre nego što je Hristos došao, farisejstvo, to neprijateljstvo, to samouzvisivanje, izopačilo je *forme* kojima ih je Bog želeo poučiti o Hristu dok ne dođe u svojoj punini. Ali papstvo uzima Hrista nakon što je došao u svojoj punini i izopačuje *Njega*, kao i sve forme koje je On odredio; izopačuje istinu koja se prikazala u Njemu u Njegovoj punini i još uvek sve to pretvara u ceremonijalizam i formalizam.

Ali Hristos, kako se prikazao u svetu je Tajna Božja. Bog se javio u telu, a Hristos je u potpunosti bio služba tajne Božje. On je služba pravednosti koja je neizmerno slavna. Kad je sve ovo bilo potpuno izopačeno tim neprijateljstvom koje je došlo od Sotone, i koje je samo po sebi neprijateljstvo protiv Boga, i ne pokorava se Božjem Zakonu niti može – kad je Božja tajna tako izopačena, onda je i ovo drugo tajna. Ali kakva to tajna jedino može da bude? – Samo tajna bezbožnosti. Zato to i jeste tajna bezakonja sa ove strane krsta, a nije tako velika sa one strane. Sve vreme deluje isti duh, ali se nije razvio do istog stepena. On jeste i biće uvek služba smrti.

Provedimo sada nekoliko minuta koje nam preostaju na hrišćanstvo, pravo *hrišćanstvo*. Galatima 5,6. Čitaću prvi stih i preći na šesti: „Stojte, dakle, u slobodi kojom nas Hristos oslobodi, i ne dajte se opet u jaram ropstva uhvatiti“ (*Karadžić*). Čitali smo šta je predstavljao taj jaram ropstva – sve to mnoštvo robovanja kojim su vezali sebe, ove forme i ceremonije bile su jaram ropstva. (Vidi BILTEN, str. 470.472). Hristos nas je oslobodio od svega toga u drugoj glavi Poslanice Kološanima, u drugoj glavi Poslanice Efescima i u trećoj glavi Druge Korinćanima. Hristos nas je oslobodio od formalizma i ceremonijalizma, od življenja prema pravilima, rezolucijama i svim tim stvarima, sa tim da nas uvek vodi, podstiče i nadahnjuje živim principom života samoga Isusa Hrista. Razlika između principa i pravila je u tome što princip u sebi ima sâm Hristov život; dok je pravilo *forma* koju čovek stvara da bi njome izrazio *svoju ideju* principa; i koju će nametnuti ne samo sebi već svakome i učiniti ga da radi kao i on sam. To je razlika između hrišćanstva i ceremonijalizma. To je razlika između principa i pravila. Jedno je život i sloboda; a drugo ropstvo i smrt.

Evo odlomka iz knjige „Sluge jevanđelja“ (Gospel Workers), str. 319, koji ću da pročitam. Radi se o Hristu. „Na zemlji nema monaškog reda iz kojeg Ga ne bi isključili zbog prestupanja propisanih pravila.“ Istina. Ne možete vezati *Božji život* pravilima, a pogotovo ne pravilima koja su ljudi načinili. Zato On želi da *nam* život bude tako ispunjen Isusom Hristom i životom Njega *samog*, da živi život Isusa Hrista i principi Božje istine sijaju i deluju u životu, da bi se Hristov život još uvek ispoljavao u ljudskom telu. To je mesto gde nas je Bog doveo u Njemu. I mi smo dovedeni do ovog mesta u Njemu time što smo se verom razapeli s Njim i umrli s Njim, i bili sahranjeni s Njim, i oživljeni s Njim, i probudili se s Njim i ustali s Njim i seli s Njim na nebesima gde On sedi s desne strane Boga u slavi.

Biblija nije knjiga pravila; ona je knjiga *principa*. Izjave u Svetom pismu nisu uopšte nikakva pravila. One su principi života Isusa Hrista, principi Božjeg života. One su Isus Hristos u tom obliku. Posao hrišćanstva je da uzme Hrista iz tog oblika i pod osenčenjem Božjeg Duha, preobrazi Isusa Hrista iz tog oblika još jednom u ovaj ljudski oblik. Kad je Hristos bio na zemlji, bio je Biblija, Božja Reč, u ljudskom obliku. Božja Reč, pre nego što je On došao na svet, bila je u obliku te Biblije.

On se sada vratio Bogu na nebo i kaže: „Hristos u vama, nada slave.“ Hristos je potpuno oblikovan u vama; Hristos ceo, u svima vama; sve što postoji od vas treba da bude Hristos u vama. Sada, kad se Hristos potpuno oblikovao u vama i u meni, Božja Reč, Isus Hristos, preobraziće se još jednom iz obličja Biblije u obličje čoveka. Onda će Bog na to staviti svoj pečat, proslaviti ga, kao što je već proslavio taj ljudski oblik, koji je bio preobraženje ili *transfiguracija* Božje reči. To je tačka do koje nas je Hristos podigao u ovom nizu proučavanja. O, hoćemo li sesti zajedno s Njim na nebesima u koja nas je podigao?

„Stojte, dakle, u slobodi kojom nas Hristos oslobodi, i ne dajte se opet u jaram ropstva uhvatiti. Evo ja, Pavle, kažem vam da ako se obrezujete, Hristos vam ništa neće koristiti. A svedočim opet svakome čoveku koji se obrezuje da je dužan sav zakon tvoriti“ (*Karadžić*).

Sa kojim ciljem su ti ljudi propovedali obrezanje? – Sa ciljem spasenja. Onda je takav dužan da tvori sve šta je Bog ikad rekao za spasenje.

„Odvojili ste se od Hrista vi koji se zakonom opravdavate, otpali ste od blagodati“ (*Čarnić*).

To je i danas istina, zar ne? Zar ne vidite da su upravo ovi tekstovi Pisma, koji su u ono vreme bili usmereni na ceremonijalizam, živa sila Božja protiv ceremonijalizma i papstva i obličja pobožnosti bez sile, koji predstavljaju prokletstvo za svet u ove poslednje dane pa sve do dana dolaska Isusa Hrista?

„Odvojiste se od Hrista, vi koji sebe zakonom opravdavate, i od blagodati otpadoste; jer mi Duhom, od vere, čekamo nadu pravednosti“ (*KJV*).

A sada dolazi tekst: „Jer u Hristu Isusu“ Gde? Gledajući Isusa Hrista izvana? Idući k Njemu kao rezervoaru ili izvoru, pa zahvativši i uzevši nešto i za sebe koji sam spolja? Ne. „U Hristu Isusu“, u Njemu; u Njemu „niti šta vredi obrezanje ni neobrezanje, nego VERA koja kroz ljubav radi“ (*KJV*). To je hrišćanstvo. Sve što je manje od toga je ceremonijalizam danas kao što je bio i u ono vreme. Sve što je manje od toga je tajna bezakonja. Sve što je manje od toga je žig zveri. I ko god nema taj živi princip žive sile u svom životu, pokloniće se zveri i njenom liku (ikoni – *Karadžić*); tako će mu se pokloniti ceo svet, svi čija imena nisu zapisana u knjizi života Jagnjeta zaklanog od postanka sveta. Hvala Bogu za Njegov neiskazani Dar!

Šta je za njih bilo obrezanje? – Bilo je zapravo sve, jer sâmo obrezanje je bilo pečat savršene pravednosti ostvarene delima. Ono je u stvari stajalo na mestu Isusa Hrista. Ah, ali u Isusu Hristu to uopšte ništa ne vredi. Obrezanje je predstavljalo dela, sasvim zaokupljujuća dela za pravednost i spasenje. Pavle je bio farisej „reci mi šta još da uradim i ja ću to uraditi“. Bio je takva vrsta fariseja. To je značilo obrezanje. Pod ovom jednom reči mislilo se na celokupan sistem spasavanja delima. Ali u Isusu Hristu šta vredi za spasenje? Obrezanje ne vredi ništa; niti dela išta vrede za spasenje; nikakvo delo uopšte; samo *vera koja radi*. Vera nalazi spasenje Isusa Hrista kao živu silu u životu i zahvaljujući Božjoj ljubavi u njemu ostvaruje Božju pravednost; a ovo je ljubav Božja – da zapovesti Njegove držimo. O, neka nadvlada hrišćanstvo; neka se hrišćanstvo širi! „Idite po svemu svetlu i propovedajte jevanđelje svakom stvorenju.“

Za poslednji deo našeg proučavanja pročitaćemo nekoliko stihova iz Kološanima Poslanice. Otvorimo drugu glavu. Čitaćemo, počevši od dvadeset petog stiha u prvoj glavi, o tajni jevanđelja:

„Čiji sam služitelj ja postao po božanskoj uredbi koja mi je dana za vas – da ispunim reč Božiju (na margini: da vam objavim Božiju reč u njenoj punini), tajnu koja je vekovima i pokolenjima bila sakrivena, a sada je objavljena njegovim svetima. Njima je Bog hteo da obznani koliko je među paganima (među neznabošcima) bogatstvo slave ove tajne, koja je Hristos u vama, nada slave. Njega mi objavljujemo“ (*kombinacija prevoda Čarnić-Savremeni srpski prevod-Karadžić*).

Ko da propoveda? Gde da propoveda? – Vi propovedajte dok idete. O Njemu propovedamo, „opominjući svakog čoveka, i učeći svakog čoveka u svakoj mudrosti, da bi Bogu predstavili svakog čoveka savršena ...“ (*kombinacija prevoda Bakotić-KJV*). U Njemu, uvek u Njemu, predstavljamo „svakog čoveka savršena u Hristu Isusu“. Mi ih moramo dovesti Hristu da bi prebivali u Hristu, živeli u Njemu, hodili u Njemu.

„Za ovo se i trudim, boreći se po njegovoj moći koja u meni silno dejstvuje (boreći se njegovom snagom, koja u meni silno deluje – *Bakotić*). Hoću, dakle, da znate koliko borbu imam za vas i za one u Laodikiji i u Jerapolju, i za sve koji ne videše lica mojega u telu“ (*Sinod SPC*).

Ko su ovi koji nisu videli njegova lica u telu? To se odnosi i na *nas* ovde. To je pisano za nas. S kojim ciljem? „Da se uteše srca njihova“ (*Karadžić*). Odlično. „Da budu isprepleteni zajedno u ljubavi“ (*KJV*). Da se svi združe ili isprepletu? Ne, to nije dovoljno; treba da budu „*isprepleteni* zajedno u ljubavi“; svaka petlja² u pletivu da se drži druge, a samo je jedna nit/konac – Hristos i Njegova ljubav – u svemu.

„Da budu isprepleteni zajedno u ljubavi i dođu do sveg bogatstva punoga razumevanja za poznanje tajne Boga i Oca i Hrista“ (*KJV*).

U čemu se sastoji ova tajna? – Hristos u vama; uništenje ceremonijalizma, ukidanje neprijateljstva, rušenje svakog zida koji razdvaja srca ljudi.

„U kome su sakrivena sva blaga mudrosti i znanja. A ovo govorim ...“ (*KJV*). Zašto to govori za vas i za mene koji nismo videli njegovog lica u telu? „A ovo govorim, *da vas neko ne prevari* zavodljivim rečima“ i navede na ceremonijalizam, na formalizam, na lažne dogme i doktrine. „A ovo govorim, da vas neko ne prevari zavodljivim rečima.“ „Kako ste, dakle, primili Gospoda Hrista Isusa, tako u njemu živite.“ U Njemu, u Njemu, uvek u Njemu. Čini mi se da se ovaj izraz dovoljno često javljao u našim proučavanjima da ga možemo proglasiti motom za ceo ovaj propovednički sastanak. „U Njemu“ može da bude naša lozinka. Mislim da neće biti previše kad odemo odavde da nam u ušima odzvanja i bude utvrđeno u našim mislima: – u Njemu, u Njemu; propovedajući u Njemu, moleći se u Njemu, radeći u Njemu, poučavajući u Njemu, obraćajući ljude Njemu da bi se mogli naći u Njemu, tako da svi uvek hodimo u Njemu, ukorenjeni i nazidani u Njemu.

„Ukorenjeni i nazidani u njemu, i utvrđeni u veri kao što ste naučeni, izobilujući u njoj sa zahvalnošću. Braćo! Pazite da vas ko ne zarobi filosofijom i praznom prevarom, po predanju ljudskom, po nauci nauci sveta, a ne po Hristu“ (*Kol 2,7.8 – Karadžić*).

² Stitch (*eng*) – petlja, očica, kopča, šav – *prim. izdavač*

Čuvajte se toga. Mi se suočavamo licem u lice sa tajnom bezbožnosti. Čuvajmo se lažne filosofije, prazne prevare, predanja i stihija sveta – telesnog uma i srca. Čuvajmo se toga! Hristos, Hristos; u Njemu samo, u Isusu Hristu. Ništa nema vrednosti osim vere koja kroz ljubav radi, a ta ljubav je ljubav Božja koja drži Božje zapovesti.

„Jer u njemu telesno obitava sva punina Božanstva, a vi ste potpuni u njemu, koji je glava svakog poglavarstva i vlasti. U njemu ste i obrezani obrezanjem koje se ne vrši rukom, nego Hristovim obrezanjem, koje se sastoji od odbacivanja čulnog tela“ (*kombinacija prevoda Čarnić-KJV*).

On je odbacio telesno (čulno) telo uništenjem neprijateljstva u grešnom telu, pobeđujući sve sklonosti grešnog tela i dovodeći celog čoveka u pokornost Božjem Zakonu. To je Hristovo obrezanje i ono je ostvareno samim Božjim Duhom. A ovo blagosloveno delo još uvek traje u svima koji su Njemu.

„Anđeo pak odgovori i reče joj: Duh Sveti doći će na tebe i sila Svevišnjega oseniće te; zato će se to sveto dete zvati Sin Božiji“ (*Čarnić*).

„Vidite koliku ljubav nam je Otac darovao: da se zovemo Božija deca! A to i jesmo. Svet nas ne poznaje zato što nije upoznao njega“

„Kad ste u krštenju s njim sahranjeni; u njemu ste zajedno s njim vaskrsnuti verom u delotvornu silu Boga koji ga je vaskrsao iz mrtvih“ (*Čarnić*).

„I vas koji ste bili mrtvi.“ Jeste li mrtvi? Jeste li mrtvi s Njim? U Njemu? Je li vas oživeo sa Njim iz mrtvog stanja u gresima i obrezanju vašeg tela?

„Oprostivši vam sve grehe.“ Hvala Gospodu! Izveštaj je čist; Bog je uklonio sve naše grehe, izbrisao je obveznicu koja nas je svojim propisima optuživala i uračunao nam svoju vlastitu pravednost. Šta je ove propise okrenulo protiv nas? – Neprijateljstvo koje sve što je Bog dao pretvara u služenje sebi. Izbrisao je ono što je bilo protiv nas, uklonio je to i prikovao na krst. On je razoružao poglavarstva i vlasti, izveo ih na javnost i pobedio na njemu. Zato neka vam niko od ljudi ne bude savest; neka vas niko ne osuđuje niti odlučuje umesto vas. Neka ljubav Isusa Hrista u srcu odlučuje i čini ono što je ispravno. Da vam, dakle, niko ne bude savest za jelo ili piće, ili za kakav praznik, ili za mladine, ili za subote, što je senka onoga što će doći, a telo je Hristovo.

Niko da vas ne prevari za vašu nagradu! Neka vas niko ne odvraća od vašeg cilja, kako smo to imali u proučavanju u BILTENU na strani 166 i 167. „Neka vas niko ne lišava nagrade u svojevuljnoj poniznosti“ (*KJV*). Šta je svojevuljna poniznost nego sleđenje vlastitih pravila i izopačivanje Božjih odredbi da bismo išli svojim vlastitim putevima. „Uzalud nadimajući se telesnim umom svojim“ (*Sinod SPC*). Šta je um tela? Šta je umovanje tela? To je „neprijateljstvo protiv Boga, pošto se ne pokorava zakonu Božjem, niti u stvari može“ (*Rim. 8,7 – KJV*). Ali Isus Hristos je u svom telu ukinuo neprijateljstvo i u Njemu je neprijateljstvo ukinuto i u našem telu, pa pobeđujemo.

„Uzalud nadimajući se telesnim umom svojim, a ne držeći se glave iz koje je sve telo pomoću zglavaka i sveza isprepletano da raste rastom Božjim. Ako, dakle, umreste sa Hristom za stihije sveta, zašto se držite propisa kao da živite u svetu (ne dodirni, ne okusi, ne opipaj!) po zapovestima i naukama ljudskim; a to sve propada upotrebom. Ovo je samo na izgled mudrost u samovoljnom

služenju i poniznosti i mučenju tela, a nije od nekog značaja za zadovoljenje tela. Ako ste, dakle, vaskrsli sa Hristom, tražite ono što je gore.“ (*kombinacija prevoda Sinod SPC-KJV*).

Jeste li vaskrsli s Njim? Da li vas je vaskrsao? Jeste li tamo s Njim? Onda –

„Ako ste, dakle, vaskrsli sa Hristom, tražite ono što je gore gde Hristos sedi s desne strane Boga. Mislite o onome što je gore, a ne što je na zemlji. Jer umreste i vaš je život sakriven sa Hristom u Bogu. A kada se javi Hristos, život naš, onda ćete se i vi s Njime javiti u slavi“ (*Sinod SPC*).

„Vidite koliku ljubav nam je Otac darovao: da se zovemo Božija deca! A to i jesmo. Svet nas ne poznaje zato što nije upoznao njega. Dragi moji, sada smo Božija deca, a još se nije pokazalo šta ćemo biti. Ali, znamo da ćemo, kad se on pojavi, biti slični njemu (bićemo kao i On – *Karadžić; KJV*)³ jer ćemo ga videti onakvog kakav jeste.“

Taj dan je blizu i On ga donosi sve bliže i bliže. Hvala Bogu na Njegovom neiskazanom daru; i „hvala Bogu, koji nas uvek čini pobednicima u Hristu i na svakom mestu preko nas širi miris saznanja o sebi“. Amin.

³ Videti fusnototu br. 1 u 13. predavanju – *prim. izdavač*